This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

Ga
110
369

Ga 110.369

FROM
THE LIBRARY
OF
JOHN WILLIAMS
WHITE

A GIFT TO
HARVARD COLLEGE
LIBRARY

ARISTOPHANIS

EQUITES

RECENSUIT, ET ANNOTATIONIBUS, SIGLISQUE METRICIS
IN MARGINE SCRIPTIS, INSTRUXIT

FRIDERICUS HENRICUS BOTHE

LIPSIAE
SUMTIBUS LIBRARIAE HAHNIANAE
MDCCCXXIX.

Ga 110.369

HARVARD COLLEGE LIBRARY
AUGUST 1, 1919
FROM THE LIBRARY OF
JOHN WILLIAM SMITH

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Τὸ δρᾶμα τῶν Ἱππέων ποιεῖται εἰς Κλέωνα, τὸν τῶν Ἀθηναίων δημαγωγόν. ὑπόκειται δὲ ὡς Παφλαγὼν νεώνητος, δουλεύων τῷ δήμῳ, καὶ προαγόμενος παρ' αὐτῷ περιττότερον. ἐπιτιθεμένοιν [1]) δὲ αὐτῷ δυοῖν τοῖν ὁμοδούλοιν, καὶ κατά τινα λόγια πονηρία διάσημον ἀλλαντοπώλην Ἀγοράκριτον ἐπαγόντοιν, ὡς ἐπιτροπεύσῃ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων, αὐτοὶ οἱ Ἀθηναίων Ἱππεῖς συλλαβόντες ἐν Χοροῦ σχήματι παραφαίνονται· ὑφ' ὧν προπηλακιζόμενος ὁ Κλέων ἀγανακτεῖ, καὶ διενεχθεὶς ἱκανῶς περὶ τοῦ ἀνώτερος εἶναι τῶν ἐναντιουμένων σφᾶς ὡς συνομωμοκότας κατὰ τῆς πόλεως πρὸς τὴν Βουλὴν ἴεται· διώξαντος δὲ καὶ τοῦ ἀλλαντοπώλου κατὰ πόδας οἱ Ἱππεῖς περί τε τοῦ ποιητοῦ τινα καὶ τῶν προγόνων, ἔτι δὲ καὶ τῶν συγκινδυνευόντων σφίσιν ἐπὶ ταῖς μάχαις ἵππων, πρὸς τοὺς πολίτας ἁδροτέρως διαλέγονται. ὁ δὲ ἀλλαντοπώλης περιγεγενημένος ἐν Βουλῇ μάλα γελοίως τοῦ Κλέωνος, καὶ λοιδορούμενος αὖθις αὐτῷ προσέρχεται· ἐκκαλεσαμένου δὲ τοῦ Κλέωνος τὸν Δῆμον προσελθὼν οὗτος διαφερομένων ἀκροᾶται. λόγων δὲ πολλῶν γενομένων κατὰ τοῦ Κλέωνος, τοῦ Ἀγοραακρίτου μάλ' ἐντέχνως τοῖς ἐπινοήμασι καὶ ταῖς θωπείαις, καὶ προσέτι ταῖς ἐκ τῶν λογίων ὑπερβολαῖς κρατοῦντος, κατὰ μικρὸν τοῖς λόγοις ὁ Δῆμος συνεφέλκεται. δείσαντος δὲ τοῦ Κλέωνος, κἀπὶ τὸ ψωμίζειν τὸν Δῆμον ὁρμήσαντος, ἀντιψωμίζειν ἕτερος ἐγχειρεῖ. καὶ τέλος τοῦ Δήμου τὴν ἑκατέρου σίτησιν συνέντος, εἶτα τῆς μὲν κενῆς, τῆς δὲ τοῦ Κλέωνος μεστῆς εὑρεθείσης, ἐλεγχθεὶς αὐτὸς ὡς περιφανῶς τὰ τοῦ Δήμου κλέπτων εἴκει θατέρῳ τῆς ἐπιτροπείας. μετὰ ταῦτα δὲ τοῦ ἀλλαντοπώλου τὸν

Annotationes. 1) vulgo ἐπιτιθεμένων, cum sequatur in eadem oratione ἀπαγόντοιν.

Δῆμον ἀφεψήσαντος, εἶτα νεώτερον ἑξαυτῆς ἐς τοὐμφανὲς γεγονότα προάγοντος, Κλέων περικείμενος τὴν Ἀγοραικρίτου σκευὴν ἐπὶ παραδειγματισμῷ διὰ μέσης πόλεως, ἀλλαντοπωλῶν ἀνὰ μέρος καὶ τῇ τέχνῃ χρησάμενος, πέμπεται, καὶ ἡ ἐπιτροπὴ τῷ ἀλλαντοπώλῃ παραδίδοται. τὸ δὲ δρᾶμα τῶν ἄγαν καλῶς πεποιημένων.

ΑΛΛΑΩΣ.

Ὁ σκοπὸς αὐτῷ πρὸς τὸ καθελεῖν Κλέωνα. οὗτος γὰρ βυρσοπώλης ὢν ἐκράτει τῶν Ἀθηναίων ἐκ προφάσεως τοιαύτης. Ἀθηναῖοι πόλιν Πύλον, λεγομένην Σφακτηρίαν [2]*), ἐπολιόρκουν διὰ Δημοσθένους στρατηγοῦ καὶ Νικίου· ὧν στρατηγῶν χρονισάντων ἐδυσχέραινον οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ εἰς ἐκ-*

2) scribendum certe *καὶ τὴν λεγομένην Σφακτ.*, intellecto *πόλιν* vel *νῆσον*. Straho 8, 4. sub initium: *αὐτοῦ δ' ἔστι καὶ ἡ Κυπαρισσία ἡ Μεσσηνιακὴ, καὶ ἡ προσκειμένη πλησίον τοῦ Πύλου Σφαγία νῆσος, ἡ δ' αὐτὴ καὶ Σφακτηρία λεγομένη, περὶ ἣν ἀπέβαλον ζωγρίᾳ Λακεδαιμόνιοι τριακοσίους ἐξ ἑαυτῶν ἄνδρας ὑπ' Ἀθηναίων ἐκπολιορκηθέντας.* cf. Pausan. 4, 36. et inprimis Thuc. 4, 3. seqq. „debebat esse: *πόλιν Πύλον κρατήσαντες τὴν νῆσον τὴν λεγομένην Σφακτ. ἐπολ.* etc. sed et alia in seqq. vitiosa sunt." B. Be.: „Demosthenes, non orator ille celeber, sed praefectus militiae, occupaverat Pylum, locum maritimum in Peloponneso, et munivérat. quod cum sensissent Lacedaemonii, Pylum oppugnant, in tres partes divíso exercitu, quarum una erat in continente, altera in navibus, tertia in proxime adjacente insula Sphacteria. commisso deinde proelio navali victisque Lacedaemoniis illi, qui erant in insula, intercepti ab Atheniensibus jam obsidebantur. (trepidantibus Lacedaemoniis et de pace agentibus, sed frustra, Cleone obnitente in concione, quamvis probi omnes utriusque civitatis bellum diutinum varioque successu gestum abominarentur.) quum autem obsidio illa diutius duraret, Athenis Cleo demagogus coepit criminari praefectos militiae, in primis Niciam, cui erat inferensus, quod non proficiscerentur ad expugnandam insulam, quae facile capi posset; dicens, si ipse ut imperator, se intra 20 dies id facturum. factus itaque imperator proficiscitur, et conjunctis cum Demosthene viribus, qui Lacedaemonios ad deditionem fere coëgerat, facile capit insulam, captivosque ducit Athenas fere trecentos (292., 368.). hanc gloriam sibi soli adscribebat Cleo (vide fabulae 54. seqq.), et ceteros duces assidue calumniabatur. de que hic in prima fabula queruntur Demosthenes et Nicias, qui tanquam servi introducuntur nec ferre possunt contumelias Cleonis conservi, qui herum sive populum Athen. suis adulationibus ceperat; itaque consultant, quo pacto ab istis molestiis liberentur." — cf. Wielandii prolegomena hujus fabulae, quam germanicam fecit in Museo Att. vol. 2. fasc. 1.

κλησίαν συνελθόντων αὐτῶν καὶ ἀδημονούντων Κλέων τις βυρσοπώλης ἀναστὰς ὑπέσχετο δεσμίους φέρειν τοὺς ἐναντίους εἴσω εἴκοσιν ἡμερῶν, εἰ στρατηγὸς αἱρεθείη· ὅπερ καὶ γέγονε. κατὰ τὰς ὑποσχέσεις οὖν ἐστρατήγει, κυκῶν τὴν πόλιν. ἐφ' οἷς μὴ ἐνεγκὼν Ἀριστοφάνης καθίησι τὸ τῶν Ἱππέων δρᾶμα δι' αὐτοῦ, ἐπεὶ τῶν σκευοποιῶν οὐδεὶς ἐπλάσατο τὸ τοῦ Κλέωνος πρόσωπον διὰ φόβον. (231. sequ.) καὶ τὰ μὲν πρῶτα κύπτει φοβούμενος· εἶτα προφανεὶς αὐτὸς ἀνεδίδαξε τὸ δρᾶμα. — ἔοικεν ὁ προλογίζων εἶναι Δημοσθένης, ὃς ἐκκεκμήκει περὶ τὴν Πύλου πολιορκίαν, ἀφῃρέθη δὲ τὴν στρατηγίαν ὑπὸ Κλέωνος, ὑποσχομένου τότε τοῖς Ἀθηναίοις παραστήσασθαι τὴν Πύλον· εἴσω εἴκοσιν ἡμερῶν· ὃ καὶ κατώρθωσε διὰ τὸ πλεῖστα τῆς ἁλώσεως προπεπονῆσθαι Δημοσθένει. ἔοικε δὲ ὡς ἐπὶ οἰκίας δεσποτικῆς ποιεῖσθαι τὸν λόγον. εἴη δ' ἂν δεσπότης ὁ Δῆμος, οἰκία ἡ πόλις. οἰκέται δὲ δύο τοῦ Δήμου προλογίζουσι, κακῶς πάσχοντες ὑπὸ Κλέωνος. ὁ δὲ Χορὸς ἐκ τῶν Ἱππέων ἐστὶν, οἳ καὶ ἐζημίωσαν τὸν Κλέωνα πέντε ταλάντοις, ἐπὶ δωροδοκίᾳ ἁλόντα [3]). λέγουσι δὲ τῶν οἰκετῶν τὸν μὲν εἶναι Δημοσθένην, τὸν δὲ, Νικίαν, ἵνα ὦσι δημηγόροι οἱ δύο.

Ἐδιδάχθη τὸ δρᾶμα ἐπὶ Στρατοκλέους ἄρχοντος [4]) δημοσίᾳ εἰς Λήναια [5]) δι' αὐτοῦ τοῦ Ἀριστοφάνους. πρῶτος ἐνίκα· δεύτερος Κρατῖνος Σατύροις· τρίτος Ἀριστομένης Ὀλοφυρμοῖς. (ἰστέον, ὅτι εἰς τέτταρα μέρη διῄρητο ὁ δῆμος τῶν Ἀθηναίων [6]), εἰς Πεντακοσιομεδίμνους, εἰς Ἱππέας, εἰς Ζευγίτας, καὶ εἰς Θῆτας.)

3) vide Acharn. 6.

4) Olymp. 88, 4., belli Pelop. 7., ante Chr. nat. 424., anno post actos Acharnenses.

5) de hoc festo, quod autumno agebatur, dictum annot. 7. ad argum. Acharnensium et ad ejusdem fabulae 202., 348. cf. annot. ad Pac. 43.

6) lege Solonis, de qua vidd. scriptores antiquitatum gr. de Equitibus H. Voss. infra ad 225.; „*Die Ritter*, ursprünglich 1000, waren der kräftigste Theil der Wohlgesinnten“ etc. cf. ibi Schol.

Ga 110.369

FROM
THE LIBRARY
OF
JOHN WILLIAMS
WHITE

A GIFT TO
HARVARD COLLEGE
LIBRARY

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

ΝΙΚΙΑΣ.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ, οὗ ὄνομα ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ.

ΚΛΕΩΝ.

ΧΟΡΟΣ ΙΠΠΕΩΝ.

ΔΗΜΟΣ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΙΠΠΗΣ.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ. ΝΙΚΙΑΣ. ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ. ΚΛΕΩΝ. ΧΟΡΟΣ.

ΔΗ. Ἰατταταιὰξ τῶν κακῶν, ἰατταταί! i. tr.
κακῶς Παφλαγόνα τὸν νεώνητον κακὸν

Annotationes ad fabulam. Scena est ante Demi senioris domum, ex qua primi progrediuntur Demosthenes et Nicias. —

Vers. 1. ἰατταταιάξ. σχετλιασμὸν δηλοῖ αὐτό τε τοῦτο καὶ τὸ ἑξῆς (ἰατταταί). ἔοικε δὲ ὁ προλογίζων εἶναι Δημοσθένης ὁ προκαμὼν ἐν Πύλῳ διὰ τοῦτο. (h. e. propter impudentiam Paphlagonis.)

2. Παφλ. τὸν Κλέωνα ὡς δημοτικὸν οἰκέτην. Παφλαγόνα δὲ οὐ τῷ γένει, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπάφλαζεν ἐν ἐκκλησίᾳ. (παφλάζειν enim significat *ebullire cum fremitu*, ut ollae ferventes, et similia metaphorice, monente Be. infra 859. de Cleone: ἀνὴρ παφλάζει· παῦε, παῦ', ὑπερζέων. Eustath. ad Iliad. 360., quem Br. laudavit: Παφλαγόνες μὲν οὖν ἀπὸ Παφλαγόνος, ἐνδόξου ἀρχηγοῦ, καλοῦνται· ἡ δὲ κωμῳδία τὴν λέξιν παρέσυρεν εἰς ἀναιδῆ ῥήτορα, ὃν Παφλαγόνα ἔσκωψε παρὰ τὸ οἷον παφλάζειν ἐν δημηγορίαις. „de Paphlagonia vid. Mannert. *Geographie der Gr. u. Römer*, vol. 6. partic. 3. ex regionibus Ponto propinquis inprimis multa mancipia in Graeciam deportabantur. v. Heynii Opusc. acad. 4. p. 335. sequ.“ B. Annotavit Casaub., per contemtum homines viles appellatos esse Paphlagonas, neque hic Cleonem eo nomine notari, quod fuerit barbarus, sed quia Paphlagones audierint rerum perturbatores. praeterea istam gentem prae ceteris vituperari solitam fuisse propter barbarismum. Belon ille ap. Curtium 6, 11.: *ludibrio ei fuisse rusticos homines*, Phrygasque *et* Paphlagonas *appellatos.*) νεώνητον δὲ τὸν νεωστὶ καταξιωθέντα τῆς ἀρχῆς. — 8. de Cleone cf. Ran. 531., Pac. 270. etc. Thuc. 3, 36.: καταστάσης δ' εὐθὺς ἐκκλησίας ἄλλαι τε γνῶμαι ἀφ' ἑκάστων ἐλέγοντο, καὶ Κλέων ὁ Κλεαινέτου, ὅσπερ καὶ τὴν προτέραν ἐνεωτερικήκει, ὥστε ἀποκτεῖναι, ὧν καὶ ἐς τὰ ἄλλα βιαιότατος τῶν

αὐταῖσι βουλαῖς ἀπολέσειαν οἱ θεοί·
ἐξ οὗ γὰρ εἰσήῤῥησεν ἐς τὴν οἰκίαν,
πληγὰς ἀεὶ προστρίβεται τοῖς οἰκέταις.
ΝΙ. κάκιστα δῆθ' οὗτός γε πρῶτος Παφλαγόνων
αὐταῖς διαβολαῖς.
ΔΗ. ὦ κακόδαιμον, πῶς ἔχεις;
ΝΙ. κακῶς, καθάπερ σύ.
ΔΗ. δεῦρό νυν πρόσελθ', ἵνα
ξυναυλίαν πενθήσομεν Ὀλύμπου νόμον.
ΝΙ. μυμῦ μυμῦ, μυμῦ μυμῦ, μυμῦ μυμῦ!

πολιτῶν, τῷ τε δήμῳ παραπολὺ ἐν τῷ τότε πιθανώτατος, παρελθὼν αὖθις ἔλεγε τοιάδε etc. cf. Thuc. 4, 21.

3. αὐτ. βουλαῖς. h. e. σὺν αὐταῖς βουλαῖς, forma loquendi usitatissima. vid. Bos. de ellipsi p. 745. sequ. ed. Schäfer.

4. εἰσήῤῥ. ἀντὶ τοῦ εἰσῆλθεν, εἰσεπήδησεν, ὡς βίᾳ καὶ ἀναιδῶς τῇ πολιτείᾳ προσελθόντος. — S.

5. Rav. minus usitates πληγαῖς ἀ. πρ. τοὺς οἰκέτας.

6. πρῶτος Παφλ. ὡς πάντων μὲν ὄντων πονηρῶν, ἐξαιρέτως δὲ τοῦ Κλέωνος. S. κάκιστα δῆθ' etc. ὅλοιτο vel quiddam simile intelligunt ex praegressis per genus anacoluthi, cujus vellem alia quaedam exempla protulissent interpretes. nam ordine quidem dicendum erat κάκιστα δῆτα τόνδε πρῶτον Παφλ., intellecto ἀπολέσειαν οἱ θεοί, vel potius, quia remota sunt ista longius, repetito verbo perdendi, κάκιστ' ὅλοιθ' οὗτός γε etc. sed vereor ne supplendum sit more verbum proximum προστρίβεται, ut hoc dicat Nicias: *pessime sane familiares plecti facit iste primus Paphlagonum ipsis criminibus in eos collatis*, h. e. solis suis criminibus, quibus fidem semper habet dominus imbecillus.

9. ita Toup. Emend. in Suid. 2, 193. et 3, 142., cum ap. Suidam legisset ξυναυλ. πενθήσωμεν Ὀλυμπου νόμῳ. Suid. MS. ξυν. πενθήσωμεν Οὐλύμπου ν., quasi haec fuisset antiqua lectio ξύναυλα πενθήσωμεν Οὐλ. ν. sed displicet forma Ionica Οὐλύμπου in senario, praesertim Comici, assentiorque Toupio et Brunckio, vulgatam scripturam κλαύσωμεν. Οὐλύμπου a Metrico profectam esse existimantibus, postquam irrepsisset in libros πενθήσωμεν. ἵνα, ut, etiam cum futuro indicativi construi ap. Atticos, nemo nescit. S.: ξυναυλία καλεῖται, ὅταν δύο αὐληταὶ τὸ αὐτὸ λέγωσιν. ὁ δὲ Ὄλυμπος μουσικὸς ἦν, Μαρσύου μαθητής. ἔγραψε δὲ αὐλητικοὺς καὶ θρηνητικοὺς νόμους. — S. τροπικῶς h. l. dicitur ξυναυλία, sicut passim. de Olympo vide interpp. Hygini fab. 165., Fabricii Bibl. gr. 1, 17, 3. aliosque. νόμον, νόμῳ. cf. Ram. 343. et Matth. gr. gr. §. 423. Voss.: *Komm her, damit Zweistimmig wir eins wehklagen, nach des Olympos Saz.* H. Voss.: Nach Olympos, dem Schüler des Marsyas, nannte man eine alte Gesangweise in traurigem Ton.

10. τοῦτο ὁμοφωνοῦσιν ἀμφότεροι μύζοντες. (ἄλλως.) τοῦτο δὲ ὡς θρηνητικόν. ἔστι δὲ ἴαμβος, ἔχων τὸ μὲν πρῶτον βραχύ, τὸ δὲ δεύτερον μακρόν. S. quem secutus cum Wielandio scripsi una voce μὺμῦ, ut alibi ὑῦ, ἀᾶ, αἰαῖ. vulgo μὺ μῦ, μὺ μῦ, μὺ μῦ, etc. Be.: est flentis. Thesm. 237. μὺ μῦ clamat ille, cui barba ad vivum resecabatur.

ΔΗ. τί κινυρόμεθ' ἄλλως; οὐκ ἐχρῆν ζητεῖν τινα
σωτηρίαν νῷν, ἀλλὰ μὴ κλάειν ἔτι;
ΝΙ. τίς οὖν γένοιτ' ἄν; λέγε σύ.
ΔΗ. σὺ μὲν οὖν μοι λέγε,
ἵνα σοι μάχωμαι.
ΝΙ. μὰ τὸν Ἀπόλλω 'γὼ μὲν οὔκ,
ἀλλ' εἰπὲ θαῤῥῶν· εἶτα κἀγώ σοι φράσω.
ΔΗ. πῶς ἂν σύ μοι λέξειας ἃ μὲ χρὴ λέγειν;
ΝΙ. ἀλλ' οὐκ ἔνι μοι τὸ θρέττε. πῶς ἂν οὖν ποτε
εἴποιμ' ἂν αὐτὸ δῆτα κομψευριπικῶς;
ΔΗ. μή μοι γε, μή μοι, μὴ διασκανδικίσῃς,

11. τί κιν. ἄλλως; τί δακρύομεν καὶ ὀδυρόμεθα εἰς κενὸν καὶ ἀνωφελές; S. ἄλλως, monente K. secundum Etym. h. v., nonnunquam est ματαίως, *frustra*, *in vanum*. — Casaub.: κινύρα pro κιθάρα dicebant vett. Graeci; sed illud verbum abiit in desuetudinem.

14. libri fere: ἵνα μὴ μάχωμαι: sed membr. et C Pariss. ἵνα σοι μὴ μαχ. temere Br.: „Istud σοι," inquit, „è glossemate est." imo alienum est μή. facete Demosth. Niciam id dicere jubet, ut ipse habeat de quo cum illo certet atque in utramque partem disputet. monuit enim B., Thucydide 7, 49. et Plutarcho Nicia t. 3. p. 388. auctoribus, Demosthenem, cujus fervidius fuit ingenium, saepe a Nicia dissensisse et cum eo solitum esse altercari. — S. ad 13.: πρὸς τὴν ἐπερώτησιν τοῦ ἑτέρου ὁ ἕτερος πάλιν ἀπεκρίνατο. ἑκάτερος δὲ εὐλαβῶς ἔχει τοῦ εἰπεῖν διὰ τὸ φοβεῖσθαι δῆθεν τὸν Κλέωνα, καθ' οὗ συντάττουσι τὴν ἐπιβουλήν. φιλονεικοῦσιν οὖν, τίς πρῶτος εἴπῃ.

16. ex Eurip. Hippol. 323., ubi Phaedra non audet indicare amorem, cupitque ut nutrix per conjecturam rem assecuta dicat, quod ipsam dicere pudebat. *Be.* πῶς ἄν. vide indicem h. v. et Matth. gr. gr. §. 513.

17. τὸ θρέττε. ἀντὶ τοῦ τὸ θαρσαλέον. οὐδὲ τὸ τυχὸν ἔχων (ἔχω), φησὶ, περὶ τούτων εἰπεῖν. θρέττε δὲ βαρβαριστὶ ἀντὶ τοῦ θαῤῥεῖν παρὰ τὸ θρασὺ καὶ ἀνδρεῖον. οὐκ ἔστιν οὖν εἰπεῖν ὃ σὺ διανοῇ. ἠρνήσατο δὲ, ἵνα εἰς ἀνάγκην τὸν ἕτερον καταστήσῃ πρὸς τὸ συνθέσθαι τι καὶ συμβουλεῦσαι. — βαρβαρίζει δὲ ὡς δοῦλος. S. — videtur potius ἐπιφώνημα esse seu adverbium incitandi, ut ἀρὺ, σίττε vel σίττα aliaque, quorum nonnulla recenset Eustath. ad Il. p. 855. l. 19. hac voce θρέττε utebantur vulgo agasones, muliones, iique qui jumenta sarcinaria et plaustra ducebant, ut hodie ejusdem conditionis homines gallice jumentis clamare solent *hardi! Br.*

18. κομψ. ἀντὶ τοῦ εὐριπιδικῶς καὶ δεινῶς, οἷον πανούργως. κομψοὶ δὲ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐλέγοντο οἱ πανοῦργοι. φησὶν οὖν, πῶς ἄν τις εἴποι περιεσταλμένως καὶ λεληθότως, οἱονεὶ μὴ φανερῶς. S. κομψὸς *homo ingeniosus*. proprie de vestitu dicitur et transfertur ad animum; et quidquid est elegans et affabre factum, id dicitur κόμψον. *Casaub.* usurpatur tamen fere in deteriorem partem de affectata quadam elegantia. B. cf. lexica h. v.

19. διασκ. διευριπιδίσῃς. ἡ γὰρ μήτηρ Εὐριπίδου σκάνδικας ἐπίπρασκεν, ὅ ἐστιν ἄγριαι λάχανα. (*scandix pecten Veneris* Linn., germ.

20 ἀλλ' εὑρέ τιν' ἀπόκινον ἀπὸ τοῦ δεσπότου.
ΝΙ. λέγε δὴ „μόλωμεν" ξυνεχὲς ὧδὶ ξυλλαβών.
ΔΗ. καὶ δὴ λέγω· μόλωμεν.
ΝΙ. ἐξόπισθε νῦν
„αὐτὸ" φάθι τοῦ „μόλωμεν."
ΔΗ. αὐτό.
ΝΙ. πάνυ καλῶς.
ὥσπερ δεφόμενος νῦν ἀτρέμα πρῶτον λέγε
25 τὸ „μόλωμεν," εἶτα δ' „αὐτὸ" κατεπάγων πυκνόν.
ΔΗ. μόλωμεν αὐτὸ μόλωμεν αὐτομολῶμεν.
ΝΙ. ἦν,
οὐχ ἡδύ;
ΔΗ. νὴ Δία, πλήν γε περὶ τῷ δέρματι
δέδοικα τουτονὶ τὸν οἰωνόν.
ΝΙ. τί δαί;

Kerbel. cf. Ach. 445.) — σκώπτει δὲ τὸν Εὐριπίδην ὡς λαχανοπώλιδος υἱόν. (ut Thesm. 393., Ran. 798., 898. et saepius.) Casaub. secundum Plin. H. N. 22, 22. §. 38.: *scandix* est herba agrestis, quae dicitur fuisse in usu ap. Athenn. inter edulia. Aristoph. quum loquitur de Euripide, semper ei objicit scandicem, quia tanta fuit paupertas matris ejus, (?) ut ne legitimum quidem olus venderet, sed tantum scandices etc. Br.: *ne mihi futilia loquere, insulsa et tam nullius pretii quam sunt scandices.* scandix quoque in olere silvestri a Graecis ponitur (cf. Harduin. ad Plin. l. l. et 21, 52., item Theophrast. H. Pl. 7, 8. B.) etc. Wieland.: Nicht doch! Nicht doch! *bocksbartisiere* nicht mit mir. ad quam interpretationem haec annotavit: Ich musste dieses bürleske Wort wagen, um des Arist. διασκανδικίζειν auszudrücken, womit er zwar soviel als εὐριπιδίζειν sagen will, aber dem Eurip. zugleich seine Mutter vorwirft, die eine Gemüsehändlerin war, (?) u. beschuldigt wurde, dass sie den Leuten zuweilen *Bocksbart* für Petersilie (wie ihr Sohn Witz und Spitzfindigkeiten für wahre Gefühle u. Gedanken) verkauft habe.

20. ἀπόκινον. φυγήν, ἀποχώρησιν. ἔστι δὲ καὶ εἶδος ὀρχήσεως φορτικῆς. (ἄλλως.) οἱ δὲ μέλος. καὶ ὁ βαυκισμός. S. de saltatione illa Br. conferri jussit Meursii Orchestram v. ἀπόκινος.

21. est μόλωμεν a ceteris separandum, jungendum λέγε ξυνεχὲς, i. e. συνεχῶς, *dic continuo* (*in Einem Athem, ohne abzusetzen*). ὧδὶ est *eo modo*, quo ipse pronunciat, ξυλλαβὼν (quod alibi ξυλλήβδην) *comprehendens*, junctim et celeriter pronuncians. B.

22. ἐξόπ. κατόπιν. τουτέστι, προτάσσε τὸ μόλωμεν τοῦ αὐτό, εἶτα πάλιν τοῦ μόλωμεν τὸ αὐτό. βούλεται δὲ λέγειν „αὐτομολήσωμεν πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους." — S.

26. ἦν. ἰδοὺ, ἐρωτηματικόν. (dicitur etiam ἠνὶ et ἦν ἰδοὺ per pleonasmum, velut Plut. 75., Ran. 1316.) λέγει δὲ, οὐκ ἔστιν ἡδὺ τὸ αὐτομολῶμεν; — τὸν οἰωνὸν δὲ τὸ σημεῖον. (omen sive praesagium rei futurae. *Ex Casaub.*) S.

ΔΗ. ὁτιὴ τὰ δέρμα δεφομένων ἀπέρχεται.
30 ΝΙ. κράτιστα τοίνυν τῶν παρόντων ἐστὶ νῷν,
θεῶν ἰόντε προσπεσεῖν ποι πρὸς βρέτας.
ΔΗ. πόῖον βρέτ-ετ-τας; ἐτεὸν ἡγεῖ γὰρ θεούς;
ΝΙ. ἔγωγε.
ΔΗ. ποίῳ χρώμενος τεκμηρίῳ;
ΝΙ. ὁτιὴ θεοῖσιν ἐχθρός εἰμ' οὐπ εἰκότως.
35 ΔΗ. εὖ προσβιβάζεις μ' ἀλλ' ἑτέρα ποι σκεπτέον.
βούλει τὸ πρᾶγμα τοῖς θεαταῖσιν φράσω;
ΝΙ. οὐ χεῖρον· ἓν δ' αὐτοὺς παραιτησώμεθα,
ἐπίδηλον ἡμῖν τοῖς προσώποισιν ποιεῖν,

29. ita Bentl. aliique. libri corrupto numero τῶν δεφ. fateor tamen, me aegre carere articulo in verbo repetito, nec, si inveniatur in aliquo libro τῶν δεφ. ἔρχεται, id aspernaturum. ἔρχεται pro ἀπέρχεται, ut Soph. Phil. 1108. μὴ, πρὸς ἀραίου Διὸς, ἔλθῃς, ἱκετεύω, ubi Schol.: ἔλθῃς ἀντὶ τοῦ ἀπέλθῃς; etc. magis etiam placeret εἴρεται sensu ambiguo, cui vocabulo alius interpretandi gratia adscripsisse videri posset ἔρχεται, alius, quod apertius, ἀπέρχεται.

30. *optimum igitur facto est nobis pro praesenti rerum statu.* K. Aeschylus Prom. 216. κράτιστα δή μοι τῶν παρεστώτων τότε Ἐφαίνετ' εἶναι. Be.

31. βρέτας. ἄγαλμα θεῶν. προσπεσεῖν δὲ ἱκέτας καθίσαι. — S.

32. sic plerique codd., nisi quod habent βρετέττας. Pariss. 2 et Rav. βρέτας, quae est interpretatio. Paris. B et Vatican. Palat. βρέτας; ποῖον βρέτας; quod commentum ejus; qui laboranti metro succurreret, arripuit hoc Br., ut cui vulgata lectio visa esset ineptissima; at recte S.: βρετέττας. ἐν παροίκῃ, παίζων: tam novum sibi videri fingit Demosth. quidquid ad deorum cultum pertinet, ut ne vocabulum quidem βρέτας cognoscat, in eoque repetendo ridicule balbutiat.

32. ἐτεὸν — θεούς; ἀληθῶς οὕτω πεπίστευκας καὶ ὑπολαμβάνεις εἶναι θεούς; (observandum, cum vi quadam et ad exprimendam magnam admirationem γὰρ, et quidem tertio loco, poni. B.) τεκμηρίῳ δὲ παραδείγματι, μαρτυρίῳ. προσβιβάζεις δὲ πείθεις, παραινεῖς, ἢ στοχάζῃ. (hoc quidem alienum ab h. l.) S.

34. similiter, monente K., Laërtius vita Diogenis Cynici, 6, 42.: Λυσίου τοῦ φαρμακοπώλου πυθομένου, εἰ θεοὺς νομίζοι, πῶς δὲ, εἶπεν, οὐ νομίζω, ὅπου καὶ σὲ θεοῖς ἐχθρὸν ὑπολαμβάνω; et Aristippi, 2, 103, ubi Mythro enidem dicenti Ἔοικας σὺ μὴ μόνον θεοὺς, ἀλλὰ καὶ βασιλέας ἀγνοεῖν, Theodorum philosophum hoc respondisse narrat: Πῶς ἀγνοῶ, ὅπου γε καὶ σὲ θεοῖς ἐχθρὸν ὄντα νομίζω;

35. perperam verba ἀλλ' ἑτέρα ποι σκεπτέον tribuuntur Niciae, quasi Demosth. dixisset οὐ προσβιβάζεις με, *non adducis me ut tibi assentiar.* contra εὖ προσβιβάζεις με est *bene* (h. e. facete) *persuadere mihi cupis, ita esse;* sed non persuades: *igitur alia via videndum est, quid agamus.* S.: ἀλλ' ἐτ. ποι. ἀλλ' ἑτέρῳ τρόπῳ δεῖ σκέψασθαι. γράφεται δὲ καὶ πῇ. (πῇ habet Dind.) ἔστι δὲ περιττόν. (?)

37. οὐ χεῖρον. Frischlinus recte: *non abs re fuerit.* hic enim est sensus hujus phraseos, cujus frequens est ap. Atticos usus. v.

ἦν τοῖς ἔπεσι χαίρωσι καὶ τοῖς πράγμασι.
40 ΔΗ. λέγοιμ' ἂν ἤδη. νῷν γὰρ ἔστι δεσπότης
ἄγροικος ὀργὴν, κυαμοτρώξ, ἀκράχολος,
Δῆμος Πυκνίτης, δύσκολον γερόντιον,
ὑπόκωφον· οὗτος τῇ προτέρᾳ νουμηνίᾳ
ἐπρίατο δοῦλον βυρσοδέψην Παφλαγόνα
45 πανουργότατον καὶ διαβολώτατόν τινα.
οὗτος καταγνοὺς τοῦ γέροντος τοὺς τρόπους,

Suid. h. v. K. S.: παραιτ. περιττὴ (?) ἡ παρά. ἔστι γὰρ αἰτησώμεθα, παρακαλέσωμεν. —

39. τοῖς ἔπεσι καὶ τοῖς πράγμασι, *dictis factisque nostris* hic in scena. credibile est, his verbis plausisse spectatores, itaque animum fecisse Demosthenei, ut pergeret λέγοιμ' ἂν ἤδη ete.

41. ἄγροικος. ἄγριος, καὶ σκληρὸς, καὶ ἀνήμερος, καὶ τραχύς. ἢ ἀφελής. (*simplex*, *tenuis*, ἀγροῖκος. „v. Ammon. de diff. vocabb. p. 3. ed. Valck. et Thom. Mag. p. 7." B. cf. inferius 757. et Plut. 700. ὀργὴν, τρόπον.) κυαμοτρώξ. τρεφόμενος ἀπὸ τῶν κυάμων, ἐπεὶ ἀντὶ ψήφων κυάμοις ἐχρῶντο ἐν ταῖς χειροτονίαις τῶν ἀρχόντων καὶ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις. ὡς οὖν τῶν ψηφιζομένων ἀργύριον λαμβανόντων καὶ χειροτονούντων τοὺς διδόντας πλέον, οὕτως ὠνόμασε τὸν δῆμον τὸν ἀπὸ τῶν κυάμων τρεφόμενον. (alius ibidem: κυαμοτρώξ. δικαστικὸς, κυάμους ἐσθίων. κυάμοις δὲ ἐχρῶντο οἱ δικασταὶ διὰ τὸ μὴ καθεύδειν. (corrupta.) ἢ ἀντὶ ψήφων. — H. Voss.: Die *Bohne* war eine gewöhnliche Speise des geringen Volks; und in den häufigen Gerichtshändeln der Athener ward mit *Bohnen*, Meermuscheln und Kieseln gestimmt.) ἀκράχολος δὲ, ἤγουν εἰς ὀργὴν πρόχειρος. *Ex Scholiis*. Br.: „Attica forma est ἀκράχολος secunda producta, ut in θηβαγενὴς, νοθαγενὴς, ἰθαγενής. Eustath. ad Il. p. 1243. l. 21.: κοινότερον δὲ τοῦ κυνάμνια τὸ κυνόμνια, καὶ ἐξ ἐκείνου δοκεῖ γενέσθαι τοῦτο· καθὰ καὶ ἐκ τοῦ μεσοπόλιος ὁ μεσαπόλιος, καὶ ἐκ τοῦ τιθοβώσσειν τὸ τιθαβώσσειν. — ἔτι δὲ καὶ καθὰ ἀκρόχολος, ἀκράχολος παρ' Ἀττικοῖς." — cf. Schäfer. ad Greg. Cor. p. 294., 551. sequ. B.

42. Πυκνίτης recte scriptum in B. C., ut Bern. Junta edidit. (nec aliter ed. Leid. a. 1624.) perperam in membr., ut in Ald., Πυκνίτης. v. not. ad Thesm. 658. Δῆμος hic accipitur pro nomine proprio viri (ut Vesp. 98.) et Πυνίτης pro gentili, tanquam si Πυνὺξ pagus esset: *Demus Pnycensis*. Br. S.: Πυκνίτης. (Πυνὺξ) τόπος Ἀθήνησιν, ἔνθα ἔστιν ὅτε ἐκκλησίαζον οἱ Ἀθηναῖοι. (cf. 165., 698., 700., Pac. 655., Ach. 20. etc.) — δύσκολον. δυστράπελον. — ὑπόκωφον δὲ, ὅτι οὐ πᾶσιν ἐπείθετο, ἀλλὰ προσεποιεῖτο μὴ ἀκούειν.

43. τῇ προτ. νουμηνίᾳ. τῇ παρελθούσῃ. τουτέστι νεωστί. ἵνα δείξῃ τὸν Κλέωνα οὐ πάλαι τῆς πολιτείας (h. e. δημαγωγίας) τετυχηκότα. ἐν δὲ ταῖς νουμηνίαις οἱ δοῦλοι ἐπωλοῦντο, (erat tum mercatus omnium rerum: cf. Vesp. 171.) καὶ οἱ στρατηγοὶ ἐχειροτονοῦντο. S.

44. βυρσοδέψην. ἐπειδὴ ὁ πατὴρ αὐτοῦ Κλεώνυμος (Κλεαίνετος: vid. annot. ad 2.) ἐργαστήριον εἶχε δούλων βυρσοδεψῶν. — S. Παφλ. itidem cf. 2.

46. καταγνούς. θεωρήσας. περιττὴ ἡ κατά. (?) οἷον καταμαθὼν καὶ αἰσθόμενος. (ἄλλως.) πρὸς ἔμφασιν δὲ πλείονα εἶπε τοῦ μαθών. διενηνοχέναι δέ φασι τὸ καταγνῶναι καὶ ἐπιγνῶναι ταύτῃ, ὅτι τὸ μὲν καταγνῶναι ἰδίως. ἐπὶ διαβολῇ καὶ πονηρίᾳ λέγουσιν: οἱ παλαιοὶ,

ὁ βυρσοπαφλαγὼν, ὑποπεσὼν τὸν δεσπότην
ἤκαλλ', ἐθώπευ', ἐκολάκευ', ἐξηπάτα
κοσκυλματίοις ἄκροισι, τοιαυτὶ λέγων·
„Ὦ Δῆμε, λοῦσαι πρῶτον ἐκδικάσας μίαν,
ἔνθου, ῥόφησον, ἔντραγ', ἔχε τριώβολον.
βούλει παραθῶ σοι δόρπον;" — εἶτ' ἀναρπάσας
ὅ τι ἄν τις ἡμῶν σκευάσῃ, τῷ δεσπότῃ
Παφλαγὼν κεχάρισται τοῦτο. καὶ πρώην γ', ἐμοῦ
μᾶζαν μεμαχότος ἐν Πύλῳ Λακωνικὴν,
πανουργότατά πως περιδραμὼν ὑφαρπάσας
αὐτὸς παρέθηκε τὴν ὑπ' ἐμοῦ μεμαγμένην.
ἡμᾶς δ' ἀπελαύνει, κοὐκ ἐᾷ τὸν δεσπότην
ἄλλον θεραπεύειν, ἀλλὰ βυρσίνην ἔχων

τὸ δὲ ἐπὶ τοῦ γνωρίσαι etc. S. cf. Schneideri lex. gr. h. v.

47. ὑποπεσών. ὑποδραμών, ὑπελθών. gl. Vict. Voss.: *Der Gerbpaflagonier, hingeschmiegt vor seinem Herrn.*

48. αἰκάλλειν ἐστὶ τὸ τὸν κύνα τοῖς ὠσὶ καὶ τῇ οὐρᾷ σαίνειν τοὺς ἠθάδας. — S.

49. κοσκ. τοῖς περικεκομμένοις καὶ ἀποῤῥιφεῖσι δέρμασι. βούλεται δὲ λέγειν λογαρίοις αἰμύλοις. — ἄλλως, κοσκύλματα καλοῦνται τὰ περιττὰ, τὰ περιτεμνόμενα ἀπὸ τῶν καττυματίων. καττυματίοις οὖν λέγει εὐτελέσι ῥήμασιν ἢ πράγμασιν. S. ἄκροισι, *extremis.* monuit Br., hoc pertinere ad irrisionem Cleonis, cui perituo Arist. sordidam artem objicit, quam exercuerat, antequam ad remp. accessisset.

50. μίαν, δίκην, non, ut Scholiastae placet, ἡμέραν. *Br.* secundum Casaub. S.: ἐκδικ. δικάσας. (sed αὐξητικὸν est ἐκ, ut passim.) ὥσει ἔλεγε γυμνασθεῖς. (perstringit autem Atheniensium τὸ φιλόδικον.) τοιαῦτα δὲ εἰώθασι ποῖς τρυφῶσιν οἱ κόλακες λέγειν. — S.

51. ἔνθου. ἐπὶ ψωμοῦ καὶ τοῦ ἀκόλου οὕτω λεκτέον, καὶ ὅλως τοῦ φαγεῖν. S. ἔνθεσις grasce *un morceau*, quantum semel ori inditur. *Cas.* ῥόφ., πίε. gl. Vict. ἔντραγε. οὕτω τὸ ἀκρατίζειν. καὶ Μένανδρος· ἀλλ' ἐῶν ἐντραγεῖν. (cf. Vesp. 587.) ὁ γὰρ οἰκέτης ἐστὶ, βαρύτερον τὴν πρὸς τοὺς δοκοῦντας εἶναι (fort. εἶναί τι) ποιούμενος τρυφὴν, πάρονειδίζων, ὅτι τοσαῦτα ἀποστέλλεται οὐκ ἐπὶ δεῖπνον, ἀλλ' ἀκρατισμόν. τριώβολον. τὸν δικαστικὸν μισθόν. (cf. Ran. 140. et inprimis Plut. 325. fuit judicum merces ad eam summam aucta a Cleone.) — S.

55. μᾶζαν μεμαχ. τὰ πεφυρμένα ἄλευρα μαλάξαντος καὶ ἀρτοποιήσαντος. ὡς ἐπὶ τροφῆς δὲ τὸ κατόρθωμα τὸ ἐν Πύλῳ εἶπε. S. de hoc vide 340. et 2. annot. ad argumenta fabulae, item infra, monente Be., 727.; qui et similia conferri jussit, quae isiciarius dicit 1100.

59. βυρσ. ῥυτῆρα, ἱμάντα. ἔπαιξε δὲ παρὰ τὸ βυρσοδέψην εἶναι τὸν Κλέωνα, ἐναλλαγὴν στοιχείου ἐργασάμενος. ἔδει γὰρ εἰπεῖν μυρσίνην (μυρσίνην) ἔχων ἀποσβεῖ τὰς μύας. (cf. Vesp. 572.) — S. — Etiam infra lepidissime lusit in his vocibus; ubi quum adversarius Cleonis vellet dicere, avum Cleonis fuisse unum ex satellitibus Myrrhinae, quae erat Hippiae tyranni uxor, sic loquitur 419.: τὸν πάππον εἶναί φημί σου τῶν

60 δειπνοῦντος ἑστῶς ἀποσσβεῖ τοὺς ῥήτορας.
ᾄδει δὲ χρησμούς· ὁ δὲ γέρων σιβυλλᾷ.
ὁ δ' αὐτὸν ὡς ὁρᾷ μεμακκοακότα,
τέχνην πεποίηται, τοὺς γὰρ ἔνδον ἄντικρυς
ψευδῆ διαβάλλει· κἄτα μαστιγούμεθα
65 ἡμεῖς· Παφλαγὼν δὲ περιθέων τοὺς οἰκέτας
αἰτεῖ, ταράττει, δωροδοκεῖ, λέγων τάδε·
„Ὁρᾶτε τὸν Ὕλαν δι' ἐμὲ μαστιγούμενον;
εἰ μή μ' ἀναπείσετ', ἀποθανεῖσθε τἠμέρον." —
ἡμεῖς δὲ δίδομεν· εἰ δὲ μή, πατούμενοι
70 ὑπὸ τοῦ γέροντος ὀκταπλάσια χέζομεν.
νῦν οὖν ἀνύσαντε φροντίσωμέν, ὦ 'γαθέ,
ποίαν ὁδὸν νῶν τρεπτέον καὶ πρὸς τίνα.
ΝΙ. κράτιστ' ἐκείνην τὴν „μόλωμεν," ὦ 'γαθέ.

δορυφόρων τῶν Βυρσίνης τῆς Ἱππίου. Βε.

61. ᾄδει δὲ χρ. jactabant Athenienses quaedam oracula de rebus suis et futura olim felicitate: vide inferius 109. sequ., 123., 746., 891. seqq., 919. seqq., Schol. ad Av. 915. S.: εἶθ' ὁ γέρων σιβυλλιᾷ. περὶ τὸν χρόνον τοῦτον ταραχώδη ὄντα εἰκότως πολλὰ τοιαῦτα γίνεσθαι. (γίνεται.) γέρων δὲ ὁ δεσπότης, ἤγουν ὁ δῆμος. σιβυλλιᾷ δὲ, χρησμῶν ἐρᾷ καὶ ἐπιθυμεῖ. —

62. μεμακκ. τὰ Μακκοῦς φρονοῦντα, ἀνοηταίνοντα. Μακκὼ γὰρ καὶ Λαμὼ ἐγένοντο ἔνεαι, τουτέστι, βαρέως νοοῦσαι. (ἄλλως.) ἢ παραφρονοῦντα, ληροῦντα· γέγονε παρὰ τὸ μάταια ποεῖν, ὅ ἐστι νοεῖν. ὅθεν θυοσκόος παρὰ τὸ θύω καὶ κόω, ὃ σημαίνει τὸ νοῶ. S. — Hesych.: μακκοᾶν (male vulgo μακοᾶν), παραφρονεῖν. ad quam glossam vide interpp. infra 371.: (καὶ τὸ τοῦ δήμου πρόσωπον) μακκοᾷ καθήμενον. — Br.

63. τέχνην πεπ., arte seu calliditate utitur, fraudes comminiscitur. — (τοὺς ἔνδον, familiares.) — ψευδῆ διαβάλλειν est falsis criminibus accusare. — B. S.: ἄντικρυς. προδήλως, ὁμολογουμένως. (cf. 128.) ηὔξησε δὲ τὴν ἀναίδειαν διὰ τὸ φανερῶς καταψεύδεσθαι.

65. αἰτεῖ, poscit dona seu mercedem. S.: δωροδοκεῖ. δῶρα λαμβάνει καὶ διασείει (ταράττει). τίθεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τοῦ διδόντος. —

67. Ὕλαν. ὄνομα οἰκέτου πέπλακεν. gl. Vict. H. Voss.: Der Mitknecht *Hylas* war vielleicht ein Unterbefehlshaber bei Pylos.

68. εἰ μή μ' ἀναπ. ἀντὶ τοῦ ἀναπείσετε χρήμασι. διαβάλλει δὲ αὐτὸν ὡς δωροδοκούμενον καὶ προδιδόντα τὴν πόλιν. S.

69. πατ. ὑβριζόμενοι, πιεζόμενοι. χέζομεν. ζημιούμεθα. gl. Vict.

70. ita Rav. ὀκταπλασίονα Suid. MS. v. χέζομεν. vel hoc vel illud etiam Scholiasten habuisse in suis libris consentaneum est, qui interpretetur πολλῷ πλείονα. nam si legisset ὀκτάπλάσιον, ut vulgo, haud dubie scripsisset πολλῷ πλέον.

71. ἀνύσαντε scribi jusserat Bentl., idque nuper Dind. reperit in 4 MSS. vulgo ἀνύσαντες.

73. ἄμεινον καὶ τὸ αὐτομολήσωμεν (21. seqq.), τουτέστι χωρήσας πρὸς τοὺς ἐναντίους. S.

ΔΗ. ἀλλ' οὐχ οἷόν τε τὸν Παφλαγὸν' οὐδὲν λαθεῖν·
75 ἐφορᾷ γὰρ αὐτὸς πάντ'. ἔχει γὰρ τὸ σκέλος
τὸ μὲν ἐν Πύλῳ, τὸ δ' ἕτερον ἐν τῇ 'κκλησίᾳ.
τοσόνδε δ'. αὐτοῦ βῆμα διαβεβηκότος
ὁ πρωκτός ἐστιν αὐτόχρημ' ἐν Χαόσι,
τὼ χεῖρ' ἐν Αἰτωλοῖς, ὁ δὲ νοῦς ἐν Κλωπιδῶν.
80 ΝΙ. κράτιστον οὖν νῷν ἀποθανεῖν· ἀλλὰ σκόπει,
ὅπως ἂν ἀποθάνοιμεν ἀνδρικώτατα.
ΔΗ. πῶς δῆτα, πῶς, γένοιτ' ἂν ἀνδρικώτατα;
ΝΙ. βέλτιστον ἡμῖν αἷμα ταύρειον πιεῖν·
ὁ Θεμιστοκλέους γὰρ θάνατος αἱρετώτερος.

76. ἐν Πύλῳ. cf. 55. etc.

77. *cum igitur tam late diductis stet cruribus.* ita Hector Iliad. 12, 453. saxum jaculatur εὖ διαβάς, h. e. *divaricatis pedibus ad firmandum gradum*, seu verbis Eustathii διαστήσας τὰ σκέλη, τουτέστι τὴν βάσιν πρὸς ἀντέρεισιν. τῷ διαβαίνειν oppositum est τὸ συμβαίνειν, i. e. *stare pedibus junctis.* E K.

78. αὐτόχρημα. — παντελῶς. gl. Vict. *leibhaftig.* ἐν Χαόσι. οἱ μὲν τῆς Ἠπείρου (recte quidem: vid. Strabo 7, 7. ed. Tauchnitz. 2. p. 118. et annot. ad Ach. 570.), οἱ δὲ τῆς Θρᾴκης τοὺς Χάονας. ἅμα δὲ τοὺς εὐρυπρώκτους (in quibus Cleonem: cf. 349.) διασύρει διὰ τὸ χαίνειν τὸν πρωκτόν. S.

79. ἐν Αἰτ. ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τὸ πρᾶγμα λέγει. οὐκ ἐν Αἰτωλίᾳ, ἀλλ' ἐν τῷ αἰτεῖν. (cf. 66. joco simili epigrammatarius, monente Br., Anthol. Palat. 1, p. 102.: Ἀντιγόνη, Σικελὴ πάρος ἠσθά μοι· ὡς δ' ἐγενήθης Αἰτωλή, κἀγὼ Μῆδος ἰδοὺ γέγονα.) τὸ δ' ἐν Κλωπιδῶν ἐναλλαγὴ πάλιν στοιχείου, τοῦ ρ εἰς τὸ λ. Κρωπίδαι (Κρωπία ap. Steph. Byz.) γὰρ δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς. ἔπαιξεν οὖν παρὰ τὸ κλέπτειν. S. non ita male Voss.: So schwebt der A. — persönlich über *Offenthal*, Die Händ' in *Fodrau*, und der Sinn in *Rapseburg;* sed longe tamen felicius Arist., qui veris nominibus abutatur. — „E fictis pagorum nominibus saepe jocum petit. vide not. ad Av. 1126. (1048. Προξενίδης ὁ Κομπασεύς.)" — *Br.*

80. conferuntur similia Euripidis Hippol. 379. κατθανεῖν ἔδοξέ μοι Κράτιστον, Hel. 268. θανεῖν κράτιστον. πῶς θάνοιμ' ἂν οὖν καλῶς; Iphig. Taur. 296. Πυλάδη, θανούμεθ'· ἀλλ' ὅπως θανούμεθα Κάλλιστ'. etiam Cyclop. 187. ἀλλ' εἰ θανεῖν δεῖ, κατθανούμεθ' εὐγενῶς.

83. αἷμα ταύρ. δηλητήριον λέγεται τοῦ ταύρου αἷμα πινόμενον. gl. Vict. Inter venena ponitur sanguis taurinus, non sua natura, si modice adhibeatur. ap. vett. usitatum hoc genus mortis fuit eorum, qui sibi mortem consciscerent. *Cas.* Herodot. 3, 15., monente Be., de Psammenito: αἷμα ταύρου πιὼν ἀπέθανε παραχρῆμα.

84. — μετὰ τὴν Ξέρξου φυγὴν Λακεδαιμόνιοι προδοσίας κρίνουσι καὶ φονεύουσι Παυσανίαν τὸν ἴδιον βασιλέα, Κλεομβρότου καὶ Ἀλκαθέας υἱόν· εἰκότως (ἐγκότως) δὲ διακείμενοι πρὸς Θεμιστοκλέα διὰ τὸν τειχισμὸν τῆς Ἀττικῆς μεταστέλλονται αὐτὸν εἰς κρίσιν, φάσκοντες Παυσανίαν ὡμολογηκέναι, καὶ αὐτὸν κοινωνεῖν ἐν τῇ προδοσίᾳ. Ἀθηναίων δὲ βουλομένων ἀποστέλλειν αὐτόν, φυγὼν ἦκε πρὸς Ἀρταξέρξην, καὶ Μηδικὴν φωνὴν μαθὼν ἐδίδαξεν αὐτόν, πῶς ἔσωσε τὸν πατέρα Ξέρξην μὴ συγχωρήσας

85 ΔΗ. μὰ Δί' ἀλλ' ἄκρατον οἶνον ἀγαθοῦ δαίμονος·
ἴσως γὰρ ἄν χρηστόν τι βουλευσαίμεθα.
ΝΙ. ἰδού γ' ἄκρατον. περὶ ποτοῦ γοῦν ἐστί σοι;
πῶς δ' ἂν μεθύων χρηστόν τι βουλεύσαιτ' ἀνήρ;
ΔΗ. ἀληθὲς, οὗτος; κρουνοχυτρολήραιον εἶ.
90 οἶνον σὺ τολμᾷς εἰς ἐπίνοιαν λοιδορεῖν.
οἴνου γὰρ εὕροις ἄν τι πρακτικώτερον;

τοῖς Ἕλλησι διαλῦσαι τὰ ἐπὶ Σηστοῦ καὶ Ἀβύδου διαζεύγματα. ἐφ' οἷς εὐχαριστήσας ὁ βασιλεὺς δωρεῖται αὐτῷ τρεῖς πόλεις, Μαγνησίαν εἰς σῖτον, Λάμψακον εἰς οἶνον, Μυοῦντα εἰς ὄψα· ὡς δὲ Κλεάνθης, καὶ Περκώτην εἰς στρωμνὴν, καὶ Παλαίσκηψιν εἰς στολήν. στρατὸν δὲ λαβὼν αὐτοῦ ἐπὶ πορθήσει τῆς Ἑλλάδος, περὶ τὴν Ἰωνίαν ἐν Μαγνησίᾳ γενόμενος, θύων ὡς εἴρηται ἄνω (ap. Aristophanem) τελευτᾷ, καὶ μετὰ θάνατον (imo μετὰ θανάτου, morte, per mortem,) τὸν μισοβάρβαρον ἐνδεικνύμενος τρόπον. — S. de Themistoclis morte Thuc. 1, 138.: νοσήσας δὲ τελευτᾷ τὸν βίον. λέγουσι δέ τινες καὶ ἑκούσιον φαρμάκῳ ἀποθανεῖν αὐτὸν, ἀδύνατον νομίσαντα εἶναι ἐπιτελέσαι βασιλεῖ ἃ ὑπέσχετο etc. Cic. libro de clar. oratt. c. 11., monente K.: *nam quem* (Themistoclem) *Thucydides, qui et Atheniensis erat, et summo loco natus summusque vir, et paulo aetate posterior, tantum mortuum scripsit et in Attica clam humatum* (*addidit, fuisse suspicionem, veneno sibi conscivisse mortem*), *hunc isti* (rhetores, quos secutus esse videtur vetus Schol.) *ajunt, cum taurum immolasset, excepisse sanguinem patera, et eo poto mortuum concidisse. hanc enim mortem rhetorice et tragice ornare potuerunt; illa mors vulgaris nullam praebebat materiam ad ornatum.* ipse K. recte: Cum Comicis, inquit, quaevis risus gratia fingere liceat: quidni eisdem fas sit ex rumoribus inter populum sparsis, sive illi veri sint sive falsi, jocandi materiam quaerere?

85. αἱρομένης τῆς τραπέζης μετὰ τὸ δεῖπνον ἄκρατον περιεφέρετο, καὶ ἐκαλεῖτο ἡ κρᾶσις ἀγαθοῦ δαίμονος. S. quem Latini simpliciter vocant *Genium*, ut Casaub. annotavit. cf. Vesp. 507.

86. ἰδού γ' ἄκρατον. cf. 329. χρηστόν. ἀγαθὸν, συμφέρον. περὶ ποτοῦ γοῦν ἐστί σοι; οὐκ ἐν τούτῳ, φησὶ, νῦν ἡμῖν τὰ πράγματα. gl. Vict. Wieland.: Ums trinken ist dirs also?

89. ἀληθὲς. προπαροξυτόνως ἀναγνωστέον. αὕτη γὰρ χρῆσις τῶν Ἀττικῶν, ὅτε σημαίνει τὸ ἀληθές. (ἀληθῶς)· ὅτε δὲ ὀξύνεται, τὸ ὄνομα. S. *ain'? itane vero?* cf. Ran. 793., Plut. 123., Soph. Antig. 714. S.: κρουν. ἀντὶ τοῦ φλύαρος εἶ. κρουνὸς τὸ χύδην καὶ ἀκρίτως καὶ ἀθρόως ῥέον, λῆρον δὲ τὸ μάταιον. συνέθηκεν οὖν ἐκ τοῦ κρουνοῦ καὶ ληρεῖν καὶ τῆς χύτρας, ἀναισθήτου οὔσης, ἵνα τὸ ὅλον δηλώσῃ τὸ ἀναίσθητον καὶ ἀνόητον καὶ περιττολόγον. (Voss. *Wasserkrugsalfanzer.*)

90. λοιδορεῖν οἶνον εἰς ἐπίνοιαν est *vino convicium dicere circa solertiam*, seu vino exprobare, quod solertiam non afferat. *Br.*

91. Ὁμηρικὸν τὸ νόημα· ἀνδρὶ δὲ κεκμηῶτι μέγα οἶνος ἀέξει. Ἡρόδοτος δὲ (1. c. 133.) τοὺς Πέρσας τοῦτον τὸν τρόπον βασιλεύεσθαι (imo βουλεύεσθαι) φησιν. εἰ μὲν οὖν εἰσηγήσαντό (τι) τινες νήφοντες, βουλεύεσθαι [τι] περὶ τούτων ἐν μέθῃ καὶ κυροῦν· νήφοντες (νήφοντας) δὲ ἐπικυροῦν. — S. similiter gens Persica (Herod. 1, 125.), Germani, de quibus Tacitus Germ. 22.:

ὁρᾷς; ὅταν πίνωσιν ἄνθρωποι, τότε
πλουτοῦσι, διαπράττουσι, νικῶσιν δίκας,
εὐδαιμονοῦσιν, ὠφελοῦσι τοὺς φίλους.
95 ἀλλ' ἐξένεγκέ μοι ταχέως οἶνον χοᾶ,
τὸν νοῦν ἵν' ἄρδω καὶ λέγω τι δεξιόν.
ΝΙ. οἴμοι, τί ποθ' ἡμᾶς ἐργάσει τῷ σῷ ποτῷ;
ΔΗ. ἀγάθ'· ἀλλ' ἔνεγκ', ἐγὼ δὲ κατακλινήσομαι·
ἢν γὰρ μεθυσθῶ, πάντα ταυτὶ καταπάσω
100 βουλευματίων, καὶ γνωμιδίων, καὶ νοιδίων.
ΝΙ. ὡς εὐτυχῶς, ὅτι οὐκ ἐλήφθην ἔνδοθεν
κλέπτων τὸν οἶνον.
ΔΗ. εἰπέ μοι, Παφλαγὼν τί δρᾷ;
ΝΙ. ἐπίπαστα λείξας δημιόπρατ' ὁ βάσκανος

sed et de reconciliandis invicem inimicis, et jungendis affinitatibus, et asciscendis principibus, de pace denique ac bello, plerumque in conviviis consultant, tanquam nullo magis tempore aut ad simplices cogitationes pateat animus, aut ad magnas incalescat. Bacchylides Anacreont. p. 89.: *Γλυκεῖ' ἀνάγκα σευομένα κυλίκων θάλπησι θυμὸν, — Ἀνδράσι δ' ὑψοτάτω πέμπει μεριμνας. Καί τις μὲν πόλεων κρήδεμνα λύει, Πᾶσι μοναρχήσειν δ' ἀνθρώποις δοκεῖ, Χρυσῷ δ' ἐλέφαντί τε μαρμαίρουσιν οἴκοι* etc. cf. Lysist. 1230. seqq.

92. *ὁρᾷς;* interpositum orationi, ut Av. 1458. et alibi.

93. *διαπρ.*, *perficiunt.*

95. *χοᾶ.* χοῦς μέτρον Ἀττικὸν χωροῦν κοτύλας η'. — S.

96. *δεξιόν.* solemus oblatum munus dextra capere, inde dextra manus ἀπὸ τοῦ δέχεσθαι. inde δεξιὸς, *elegans*, *commodus.* Cas.

97. *τῷ σῷ ποτῷ.* Vesp. 1347. *διὰ τὸν σὸν οἶνον. Be.* contemtim dicta.

99. *καταπάσω.* (*conspergam.*) πληρώσω. S. contulit Be. infra ad 489. laudatum ab S. locum Cratini *Πυτίνῃ.*

100. *νοιδίων* Suid. MS., Dind. vulgo *νοϊδίων.* vid. Matth. §. 102, 5. Notavit Br. constructionem *καταπ. ταυτὶ βουλευματίων* pro *βουλευματίοις*, ut Galenus, frustra mirante H. Stephano Thes. gr. l. t. 3. col. 57., *προσπάττειν λοντρὰ ἁλῶν.* S.: *νοϊδίων* (*νοιδίων*). *διανοημάτων. παρήγαγεν ἀπὸ τοῦ πληθυντικοῦ τοῦ οἱ νοῖ τὸ νοΐδιον ὑποκοριστικόν.* —

101. *ὡς εὐτυχῶς.* Latini dicerent *factum bene*, vel simpliciter *bene.* vid. Casaub. ad Theocr. cap. 16. (ad Id. 15, 3.) K. subaudiebat Casaub. *ἀπηλλάχθην.* sed B.: Facilius, inquit, *ἢν* aut *ἐγένετο* intelligitur, si quo supplemento est opus: recte enim Schäfer. ad Bos. l. de Ellips. p. 586. monet, ad tales exclamationes nihil subaudiendum esse.

103. *ἐπίπαστα. τὰ ἐπιπασσόμενα τῷ ἔτνει. ἄλευρα* — (*ἄλλως.*) *ἔθος δὲ εἶχον ποιεῖν πλακοῦντας ἢ ἄρτους, καὶ ἐπιπάσσειν τινὰ καρυκεύματα* [*ἤγουν ἀρτύματα* gl. Vict.] *ἁλμυρά.* (extrema coena apposita, ad provocandam sitim. sic hodie fieri solitum in Germania. *E. Cas.* cf. inferius 1012.) *καὶ διὰ τοῦτο ἔφη τὰ (τὸ) ἐπίπαστα. δημιόπρατ' ὁ βάσκ. τὰ δημοσία πιπρασκόμενα, ἐκ δημεύσεως καὶ τῶν δημευομένων διὰ Κλέωνα ρυσιῶν. ἢ (καὶ) δημόπρατα ἔμιξεν, ὡς ἐκ δημοσίου πράγματα (πράγματος) αὐτοῦ κλέψαντος.* — S. bona reo-

ῥέγκει μεθύων ἐν ταῖσι βύρσαις ὕπτιος.
105 ΔΗ. ἴθι νυν, ἄκρατον ἐγκάναξόν μοι πολύν.
ΝΙ. σπονδὴν λαβὲ δὴ καὶ σπεῖσον ἀγαθοῦ δαίμονος·
ἕλχ', ἕλκε τὴν τοῦ δαίμονος τοῦ Πραμνίου.
ΔΗ. ὦ δαῖμον ἀγαθὲ, σὸν τὸ βούλευμ', οὐκ ἐμόν.
ΝΙ. εἶπ', ἀντιβολῶ, τί ἐστι;
ΔΗ. τοὺς χρησμοὺς ταχὺ
110 κλέψας ἔνεγκε τοῦ Παφλαγόνος ἔνδοθεν,
ἕως καθεύδει.
ΝΙ. ταῦτ'· ἀτὰρ τοῦ δαίμονος

rum publicata, quae publice vendebantur. B. — ὁ βάσκανος, ὁ συκοφάντης, ut interpretatur Hesychius. cf. Plut. 567. et Schneideri lex. gr. h. v.

104. βύρσαις. alludit ad artem vilem Cleonis. nam coriarii erant viliores quam pelliarii. solebant autem et pelliones et reliqui in pellibus dormire. *Cas.* ὕπτιος est ὁ ἐπὶ νῶτα κείμενος. v. Etym. p. 784. et Zonar. t. 2. p. 1770. B. quod immodesti. „nam dormiendum est," inquit Cas., „situ naturali, paululum diductis in latus cruribus."

105. ἐγκάν. ἔγχεε. ἐγκένωσον (ἐκκένωσον). λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν ἀθρόως πινόντων. οἱ δὲ ἐπὶ θορύβου τάττουσι τοῦτο παρὰ τὴν καναχήν. ἤγουν μετὰ ψόφου ἔγχεον. S. cf. Schneideri lex. gr. v. κανάζω.

106. ἀγ. δαίμονος. vid. annot. ad 85.

107. τὴν κύλικα, aut simile. — *Be.* cf. 121. τοῦ Πραμνίου. τοῦ προσηνοῦς. (ἄλλως.) ἤτοι ἀπὸ γῆς (τῆς) Πραμνίας ἀμπέλου, ἢ ἀπὸ τοῦ πραΰνειν τὸ μένος. ἢ διὰ τὸ πολυχρόνιον παραμένειν. (ἄλλως.) ἢ ἐν Πραμνίᾳ νήσῳ (in insula Icaro sive Icaria: vid. Athen. 1, 24.) γινομένου, ἢ πρὸς τὴν Θρᾴκην. δέον δὲ εἰπεῖν τὴν τοῦ δαίμονος τοῦ ἀγαθοῦ, εἶπε Πραμνίου, ἐπειδὴ ὁ Πράμνιος οἶνος πολυτίμητός ἐστιν. — S. vini genus vel ex Homero notum. „vide Athen. l. l. et ad eum Schweigh., Anim. 1. p. 225., inprimisque Heyn. ad Iliad. 11, 638., ubi ostenditur, nomen proprie ductum esse a vitibus in colle Pramnio in Asia minori (prope Smyrnam, auctore Plinio H. N. 14, 4, 6.), atque deinde communicatum cum vinis generosis omnibus." B.

108. ὡς ἐμπνευσθεὶς [καὶ] πεπωκὼς τοῦτό φησι. S.

109. τοὺς χρ. cf. annot. ad 61.

111. ita Dind. vulgo legitur ταῦτ' ἀτὰρ τοῦ δαίμονος; δέδοιχ' etc., vel secundum Br. uno tenore ταῦτ' ἀτὰρ τοῦ δαίμονος δέδ. ὅ. μὴ τ. κακ., quorum verborum hunc ille esse putabat ordinem: ἀτὰρ δέδ. ὅπως μὴ ταῦτα τὰ βουλεύματα τεύξ. τοῦ κακ. δαίμονος, cum non animadvertisset, solocce in hac oratione τοῦ δαίμονος κακ. dici pro τοῦ δαίμ. τοῦ κακ. vel τοῦ κακ. δαίμονος. praeterea vereor ut ἀτὰρ alibi quam initio sententiae, vel membri ejus, usurpetur. bene igitur factum a Be.; quod seorsim intellexit ταῦτ': sed in eo erravit, quod hanc interrogationem esse credidit, cum sit affirmantis obedientisque, *ita*, ut Pac. 274.: οὔκουν ἕτερον δῆτ' ἐκ Λακεδαίμονος μέτει Ἀνύσας τι; ΚΤ. ταῦτ', ὦ δέσποθ'. ΠΟ. ἥκέ νυν ταχύ. simili sensu dicitur ταῦτα δή Ach. 771., Vesp. 142., 821., et integra oratione ταῦτα χρὴ ποιεῖν Vesp. 813. cetera recte interpretatus est Be.: *sed iste* (*bonus*) *Genius timeo ne fiat mihi malus Genius.*

δέδοικ' ὅπως μὴ τεύξομαι κακοδαίμονος.
ΔΗ. φέρε νυν ἐγὼ 'μαυτῷ προσαγάγω τὸν χοᾶ. —
[τὸν νοῦν ἵν' ἄρδω, καὶ λέγω τι δεξιόν.]
115 ΝΙ. ὡς μεγάλ' ὁ Παφλαγὼν ῥέγκεται καὶ πέρδεται,
ὥστ' ἔλαθον αὐτὸν τὸν ἱερὸν χρησμὸν λαβὼν,
ὅνπερ μάλιστ' ἐφύλαττεν.
ΔΗ. ὦ σοφώτατε,
φέρ' αὐτὸν, ἵν' ἀναγνῶ· σὺ δ' ἔγχεον πιεῖν
ἀνύσας τι. φέρ' ἴδω, τί ἄρ' ἔνεστιν αὐτόθι.
120 ὦ λόγια! — δὸς σύ μοι πὸ ποτήριον ταχύ.
ΝΙ. ἰδού. τί φησιν ὁ χρησμός;
ΔΗ. ἑτέραν ἔγχεον.
ΝΙ. ἐν τοῖς λογίοις ἔνεστιν „ἑτέραν ἔγχεον;"
ΔΗ. ὦ Βάκι!
ΝΙ. τί ἐστι;
ΔΗ. δὸς τὸ ποτήριον ταχύ.

112. Nicias his dictis rursus abit, oracula allaturus. interea Demosthenes genio indulget exhauriendo poculo. B.

114. versus inepte repetitus. nam supra quidem 96. id agebat Demosth., ut consilium aliquod utile reperiret bibendo; nunc autem reperto 108. animi tantum causa, ut homo bibosus, majoribus se invitat poculis. recte igitur haec in interp. germ. omisit Wieland.

115. πέρδεται. ὁμοιοκατάληκτον εἶπε τῷ (τὸ) ῥέγκεται. οὐ γάρ ἐστι δόκιμον οὕτω λέγειν. ἀνύσας δὲ (119.) διαπραξάμενος, σπουδάσας. S. de hoc vide Plut. 345., Pac. 275. etc.

116. τὸν ἱερὸν χρησμόν. — τοῦτο λέγει, ὡς καὶ ἄλλους αὐτοῦ ἔχοντος. S. cf. 919. seqq. τὸν ἱερὸν, sacrum κατ' ἐξοχὴν, h. e. sacerrimum; vel *magnum*, magni penderis, quemadmodum ἱερὸν κῦμα dixit Eurip. Hipp. 1151., ubi Schol.: ἱερὸν, μέγα. vid. ibi Valck. videtur etiam ἱερὸν dici, quidquid est exsecratum, seu terribile. Eurip. Hel. 1080. τέρας, οὐ τέρας, ἀλλ' ἔριν Δαναῶν, νεφέλαν ἐπὶ ναυσὶν ἄγων, Εἴδωλον ἱερὸν Ἥρας. Virg. Aen. 3, 56. *quid non mortalia pectora cogis, Auri* sacra *fames?* —

119. seqq. αὐτόθι. τουτέστιν ἐν τῷ βιβλίῳ, ἢ ἐν τῷ χρησμῷ. ὦ λόγια. μαντεύματα. θαυμάζει δὲ τὸν χρησμὸν ἀναγνούς. ἰδοὺ δὲ ἀντὶ τοῦ λάμβανε, κράτει. (*da!* francogall. *tenez.* vide, si tanti est, indicem h. v.)

121. haud male K. et Bentl. τί φήσ'. certe displicent hujus versus numeri μονοειδεῖς: τί φησιν | ὁ χρησμός; | pejus etiam 195. Br. πῶς δῆτ' | φησιν | ὁ χρησμός; | ubi servandum φήσ'. — ἑτέραν. cf. 107.

123. ὦ Βάκι. τρεῖς Βάκιδες ἐγένοντο. οὗτος μὲν Ἀττικὸς καὶ μάντις, ὁ δὲ Λοκρὸς, ὁ δὲ Βοιωτός. S. cf. 925. et annott. ad Pac. 1009., Av. 907. monuit B. secundum Wielandium, Athenn. multum tribuisse oraculis nonnullis, quae vetusta esse credebantur, quorum erant quaedam συντάγματα. „Et Onomacritum quidem," inquit, „qui ab se confictum oraculum Musaeo supposuerat (vidd. Pausaniae interpp. ad 1, 22, 7.), Hipparchus urbe expulit, maxima autem fuit

ΝΙ. πολλῷ γ' ὁ Βάκις ἐχρῆτο τῷ ποτηρίῳ.
125 ΔΗ. ὦ μιαρὲ Παφλαγών, ταῦτ' ἄρ' ἐφυλάττου πάλαι,
τὸν περὶ σεαυτοῦ χρησμὸν ὀρρωδῶν;
ΝΙ. τιή;
ΔΗ. ἐνταῦθ' ἔνεστιν, αὐτὸς ὡς ἀπόλλυται.
ΝΙ. καὶ πῶς;
ΔΗ. ὅπως; ὁ χρησμὸς ἄντικρυς λέγει,
ὡς πρῶτα μὲν στυππειοπώλης γίγνεται,
130 ὃς πρῶτος ἕξει τῆς πόλεως τὰ πράγματα.
ΝΙ. εἷς οὑτοσὶ πώλης. τί τοὐντεῦθεν; λέγε.
ΔΗ. μετὰ τοῦτον αὖθις προβατοπώλης δεύτερος.
ΝΙ. δύο τώδε πώλα. καὶ τί τόνδε χρὴ παθεῖν;
ΔΗ. κρατεῖν, ἕως ἂν ἕτερος ἀνὴρ βδελυρώτερος
135 αὐτοῦ γένηται. μετὰ δὲ ταῦτ' ἀπόλλυται·
ἐπιγίγνεται γὰρ βυρσοπώλης, ὁ Παφλαγών,

Bacidis, qui νυμφόληπτος habebatur, oraculorum auctoritas, quorum nonnulla ad bellum Medicum spectantia protulit Herodotus 8, 20. 77. 99., pleraque recentius erant conficta, ut monuit Valck. ad Herod. p. 657. sequ." etc.

124. διεχρῆτο Athen. 11, 1. p. 460, C., ubi hunc versum laudat; quod non spernendum. H. Steph. Thes. gr. l. 4. col. 615., monente Br. ad Eccles. 609. (640.): „διαχρῶμαι, vacante praepositione, pro χρῶμαι, *utor*, passim ap. Herodotum, ut διαχρώμενοι ἐσθῆτι, et διαχρῶνται οἴνῳ, item διαχρῶνται τρόπῳ ζωῆς τοιῷδε" etc. nec tamem vel prorsus vel semper vacare in hoc verbo videtur praepositio, sed fere illa significare, quae saepe aut sine ulla intermissione vehementerque fiunt, quemadmodum et Latini *percelebrare*, *percoquere*, *perferre* et simila dicunt. — πολλῷ, *frequenti*.

126. ὀρρ. φοβούμενος, εὐλαβούμενος. — S.

128. ἄντικρυς, φανερῶς, διαρρήδην. S. cf. 63.

129. στυπ. ὁ τὰ στυππεῖα πωλῶν [, τουτέστι καννάβινα (ἢ) λινᾶ]. δηλοῖ δὲ τὸν Εὐκράτη καὶ τὴν ἐπ' αὐτοῦ πολιτείαν. (post mortem Periclis Olymp. 87, 4., ante Chr. nat. 429.) ὃς στύππαξ ἐκαλεῖτο διὰ τὸ στυππιοπώλης εἶναι. ὡς καὶ ἐν ἑτέροις. ἕξει δὲ ἀντὶ τοῦ καθέξει, διοικήσει καὶ διαχειρίσει. S. cf. inferius 254. Lys. 103.: φυλάττων Εὐκράτην. S.: στρατηγὸς Ἀθηναίων ὁ Εὐκράτης. κωμῳδεῖται δὲ ὡς δωροδόκος καὶ προδότης καὶ ξένος. cf. 253. sequ. et Suid. v. στύππαξ.

131. quod Rav. habet, εἷς θ' οὑτοσί, videtur esse εἷς θοὐτοσί, h. e. εἷς τοι οὑτοσί. id malim. S.: πώλης. παρὰ τὸ τέλος τοῦ ὀνόματος παίζει. est enim fere inusitata per se vox πώλης, ut monuit Schneider. in lex. gr. h. v. cf. 133, 140.

132. προβ. τὸν Καλλίαν λέγει, καὶ τὴν πολιτείαν αὐτοῦ. τινὲς δὲ, ὅτι Λυσικλέα λέγει, ὃς προβατοπώλης ἐλέγετο. S. quem vide etiam infra ad 688. sequ. Hesych., laudante K.: προβατοπώλης. οὕτως ἐκωμῳδεῖτο Λυσικλῆς, γήμας Ἀσπασίαν τὴν πόρνην. Plut. Pericle, c. 24.: Αἰσχίνης δέ φησι, καὶ Λυσικλέα τὸν προβατοκάπηλον ἐξ ἀγενοῦς καὶ ταπεινοῦ τὴν φύσιν Ἀθηναίων γενέσθαι πρῶτον. disciplina sua id effecisse creditur Aspasia: vid. Jacobs. l. l. ad Ach. 492.

ἅρπαξ, κεκράκτης, Κυκλοβόρου φωνὴν ἔχων.
ΝΙ. τὸν προβατοπώλην ἦν ἄρ' ἀπολέσθαι χρεὼν
ὑπὸ βυρσοπώλου;
ΔΗ. νὴ Δί'.
ΝΙ. οἴμοι δείλαιος!
140 πόθεν οὖν ἂν ἔτι γένοιτο πώλης εἷς μόνος;
ΔΗ. ἔτ' ἐστὶν εἷς, ὑπερφυᾶ τέχνην ἔχων.
ΝΙ. εἴπ', ἀντιβολῶ, τίς ἐστιν;
ΔΗ. εἴπω;
ΝΙ. νὴ Δία.
ΔΗ. ἀλλαντοπώλης ἔσθ' ὁ τοῦτον ἐξολῶν.
ΝΙ. ἀλλαντοπώλης; ὦ Πόσειδον, τῆς τέχνης!
145 φέρε, ποῦ τὸν ἄνδρα τοῦτον ἐξευρήσομεν;
ΔΗ. ζητῶμεν αὐτόν. ἀλλ' ὁδὶ προσέρχεται,
ὥσπερ κατὰ θεῖον, εἰς ἀγοράν. — ὦ μακάριε
ἀλλαντοπῶλα, δεῦρο, δεῦρ', ὦ φίλτατε,
ἀνάβαινε σωτὴρ τῇ πόλει καὶ νῷν φανείς.
150 ΑΛ. τί ἐστι; τί με καλεῖτε;
ΔΗ. δεῦρ' ἔλθ', ἵνα πύθῃ,
ὡς εὐτυχὴς εἶ καὶ μεγάλως εὐδαιμονεῖς.

137. ποταμὸς τῆς Ἀττικῆς χειμάῤῥους ὁ Κυκλοβόρος, ὑπὸ Ἀθηναίων χωσθείς. (cf. Ach. 351.) τὴν κακοφωνίαν οὖν τοῦ Κλέωνος εἴκασε τῷ ἤχῳ τοῦ ποταμοῦ etc. S. cf. ann. ad 404.

140. πώλης εἷς μόνος. ἔχων ἐν τῷ τέλει τὸ ὄνομα (τοῦ ὀνόματος [ὀνόμ: vid. Bast. Append. Epist. crit. p. 16.]) τὸ πώλης. διαβάλλει δὲ τοὺς Ἀθηναίους, ὡς ἀγοραίους καὶ βαναύσους καθίσταντας τοὺς δημαγωγούς. S.

141. ὑπερφυᾶ. ὑπερβάλλουσαν, θαυμαστὴν καὶ λαμπράν. ἐξαίρει δὲ νῦν αὐτοῦ τὴν τέχνην, ἵνα μᾶλλον ὀνειδίσῃ φανείσης [αὐτοῦ τῆς τέχνης] λίαν εὐτελοῦς. ἐξολῶν δὲ ἐκβαλεῖν μέλλων τῆς πολιτείας τὸν Κλέωνα. ἀλλαντοπώλην δὲ τὸν Ἀγοράκριτον λέγει, οὕτως αὐτῷ πεπλασμένον κατὰ κωμικὴν παιδιάν. S.

146. ἀλλ' — ἀγοράν. perperam haec Niciae tribuuntur, qui non novit isiciarium.

147. κατὰ θεῖον. ἐπὶ τῶν ἐξαίφνης γινομένων [, τουτέστιν εὐκαίρως ἐπιφαινομένων,] κατὰ θεῖον ἔλεγον. ἐπεὶ καὶ ὁ ἀλλαντοπώλης αἰφνίδιον βουλομένοις, μὴ προσδοκήσασι δὲ, ἐπεφάνη αὐτοῖς. S.

149. — ἀναβαίνειν ἐλέγετο τὸ ἐπὶ τὸ λόγιον (λογεῖον) εἰσιέναι. (λόγιον ὁ τῆς σκηνῆς τόπος, ἐν ᾧ οἱ ὑποκριταὶ λέγουσι. gl. Vict.) — τοῦτον δὲ οἱ μὲν Κλεώνυμον, οἱ δὲ Ὑπέρβολον, οἱ δέ φασιν Εὔβουλον εἶναι. — S.

150. Constituitur hic actus 1. scenae 2. initium. B. S.: τί με καλ.; ὁ Ἀγοράκριτος, τουτέστιν ὁ ἀλλαντοπώλης, ταῦτα λέγει. εἰσάγεται δὲ εἰς τὸ θέατρον γελοίου χάριν ἔντερα καὶ κοιλίας καὶ μαγειρικὴν τράπεζαν φέρων.

ΝΙ. ἴθι δὴ, κἀθελ' αὐτοῦ τοὐλεὸν, καὶ τοῦ θεοῦ
τὸν χρησμὸν ἀναδίδαξον αὐτὸν ὡς ἔχει·
ἐγὼ δ' ἰὼν προσκέψομαι τὸν Παφλαγόνα.
155 ΔΗ. ἄγε δὴ σὺ κατάθου πρῶτα τὰ σκεύη χαμαί·
ἔπειτα τὴν γῆν πρόσκυσον καὶ τοὺς θεούς.
ΑΛ. ἰδού. τί ἐστιν;
ΔΗ. ὦ μακάρι', ὦ πλούσιε!
ὦ νῦν μὲν οὐδεὶς, αὔριον δ' ὑπέρμεγας!
ὦ τῶν Ἀθηνῶν ταγὲ τῶν εὐδαιμόνων!
160 ΑΛ. τί μ', ὦ 'γάθ', οὐ πλύνειν ἐᾷς τὰς κοιλίας,
πωλεῖν τε τοὺς ἄλλᾶντας, ἀλλὰ καταγελᾷς;
ΔΗ. ὦ μῶρε, ποίας κοιλίας; δευρὶ βλέπε.

152. τοὐλεόν. τὸ τραπέζιον, ἐν ᾧ ἦσαν οἱ ἀλλᾶντες. ἑλεοὶ γὰρ λέγονται αἱ μαγειρικαὶ τράπεζαι. καὶ Ὅμηρος· ἐν ἑλεοῖσιν ἔθηκεν. (Iliad. 9, 215. καὶ εἰν ἑλεοῖσιν ἔχευεν.) S. τὸ ἑλεὸν καὶ ὁ ἑλεός· ἐνταῦθα δὲ οὐδετέρως. gl. Vict. cf. 169. Etym. M. v. εἰλεόν: ἐξ ἐλείων ῥάβδων ἦσαν πεπλεγμέναι αἱ μαγειρικαὶ τράπεζαι. Hesych.: ἑλεοῖσι· τοῖς ἐκ λύγων πεπλεγμένοις. qui haec laudavit, Dukerus etiam illa Harpocrationis protulit v. ἑλεοκόπων: μήποτε δὲ παρὰ τὸ ἑλεὸν, ὅπερ ἔστιν ἐκτὸς ξύλινον, fassus tamen nescire se, quid faciat verbo ἐκτὸς, cujus difficultatem omnes et Harpocrationis et Suidae ac Pollucis interpp., quibus locis agunt de vocabulo ἑλεὸς, dissimulaverunt. ipse vel πλεκτὸν, vel ἐπίξηνον scribendum esse suspicatur, quae verba longe abhorrere mihi videntur a scriptura librorum. itaque malim ὅπερ ἔστιν ἐκτενὲς ξύλινον, *quod est* velut *extensum ligneum*, h. e. tabula, seu mensa.

154. προσκέψομαι. περιεργάσομαι, φησὶν, εἰσελθὼν, καὶ καταψοήσω, τί ποιεῖ ὁ Παφλαγών.

156. πρόσκυσον. monent interpp., morem fuisse, ut in summis casibus terram adorarent, et inprimis id solitum esse fieri, cum quis in terram peregrinam aut locum sacrum vel aliqua re insignem venisset. cf. Plut. 766., Soph. Philoct. 1326.

157. ἰδού. πεποίηκεν, ὃ προσέταξε. — S.

158. οὐδείς. dicitur et de persona *nullus*, et de homine vili, quia ille οὐδεὶς, *nullus*, est. contra *esse aliquid* (sive *aliquis*) est habere aliquam conditionem, propter quam quis censeatur in rep. *Cas.*

159. ταγέ. ἀρχηγὲ, ἡγεμών. καὶ Ὅμηρος (Il. 23, 160., ubi tamen ponendum esse videtur αἱ ταγαὶ, quia prima τοῦ ταγὸς producitur ap. Tragicos. vide Matth. gr. gr. §. 429, 1.)· παρὰ δ' οἱ ταγοὶ ἄμμι μενόντων. S.

160. τὰς κοιλίας. Ὅμηρος διὰ παντὸς γαστέρας καλεῖ, οὐ κοιλίας. S.

161. ἀλλᾶς est genus edulii, compositum ex sanguine et intestinis; Latini vocant *botulum*. hoc docet Hesych. et Tertull. in Apolog. (c. 9.), ex quo loco colligitur, botulum esse intestinum sanguine fartum. alio nomine vocatur *isicia* (proprie *insicium*, *insicia:* vid. Forcellini lex. lat. 2. p. 573, B.), gallice *saucisse*. (?) Cas. germ. *Wurst.*

τὰς στίχας ὁρᾷς γε τῶνδε τῶν λαῶν;
ΑΛ. ὁρῶ.
ΔΗ. τούτων ἁπάντων αὐτὸς ἀρχέλας ἔσει,
165 καὶ τῆς ἀγορᾶς, καὶ τῶν λιμένων, καὶ τῆς Πυνκός.
Βουλὴν πατήσεις, καὶ στρατηγοὺς κλαστάσεις,
δήσεις, φυλάξεις, ἐν πρυτανείῳ λαικάσεις.
ΑΛ. ἐγώ;
ΔΗ. σὺ μέντοι· κοὐδὲπω γὲ πάνθ' ὁρᾷς.
ἀλλ' ἐπανάβηθι κἀπὶ τοὐλεὸν τοδί,
170 καὶ κάτιδε τὰς νήσους ἁπάσας ἐν κύκλῳ.
ΑΛ. καθορῶ.
ΔΗ. τί δαί; τἀμπόρια καὶ τὰς ὁλκάδας;
ΑΛ. ἔγωγε.
ΔΗ. πῶς οὖν οὐ μεγάλως εὐδαιμονεῖς;
ἔτι νῦν τὸν ὀφθαλμὸν παράβαλλ' εἰς Καρίαν

163, 4. τὰς στίχας. τὸ πλῆθος. τὰς τάξεις. τὸ θέατρον δὲ αὐτῷ δεικνὺς ταῦτά φησιν. ἀρχέλας. ἄρχων τοῦ λαοῦ, ἡγεμών, ἔξαρχος, δημαγωγός. (ponitur h. l. pro ἄρχων simpl., ut saepe vocabulis altera notionis pars demitur per adjuncta verba. B.) — S. scribendum fortasse est τῶν λέων Attice. vel παρατραγῳδεῖ.

165. λιμένων. de portubus Athenarum Piraeo Munychia et Phalero vide Strab. 9, 1., ed. Tauchnitz. 2. p. 239., Pausan. 1, 1., Nitschium libro germ. de antiquitt. gr. p. 132. seqq., aliosque; de *Pnyce* cf. 42.

166. Βουλὴν πατ. — ἀντὶ τοῦ καταφρονήσεις τοῦ βουλευτηρίου. κλαστ. οἱ μὲν κλονήσεις καὶ διασείσεις, οἱ δὲ κραυγάσεις· (?) βέλτιον δὲ κλάσεις, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τεμνομένων κλημάτων. ἄλλως. ἐκ ῥιζῶν ἀνατρέψεις. (?) ἔνθεν κλαστήριον τὸ δρέπανον, ᾧ κλαδεύουσι καὶ ξύλα καὶ κλήματα ἐν ταῖς ἀμπέλοις. S. Wieland.: *wirst den Senat mit Füssen treten*, *Die Feldherrn stutzen*, *binden*, *ins Gefängniss werfen.*

167. ἐν πρυτ. πρυτανεῖον οἰκίσκος παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, ἔνθα σιτοῦνται δημοσίᾳ οἱ τῆς τοιαύτης τιμῆς παρ' αὐτοῖς τυχόντες. — (cf. annotata inferius ad 280., item ad Pac. 1024., Ach. 52.) λαικάσεις. δέον εἰπεῖν σιτήσεις (imo σιτήσει pro σιτήσῃ). ἢ ἐν πρυτανείῳ ἀριστήσεις. παρ' ὑπόνοιαν οὖν εἶπεν, ὡς ἐν κωμῳδίᾳ, ἀντὶ τοῦ πορνεύσεις. ὅθεν καὶ λαικάστρια ἡ πόρνη. S. — deinde pro ἀπατᾶν ponitur. v. Zonar. lex. t. 2. p. 1292. ibique laudd. B.

169. τοὐλεόν. cf. 152.

171. τἀμπόρια. Etymol. Gud. p. 185.: ἔμπορος ὁ πραγματευτής, καὶ ὁ τόπος αὐτὸς ἐμπόριον. τί λέγεται ἐμπόριον; ὁ κατόβολος, ἔνθα καταβάλλει τις τὴν ἰδίαν ἐμπορίαν. (Stapelort, Handelsplatz. Wieland. vertit *Niederlagen*, Voss. *Waarenlager.*) consentaneum est, emporia vel maritima esse, vel mediterranea; velut Dionysius Hal. Antiqu. Rom. p. 1358, 15. commemoravit ἐμπόρια παραθαλάττια καὶ μεσόγεια. copiose de hac re dixit vir doctiss. Ant. Baumstark. in disput. de Curatoribus emporii et Nautodicis ap. Athenn., Friburg. 1828. — S.: ὁλκάδας, τὰς ναῦς, ἀπὸ τοῦ ἕλκειν. (*Lastschiffe*, *Frachtschiffe.*)

τὸν δεξιὸν, τὸν δ' ἕτερον εἰς Χαλκηδόνα.
175 ΑΛ. εὐδαιμονήσω δ', εἰ διαστραφήσομαι.
ΔΗ. οὔκ, ἀλλὰ διὰ σοῦ ταῦτα πάντα πέρναται·
γίγνει γὰρ, ὡς ὁ χρησμὸς οὑτοσὶ λέγει,
ἀνὴρ μέγιστος.
ΑΛ. εἰπέ μοι, καὶ πῶς ἐγὼ
ἀλλαντοπώλης ὢν ἀνὴρ γενήσομαι;
180 ΔΗ. δι' αὐτὸ γάρ τοι τοῦτο καὶ γίγνει μέγας,
ὅτιὴ πονηρὸς κἀξ ἀγορᾶς εἶ καὶ θρασύς.
ΑΛ. οὐκ ἀξιῶ 'γὼ 'μαυτὸν ἰσχύειν μέγα.
ΔΗ. οἴμοι, τί ποτ' ἔσθ', ὅτι σαυτὸν οὐ φῂς ἄξιον;
ξυνειδέναι τί μοι δοκεῖς σαυτῷ καλόν.

174. Χαλκ. ita Br. auctore Palmerio Exerc. p. 725. libri Καρχηδόνα. sed recte Palmer.: „Nihil rei," inquit, „Atheniensibus fuit cum Carthagine; nullum tributum, nullum vectigal inde accipiebant. at Chalcedon erat sub eorum imperio, ut et Byzantium. id nos docet Thuc. 1. (c. 115.) et 4. (c. 75.), nec minus διεστραμμένος fuisset et distortis oculis spectasset, si unum oculum ad Cariam, alterum vero ad Chalcedonem direxisset. nam Caria et Chalcedon erant in duabus extremitatibus peninsulae magnae Asiae, una ad meridiem (*Südost*), altera ad boream (*Nordost*) sitae Athenarum respectu, toto Aegaeo Hellesponto et Propontide intercedentibus" etc. censor Aristophanis Beck. in *Jen. Allg. Litt. Zeit.* 1797. 228. p. 170.: „Die Verwechselung war um so leichter, da Chalcedon in den ältesten Zeiten Καλχηδὼν geschrieben wurde. s. Eckhel. doctr. num. vett. 2. p. 411." itaque Dind. et hic et 1203. edidit Καλχηδόνα. sed monuit Palmer., etiam in scribendis nominibus Καρχηδὼν et Χαλκηδὼν millies erratum esse propter viciniam soni. — ceterum de Caria evolvendus inprimis est Strabonis liber 14. c. 2. de Chalcedone idem 12, 4.: ταύτης (τῆς Βιθυνίας) δ' ἐπὶ μὲν τῷ στόματι τοῦ Πόντου Χαλκηδὼν ἵδρυται, Μεγαρέων κτίσμα, καὶ κώμη Χρυσόπολις, καὶ τὸ ἱερὸν τὸ Χαλκηδόνιον etc.

175. ita Rav., et recte, cum δὲ objectionem significet, ut ap. Soph. Oed. R. 364., ubi consulendus Erfurdt., et passim. alii codd. εὐδαιμονήσω γ'.

176. ταῦτα πάντα. h. e. omnes insulae atque urbes Cariam inter et Chalcedonem sitae, quae imperio Atheniensium parebant. S.: πέρναται. — δέον εἰπεῖν διοικεῖται, ὁ δὲ εἶπε πέρναται πικρῶς, τουτέστι πιπράσκεται.

178. verba εἰπέ μοι seorsim intelligenda sunt et velut ὑπερβατῶς: καὶ πῶς — γενήσομαι; εἰπέ μοι. vim interrogationis auget καὶ, ut Eurip. Herc. fur. 292. καὶ τίς θανόντων ἦλθεν ἐξ Ἅιδου πάλιν; etc.

179. ἀνὴρ dictum ἐμφατικῶς, ut passim. cf., monente Be., 367., Ach. 77., Eurip. Or. 1315. (1351.), ubi Schol.: ἄνδρας· ἀνδρείους. vid. etiam inferius 318.

181. κἀξ. ἀγ. dupliciter intelligitur, vel causidicus et legulejus, vel circumforaneus et scrutorum venditor, vilis et abjectus. ambiguitatis ratio est, quod ἀγορὰ et forum judicum et rerum venalium significat. *Cas.*

182. οὐκ ἀξιῶ. οὐχ ὑπολαμβάνω, οὐκ ἄξιον κρίνω. S.

184. καλὸν praeter expectationem dixit pro κακόν.

185 μῶν ἐκ καλῶν εἶ κἀγαθῶν;
ΑΛ. μὰ τοὺς θεούς·
εἴμ' ἐκ πονηρῶν γ'.
ΔΗ. ὦ μακάριε τῆς τύχης,
ὅσον πέπονθας ἀγαθὸν εἰς τὰ πράγματα!
ΑΛ. ἀλλ', ὦ 'γάθ', οὐδὲ μουσικὴν ἐπίσταμαι
πλὴν γραμμάτων, καὶ ταῦτα μέντοι κακὰ κακῶς.
190 ΔΗ. τουτί σε μόνον ἔβλαψεν, ὅτι καὶ κακὰ κακῶς·
ἡ δημαγωγία γὰρ οὐ πρὸς μουσικοῦ
ἔτ' ἐστὶν ἀνδρὸς οὐδὲ χρηστοῦ τοὺς τρόπους,
ἀλλ' εἰς ἀμαθῆ καὶ βδελυρόν. ἀλλὰ μὴ παρῇς
ἃ σοι διδόασ' ἐν τοῖς λογίοισιν οἱ θεοί.

185. μῶν — κἀγαθῶν; num probis et honestis natus es parentibus? *solltest du vielleicht Aus gutem Hause seyn?* (sed) καλὸς, κἀγαθὸς dicebatur etiam homo bene educatus et liberaliter, quales fere erant ii, qui honesto et nobili loco nati erant; uti contra, quorum sordidi erant natales et plebeji, erant moribus rudes, rerum ignari nec liberaliter educati (πονηροί). his vocabulis per Socraticam scholam postea nobilior vis, quae ad morum honestatem spectabat, tributa est. *Wieland.* interprete B.

186. εἴμ' ἐκ πονηρῶν γ'. oratio fortior asyndeto. quod habet unus codex: ἀλλ' ἐκ πονηρῶν γ', ab interprete videtur profectum esse; tamen Porsonus, antequam cognitus esset ille codex, ita scribi jussit, et scripsit Dind., haud memores illi locorum, quales sunt infra, 321., Plut. 396. (οὐ τῷ μεταδοῦναι; ΧΡ. μὰ Δία. δεῖ γὰρ πρῶτα...) Av. 109. (μῶν Ἡλιαστά; ΕΤ. μὰ Δία· θατέρου τρόπον· Ἀπηλιαστά.) Thesm. 748. (μὰ τὸν Ἀπόλλω τουτονί.), ex quibus bene colligit Br., μὰ per se negare; quae fuit etiam Budaei sententia. vide Zeun. ad Viger. 7, 11, 7. et G. I. Bekkeri Specimen var. lectt. in Philostr. vit. Apoll. p. 99. sequ.

187. ita Rav. Invern. Dind. B.: „quantum tibi contigit boni, commodi, ad negotia, h. e. quam aptus es ad res gerendas!" vulgo οἷον, parvo discrimine, alteram lect. commemorat etiam S.

188. ὅτι μουσικὴν τὴν ἐγκύκλιον παιδείαν φησί· (orbem disciplinarum, quae liberales vulgo vocantur. *Cas.*) γράμματα δὲ τὰ πρῶτα στοιχεῖα. — οἱ γὰρ ἀξιώματος ἀντιποιούμενοι τὴν ἐγκύκλιον μάλιστα ἐπαιδεύοντο παιδείαν. ἡ δὲ ἐγκύκλιος παιδεία διὰ πάσης χωρεῖ καὶ παιδεύσεως, καὶ ῥυθμοῦ παντὸς καὶ κινήματος. ταύτην παιδευθῆναι τὸν Θηβαῖον Ἐπαμινώνδαν καὶ ἄλλους δὲ πολλοὺς καὶ ἀγαθοὺς ἄνδρας. S.

189. κακὰ κακῶς. παροιμιῶδες esse ait S. Lys. 162. παρέχειν χρὴ κακὰ κακῶς, quasi dicas *prodere oportet mala male.* quanquam in hac formula tantum augere videtur τὸ κακὰ vim adverbii.

190. Rav. τουτὶ μόνον σ' ἔβλ.

191. ἡ τῶν δημαγωγῶν ἀρχὴ, φησὶν, οὐκέτι τοῖς σοφοῖς οὐδὲ τοῖς ἀξιολόγοις ἐγχειρίζεται. S. εἶναι πρός τινος dicuntur, quae alicui conveniunt (cf. Plut. 351.), et εἴς τινα similiter, quae ad aliquem spectant, ei commoda sunt et congrua. B.

193. ἀμαθὴς non est homo imperitus simpliciter, sed homo moribus scaevus. grave vitium ap. Athenn. ἀμαθής. (τὸ ἀμαθές.) *Cas.* S.: μὴ παρῇς. μὴ ὑπερίδῃς, μὴ

195 ΑΛ. πῶς δῆτά φησ' ὁ χρησμός;
ΔΗ. εὖ, νὴ τοὺς θεούς,
καὶ ποικίλως πως καὶ σαφῶς, ἠνιγμένος.
Ἀλλ' ὁπόταν μάρψῃ βυρσαίετος ἀγκυλοχήλης hex. her.
γαμφηλῇσι δράκοντα κοάλεμον, αἱματοπώτην,
δὴ τότε Παφλαγόνων μὲν ἀπόλλυται ἡ σκοροδάλμη,

ἀπώσῃ, μηδὲ παρακέμψῃ τοιοῦτον καιρὸν παραπεπτωκότα.

195. εὖ ἠνιγμένος ἐστίν. explicatur τὸ εὖ verbis καὶ ποικίλως καὶ σαφῶς: nam bene ἠνιγμένον esse ait oraculum propterea quod obscure quidem (ποικίλως) dictum sit, sed ita tamen, ut intelligi possit (σαφῶς): quae species est oxymori jocique inexpectati. hoc non ceperunt illi, quibus placuit σαφῶς, quod habet Suidas v. ἠνιγμένος.

197. libri ἀγκυλοχείλης, cui verbo non congruit explicatio 205., ὅτι ἀγκύλαις ταῖς χερσὶν ἁρπάζων φέρει. praeclare S.: βυρσαίετος. τὸν Κλέωνα λέγει. — συνέθηκε δὲ τὴν λέξιν ἀπὸ τῆς βύρσης καὶ τοῦ αἰετοῦ, ἅμα δὲ ὡς βυρσοδέφην κωμωδῶν τὸν Κλέωνα, καὶ ὡς κλέπτην καὶ ἅρπαγα τῶν κοινῶν. ἁρπακτικὴν γάρ ἐστι τὸ ζῶον [ὁ ἀετός]. τὸ δὲ ἀγκυλοχείλης (imo ἀγκυλοχήλης) ἐπίθετον τοῦ ἀετοῦ, ὁ ἐπικαμπεῖς τὰς χηλὰς ἔχων· ἐπὶ δὲ Κλέωνος, τὰς χεῖρας ἀγκύλας ἔχων πρὸς τὸ κλέπτειν καὶ ἁρπάζειν. διὰ τοῦτο ἀετῷ αὐτὸν ἀπείκασε. falluntur, qui id quoque significari putant vocabulo ἀγκυλοχείλης: nec balbutiendum est h. l., quod putabat Be., quasi ἀγκυλοχείλης dictum esset pro ἀγκυλοχείρης, ut superius Κλωπιδῶν pro Κρωπιδῶν 79. et ὀλῷς, κόλακος, pro ὀρῷς, κόρακος, Vesp. 45. praeterea, si ἀγκυλοχείλης scriptum est ab Aristophane, tautologia non caret vox subsequens γαμφηλῇσι. Batrachom. 296. de cancris: ἤλθον δ' ἐξαπίνης κωτάκμονες, ἀγκυλοχῆλαι etc. exararunt igitur librarii Aristophanei ἀγκυλοχείλης, ut Anthologiae (vide Anthol. Palat. 3. p. 749.) εἰ γὰρ pro ἢ γὰρ, et contra Euripidis Ion. 1070. ἀνῆσαν pro ἀνεῖσαν.

198. γαμφ. σιαγόσι. (sic etiam Hesych., annotante K. aquilae et οἰωνῶν γαμφηλὰς dixit Eurip. Ion. 140., 1385.) δράκοντα τὸν ἀλλᾶντα. (propter similitudinem.) κοάλεμον. τὸν Ἀγοράκριτον οὕτως εἶπεν. ἔγκειται δὲ τῇ λέξει τό τε ἡλεὸν [ἡλεὸς ὁ μωροποιός, ἄφρων, ἠλίθιος. gl. Victor.], καὶ τὸ κοεῖν, ὅ ἐστι νοεῖν. (ionice. v. Bentl. ad Callim. fragm. 53. *Br.*) τὸν οὖν ἀνόητα καὶ μάτην κοοῦντα κοάλεμον εἶπεν. (similiter lexicographi h. v. et Eustath. ad Il. p. 636, 54., ut monuerunt interpp. cf. 221., 261.) αἱματ. καὶ τοῦτο οἰκείως ἐπὶ τοῦ δράκοντος (αἱματοποτεῖ γὰρ τὸ ζῶον), καὶ ἐπὶ τοῦ ἀλλαντοπώλου· τὰ γὰρ ἔντερα καὶ τοὺς ἀλλᾶντας μετὰ αἵματος καὶ πιμελῆς ἢ ἀλφίτων φυρῶσιν. αἱματοπώτην οὖν τὸν αἷμα καταναλίσκοντα καὶ ὥσπερ ἐκρυφοῦντα. S.

199. σκορόδαλμη. ἡ πικρία τοῦ σκορόδου καὶ τῆς ἅλμης, τὸ μετὰ τῆς ἅλμης τρίμμα τῶν σκορόδων, οἷον ἡ δριμύτης. (scribendum procul dubio: ἡ πικρ. τοῦ σκορ. κ. τῆς ἅλμης, οἷον ἡ δριμύτης. (astutia.) (ἄλλως.) τὸ μετὰ τῆς ἅλμης τρ. τῶν σκορ. (hoc quidem est propriam verbi significationem explicantis. Cas.: „Condimenti genus, quo utebantur in suis mensis *pauperes*." contra I. H. Voss.: *Dann wird euch Paflagonen die Knoblauchsalse verschüttet*, et in annot.: Die Knoblauchsalse wird dem paflagonischen Hausknechte verschüttet, d. h. er wird seine *leckere Zukost* (Acharn. 174.) [οἴμοι τάλας, μυττωτὸν οἷον ἀπώλεσα!] einbüssen. interpp. lat.: *muria alliata*; Wieland: mire: *die*

200 κοιλιοπώλησιν δὲ θεὸς μέγα κῦδος ὀπάζει,
αἶκα μὴ πωλεῖν ἀλλᾶντας μᾶλλον ἕλωνται.
ΑΛ. πῶς οὖν πρὸς ἐμὲ ταῦτ' ἐστίν; ἀναδίδασκέ με. i. tr.
ΔΗ. βυρσαίετος μὲν ὁ Παφλαγὼν ἔσθ' οὗτοσί.
ΑΛ. τί δ' ἀγκυλοχήλης ἐστίν;
ΔΗ. αὐτό που λέγει,
205 ὅτι ἀγκύλαις ταῖς χερσὶν ἁρπάζων φέρει.
ΑΛ. ὁ δράκων δὲ πρὸς τί;
ΔΗ. τοῦτο περιφανέστατον.
ὁ δράκων μακρὸν γάρ ἐστιν, ἀλλᾶς τ' αὖ μακρόν·
εἶθ' αἱματοπώτης ἐστὶν ὅ τ' ἀλλᾶς, χὠ δράκων.
τὸν οὖν δράκοντά φησι τὸν βυρσαίετον
210 ἤδη κρατήσειν, αἶκε μὴ θαλφθῇ λόγοις.
ΑΛ. τὰ μὲν λόγι' αἰκάλλει με· θαυμάζω δ', ὅπως
τὸν δῆμον οἷός τ' εἶμ' ἐπιτροπεύειν ἐγώ.
ΔΗ. φαυλότατον ἔργον. ταῦθ', ἅπερ ποιεῖς, ποίει·

Gärberlauge, nec rectius Francog.: *odieuse lie.* sequor Vossium. cf. 1018.) εἶπε δὲ Παφλαγόνων διὰ τὸν Κλέωνα. — S.

200. ὀπάζει. δίδωσι, παρέχει. gl. Vict.

201. sic Rav. Dind. vulgo αἶκεν. Theocr. 1, 4.: αἶκα τῆνος ἕλῃ κεραὸν τράγον, αἶγα τὺ λαψῇ· Αἶκα δ' αἶγα λάβῃ τῆνος γέρας, ἐς τὲ καταῤῥεῖ Ἀ χίμαρος. et similiter ibidem 61. scripserim αἶκα (non αἶκεν) μοι τὺ φίλος etc. παρῳδεῖ, ut videtur, oraculum aliquod Doricum, et sunt fortasse plura in hisce immutanda ad modum ejus dialecti, velut ἀγκυλοχάλης, quod si dederat Aristoph., confusa fuerunt α et ει, ut saepe factum. ceterum bene monuit B., adjecta haec esse comice et praeter expectationem.

207. libri ὁ δρ. γάρ ἐστι μακρὸν, ἀλλᾶς τ' αὖ μακρόν, producta prima in priore μακρὸν contra usum Comicorum. qui id monuit, Dawes. Misc. crit. p. 202. sequ., scribi jussit ὅ τ' ἀλλᾶς αὖ μακρὸν, quod in ordinem recepit Br. sed verbum ἀλλᾶς non indiget articulo, ut putabat Dawes., qui articulus recte additus est τῷ δράκων, utpote rei certae atque commemoratae in superioribus. id sentiens, nisi fallor, Dind. edidit μακρὸν ὁ δράκων γάρ ἐστιν, ἀλλ. τ' αὖ μ., cum facilior esset transpositio illa, quam nos usurpavimus: male habuisse videtur librarios particula γὰρ, ab initio remota orationis; quod non insolens.

209. τὸν οὖν δράκοντα. paulo insolentior positus particulae, de quo vid. Matth. gr. gr. §. 278.

210. αἶκε μὴ θ. λ. sunt ipsa oraculi verba, idcirco non sollicitanda, licet alias αἶκε in comico sermone locum non habeat. — Br. cf. 201. S.: θαλφθῇ. καταθαλφθῇ, καταπλαγῇ ταῖς λοιδορίαις, τουτέστιν ἐὰν μὴ εἴξῃ μηδὲ παραχωρήσῃ λοιδορούμενος. ἄλλως, — αἰκάλλει δὲ θωπεύει. γράφεται καλεῖ με ἀντὶ τοῦ κινεῖ, προτρέπεται. ἐπιτροπεύειν δὲ ἄρχειν, διοικεῖν. φαυλότατον δὲ εὐτελὲς, βραχὺ, ἁπλοῦν. legitur καλεῖ με in pluribus libris, placuitque Kustero atque Brunckio; minus tamen convenit dubitanti. comparavit Be. Thesm. 894. ἀλλ' ὥσπερ αἰκάλλει τι καρδίαν ἐμήν;

τάραττε καὶ χόρδευ' ὁμοῦ τὰ πράγματα
215 ἅπαντα, καὶ τὸν δῆμον αἰεὶ προσποιοῦ
ὑπογλυκαίνων ῥηματίοις μαγειρικοῖς.
τὰ δ' ἄλλα σοι πρόσεστι δημαγωγικά,
φωνὴ μιαρὰ γέγονας, κακός, ἀγοραῖος εἶ·
ἔχεις ἅπαντα πρὸς πολιτείαν, ἃ δεῖ·
220 χρησμοί τε συμβαίνουσι καὶ τὸ Πυθικόν.
ἀλλὰ στεφανοῦ καὶ σπένδε τῷ Κοαλέμῳ·
χὤπως ἀμυνεῖ τὸν ἄνδρα.

ΑΛ. καὶ τίς ξύμμαχος
γενήσεταί μοι; καὶ γὰρ οἵ τε πλούσιοι

Eurip. Ion. 625. οὐ γάρ με σαίνει θέσφατα. cf. supra 48.

214. τάραττε. παρῳδίας τρόπον. παρῴδησε γὰρ τὸν Ἴαμβον ἐξ Ἡρακλειδῶν Εὐριπίδου. (falli videtur Schol. Elmslejo ad Eurip. Heracl. 11.) μεταφορικῶς δὲ τοῖς ὀνόμασι χρῆται ἐπὶ τῆς πολιτείας (fort. τῇ πολιτείᾳ) καὶ τῇ τοῦ ἀλλαντοπώλου τέχνῃ. τάραττε, φησί, καὶ συμφύρα τὰ πράγματα. χόρδευε. τὰ ἔντερα τῶν τετραπόδων χορδὰς καλοῦσι. καὶ τοῦτο οὖν ἀπὸ τῆς τέχνης τοῦ ἀλλαντοπώλου εἴρηκεν. ὥσπερ γάρ, φησί, γεμίζεις καὶ πληροῖς τὰ ἔντερα πάντα τοῦ φύρματος, οὕτωσὶ χόρδευε καὶ τὰ πολιτικά. S. cf. 802.

215. προσποιοῦ, tibi concilia. *Ex Cas.* hoc enim est προσποιεῖσθαι, proprie sibi aliquid vindicare, proprium reddere. B.

216. ὑπογλ. ἡδύσμασι χρώμενος καὶ ἀρτύμασι, λόγοις κολακευτικοῖς καὶ γλυκέσι. S. aliquantulum demulcens eum, deliniens, dulcibus verbulis (voculis) coquinariis. B.

218. vulgo: φωνὴ μιαρὰ, γέγονας κακός, ἀγ. εἶ. hoc si voluisset Comicus, haud dubie scripsisset κακὸς γέγονας. sed scripsit, quod longe elegantius, φωνὴ μιαρὰ γέγονας, re dicta pro persona, sicut alibi saepius. sic ap. Soph. Oed. Col. 805. Creon appellatur φθέγμα ἀναιδὲς, Antig. 306. custos λάλημα. cf. Eurip. Androm. 902. etc. — μιαρὰ ap. hos scriptores dicuntur omnia, quae sunt mala aut ingrata. est igitur φωνὴ μιαρὰ vox Stentorea, quali opus fuit demagogis. de Cleone Pac. 732.: φωνὴν δ' εἶχεν χαράδρας ὀλεθρον τετοκυίας.

220. συμβαίνουσι, conveniunt, contingunt. — τὸ Πυθικὸν μαντεῖον, ut, monente Be., Soph. Oed. R. 227. ὡς τὸ Πυθικὸν Μαντεῖον ἐξέφηνεν ἀρτίως ἐμοί. Casaub.: Separatur Pythicum oraculum a reliquis oraculis propter singularem praestantiam. sic in 1. versu Pluti: ὦ Ζεῦ καὶ θεοί. —

221. σχέφ. more oratorum. cf. Av. 438. τῷ Κοαλ. ἀντὶ τοῦ ἀνοίᾳ. (Voss. *dem Dämelgott.*) ἀναπλάττει δὲ αὐτὴν ὡς δαίμονα. τοῦτο δὲ παρῴδησεν ἐκ τῆς τραγῳδίας. — S. Fingit nomen hic stultitiae. (quemadmodum Erasmus Rot. Moriae.) Vetus loquendi genus est, ductum ex ritibus religionis antiquae. Cum denotare volunt aliquem doctum, dicunt eum θῦσαι ταῖς Χάρισι, *litasse Gratiis.* sic Arist., cum vellet indicare huic isiciario, ad remp. capessendam gnaviter eum impudentem esse debere, monet ut litet *Coalemo.* Cas. Tulit hoc nomen avus Cimonis, auctore Plut. Cim. 4.

222. χὤπως. σκόπησον. ἀμυνεῖ. καταγωνιεῖ. gl. Vict.

δεδίασιν αὐτὸν, ὅ τε πένης βδύλλει λεώς.
225 ΔΗ. ἀλλ' εἰσὶν ἱππῆς ἄνδρες ἀγαθοὶ χίλιοι,
μισοῦντες αὐτὸν, οἳ βοηθήσουσί σοι,
καὶ τῶν πολιτῶν οἱ καλοί τε κἀγαθοὶ,
καὶ τῶν θεατῶν ὅστις ἐστὶ δεξιὸς,
κἀγὼ μετ' αὐτῶν, χὠ θεὸς ξυλλήψεται.
230 καὶ μὴ δέδιθ'· οὐ γάρ ἐστιν ἐξηκασμένος.
ὑπὸ τοῦ δέους γὰρ αὐτὸν οὐδεὶς ἤθελε
τῶν σκευοποιῶν εἰκάσαι. πάντως γε μὴν

224. βδύλλει. καταπέπληγε, βδελύττεται, τουτέστι μισεῖ. S.

225. οἱ ἱππεῖς ἐπέθοντο αὐτῷ, ἐπεὶ ὅτε ἦν εἷς αὐτῶν, κακῶς αὐτοὺς διέθηκεν. ἱππεῖς οὖν τάγμα ἐστὶν ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἀφ' ὧν ὁ χορὸς σύγκειται τῷ δράματι· ὅθεν καὶ τὴν ἐπιγραφὴν πεποίηται. S. idem ad 578.: εἰς τρία γὰρ μέρη τοπαλαιὸν τῶν Ἀθηναίων διῃρητο ὁ δῆμος, εἰς τοὺς πεντακοσιομεδίμνους καλουμένους, οὓς διὰ τὸ γεωργεῖν τοσαῦτα μέτρα οὕτως ἀνόμαζον, καὶ τοὺς ἱππέας, καὶ τοὺς θῆτας. οἱ μὲν οὖν πεντακοσιομέδιμνοι ἦσαν εὔποροι· οἱ δὲ ἱππεῖς ἧττον μὲν πενταχοσιομεδίμνων, μέχρι δὲ τῶν τ' ἐγεώργουν μέτρων. ἱππεῖς δὲ αὐτοὺς ὠνόμαζον διὰ τὸ δύνασθαι, εἴποτε αὐτοῖς χρεία γένηται ἵππων, (scrib.: γένηται, ἵππον) ἕκαστος αὐτῶν τρέφειν. ἦσαν δὲ τὸ μὲν πρότερον χ' τὸν ἀριθμόν· οὗτοι δὲ μετὰ ταῦτα τῆς πόλεως πληθυνθείσης ἐγένοντο διακόσιοι πρὸς τοὺς χιλίους. ὅθεν καὶ τὰς θυσίας, ἃς αὐτοὶ πέμποιεν ἐν ταῖς πομπαῖς, ἐκάλουν ἱππάδας. ἑξῆν δὲ αὐτοῖς καὶ κομᾶν. ἡ δὲ τρίτη τάξις ἦσαν οἱ θῆτες παρ' αὐτοῖς, οἷς οὐδὲ (οὐδὲν) ἄρχειν ἐφεῖτο ἢ δικάζειν καὶ ἐκκλησιάζειν μόνον, ἵν' ἔκ τε τοῦ δικαστικοῦ καὶ ἐκκλησιαστικοῦ τρέφοιντο. proprie 4 ordines fuere civium Atticorum, quorum ordinum tertius hic omissus est, ζευγῖται, vide G. G. S. Köpkii librum germ. de legibus et judiciis Gr. p. 45. seqq. et alterum argum. hujus fabulae in fine cum annotatis; item annotata ad sequ. versum.

226. μισ. αὐτόν. Θεόπομπος ἐν δεκάτῳ Φιλιππικῶν φησιν, ὅτι οἱ ἱππεῖς ἐμίσουν αὐτόν. προπηλακισθεὶς γὰρ ὑπ' αὐτῶν καὶ παροξυνθεὶς ἐπετέθη τῇ πολιτείᾳ, καὶ διετέλεσεν εἰς αὐτοὺς κακὰ μηχανώμενος. κατηγόρησε γὰρ αὐτῶν ὡς λειποστρατούντων. διὰ τοῦτο ἐμνήσθη Ἀριστ. S.

228. δεξιὸς, scitus, elegans, honestus. cf. 233. S.: ἀγαθὸς, εὔνους ἡμᾶς ἀποδεχόμενος περὶ τὴν τοῦ Κλέωνος πονηρίαν. S. ita haec scribenda esse existimavi, cum vulgo quidem legatur εὔνους ἡμῖν, ἀπεχθόμενος περὶ etc., sed in libro Victor. εὔνους, ἡμᾶς ἀποδεχόμενος πρὸς τὴν etc.

229. θεὸς, deus, fortuna. gl. Vict. ξυλλ. συμμαχήσει.

230. ἐξεικασμένος. (vetus haec lectio, dudum emendata.) πεπλασμένος πρὸς ὁμοιότητα. ἔθος γὰρ ἦν τοῖς Κωμικοῖς ὅμοια τὰ προσωπεῖα ποιεῖν τοῖς κωμῳδουμένοις, ἵνα φανεροὶ ὦσιν ὑπ' αὐτῶν, καὶ περιτιθέναι τοῖς ὑποκριταῖς. ἄλλως. οὐκ εἶχον αὐτοῦ προσωπεῖον διὰ τὸ δεδοικέναι τοὺς σκευοποιοὺς (artifices scenicos, qui larvas et reliqua ad apparatum scenae pertinentia fabricabant. K.) καὶ μὴ θέλειν μήτε πλάττειν μήτε σχηματίζειν τὴν ὄψιν τοῦ Κλέωνος. λέγει (significat, er meint,) οὖν, ὅτι μηδενὸς ὑποστάντος αὐτὸν ὑποκρίνεσθαι, αὐτὸς ὁ Ἀριστ. μιλτώσας ἑαυτὸν ὑπεκρίνατο, ἢ τῇ τραγῳδίᾳ χρίσας ἑαυτόν. S. cf. alte-

γνωσθήσεται· τὸ γὰρ θέατρον δεξιόν.
ΝΙ. οἴμοι κακοδαίμων, ὁ Παφλαγὼν ἐξέρχεται!
235 ΚΛ. οὔ τοι μὰ τοὺς δώδεκα θεοὺς χαιρήσετον,
ὁτιὴ 'πὶ τῷ δήμῳ ξυνώμνυτον πάλαι.
τουτὶ τί δρᾷ τὸ Χαλκιδικὸν ποτήριον;

rum argum. fabulae et Vesp. 988. sequ.

233. δεξιὸν, *intelligens, callidum*, ut facile sentiat, quid agatur.

235. μὰ τοὺς δ. θεούς. τοῦτο ὁ Κλέων λέγει ἰδὼν ὁμιλοῦντας, καὶ μὴ εἰδὼς περὶ τοῦ ὁμιλοῦσι συνωμότας καλεῖ. πικρῶς οὖν κατὰ τοῦ Κλέωνος ἐκφέρονται, ὡς τοιαῦτα αὐτοῦ συκοφαντοῦντος ἀπὸ μικρῶν καὶ εὐτελῶν προφάσεων. χαιρήσετον δὲ χαίροντες ἀπαλλαχθήσεσθον. S. notum, qui sint 12 illi dei. vide vel L. Bosii Antiqu. gr. 1, 2, 5.

236. ξυνώμνυτον. ξυνωμοσίαν ἐποιήσατε, τουτέστιν ὅρκους καὶ πίστεις ἀλλήλοις δεδώκατε, ἵνα ὀμοφωνήσητε κατὰ τοῦ δήμου. S. usitatum Athenis calumniae genus, de quo cf. 257., Vesp. 465. etc.

237. τὸ Χαλκ. ποτήριον, ἔγνω μὲν, ὅτι ὁ θεράπων ἔπινε καὶ εἶχεν ἐπὶ χεῖρας τὸ ποτήριον. ἰδὼν οὖν ὁ Κλέων, προφάσει καὶ τούτῳ κέχρηται τῆς συκοφαντίας, καὶ τὸ ποτήριον εὐθύνει ὡς Χαλκιδικόν. κωμῳδεῖ δὲ αὐτὸν ὡς καὶ ἐπὶ τοῖς τυχοῦσι μεγάλα μεμφόμενον· οἱ δὲ Χαλκιδεῖς εἰσι μὲν ἐπὶ τῆς Εὐβοίας ἄποικοι Ἀθηναίων (Strab. 10, 1., ed. Tauchnitz. 2. p. 322.), εἰσὶ δὲ καὶ ἐπὶ Θρᾴκης οἱ Χαλκιδεῖς, ἄποικοι ὄντες ἀπὸ τῆς Εὐβοίας. πολλὰ δὲ ἦν τότε χωρία τῆς Θρᾴκης ὑπακούοντα τοῖς Ἀθηναίοις. περὶ ὧν νῦν λέγει· καὶ γὰρ ἐπὶ Θρᾴκης Χαλκιδεῖς ἦσαν ὑπήκοοι τῶν Ἀθηναίων. φησὶν οὖν, ὅτι τὸ ποτήριον τοῦτο Χαλκιδικόν ἐστι. καὶ πόθεν ὑμεῖς αὐτὸ ἔχετε, εἰ μὴ δῶρον ὑμῖν ἐδόθη, ἵνα ἀποστῶσιν; ἔλαβε δὲ τὴν πρόφασιν εὔκαιρον τοῦ ὀνόματος τῶν Χαλκιδέων διὰ τὸ κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἀποστῆναι αὐτοὺς τῶν Ἀθηναίων. ἀπέστησαν δὲ ἀπὸ Ἀθηναίων Χαλκιδεῖς ἐπὶ Εὐκλείδου (?) ἄρχοντος. S. Chalcidem Euboeae insulae metropolin intelligunt Casaub. B. Wieland. quorum B. monet, eam urbem tum quidem Atheniensibus paruisse, subactam ab illis ante bellum Pelop. (Thuc. 1, 114.), sed novas res jam molitam esse videri, et aliquot annis post ab Athenn. defecisse, teste Thuc. 8, 5., Olymp. 91, 4.; neque intelligi posse Chalcidenses Thracios, contra quos suscepta expeditio est 4. anno ante actam hanc fabulam, ut idem auctor est Thuc. 2, 79, sic tamen existimat H. Voss., qui haec annotavit: „Die Chalkidier in Thrake wurden im 8. J. des Kriegs durch den lakonischen Feldherrn Brasidas von den Athenern abwendig gemacht. Ihren Wankelmuth fürchtete man schon jetzt im 7. J., als die Ritter aufgeführt wurden. Der Becher, woraus die Knechte getrunken hatten, war von chalkidischer *Thon*arbeit" etc. verum nec pro certo affirmarunt scriptores, quod sciam, Chalcidenses Thracios fabricari solitos esse fictilia, quae exportarentur (nam dubitanter quidem Athen. 11, 14. p. 502.: Χαλκιδικὰ ποτήρια. ἴσως ἀπὸ τῆς Χαλκίδος τῆς Θρᾳκικῆς εὐδοκιμοῦντα): nec per se verisimile est ejusmodi vasa, non Samia aut Coptica (Athen. 11, 3. p. 464.), quae in pretio erant, sed vilia atque ea, quibus vel servi uterentur, velut h. l., e longinqua regione Athenas advecta esse. quare Beckii sententia mihi ad veritatis similitudinem videtur esse propensior, etsi nec de Euboïcis fictilibus quidquam comperiam habeo; sed quia longe vicinior Athenis est Euboea quam Thracia,

οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ Χαλκιδέας ἀφίστατον.
ἀπολεῖσθον, ἀποθανεῖσθον, ὦ μιαρωτάτω!
240 ΔΗ. οὗτος, τί φεύγεις; οὐ μενεῖς; ὦ γεννάδα
ἀλλαντοπῶλα, μὴ προδῷς τὰ πράγματα! —
ἄνδρες ἱππῆς, παραγένεσθε! νῦν ὁ καιρός. ὦ Σί-
μων, t. t. c.
ὦ Παναίτι', οὐκ ἐλᾶτε πρὸς τὸ δεξιὸν κέρας; —
ἄνδρες ἐγγύς· ἀλλ' ἀμύνου, κἀπαναστρέφου πάλιν!
245 ὁ κονιορτὸς δῆλος αὐτῶν, ὡς ὁμοῦ προσκειμένων·
ἀλλ' ἀμύνου, καὶ δίωκε, καὶ τροπὴν αὐτοῦ ποιοῦ!
ΧΟ. παῖε, παῖε τὸν πανοῦργον, καὶ ταραξιππόστρατον,
καὶ τελώνην, καὶ φάραγγα, καὶ Χάρυβδιν ἁρπαγῆς,
καὶ πανοῦργον, καὶ πανοῦργον· πολλάκις γὰρ αὖτ' ἐρῶ·
250 καὶ γὰρ οὗτος ἦν πανοῦργος πολλάκις τῆς ἡμέρας.

fieri facilius potuit, ut illinc merces etiam vulgares importarentur. ceterum non hae duae tantummodo, sed aliae quoque fuerunt urbes cognomines in Aetolia, Elea et alibi. vide Strab. l. l. p. 324. etc.

238. Χαλκ. ἀφ. πόλις Εὐβοίας, ἄποικοι Ἀθηναίων. ἐχρῶντο δὲ τοῖς ὀστρακίνοις εἰς τὰ συμπόσια. (hoc non ad vivum résecandum esse, nemo ignorat. etiam quod hic solam Euboeae metropolin commemorat, sibi non constat Schol., si quidem is est, qui superiora annotavit.) ὡς ἀεὶ οὖν τοῦ Κλέωνος δι' ἐλάχιστόν τι κατηγορουντος, χωρίζετε οὖν, φησί, Χαλκιδέας ἀπὸ τῆς τῶν Ἀθηναίων συμμαχίας. S.

240. aufugientem isiciarium, minis territum Cleonis, his verbis revocat Demosth.

241. τὰ πράγματα, communem causam, remp.

242. ὡς συκοφαντούμενοι ἐπικαλοῦνται εἰς βοήθειαν τοὺς ἱππέας. ἵππαρχοι δὲ ὁ Σίμων καὶ ὁ Παναίτιος. S.

243. πρὸς τὸ δ. κέρας. ὡς ἐπὶ τάξεώς φησιν. — S. sic Av. 343. ποῦ 'σθ' ὁ ταξίαρχος; ἐπαγέτω τὸ δεξιὸν κέρας. Be.

244. κἀπ. ὡς τοῦ ἀλλαντοπώλου πεφευγότος, εἶπεν ἀναστρέφου. S.

245. τὸ ὁμοῦ λέγουσιν Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ ἐγγύς· ὡς καὶ ἐν Εἰρήνῃ (503)· καὶ μὴν ὁμοῦ στιν ἥδε. S. vid. ibi annot.

247. ἐντεῦθεν ἡ πάροδος γίνεται τοῦ Χοροῦ ἀπὸ τῶν ἱππέων συμπληρουμένου, οἵτινες ἐπικαλουμένου ἀκούσαντες τοῦ θεράποντος εὐθέως ἀφικνοῦνται βοηθήσοντες αὐτῷ. παραξιππόστρατον δὲ καλοῦσι τὸν Κλέωνα, τουτέστι τὸν ταράξαντα τὸ πλῆθος τὸ ἱππικόν. (cf. annot. ad 226.) τοῦτο δὲ εἶπεν, ἵνα δόξωσιν εἰκότως αὐτῷ χαλεπαίνειν καὶ αὐτοὶ καὶ πολεμεῖν. — S.

248. τελ. διεβέβληντο τὸ τοῦ τελώνου ὄνομα, ὡς καὶ τοῦ Κλέωνος ὄντος τελώνου, καὶ ὑπὲρ τὸ τέλος τελωνοῦντος. (per contemtum ita appellatur, tanquam publicanorum opera. vide B. et, quem laudat, Fischerum Proluss. de vitiis lex. N. T. p. 22. sequ.) φάραγξ δὲ τὸ ἀπόσχισμα τῆς γῆς, ὃ τὸ παρεμπῖπτον ὕδωρ πίνει. τοῦτο δὲ καὶ εἰς τὸ κακόφωνον αὐτοῦ. (?) Χάρυβδιν δὲ ἁρπαγῆς, ὡς πάν τιοῦν ἁρπάζοντα. S.

ἀλλὰ παῖε, καὶ δίωκε, καὶ τάραττε, καὶ κύκα,
καὶ βδελύττου (καὶ γὰρ ἡμεῖς), κἀπικείμενος βόα·
εὐλαβοῦ δὲ, μὴ 'κφύγῃ σε· καὶ γὰρ οἶδε τὰς ὁδοὺς,
ἅσπερ Εὐκράτης ἔφευγεν εὐθὺ τῶν κυρηβίων.

255 ΚΑ. ὦ γέροντες ἡλιασταὶ, φράτορες τριωβόλου,
οὓς ἐγὼ βόσκω, κεκραγὼς καὶ δίκαια κἄδικα,
παραβοηθεῖθ', ὡς ὑπ' ἀνδρῶν τύπτομαι ξυνωμοτῶν!

252. καὶ γὰρ ἡμεῖς βδελυττόμεθα, verbum e proximo petendum, ut monuit B. S. κἀπικ. ἀντὶ τοῦ τύπτων αὐτόν. — cf. 257.

253. οἶδε. ἐπίσταται, φησὶ, τὰς καταδύσεις Εὐκράτους τὰς ἐπὶ τὰ κυρήβια. κυρήβια δέ εἰσι τὰ πίτυρα καὶ ἄχυρα τῶν πυρῶν ἢ κριθῶν. μυλῶνας δὲ ἔχων ὁ Εὐκράτης εἰκότως εἶχε καὶ κυρήβια. ἐκωμῴδησεν οὖν εὐκαίρως αὐτὸν ὡς * μυλωνάρην * (fort. μυλῶν ἀρχήν: vide seqq.), καὶ ὡς πρὸ αὐτοῦ (fort. προτοῦ) πολιτευσάμενον, καὶ πεφευγότα. (ἄλλως.) τινὲς δὲ, ὅτι ἦν μύλων (μυλῶν) ἀρχή. — ἐν ἄλλοις γοῦν φανερωτέρως φησί· καὶ σὺ κυρηβιοπῶλα, Εὐκρατες στύπαξ (στύππαξ). S. H. Voss. secundum Wieland.: (τὰς ὁδούς.) Den Weg der Bestechung. Eukrates hatte neben seinem Flachshandel (129.) auch einen Handel mit *Mehl*, und wusste durch Aufkauf die Athener so zu brandschazen, dass es zur Klage kam. Eine grosse Mehlabgabe (? fort. *Mehlgabe*, furfures populo viritim distributi.) rettete ihn.

254. εὐθὺ τῶν κυρ. recta ad furfures suos, tanquam tutum refugium. Wieland.: Denn der Weg, wie durch die Kleien Ehmals Eukrates entwischte, ist ihm nur zu wohl bekannt.

255. τοῦτο ὁ Κλέων λέγει, καὶ αὐτὸς ἐπικαλούμενος τοὺς δικαστὰς εἰς βοήθειαν. ἡλιαία γὰρ μέγιστον δικαστήριον Ἀθήνησιν. (cf. 840., Vesp. 197., 742., Av. 109. etc.) οἱ δὲ δικασταὶ ὑπὸ τῶν δημαγωγῶν ἐτρέφοντο, τριώβολον λαμβάνοντες μισθὸν δικαστικὸν μετὰ τὸ κρῖναι. (vide Vesp. 580. seqq. et contra 625. seqq.) — συγγενεῖς δὲ εἶπε τριωβόλου, οἷον προσφκειωμένοι καὶ προσπεφυκότες τῷ τριωβόλῳ. καὶ γὰρ τοὺς συγγενεῖς φράτορας καλοῦσι. durior mihi visa explicatio. quare malim, si ita scripsit Comicus, verbum τριωβόλου interpretari *quod attinet ad triobolum;* (curiales, quorum societas in eo consistit, quod simul accipitis τριώβολον:) vel potius, quia ἡ φρατρία nihil ad τριώβολον, ponam φράστορες τριωβόλου, h. e. qui loquimini seu judicatis triobolo, seu mercede trioboli. vox rarior, qua tamen usus, sed alio, eoque usitatiore, sensu, Aeschylus Suppl. 508., mirum non est si mutavit.) — S. Be.: *trioboli participes.* Wiel.: liebe-*Drei-Obolen-Brüder.* de phratriis dictum ad Av. 731., 1555.

256. οὓς ἐγὼ βόσκω. πικρῶς ὡς θρέμμασιν αὐτοῖς κέχρηται ἀλόγοις. βόσκειν γὰρ ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων τίθεται. τὸ δὲ δίκαια κἄδικα οἷον ἐκ δικαίου. (imperfecta interpretatio. neglecta esse videntur verba καὶ ἄδικον propter similitudinem. ceterum hoc proverbiale est, de quo Be. conferri jussit Ach. 343., Plut. 233. similiter Terent. Andr. 1, 3, 9. *qua jure, qua me injuria praecipitem in pistrinum dabit.* ubi vetus interpres: Proverbiale hoc est, quaNa sunt *fas et nefas, nolis velis.* et Palmer. Spicil., Lamp. Gruter. 4. p. 835.: Erit, inquit, *sive jure, sive injuria;* partim jure, partim injuria, etc. vide etiam inferius 749.

257. ξυνωμ. — προδοτῶν τοῦ

ΧΟ. ἐν δίκῃ γ', ἐπεὶ τὰ κοινὰ πρὶν λαχεῖν κατεσθίεις,
κἀποσυκάζεις πιέζων τοὺς ὑπευθύνους, σκοπῶν,
260 ὅστις αὐτῶν ὠμός ἐστιν, ἢ πέπων, ἢ μὴ πέπων,
καὶ σκοπεῖς γε, τῶν πολιτῶν ὅστις ἐστὶν ἀμυνοκῶν
πλούσιος, καὶ μὴ πονηρὸς, καὶ τρέμων τὰ πράγματα·
κἦν τιν' αὐτῶν γνῷς ἀπράγμον' ὄντα καὶ κεχηνότα,
καταγαγὼν ἐκ Χερρονήσου διαλαβὼν ἠγκύρισας,

δήμου. τῶν συνομνύντων ἐπὶ τῇ καθαιρέσει τοῦ δήμου. S. cf. 236.

258. πρὶν λαχεῖν. πρὶν χειροτονηθῆναι, πρὶν κληρωθῆναι. πρὸ διανομῆς, φησὶν, ἁρπάζεις. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς δείπνοις ἁρπαζόντων πρὸ διανομῆς. (?) S. τὰ κοινὰ haud dubie dicuntur κλῆροι, h. e. agri seu fundi captarum urbium, sorte assignati; quomodo, captis ab Athenn., quae ab iis defecerant, Mitylenis (Mytilenis), decretum esse ait Thuc. 3, 50. (κλήρους δὲ ποιήσαντες τῆς γῆς, πλὴν Μηθυμναίων, τρισχιλίους.) haec et plura Spanh. ad Nub. 203. quo more contemto Cleon ejusmodi κλήρους praeripuisse ac comedisse dicitur.

259. κἀποσ. — (ἀπο)συκάζειν τὸ ἀποθλίβειν τὰ σῦκα, ἢ ὠμὰ ἢ πέπειρα. καλῶς οὖν ἐπῆνεγκε τὸ [ἀπο]πιέζων, ἐπεὶ ἀποθλίβει τοὺς συκοφαντουμένους καὶ πιέζει δωροδοκῶν. S. Sensus est: quemadmodum, qui ficum ex arbore cupiunt edere, prius explorant premendo, sitne matura an non: sic Cleon, perditurus aliquem civem, ut ejus bona rapiat, prius explorat, sitne ille *opportunus injuriae*, ut loquitur Sallustius. — *Cas.* rursus S.: ὑπευθ., τοὺς μηδέπω λογισμὸν παρεχομένους μηδὲ εὐθύνας τῆς ἀρχῆς, ἧς ἐπιστεύθησαν.

261—265. libri, versibus forte trajectis: — ἢ μὴ πέπων, Κῆν — Καταγαγὼν — Εἶτ' — ἐνεκολήβασας· Καὶ — Πλούσιος —. recte Br.: „Aliquid turbatum esse," inquit, „hic nemo non animadvertere potest male cohaerentibus sententiis ob duorum versuum transpositionem." — probarunt hanc correctionem etiam Wieland. et interpres Francogallus. arbitror autem scribendum per hyperbaton καὶ σκοπεῖς τε τῶν πολιτῶν etc., h. e. σκοπεῖς τε, καὶ (etiam) τῶν πολ. etc., *simulque observas, si quis etiam* (ceterorum, non functorum muneribus, ut illi ὑπεύθυνοι,) *civium est mansuetus.* — ἀμυνοκῶν. Suidas: προβατώδης, μωρὸς, εὐήθης. (quod descripsit ex scholiis ad h. l.) vel, ut Eustath. exponit ad Il. p. 962, 19., νοῶν ὡς ἀμνός. *Br.* cf. annot. ad 198. Wieland.: *Immer unter unsern Bürgern dich nach jedem reichen Schafkopf Umsiehst, der von gutem Haus' ist u. sich vor Processen fürchtet.* ordo verborum: ὅστις πλούσιός ἐστιν ἀμυνοκῶν καὶ μὴ πονηρὸς etc.

264. ἐκ Χερρ. Χερρόνησος τῆς Θρᾴκης χωρίον καὶ πόλις, ὑποτελὴς τῶν Ἀθηναίων, (bello Pelop.: vid. Thuc. 2, 9. ubi socios Lacedaemoniorum et Atheniensium recenset.) εὐφόρος εἰς πυροῦ γεωργίαν. ὅθεν καὶ ἐσιταγώγουν οἱ Ἀθηναῖοι. (non tam ex illa chersoneso, quamvis fertilissima, teste Xenophonte Hist. gr. 3, 2, 10., quam ex Taurica et Ponto Euxino, quo, dum iis parebant Ἑλλήσποντος καὶ τὰ ἐπὶ Θρᾴκης, ut loquitur Thuc. l. l., tuto mercandi causa navigabant Athenn. cf. *Demosthenes Staatsreden, übers. und erläut. von F. Jacobs*, p. 413. sequ. etc.) ὡς ἰδιοπραγμόνων δὲ καὶ ἰδιωτῶν ὄντων τῶν Χερρονησιωτῶν, καὶ διασείεσθαι δυναμένων

265 εἶτ', ἀποστρέψας τὸν ὦμον, αὐτὸν ἐνεκολήβασας.
ΚΛ. ξυνεπίκεισθ' ὑμεῖς; ἐγὼ δ', ὦνδρες, δι' ὑμᾶς τύπτομαι,
ὅτι λέγειν γνώμην ἔμελλον, ὡς δίκαιον ἐν πόλει
ἑστάναι μνημεῖον ὑμῶν ἐστιν ἀνδρίας χάριν.

ῥᾳδίως, μάλιστα δὲ τοῦ Κλέωνος ἐπηρεάζοντος αὐτούς, τοῦτο ἐμνήσθη. — S. non haec videtur esse causa, cur chersonesi Thraciae meminerit, sed ut significet, vel ex longinquis terris Cleonem arcessere socios, quos argento emungat. Wieland.: *Und sobald du einen auftreibst, der dir als ein schwacher Händelscheuer Trupf bekannt ist, ihn* bis aus dem Chersonesus *Herhohlst*, ihn *umschlingst u. drängst u. würgest, u. nicht von ihm abläss'st, Bis du ihn mit umgebogner Schulter unter dich gebracht.* alius Schol.: ὡς καταγαγόντος αὐτούς (scrib. αὐτοῦ τοὺς) συμμάχους εἰς Ἀθήνας, καὶ συκοφαντοῦντος, καὶ ἀργυριζομένου. Athenas enim vocabantur socii ad judicium. vide Av. 1329. seqq. rursus S. vetus: ἀγκυρ. (sic libri ante Br.) ὑποσκελίσας, κατάξας, μετακαλεσάμενος, οἷον τῇ ἀγκύλῃ καταλαβών, ὅπερ ἐστὶν ἀκοντίου εἶδος, (explicatio haec est ἀμέτρου lectionis quorundam, ut videtur, codicum ἀγκυλίσας, quae etiam Casaubono in mentem venit.) ἢ καταπαλαίσας. παλαιστρικὰ γάρ εἰσι ταῦτα, καὶ τὸ διαβαλὼν (recte Duker. διαλαβὼν secundum Hesych., qui διαλαβεῖν ait esse παλαιστρικόν τι. Cas.: „διαλαμβάνειν est *medium prehendere*, quod luctatores cupidissime faciunt.“ —) καὶ τὸ ἀγκυρίσας. καὶ ἀγκύρισμα εἶδος παλαίσματος, καὶ σκεῦος ἀγρευτικὸν σῦκον. Hesych., annotante Be.: ἀγκύρισμα, σχῆμα τῶν ἐν πάλῃ. idem: ἄγκυρα, ἐν ᾗ τὰ σῦκα λαμβάνουσι. „itaque,“ inquit, „ἀγκυρίζειν τινὰ erit prehendere aliquem ut ficus prehendi solent illo instrumento.“ — Scaliger ad Euseb. Chron. n. 2208., incertum qua auctoritate: „Intelligit (Lampridius), per speciem exercendi, ut solebat, collum ejus brachii sui flexu athletam implicasse atque obtorto collo suffocasse; quod genus παλαίσματος Graeci ἀγκύρισμα vel ἀγκυρισμόν vocant, quum scil. collum adversarii implicans nexu brachii antagonistes manu eadem adversum humerum corripit, atque ita valide obstricto collo adversarium strangulat. adversum enim humerum tanquam dente ancorae prehendens nomen schemati palaestrico dedit. Aristoph. Equ. optime id ostendit: κῆν τιν' αὐτῶν“ etc.

265. ἀποστρέψας τὸν ὦμον. et hoc verbum est e lucta petitum: significat humerum retrorsum torquere, neque praebere se adversario facilem. *Cas.* imo adversarii videtur intelligendus humerus, quem retorquere dicitur Cleon, ita ut pronus cadat homo. cf. Scaligeri et Wielandii interpretationes adscriptas ad 264. — S.: ἐνεκολάβησας. (antiqua lectio, quam Br. emendavit.) ἄκολος ψωμός, ὅθεν (?) τὸ ἐνεκολ., ἀντὶ τοῦ καταπέπωκας. (Hesych.: κοληβάζει, ἐσθίει, καταπίνει. — vel (est) καταπατεῖ, ut exponit Suidas, παρὰ τὸ ἐπὶ κόλαις βαίνειν. κόλα δὲ ἡ γαστήρ. — *Br.* cf. Schneideri lex. gr. v. ἐγκοληβάζω.) τὸ δὲ ὅλον, καταπαλαίσας αὐτὸν ἐμπεριελθών, καὶ διασείσας, ἀργυρίζεται. τὴν βίαν δὲ, ᾗ ἐκέχρητο κατὰ τῶν ἀνθρώπων, δμὰ τῆς πάλης ἐδήλωσε.

266. ξυν. ὑμεῖς; *simulne in me invaditis*, Equites? perperam libri: ξυν. ὑμεῖς· ἐγὼ δ' etc., quod senserunt Cas. aliique. — τύπτομαι. ab isiciario.

268. contra fecerat Cleon, si vera sunt, quae narrat S. ad 226.,

ΧΟ. ὡς δ' ἀλαζὼν, ὡς δὲ μάσθλης· εἶδες, οἷ' ὑπέρχεται
270 ὥσπερεὶ γέροντας ἡμᾶς κἀκκοβαλικεύεται.
ἀλλ' ἐὰν ταύτῃ γε νικᾷ, ταυτηῖ πεπλήξεται·
ἢν δ' ὑπεκκλίνῃ γε δευρὶ, πρὸς σκέλος κυρηβάσει.
ΚΛ. ὦ πόλις καὶ δῆμ', ὑφ' οἵων θηρίων γαστρίζομαι!
ΧΟ. καὶ κέκραγας, ὅσπερ αἰεὶ τὴν πόλιν καταστρέφεις;
275 ΑΛ. ἀλλ' ἐγώ σε τῇ βοῇ ταύτῃ γε πρῶτα τρέψομαι.
ΧΟ. ἀλλ' ἐὰν μέντοι γε νικᾷς τῇ βοῇ, τήνελλος εἶ·
ἢν δ' ἀναιδείᾳ παρέλθῃς, ἡμέτερος ὁ πυραμοῦς.

κατηγόρησε γὰρ αὐτῶν ὡς λειποστρατούντων. — sic Br. etc. vulgo libri, in quibus Rav., ἀνδρείας, quod minus Atticum.

269. ἀλάζων ὁ μείζονα τῆς ἑαυτοῦ ἀξίας κομπάζων καὶ φρονῶν. μάσθλης δὲ κυρίως ἱμὰς μεμαλαγμένος, καὶ ἁπαλὸς, καὶ τρυφερός. καλῶς οὖν ἐπὶ Κλέωνος τῷ ὀνόματι κέχρηται, ὁμοῦ καὶ τὸ τοῦ τρόπου ὕπουλον καὶ τὸ λαγαρὸν αὐτοῦ δεικνύς, καὶ σκώπτων ὡς βυρσέα, ἀφ' ὧν οἱ ἱμάντες γίγνονται κατεργασθέντες τοιοῦτοι. μάσθλης οὖν ὁ μεμαλαγμένος ἐν πονηρίᾳ. (Suidas: ἰδίως ὁ μεμαλαγμένος λῶρος καὶ ἔκλυτος. μάσθλης ἄνθρωπος ὁ μεμαλαγμένος καὶ ἐντριβὴς ταῖς πονηρίαις. [Voss.: *welch ein Spitzkopf!*] τὸ αὐτὸ δηλοῖ καὶ τὸ γλοιός. respicit ad Nub. 449. μάσθλη, μάσθλημα, *alutam* significat, *pellem confectam et subactam*. Br. Est i. q. ἱμάσθλη. cf. Hesych. et Zon. 2. p. 1232. B.) οἷ' ὑπ. ὡς ὑπάγεται τὸν δῆμον ὑποτρέχων, καὶ κολακεύει etc. Glossae: ὑπέρχομαι, *obrepo*, quod de occultis fallaciis dicitur latine. Plautus Trin. 1, 2, 23. *neque enim tu, crede, mihi imprudenti obrepseris.* Be. cf. 426., Bähr. ad Plut. Alcib. p. 206.

270. ita Rav., quod Toup. conjectura assecutus erat Em. in Suid. 2. 311. ed. Oxon. vulgo: ἐκκοβαλ. Dind.: χὡσπερεὶ — ἐκκοβ. S.: ἐκκοβ. ἀπατᾷ, παραλογίζεται, λησταεύει. κόβαλοι γὰρ οἱ λῃσταί. τοὺς αὐτοὺς καὶ κορυνηφόρους καλοῦσιν. οἱ δὲ κόβαλον τὴν μετὰ ἀπάτης παιδιάν. (*Schelmerei.*) S. cf. Schneideri lex. v. κόβαλος, infra 317., 391., 420., 586., Ran. 954.

271. ταύτῃ, isto modo, *sic*. S.: τῇ πανουργίᾳ λέγει. ὅτε ἐν τῇ πανουργίᾳ νικήσει, αὐτῇ τῇ πανουργίᾳ πεισθήσεται. (mire dictum.) ἄλλως. (ταυτηΐ.) τὰς χεῖρας δείκνυσιν. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν παλαιόντων. διό φασι καὶ τὸ κυρηβάσει.

272. κυρηβ. κυρηβασία λέγεται ἡ διὰ τῶν κεράτων μάχη, ἥπερ ἐν τοῖς ἀλόγοις ζώοις γίνεται. — ἄλλως. πρὸς τὸ σκέλος μάχεται (μαχεῖται), ἢ διαπεσεῖται. γαστρίζομαι δὲ εἶπεν, ὡς πληγεὶς τῷ σκέλει. εἰς τὴν γαστέρα τύπτομαι. παρεπιγραφὴ δέ. συγκέκυφε γὰρ, καὶ ὑπὸ τῶν διωκόντων τύπτεται. καταστρέφεις δὲ, δουλοῖς. τρέψομαι δὲ, εἰς φυγὴν τρέψω, πλεῖόν σου βοῶν νικήσω, ὑπερβαλοῦμαι. S.

276. τήνελλος εἶ. τήνελλος (fort. τήνελλα: vide Acharnensium atque Avium fabulas extremas et Schneiderum in lex. gr. h. v.) ἁρμονία λύρας (fort. αὐλοῦ). ἐὰν τρίνυν ὑπερακοντίσῃς αὐτὸν, μουσικώτατος εἶ. ἄλλως. νικηφόρος. τήνελλος (fort. τήνελλα: α et ος haud raro confunduntur.) δὲ κρουμάτιον ἐπινίκιον. S.

277. κἂν ἡττηθῇς, φησὶν, ὑπ' αὐτοῦ τῇ βοῇ, περιγένῃ δὲ ἐν ἀναιδείᾳ, οὐδὲν ἧττον ἡμετέρα ἡ νίκη. πυραμοῦς δὲ εἶδος πλακοῦντος ἐκ μέλιτος ἐφθοῦ καὶ πυρῶν πεφρυγμένων, ὡς καὶ ἡ σησαμοῦς τὸ διὰ σησάμων. ταῦτα δὲ

ΚΛ. τουτονὶ τὸν ἄνδρ' ἐγὼ δείκνυμι καὶ φήμ' ἐξάγειν
ταῖσι Πελοποννησίων τριήρεσι ζωμεύματα.
280 ΑΛ. ναὶ μὰ Δία κἄγωγε τοῦτον, ὅτι κενῇ τῇ κοιλίᾳ
ἐσδραμὼν ἐς τὸ πρυτανεῖον εἶτα πάλιν ἐκθεῖ πλέᾳ.
ΔΗ. νὴ Δί' ἐξάγων γε τἀπόῤῥηθ', ἅμ' ἄρτον καὶ κρέα
καὶ τέμαχος, οὐ Περικλέης οὐκ ἠξιώθη πώποτε.

ἐτίθεσαν ἆθλα τοῖς διαγρυπνηταῖς. εἰώθασι δὲ ἐν τοῖς συμποσίοις ἁμιλλᾶσθαι περὶ ἀγρυπνίας, καὶ ὁ διαγρυπνήσας μέχρι τῆς ἕω ἐλάμβανε τὸν πυραμοῦντα. S. Callippus Comicus Pannychide, monente K.: ὁ δ' (fort. addendum est ἄρ') ἀγρυπνήσας [τὸν] πυραμοῦντα λήψεται. vid. Athen. 15. p. 668. idem praemium iis propositum fuisse refert Casaub., qui gryphos solvissent sub finem coenae. idem annotavit, παρέρχεσθαι proprie dici victores in cursu, quasi παραδραμεῖν.

278. δείκνυμι. ἐνδείκνυμι, φαίνω. (accuso.) — S.

279. ζωμ. male unus Scholiastarum, quem omnes audiunt: τὰ λεγόμενα ὑποζώματα. εἰσὶ δὲ ξύλα τῶν νεῶν. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ὑποζώματα, εἶπεν ὡς πρὸς μάγειρον παίζων ζωμεύματα, ὡς ἀρτύσεως ἔμπειρον καὶ ζωμευμάτων. ἀπείρητο δὲ ἀπὸ Ἀθηναίων ἐξάγειν ξύλα καὶ πίτταν. — imo proprie intelligendum est ζωμεύματα, ridiculeque res commemorantur, quae non erant lege vetitae, quemadmodum ligna, pix, arma et omnia bellorum instrumenta; qua de re Cas. monuit extare constitutionem Imp. Marciani Cod. 4, 41, 2. quanquam, si hoc ad vivum resecandum est, sane vetitum quoque erat cibos et alimenta hostibus advehi. cf. 282.

280. par pro pari refert isiciarius, cujus jocum non magis quam Cleonis percepisse mihi videntur interpp. neque enim cogitandum est, illos, qui in Prytaneo publice epulabantur, partem ciborum secum abstulisse, qui mos erat in coenis privatis, certe illis, ad quas afferebant cibos convivae; sed in ventre Cleon auferre secum dicitur cibos ibi praebitos. S.: πρυτανεῖον δὲ τόπος Ἀθήνησιν, οὗ τὰς δημοσίας σιτήσεις ἐποιοῦντο. τιμὴ δὲ οὐκ ἐλαχίστη τοῖς δημοσίᾳ σιτουμένοις ἦν. ταῦτα δ' εἶπεν, ὅτι πένης ὢν ἐκ τῶν κοινῶν πεπλούτηκε, καὶ ὅτι ἀναξίως ἔχει τῆς ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως. cf. 167. refert quidem Athen. 4, 6., lege Solonis publicam istam σίτησιν profestis diebus constitisse pulte (μάζῃ), festis pane; sed temperantiam illam antiquitatis non ad Aristophanis aevum durasse, cum per se existimari potest, tum ex hoc ipso loco colligi, ubi pane carne et obsonio accipi dicitur Cleon in prytaneo.

282. ita Dind. auctore Porsono praef. Hecubae p. 45. libri ἐξαγαγὼν, cui non congruit praesens ἐκθεῖ. — τἀπόῤῥητ' est, ni fallor, τοι ἀπόῤῥητα. S.: ἐπειδὴ ὁ Κλέων εἶπεν ἀπόῤῥητα (279.), καὶ αὐτὸς εἶπε κρέας (quae vulgata lectio est, sed Ravennatis κρέα) καὶ ἄρτον. λέγει οὖν, ὅτι ἀναξίως ἔτυχεν ὁ Κλέων, οὗ Περικλῆς οὐκ ἔτυχε τῶν Ἀθηναίων μὴ πασχόντων, καίτοι ὑπὸ μεγαλοφροσύνης τοῦ ἀνδρὸς παραιτησαμένου, ἢ ὅτι ἐξοστρακισθεὶς (ἐζημίωσαν χρήμασιν, inquit Thuc. 2, 65.) οὐκ ἔτυχε τῆς ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως etc.

283. τέμαχος. ἰχθῦν. ἰδίως δὲ τεμαχίτας ἰχθῦς, τοὺς μεγάλους καὶ κατακοπτομένους. S. cf. Plut. 890.

ΚΛ. ἀποθανεῖσθον αὐτίκα μάλα.
ΑΛ. τριπλάσιον κεκράξομαί σου. t. t.
285 ΚΛ. καταβοήσομαι βοῶν σε.
ΑΛ. κατακεκράξομαί σε κράζων.
ΚΛ. διαβαλῶ σ', ἐὰν στρατηγῇς.
ΑΛ. κυνοκοπήσω σου τὸ νῶτον.
ΚΛ. περιελῶ σ' ἀλαζονείας.
ΑΛ. ὑποτεμοῦμαι τὰς ὁδούς ου.
ΚΛ. βλέψον εἰς μ' ἀσκαρδάμυκτος.
ΑΛ. ἐν ἀγορᾷ κἀγὼ τέθραμμαι.

284. vulgo haec usque ad 293. dividuntur in trochaïcos dim., quorum postremus (-ρὰς ἔχοντα κοιλίας) est catal., cum consentaneum sit, gliscente contentione non debilius illud et velut joculare metrum usurpari, sed gravius, itidemque illo versu postremo ἀδεκατεύτοις τῶν θεῶν ἱερὰς ἔχοντα κοιλίας (nam sic scribendum est voce non dirupta), quae clausula est, intelligatur, majoris moduli esse superiores versus praeter proximum, qui brevior finem colloquii praeparat, more horum poëtarum. cf. 356. seqq., Pac. 590. et ibi annotata, 1091., Ran. 1041., 1044., Vesp. 1285. etc. — αὐτίκα μάλα, εὐθὺς παραχρῆμα. Ἀττικὴ δὲ ἡ σύνταξις. κεκράξομαι δὲ τῷ κεκραγμῷ περιέσομαι, ἀντὶ τοῦ νικήσω. S.

285. ἀμέτρως libri Aristoph. κατακ. σου. „Priscian. (18. p. 1187. ed. Putsch.) habet σὲ, aitque, Graecos huic verbo et (τῷ) καταβοάω sine discrimine genitivum et accusativum adjungere.“ — *Duker.* Br.: In Ach. 667. κατεβόησε δ' ἂν κεκραγὼς τοξότας τρισχιλίους. κατὰ cum verbis compositum tres casus promiscue adsciscit etc.

286. κυν. σου. τυπτήσω σε, καθάπερ κύνα. τοῦτο δὲ ὡς μάγειρος λέγει· ἔστι γὰρ κύων ἰχθὺς ποιός. (ex γαλεῶν genere, *squalus catulus* Linn., *das Meerhündchen*, *Seehundshai*, anglice *morgay;* qui piscis comeditur praeter jecur venenosum. vide Aristot. H. A. 6, 11., *Müller's* Natursystem, 3. Th. p. 264. etc.) ἅμα δὲ καὶ κυνείῳ σε δέρματι παίσω· ἔστι γὰρ τραχύτατον.

287. περ. σ'. ἀλαζ. οἷον, ἀποδύσω σε καὶ παύσω τῶν ἀλαζονευμάτων. ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων. (?) παύσω καὶ περικόψω τῆς ἀλαζονείας. (ἄλλως.) περιελάσω, νικήσω. S. recta prior explicatio. περιελῶ est futuri forma paulo insolentior, quemadmodum Eurip. dixit Hel. 1221. ἐλθὼν δ' ἐς οἴκους ἐξελῶ κόσμον νεκρῷ, ubi vid. Matth. cf. a nobis annotata ad Soph. Oed. Col. 1283. — ὑποτ. τὰς ὁδούς σου. *succidam vias tuas.* „sensus est: *grassantem te in rep. reprimam.* appellat τὰς ὁδοὺς, *vias*, incepta Cleonis et totam viae rationem, estque phrasis plane Hebraica.“ *Cas.* Xenoph. 1. Hell. (6, 16. ed. Schneider.) ὑποτεμνόμενος τὸν ἐς Σάμον πλοῦν. et metaphorice idem 2. Hell. (3, 34.) ὑποτέμοι ἂν τὰς ἐλπίδας. *Be.*

288. ἀσκαρ. μὴ μύσας τοὺς ὀφθαλμούς. (quod est intrepidorum.) σκαρδαμυκτεῖν γὰρ τὸ σκαίρειν καὶ μύειν τοὺς ὀφθαλμοὺς, τὸ κυκνῶς βλεφαρίζειν, ὃ καὶ ἰλλωπεῖν λέγεται ἢ ἰλλωπίζειν. ἀσκαρδαμυκτεῖν δὲ, προστεθέντος τοῦ α, τὸ ἀτενὲς βλέπειν τὸν ἥλιον. φησὶν οὖν, ὅτι ἀτενὲς εἰς ἐμὲ βλέψον, ὡς ἐν τούτῳ καταπληξόμενος τὸν ἀλλαντοπώλην. S. ἐν ἀγορᾷ. quasi dicat: *et ego sum impudens*, ut rhetores, qui in foro versantur. cf. 309. *Be.*

ΚΛ. διαφορήσω σ', εἴ τι γρύξεις.
ΑΛ. κοπροφορήσω σ' εἰ λαλήσεις.
290 ΚΛ. ὁμολογῶ κλέπτειν· σὺ δ' οὐχί.
ΑΛ. νὴ τὸν Ἑρμῆν τὸν ἀγοραῖον,
κἀπιορκῶ γε βλεπόντων.
ΚΛ. ἀλλότρια τοίνυν σοφίζει,
καί σε φαίνω τοῖς πρυτάνεσιν, t. d.
ἀδεκατεύτους τῶν θεῶν ἱερὰς ἔχοντα κοιλίας. t. t. c.
ΧΟ. ὦ μιαρὲ, καὶ βδελυρὲ, pae. d. ἑτερόστ. α'.
295 καὶ κεκρᾶκτα, τοῦ σοῦ θράσους as., t. et i.
πᾶσα μὲν γῆ πλέα, πᾶσα δ' ἐκκλησία, pae. t.
καὶ τέλη, καὶ γραφαὶ, καὶ δικαστήρι', ὦ βορβορο-
τάραξι καὶ pae. hex.

289. διαφ. διασπάσω, διολέσω. — κοπροφ. κόπρου σε πληρώσω. ἔπαιξε δὲ παρὰ τὸ διαφορήσω σε. οἱ μάγειροι γὰρ τὰ ἔγκατα κλύνοντες ἀναγκαίως πληροῦνται κόπρου. S.

290. νὴ τὸν Ἑρμ. τὸν ἀγ. — ἐν μέσῃ ἀγορᾷ ἵδρυται Ἑρμοῦ ἀγοραίου ἄγαλμα. (in Plut. 1151. dicitur ἐμπολαῖος. erat et Ζεὺς ἀγοραῖος, de quo in sequentibus. Be.) πλεονεκτεῖν δὲ αὐτὸν πειρᾶται μὴ μόνον κλέπτων, ἀλλὰ καὶ διαῤῥήδην ἐπιορκῶν. ἀμφότεροι δὲ ἀμιλλῶνται, τίς ἐστιν αὐτῶν χείρων. S.

291. κἀπ. γε βλ. οἷον, ὁρώντων ὅτι κλέπτω, ὀμνύω ὅτι οὐκ ἔκλεψα. — σοφίζει. τεχνάζῃ. σοφίσς γὰρ ἔλεγον τὰς τέχνας. τὰ ἀλλότρια λέγεις, φησίν· ἐμά ἐστι ταῦτα τὰ ἐπιχειρήματα. ὡσεὶ ἔλεγε, τὰ ἐμὰ τοίνυν κλέπτεις. (*du pfuschest also in fremdes Handwerk.*) φανῶ (ita S. et vulgo codd. Dobr. et Dind. φανῶ σε, sed vividius est praesens φαίνω, quod habet Rav.), φανίσω, κατηγορήσω. S.

293. μὴ δεδωκότα ἀπ' αὐτῶν τὴν δεκάτην μοῖραν τοῖς θεοῖς. — δέον δὲ εἰπεῖν (?) ἀδεκάτευτον ἔχοντα οὐσίαν, ὁ δὲ ἀντὶ οὐσίας κοιλίας ἐπήνεγκεν ὡς ἀλλαντοπώλη. S. Wieland.: Dieser Vorwurf macht, wie es scheint, den Wursthändler, der sich getroffen fühlt, stutzen; der Chor kommt ihm also, nach seiner Pflicht, eilends zu Hülfe.

294. his respondere mihi videntur illa ἦν ἄρα etc. 360. seqq., quae ἀντιστροφικὰ nonnulli esse existimarunt, cum diversa sint metra. Hephaest. 9. p. 127. ed. Gaisford.: Ἀνομοιόστροφά ἐστιν, ὅσα πάντως διαιρεῖται, ἢ κατὰ πρόσωπον ἀμοιβαῖον, ἢ Χορεῖ πρὸς ὑποκριτὴν ἀπόκρισιν, ἢ κατὰ ἐφύμνιον, ἢ κατὰ ἐπῳδὸν, ἢ κατ' ἄλλο τι ἐπιφώνημα. διαιρεῖται δὲ ἤτοι εἰς δύο, ἢ εἰς πλείω. ἐὰν μὲν οὖν εἰς δύο διαιρεθῇ, καλεῖται Ἑτερόστροφον· ἐὰν δὲ εἰς πλείω, ἀλλοιόστροφον.

295. θράσος et θάρσος idem sunt, sed usus obtinuit, ut θάρσος in bonam, θράσος in malam partem sumatur. *Cas.* vid. Ammon. p. 71. ibique Valck. et Tittmann. ad Zon. 1. p. 1023. B. cf. 316.

296. γῆ, Attica.

297. τέλη καὶ γραφαί. τὰ τελώνια (τελωνεῖα) καὶ ἀρχαί. τελώνης γὰρ ἦν, (?) καὶ ἐμίσθου τὰ τέλη, τουτέστι τὰ τάγματα. S. τέλη, vectigalia populi, hic sunt loca, ubi publicani conveniebant, more Atticorum loca denominantium a rebus, quae in iis vendebantur aut tractabantur plurimum, ut monuit Cas. sic ἰχθῦς vocabant forum piscium; κρέας macellum;

τὴν πόλιν ἅπασαν ἡμῶν ἀνατετυρβακώς, pae. t.
ὅστις ἡμῶν τὰς Ἀθήνας ἐκκεκώφηκας βοῶν, t. t. c.
300 κἀπὸ τῶν πετρῶν ἄνωθεν τοὺς πόρους θυννοσκοπῶν.

ΚΛ. οἶδ' ἐγὼ τὸ πρᾶγμα τοῦθ' ὅθεν πάλαι καττύεται.
ΑΛ. εἰ δὲ μὴ σύ γ' οἶσθα κάττυμ', οὐδ' ἐγὼ χορδεύματα,
ὅστις ὑποτεμὼν ἐπώλεις δέρμα μοχθηροῦ βοὸς
τοῖς ἀγροίκοισιν πανούργως, ὥστε φαίνεσθαι παχύ,
305 καὶ, πρὶν ἡμέραν φορῆσαι, μεῖζον ἦν δυοῖν δοχμαῖν.
ΝΙ. * κἀμὲ νὴ Δία τοῦτ' ἔδρασε ταὐτὸν, ὥστε κατάγελων

συκᾶς locum, ubi ficus venibant; τέλη τελωνεῖον: γραφὴν tabulina seu tabularia, ubi asservabant litium et alia instrumenta. (*Archive.*) cf. Plut. 390. etc. S.: βορβ. ταράττων ἡμῶν τὴν πόλιν ὡς βόρβορον. res dicta pro persona.

298. ἀνατετ. ἀναταράξας. — S.

299. ἐκκεκώφ. βοῆς ἐπλήρωσας τὰς ἀκοάς. S.

300. ἐπειδὴ οἱ θυννοσκόποι ἐπὶ ὕψους ἱστάμενοι τὴν κατασκοπὴν τῶν εἰσιόντων θύννων εἰς τὰ δίκτυα ποιοῦνται, φησὶν ὅτι καθάπερ τοὺς θυννοσκόπους εἰσιόντες εἰς τὸ δίκτυον οὐ λανθάνουσιν οἱ θύννοι, οὕτως οὐ λανθάνουσι τὸν Κλέωνα τῆς πόλεως ἐπιβαίνοντες οἱ τοὺς φόρους φέροντες. προαρπάζει οὖν, δέον τὴν πόλιν τὰ ἑαυτῆς λαμβάνειν. — S. Inter cete sive pisces cetaceos, ex quibus fiunt salsamenta, sunt thynni, piscis ingens, dictus a vehementia et furore, quo fertur in piscatores. — de hujus piscatione (θυννεία: v. Zon. lex. 1. 1061. est autem *scomber thynnus* Linn., *Thunfisch*, et variae ejus sunt species. cf. Camus ad Aristot. H. A. t. 2. p. 798. seqq. B.) Strabo, Plinius, Oppianus, alii. (add. Aristot. H. A. 4, 10. B.) ad hanc rem fuit moris, in aliquo promontorio speculam altam struere, quae proprie graece θυννοσκοπεῖον dicitur etc. *Cas.*

301. κατ. συντίθεται καὶ ῥάπτει (ῥάπτεται) κατ' ἐμοῦ. ἀστείως δὲ τῇ λέξει κέχρηται ὡς βυρσοδέψης ἀπὸ τῶν ὑποδημάτων. S.

302. ἑξῆς καὶ οὗτος ὡς μάγειρος ἀπεκρίνατο. χορδεύματα καὶ χορδαὶ καλοῦνται τὰ ἔντερα. S. imo est χόρδευμα cibus ex intestinis paratus, botulus. cf. 214. οὐδ' ἐγὼ οἶδα.

303. ita Suid. v. μοχθηρία, merito probante Dukero, quia vulgatum ὑποτέμνων requirit πωλεῖς. ὑποτεμὼν, *clam secans.* ἐπώλεις, *vendebas*, vendere solebas, cum esses coriarius. S.: μοχθ. θανασίμου ἢ ἀσθενοῦς. ἰσχνοῦ καὶ λεπτοβύρσου. (proprie *mali.* Cas.: Observatum est, animalia macra et male habita corium malum habere etc.) καὶ τοῦτο δὲ ὡς βυρσέα σκώπτει. S.

304. τοῖς ἀγρ., rusticis, qui facilius decipiuntur.

305. δυοῖν δοχμαῖν. δύο παλαιστάς. ἐκτεινόμενα γὰρ τὰ ἰσχνὰ τῶν δερμάτων εἰς πλάτος αὔξεται. S.

306. ita Br. auctore K. libri olim vulgati pessumdato numero: καὶ νὴ Δία κἀμὲ τοῦτ' ἔδρασε ταυτὸν etc., nec recte Rav. νὴ Δία, κἀμὲ τοῦτ' ἔδρασε ταυτὸν, ὦ. κ. in Küsteri quidem lectione dactylus sede secunda parum, ni fallor, placuit viris doctis. quorum Elmslejus in Ephem. class. N. 11. sic scribendum esse suspicatur: κἀμὲ

πάμπολυν τοῖς δημόταισι καὶ φίλοις παρασχεθεῖν·
πρὶν γὰρ εἶναι Περγασῆσιν, ἔνεον ἐν ταῖς ἐμβάσιν.
ΧΟ. ἆρα δῆτ' οὐκ ἀπ' ἀρχῆς ἐδήλους ἀναίδειαν, ἥπερ μόνη pae. hex. στ.
310 προστατεῖ ῥητόρων; pae. d.
ἦ σὺ πιστεύων ἀμέργεις τῶν ξένων τοὺς καρπίμους, t. t. c.

νὴ Δί' αὐτὸ τοῦτ' ἔδρασεν, ὥστε καὶ γέλων — παρασχεθεῖν, Dind. autem hoc excudi jussit: κἀμὲ τοῦτ' ἔδρασε ταὐτὸ νὴ Δί', ὥστε καὶ γέλων — παρασχεθεῖν. sic ὥστε καὶ legi monet Elmsl. Ach. 143., Nub. 613., Av. 1203., dubitatque an dicatur κατάγελωνὁ παρέχειν pro γέλωτα seu γέλων. παρασχεθεῖν malit propterea, quod ἔσχεθον sit forma poëtica derivata ab aoristo ἔσχον. cui rationi assentior, nec spreverim ὥστε καί: ceterum haud scio an ponendum sit κἀμὲ τοῦτ' ἔδρασεν αὐτὸν νὴ Δί', ὥστε —. remotum αὐτὸν ab ἐμὲ mirati librarii mutasse videntur lectionem. cf., si tanti est, Matth. gr. gr. §. 148. annot. 1.

307. codd. παρασχέθειν. vid. praecedens annot.

308. Περγ. ὄνομα δήμου. S. Περγασῆθεν fuisse Niciam, Elmsl. colligit ex Athenaei verbis p. 537, C., itaque hanc orationem illi tribuendam esse monet, non Demostheni, ut fit in libris. de pago Attico Περγασὴ sive Περγάσαι praeterea laudant Steph. Byz. et Meursium libro de populis Att. h. v. rursus S.: ἔνεον ἐν ταῖς ἐμβ. — ἐκτεινομένων γὰρ καὶ πλατυνομένων εὐχερῶς τῶν δερμάτων ἐκολύμβων ἐν αὐτοῖς ἐκ τοῦ μηκέτι ἡρμοσμένα τοῖς ποσὶ τῶν φορούντων αὐτὰ εἶναι. signum hoc rusticitatis, ut monuit Cas. ad Theophr. Char. 4. Ovidius Art. am. 1, 516.: *nec vagus in laxa pes tibi pelle natet.*

310. ita Dind. sec. Herm. libro de Metr. p. 190. codd. τῶν ῥητόρων, jugulato versu. cf. 374. προστατεῖ. προέστηκε καθάπτεται τῶν ῥητόρων ὡς ἀναιδῶν. S. Frischlin.: *quae unica Omnium est dux rhetorum?* Be.: *quae unicum praesidium est rhetorum?* Soph. Ajac. 739. πρόστητ' ἀναγκαίας τύχης. ibi Schol.: ἐπίκουροι γίνεσθε τῆς κατεπειγούσης δυστυχίας. sed monuit ibidem Erfurdt., late patere significationem verbi προΐστασθαι, cui cognatum προστατεῖν, ita ut quamvis curam aut administrationem denotet, et, quo sensu accipiendum sit, e nexu demum cujusque loci intelligatur.

311. codd. ἀμέλγεις. S.: τοῦτο πρὸς τὸν Κλέωνα. ἀμέλγεις δὲ λαμβάνεις τὰ αὐτῶν πράγματα (imo χρήματα). τοῦτο δὲ παρὰ τὴν κοινὴν συνήθειαν εἴρηται. legit sane hic in suis exemplaribus ἀμέλγεις, cujus metaphorae insolentiam notat, sequente verbo καρπίμους. sed audiamus alterum S., qui haec annotavit: τοὺς καρπ. τοὺς εὐπόρους τῶν ξένων διασείεις, τοὺς πλουσίους καὶ εὐποροῦντας. ἀμέλγεις δὲ ἀποδρέπῃ, ἀπανθίζεις, τρυγᾶς καὶ καρπίζῃ. ἰδίως δὲ ἀμέλγειν λέγεται τὸ παρὰ τὸν προσήκοντα καιρὸν τοὺς καρποὺς ἀποσπᾶν, ὅπερ οἱ κλέπται ποιοῦσιν. manifestum est, hunc scripsisse ἀμέργεις, ἀμέργειν, ut quibus vocabulis conveniat ista interpretatio; nec dubitandum, quin ἀμέργεις profectum sit ab Aristophane, cum permisceri soleant ista verba ipsaeque litterae λ et ρ, ut auctores sunt Schneider., in lex. gr. v. ἀμέργω et Jacobs. Anthol. Palat. 8. p. 641. Euripides Herc. fur. 376. χρυσέων πετάλων ἄπο μηλοφόρον χερὶ καρπὸν ἀμέρξων. putabimusne, curiosum in hoc genere fuisse Tragicum, negligentem Comicum, illius censorem atque castigatorem

* πρῶτος ὤν· ὁ δ' Ἱπποδάμου λείβεται θεώμενος.
5 ἀλλ' ἐφάνη γὰρ ἀνὴρ ἕτερος πολὺ da. t.
σοῦ μιαρώτερος, ὥστε με χαίρειν,
315 ὅς σε παύσει καὶ πάρεισι (δῆλός ἐστιν αὐτόθεν) t. t. c.
πανουργίᾳ τε, καὶ θράσει, i. d.
καὶ κοβαλικεύμασιν. t. d. c.

acerrimum? minime; nec recte Casaub., non commotus ἀσυστασίᾳ troporum: „Ponitur," inquit, „ἀμέλγειν Atticis pro *spoliare, furto rapere*, ducta metaphora ab infidis pastoribus. Virg.: *hic alienus oves custos bis mulget in hora.*"

312. labat versus correpta tertia nominis Ἱπποδάμου: neque enim dicitur Ἱππόδαμος pro Ἱππόδημος. scribamus licet Ἱππ. γε, Ἱππ. τοι, vel, quod malim, Ἱππ. μὲν, cui particulae offecisse videtur μοῦ vicinum. de hoc usu τοῦ μὲν vide Matth. gr. gr. §. 606, 4., nos ad Eurip. Phoen. 605. dactylus sede 3. trochaïci t. c. ferendus in nomine proprio. — πρῶτος *princeps* in civitate. — ὁ δ' Ἱππόδ. subobscura est fama hujus viri. S.: οὗτος ἐν Πειραιεῖ κατῴκει, καὶ οἰκίαν εἶχεν, ἥνπερ ἀνῆκε δημοσίαν εἶναι. καὶ πρῶτος αὐτὸς τὸν Πειραιᾶ κατὰ τὰ Μηδικὰ συνήγαγεν. ἦν δὲ Ἀθηναίοις τίμιος. πικρῶς οὖν λέγει, ὅτι σὺ μὲν ἀνάξιος ὢν σφετερίζῃ καὶ ἀπὸ πάντων κερδαίνεις· ὁ δὲ εὐνούστατος ὢν τῇ πόλει καταλείβεται τοῖς δάκρυσιν, ἀναξίως ὁρῶν σε τὰ τῆς πόλεως καρπούμενον.' (ἄλλως.) λυπεῖται, φησὶν, ὁ Ἀρχεπτόλεμος. οὗτος γὰρ πολλὰ ὠφέλησε τὴν πόλιν. καὶ οἱ μὲν αὐτόν φασι Θούριον, οἱ δὲ Μιλήσιον. Κλέωνος δὲ ἐχθρὸς ἦν. λείπει δὲ ὁ ὀφθαλμός. (minime.) ἄλλως. Ἱππόδαμος μόνος λείβεται καὶ ἡττᾶται. (legit igitur hic in suis codd. ὁ δ' Ἱππόδαμος λείπεται θ. Suid. quoque v. λείβεται: ὁ Ἱππόδαμος, quod placebat Küstero.) διεβάλλετο γὰρ ἐπὶ πολυφαγίᾳ ὁ Ἱππόδαμος. ὡς οὖν τοῦ Κλέωνος γαστριμάργου, παρευδοκιμουμένου δὲ [ὑπὸ] Ἱπποδάμου, κέχρηται τῇ συγκρίσει χρησιμώτατα· ὁμοῦ γὰρ καὶ τὸν Ἱππόδαμον καὶ τὸν Κλέωνα διαβάλλει. haec partim longe repetita sunt, partim dubia aut ex ipsis poëtae verbis collecta. nec tamen de nihilo esse videtur nomen Archeptolemi. ipse Aristoph. infra 743. Ἀρχεπτολέμου δὲ φέροντος Τὴν εἰρήνην ἐξεσκέδασας, τὰς πρεσβείας τ' ἀπελαύνεις etc. ubi Dukerus: „Opinor," inquit, „Archeptolemum fuisse Atheniensem paeis cupidum, quem Schol. ad 312. scribit a poëta designari verbis ὁ δ' Ἱππόδαμον, et bene de rep. meritum fuisse dicit. videndum quoque, an Ἀρχεπτολέμου φέροντος possit exponi pro εἰσφέροντος, εἰσηγουμένου, quae dicuntur de iis, qui legis vel decreti cujusdam auctores sunt. quodsi hoc non potest, conjicere licet, Archeptolemum forte missum ab Atheniensibus ad Peloponnesios et ab his conditiones pacis retulisse." sic ille, perquam probabiliter. temere Wieland. Hippodami filium bonis paternis spoliatum esse suspicabatur a Cleone; nec consideratius H. Voss.: „Ein Erpresser, dem Kleon zuvorkam. Vor Schmerz, das Nachsehn zu haben, zerfliesst er in Thränen."

313. ἀνὴρ ἕτερος. ὁ ἀλλαντοπώλης. S.

315. πάρεισι, *te anteit*, te superior est. αὐτόθεν. *nunc ipsum.* Voss.: *deutlich zeigt er's jetzo schon.*

317. κοβαλ. τῷ κολακεύειν καὶ πρὸς χάριν δημηγορεῖν. — S. cf. 270.

10 ἀλλ', ὦ τραφεὶς ὅθενπερ εἰσιν, ἄνδρες οἵπερ εἰσὶ, i. t. c.
νῦν δεῖξον, ὡς οὐδὲν λέγει τὸ σωφρόνως τραφῆναι.
320 ΑΛ. καὶ μὴν ἀκούσαθ', οἷός ἐστιν οὑτοσὶ πολίτης.
ΚΛ. οὐκ αὖ μ' ἐάσεις;
ΑΛ. μὰ Δί', ἐπεὶ κἀγὼ πονηρός εἰμι.
ΧΟ. ἐὰν δὲ μὴ ταύτῃ γ' ὑπείκῃ, λέγ', ὅτι κἀκ πονηρῶν.
ΚΛ. οὐκ αὖ μ' ἐάσεις; ...
ΑΛ. μὰ Δία.
ΚΛ. ναὶ μὰ Δία...
ΑΛ. μὰ τὸν Ποσειδῶ,
ἀλλ' αὐτὸ περὶ τοῦ πρότερος εἰπεῖν πρῶτα διαμαχοῦμαι.
325 ΚΛ. οἴμοι διαῤῥαγήσομαι.
ΑΛ. καὶ μὴν ἐγὼ οὐ παρήσω.
ΧΟ. πάρες, πάρες πρὸς τῶν θεῶν αὐτῷ διαῤῥαγῆναι.
ΚΛ. τῷ καὶ πεποιθὼς ἀξιοῖς ἐμοῦ λέγειν ἔναντα;

318. S.: τοιαύτης ἀνατροφῆς μετασχὼν, τουτέστι πονηρᾶς καὶ κακῆς. ὅθεν (h. e. de faece populi) οἱ ἀνατραφέντες ἄνδρες, οἱ ἔξαρχοι· καὶ πρωτεύοντες, οἱ ἀνδρεῖοι, Ὁμηρικῶς. cf. 179.

319. οὐδὲν λέγει. οὐδενός ἐστιν ἄξιον, οὐδὲν πλέον λέγει. gl. Vict. τὸ σωφρ. τραφ. τὸ ἐπιεικῶς καὶ εὐγενῶς ἀνατραφῆναι. τὸν ἀλλαντοπώλην δὲ βουλόμενος διαβάλλειν δείκνυσιν αὐτὸν πονηρῶν ἠθῶν. ἀλλὰ λεληθότως δι' ὧν περὶ τοῦτον λέγει ὀνειδίζει τοὺς ἄλλους πολίτας (scrib. πολιτευτὰς) ὡς ἀπὸ τοιούτων ὁρμωμένους ἐπιτηδευμάτων [καὶ] εὐδοκιμοῦντας. S. εἰρωνικῶς non opus esse liberali educatione significat.

321. οὐκ αὖ μ' ἐάσεις; οὐκ ἐπιτρέψεις, οὐ συγχωρήσεις μοι; — ἐπιστομίζειν γὰρ αὐτὸν ἐκεῖνος βουλόμενος λέγει. S. πονηρὸς dictum joco inexpectato pro δεξιὸς, ἱκανὸς λέγειν. cf. 328.

323. μὰ Δία. ita Herm. libro de Metr., p. 153. codd. metro pessimo: οὐ μὰ Δία. cf. annot. ad 186.

325. διαῤῥ. praecedentia verba gestu sunt adumbranda. pronunciantur a Cleone et Isiciario conantibus invicem sese loco pellere; tandem cedit Cleon et ejulat. διαῤῥήγνυσθαι propr. dicuntur ligna fissilia, quae in duo secantur; transfertur et ad denotationem cruciatus magni, tum in corpore, tum in animo, ut hic. sic ap. Latt. *rumpere*, ut *rumpi invidia* ap. Martial. (9, 99, 1.) at ap. Jurisconsultos (Alfen. in Dig. 19, 2, 30.) *rumpi mula* dicitur, cui nimietate oneris dorsum rumpitur. *Cas.* — ἀμέτρως libri ἐγώ σ' οὐ παρ. Br. numeris prospiciens σ' ἐγὼ οὐ παρ. sed additum haud dubie pronomen ab interpretibus, quod nec habuisse videtur in suis libris S., qui sic scribat: οὐ παρήσω. οὐ παραχωρήσω. πρὸς δὲ τὸ οὐκ ἐάσεις. οὐ παρήσω εἰπεῖν πρῶτον δηλονότι. cf. sequ. annot. — ἐγὼ οὐ dissyllabum esse monuit Br. cf. Ran. 473. etc.

326. τοῦ Κλέωνος εἰπόντος διαῤῥαγήσομαι, καὶ τοῦ ἀλλαντοπώλου εἰρηκότος οὐ παρήσω, ὁ Χορὸς πρὸς τὸ εἰρημένον φησὶν, ὅτι πάρες αὐτῷ διαῤῥαγῆναι. S.

327. ὑπερμέτρως legitur ἐναντία:

ΑΛ. ὅτιῃ λέγειν οἷός τε κἀγὼ καὶ καρυκοποιεῖν.
ΚΛ. ἰδοὺ λέγειν! καλῶς γ' ἂν οὖν τι πρᾶγμα προσπεσόν σοι
330 ὠμοσπάρακτον παραλαβὼν μεταχειρίσαιο χρηστῶς.
ἀλλ' οἶσθ', ὅ μοι πεπονθέναι δοκεῖς; ὅπερ τὸ πλῆθος.
εἴ που δικίδιον εἶπας εὖ κατὰ ξένου μετοίκου,

neque enim adeo diversa est haec oratio a superioribus sequentibusque, ut peculiari metro efferatur iambi t. acat. *nam qua fiducia me coram tute dicere audes?*

328. ellipsin verbi εἰμὶ post οἷός τε illustrat Porson. Add. ad Eurip. Hec. p. 97. ed. 3. Lips. B. S.: καρυκοσμεῖν ποικιλίᾳ τινὶ ῥημάτων τὸν λόγον. πλαγίως δὲ τῇ λέξει ὡς μάγειρος ἐχρήσατο· καρυκεύματα γὰρ καὶ ἡδύσματά εἰσι τὰ ἀρτύματα. καὶ καρύκκη (καρύκη) κοιλία, ἣν νῦν μονθηλευτὴν (μονθυλ.: vide Schneideri lex. gr. v. ὀνθυλεύω.) καλοῦσιν. Cas.: — Sunt sexcenta genera ἡδυσμάτων sive scitamentorum, in his καρύκη, cujus ap. vett. et ap. Hippocr. multa mentio. (vid. Foës. Oecon. Hipp. p. 310. sequ., Pierson. ad Moer. p. 220. etc. B. cf. Schol. ad Ach. 1043.) etsi autem proprium genus condimenti in Lydia inventi sic vocetur: tamen ponitur pro omni condimento. inde καρυκοποιεῖν.

329. ἰδοὺ λέγειν, *specta eloquentiam!* γλευάζει αὐτόν, ὅτι δύναμαι λέγειν λέγοντα. τῇ δὲ τοῦ σχήματος ἐμφάσει τὸν διασυρμὸν ἔδειξε. φησὶ γάρ· ἀφόρητόν ἐστιν, εἰ καὶ σὺ ῥήτωρ εἶ. S. sic ἰδοὺ dici solet εἰρωνικῶς. cf. 87., 652., Pac. 198., Thesm. 213. ἰδού γε κλέπτειν, quae K. laudavit. Terent. Eun. 5, 5, 18. *audaciam meretricum specta!* Andr. 1, 4, 4. *importunitatem spectate aniculae!* — καλῶς pertinet ad προσπεσόν, estque itidem εἰρωνικῶς dictum.

330. ὠμοσπ. — εἰ πρᾶγμα, φησὶ, σκολιὸν προσπέσοι, οὐκ ἂν ποτε καθορθώσεις, οὐδὲ διανύσεις. — ἄλλως. ἀδιάθετον καταλαβὼν καὶ ὠμόν. (requiras ap. Aristoph. verbum, qualia sunt σκολιὸν et ἀδιάθετον: sed posita haec arbitror a Scholiastis, quo magis sentiretur vis verborum μεταχειρίσαιο χρηστῶς.) ὡς πρὸς μάγειρον δὲ τὸ ὠμοσπάρακτον. χρηστῶς δὲ ἀντὶ τοῦ καλῶς, ὠφελίμως, συμφερόντως. ἐπέμεινε δὲ τῇ τροπῇ καὶ τῷ ἀστεϊσμῷ, ὡς πρὸς μάγειρον· χρηστὸν γὰρ ἔδεσμα λέγομεν τὸ εὖ ἠρτυμένον. S.

331. ἀλλ' οἶσθ' ὅπερ πέπονθας. (sic, sed male.) ἀλλὰ γινώσκω (quasi legisset οἶδ'), ὃ πέπονθας. ἢ οἶδα τὸ ἐπάραν σε. ἀλλά μοι δοκῶ συνειδέναι τὴν αἰτίαν, δι' ἣν εἰς τοσοῦτον θράσος προελήλυθας. S.

332. perstringit nonnullos suae aetatis oratores, qui si vel mediocriter dicere poterant, magni oratores et dici et haberi postulabant. δικίδιον est *parva causa*, hoc autem significat, non statim laudem oratoris tribuendam ei esse, qui in re humili concinne dixerit. μέτοικος est peregrinus, qui Athenis habitat. (vide *Mémoires sur les Metoeques ou étrangers domiciliés à Athènes*, par *M. de Ste-Croix*, in *Mém. de l' Ac.* des Inscript. t. 48. p. 176. seqq. — B.) hoc dicit, quia ex institutis hujus reip. magna diversitas inter cives αὐτόχθονας et legitimos et μετοίκους, quorum dura fuit in multis conditio. quin etiam in publicis festis quibusdam tenebantur supplicationes comitari, scapham seu scaphae imaginem tenentes, ut hac veluti nota a ceteris civibus distinguerentur. (cf. Florens Christ.

τὴν νύκτα θρυλλῶν, καὶ λαλῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς σεαυτῷ,
ὕδωρ τε πίνων, κἀπιδεικνὺς, τοὺς φίλους τ' ἀνιῶν,
335 ᾧ ου δυνατὸς εἶναι λέγειν. ὦ μῶρε, τῆς ἀνοίας!
ΑΛ. τί δαὶ σὺ πίνων τὴν πόλιν πεποίηκας ὥστε νυνὶ
ὑπὸ σοῦ μονωτάτου κατεγλωττισμένην σιωπᾷν;
ΚΛ. ἐμοὶ γὰρ ἀντέθηκας ἀνθρώπων τιν', ὅστις εὐθὺς
θυννεῖα θερμὰ καταφαγὼν, κἄτ' ἐπιπιὼν ἄκρατον
340 οἴνου χοᾶ, κασαλβάσω τοὺς ἐν Πύλῳ στρατηγούς;
ΑΛ. ἐγὼ δέ γ' ἤνυστρον βοὸς καὶ κοιλίαν ὑείαν

ad Lysistr. 580.) ergo adversus hos facile erat dicere. *Cas.*

333. graphice describit eum, qui meditatur orationem et sese exercet, ut Eurip. El. 842. καὶ μὴν δι' ὄρθρων γ' οὔποτ' ἐξελίμπανον Θρυλλοῦσ', ἃ γ' εἰπεῖν ἤθελον κατ' ὄμμα σόν. *Be.* θρυλλεῖν est συνεχῶς λέγειν, ut Zon. t. 1. p. 1055. interpretatur add. Phot. p. 74. B.

334. ὕδωρ τε πίνων. τουτέστι ταλαιπωρῶν, καὶ μετὰ πολλῶν καμάτων καὶ πόνων συντάσσων τὸν λόγον. — S. In eo etiam Demosthenem oratorem derisit Aeschines. Demosth. 2. Philipp. (p. 73. tom. 1. Reisk.): λέγοντας, ὡς ἐγὼ μὲν ὕδωρ πίνων εἰκότως δύσκολος καὶ δύστροπός εἰμί τις ἄνθρωπος. — *Be.* Cas. monuit, studiorum causa vett. parsisse vino; quo respicere poëtam.

334. ἐπιδεικνύναι significat *recitationem facere*, sive amicis convocatis scripta recitare sua, more studiosorum veterum. *Cas.* ἀνιῶν. Horat. (Art. poët. 474.) *Indoctum doctumque fugat recitator acerbus.* Be. verbum ἀνιᾷν in hoc uno loco ap. Nostrum penultimam producere, ut ap. Epicos, ter corripere notat Porson. ad Eur. Phoen. 1334. B. 1335. τῆς ἀνοίας. genit. admirandi. cf. 144. etc.

337. μονωτάτου. (cf. Plut. 182.) recepta sunt usu quaedam nomina superlativi gradus sane contra rei naturam: nam ἐσχατώτατος Plautus (imo Gracchus, Apulejus: vide lexica.) *postremissimus* dixit, absurde, si rei veritatem spectes: nam ultimo nihil ulterius. talia multa Graeci, cujus generis est μονώτατος, nam proprie solus non est, quo alius mage solus est; sed ad majorem ἐνέργειαν haec nomina sunt excogitata, ut et αὐτότατος graece, lat. *ipsissimus.* (Plaut. Trin. 957.) *Cas.* κατεγλ. (pro καταγεγλωττισμένην, simplici augmento syll., quod non raro Graecos usurpare monuit K. cf. Matth. gr. gr. §. 164. annot. 1.) πλήρη γενομένην τῶν σῶν λόγων. — S. Br.: — hic καταγλωττίζειν valet *obtundere*, *loquacitate attonitum reddere.*

339. θυννεῖα, frusta thynnorum.

340. κασ. λοιδορήσω. (?) ἔστι δὲ ὄνομα ἑταίρας. — S. verbum e trivio et purius loquentibus ἄῤῥητον. volunt vett. (velut S.) deductum a καλεῖν et σοβεῖν, *vocare* et *ejicere*, seu *concutere:* ut iis proprie conveniat, qui ridiculi causa ad se aliquem vocaverunt, et mox deluserunt, tum iterum revocaverunt; quae cum sint artes meretriciae, in ea re hoc verbum positum invenitur saepius (inde ipsae dictae κασαλβάδες), generaliter autem, ut hic, pro *vexare.* Cas. cf. 349. de Pylo vide 55. etc.

341. ἤνυστρον, *abomasum.* ita vocatur tertius venter quadrupedum vivipararum, cornigerarum, alteraque maxilla dentatarum. vid. Aristot. H. A. 2, 17. et cf. 1078.

καταβροχθίσας, κἄτ' ἐκπιὼν τὸν ζωμὸν, ἀναπόνιπτος
λαρυγγιῶ τοὺς ῥήτορας, καὶ Νικίαν ταράξω.
ΧΟ. τὰ μὲν ἄλλα μ' ἤρεσας λέγων· ἓν δ' οὐ προσίεταί με
345 τῶν πραγμάτων, ὁτιὴ μόνος τὸν ζωμὸν ἐκροφήσεις.
ΚΛ. ἀλλ' οὐ λάβρακας καταφαγὼν Μιλησίους κλονήσεις.
ΑΛ. ἀλλὰ σχελίδας ἐδηδοκὼς ὠνήσομαι μέταλλα.
ΚΛ. ἐγὼ δ' ἐπεισπηδῶν γε τὴν Βουλὴν βίᾳ κυκήσω.

342. καταβροχθίζειν est devorare, a βρόχθος, guttur. S.: ἀναπ. μὴ νιψάμενος μηδὲ πλύνας τὰς χεῖρας, ἀλλ' ἀκάθαρτος, ἵνα τὸ ὑπαρὸν αὐτοῦ μᾶλλον ἐνδείξῃ τῶν τρόπων. — S. ceterum Suidas editus v. ἀναπόνιπτος: ἅτ' (εἴτ', quod non deterius) ἐκπιὼν, MS. ap. Dobr. κατ' ἐποποιόν. ἐκπιὼν sublectum videtur 339.

343. λαρ. καταβοήσομαι, φησὶ, τῶν ἄλλων ῥητόρων, ἢ τὴν φάρυγγα ἐκτεμῶ, τουτέστι κατασιγάσω τοὺς ῥήτορας· τιμηθείσης γὰρ τῆς φάρυγγος οὐχ οἷόν τε τὴν φωνὴν προῖεσθαι. — ταράξω. φοβήσω. δυσώνητος (fort. δυσοιώνιστος vel δυσοιώνητος sensu activo) δὲ ὁ Νικίας. — S.

344. Atticum loquendi genus ἤρεσάς με pro μοι. elegans illud οὐ προσίεταί με pro non admitto. Cas.

346. λάβρακας. λάβραξ (λάβρον) εἶδος ἰχθύος, ἀφ' οὗ ποιεῖται τὴν προσηγορίαν. κέχηνέ τε γὰρ αὐτοῦ τὸ στόμα, καὶ ἀθρόως καὶ λάβρως τὸ δέλεαρ καταπίνει· ὅθεν καὶ εὐχερῶς ἁλίσκεται. — ἐν Μιλήτῳ δὲ τῆς Ἀσίας μέγιστοι οἱ λάβρακες διὰ τὴν ἐπεισρέουσαν λίμνην εἰς τὴν θάλασσαν. χαίροντες γὰρ οἱ ἰχθύες τῷ γλυκεῖ ὕδατι εἰς τὴν λίμνην ἐκ τῆς θαλάσσης ἀνατρέχουσι, καὶ οὕτως πληθύνουσι παρὰ τοῖς Μιλησίοις. Μιλησίους δὲ εἶπεν, ὡς τοῦ Κλέωνος τοὺς Μιλησίους ταράσσοντος καὶ ἐπηρεάζοντος. S. Athen., monente K., 7, 17. p. 311.: καὶ Ἀριστοφ. ἐν Ἱππεῦσι μνημονεύει γινομένων τῶν περὶ τὴν Μίλητον λαβράκων etc. de hoc pisce, quem *lupum* appellavit Plinius, Linn. *percam labracem* (*Meerhecht*, *Meerwolf*), B. conferri jubet Schneiderum ad Ael. N. A. 1, 30. et Cam. ad Aristot. H. A. t. 2. p. 490. ridicule Cleon Milesios ipsos vocat lupos a frequentibus ibi piscibus, negatque isiciarium illos superaturum esse, quamvis se illis farciat. *Doch, schlingst du sie auch, nie bändigst du darum Milesierhechte.* Wieland.: „Die Milesier trieben einen beträchtlichen Handel mit den Meerhechten, die bei ihnen in grosser Menge und vorzüglicher Güte gefangen wurden. Was Kleon damit sagen will, ist vermuthlich: es gehöre mehr dazu, die Milesier, die um selbige Zeit mehr als jemals Miene machten, das Joch der Athener abzuschütteln, im Respekt zu erhalten.

347. respondet isiciarius, ut decet helluonem, se comesis costis bubulis vel metalla redemturum esse, h. e. tum adeo divitem ac potentem sibi visum iri, id ut facere possit, quod est hominum populorumque opulentorum. ita Bürgerus: *Mir gelinget jedes Werk Nur nach Trank und Speise.* et Bacchylides de potore: καί τις μὲν πόλεων κρήδεμνα λύει, Πᾶσι μοναρχήσειν δ' ἀνθρώποις δοκεῖ etc. S.: ὠνήσομαι μέταλλα ἀργυρίου καὶ χρυσίου, ὥστε προσόδους ἔχειν τὴν πόλιν. ἦν δὲ μέταλλα Ἀθήνησιν ἐν Λαυρίῳ. vide Av. 1028. verum ea nunc non aguntur, sed alia ap. nationes exteras, velut Thracas, quae redimere sibi posse videbitur isiciarius coena distentus.

348. κυκ. συνταράξω ἐπεισπεσών. — S.

ΑΛ. ἐγὼ δὲ κινήσω γέ σου τὸν πρωκτὸν ἀντὶ φύσκης.
350 ΚΛ. ἐγὼ δέ γ' ἐξελέξω σε τῆς πυγῆς θύραζε κύβδα.
ΧΟ. νὴ τὸν Ποσειδῶ κἀμέ τἄρ', ἥνπερ γε τοῦτον ἕλκῃς.
ΚΛ. οἷόν σε δήσω τῷ ξύλῳ.
ΑΛ. διώξομαί σε δειλίας. i. t.
ΚΛ. ἢ βύρσα σου θρανεύσεται.
ΑΛ. δερῶ σε θύλακον κλοπῆς.

349. ἀντὶ φύσκης, pro botulo, h. e. ut botulum. S.: φύσκη ἔντερόν ἐστι παχύ, εἰς ὃ ἐμβάλλεται ἄλευρα καὶ κρέα, καὶ μάσσουσιν. ἐξ οὗ γίνεται ὁ ἀλλᾶς. ὡς ἀλλαντοπώλης δὲ τῆς φύσκης ἐμνημόνευσε. simile quiddam est τὸ κασαλβάζειν 340.

350. ita Dind. secundum Porsonum ad Eurip. Or. 1234. Rav. ἐγὼ δ' ἐξελέγξω, qua lectione uti nescivit Invern., scivit Porsonus. vulgo libri ἐγὼ δέ τ' ἐξελῶ. Br. ἐγὼ δέ γ' ἐξελῶ. — S.: κύβδα. κύπτοντα. διὰ δὲ τοῦ σχήματος τὴν αἰσχύνην δείκνυσιν ἑαυτοῦ. (imo αὐτοῦ, isiciarii, in quem ita grassari vult ignominiae causa.) Cas.: κύπτειν est pronum esse in terram. inde adv. κύβδα pro eo, quod aliter dicitur κάτω κάρα, quod ad majorem ignominiam servari solitum in suppliciis etc.

351. τἄρ', τοι ἄρα. libri κἀμὲ γὰρ, claudicante versu, nec verisimilis est Brunckii correctio κἀμέ γ' ἄρ'. similes γ et τ litterae in MSS., saepeque negligitur apostrophus.

352. οἷον ξύλῳ, *tanquam ligno*, tam arcte quam ligno te colligabo. cf. 654. S.: (τῷ ξύλῳ.) — ἦν ποδοκάκην λέγουσι καὶ ποδοστράβην. διώξομαι δὲ κατηγορήσω σου δειλίας, ἀγῶνα ἐνστήσομαι κατά σου. Cas.: ξύλον est in scriptoribus Att. instrumentum torquendi, aut certe impediendi facultatem eundi. non enim semper vincti in hoc ligno torquebantur, sed compediti servabantur ad tormenta. (vel alio consilio: cf. 368. sequ.) — δειλία (imo δειλίας γραφή, de qua B. conferri jussit Petit. Leg. Att. p. 666.) nomen est actionis, quae intendebatur in eos, qui in acie fugissent, aut clypeum projecissent, vel arma amisissent, aut etiam vestem. nam jure et graeco et romano gravissime (poena ἀτιμίας: vid. G. G. S. Köpkii liber germ. de legg. et judiciis Gr. p. 551. sequ.) in hos animadvertebatur.

353. βύρσα. corium sic vocat (vocant), puta bovinum; hic accipitur contumeliose pro *cute*. atqui cutis humana ne pellis quidem vocatur, nedum corium. Juvenalis de sene foedo et deformi dixit (Sat. 10, 192.) *deformem pro cute pellem*. ait se vivum excoriaturum esse isiciarium, et ejus pelle usurum loco tapetum, quibus sellae et subsellia substernebantur, ut notat Ulpianus. alludit autem ad populorum consuetudinem, quibus haec crudelitas erat in usu, ut ex Herodoto apparet; (de Scythis narrat 4, 64., ubi cf. interpp. B.) sed eximie morem Persarum, quo illi usi erga sanctos martyras, narrat Agathias. *Cas.* Valer. Maximus 6, 3., auctore Herodoto: *Jam Cambyses inusitatae severitatis, qui mali cujusdam judicis ex corpore pellem detractam sellae intendi, in eaque filium ejus judicaturum considere jussit* etc. — S.: θρανεύσεται. ἐκταθήσεται. θράνος γὰρ ὑποπόδιον, ὅπου τὰ δέρματα ἐκτείνεται. (Voss.: *Dein Leder kommt auf den Gerbebock.*) πάλιν δὲ ὡς βυρσοπώλης τοῦτο λέγει. — δερῶ σε θύλ. ἐκδερῶ σε. τὸ γὰρ ἐκδέρειν μᾶλλον τῶν μαγείρων τέχνη. ἐκδερῶ σε, φησίν, [ἀπὸ τοῦ σώματός σου] ὥστε θύλακον ποιῆσαι εἰς ὑποδοχὴν κλέμματος.

ΚΛ. διαπατταλευθήσει γαμαί.
ΑΛ. περικόμματ' ἐκ σοῦ σκευάσω.
355 ΚΛ. τὰς βλεφαρίδας σου παρατιλῶ.
ΑΛ. τὸν πρηγορεῶνά σοὐκτεμῶ.
ΔΗ. καὶ νὴ Δί' ἐμβαλόντες αὐτῷ πάτταλον i. tr.
μαγειρικῶς εἰς τὸ στόμ', εἶτα δ' ἔνδοθεν,
τὴν γλῶτταν ἐξείραντες αὐτοῦ, σκεψόμεσθ'
εὖ κἀνδρικῶς κεχηνότος τὸν πρωκτόν, εἰ χαλαζᾷ. i. t. c.
360 ΧΟ. ἦν ἄρα πυρός γ' ἕτερα θερμότερα, καὶ λόγων pae. t. ἑτερόστ. β'.
ἐν πόλει τῶν ἀναιδῶν ἀναιδέστεροι,
καὶ τὸ πρᾶγμ' ἦν ἄρ' οὐ φλαῦρον ὧδ'. pae. tr.

354. διαπ. ἐκταθήσῃ γαμαί. τὰς γὰρ βύρσας ἐκτείνοντες ἐπὶ τῆς γῆς, ἵνα μὴ συνάγοιντο καὶ συστέλλοιντο ἐκ τῆς τοῦ ἡλίου καύσεως, κατὰ ἄκρα παττάλοις κατακρούοντες ἐκτείνουσι. (scribendum videtur κατέκρουον, expuncta voce ἐκτείνουσι.) περικόμματα τὰ ἐκ τῶν μαγείρων περιαιρούμενα τῶν κρεῶν. ὃ δὲ βούλεται λέγειν, τοιοῦτόν ἐστι [τουτέστι]· κατὰ μέρος σου κόψω τὸ σῶμα. ὡς μάγειρος δὲ λέγει. S. περίκομμα est artis coquinariae nomen, *minutal* (Juvenal. 14, 129.). similillimum est ap. Plautum. (Mil. glor. 8.) *fartum facere ex hostibus.* — Cas. cf. 719.

355. τὰς βλεφ. — τῶν γὰρ βυρσῶν ἐστιν (βυρσέων ἐστὶν) ἔργον τῶν δερμάτων ἀπομαδίζειν τὰς τρίχας. — τὸν πρηγ. τὸν λεγόμενον γαργαρεῶνα. — τῶν μαγείρων τὸ τέμνειν καὶ σφάζειν εἰς τὸν λαιμὸν τὰ θρέμματα. κυρίως δὲ ἡ τῶν ὀρνέων φάρυγξ, ἐν ᾗ ἀγείρεται ἡ τροφή. (ingluvies, *der Kropf.*) S.

356. sicut superiora inde a 352. librarii in dimetros iamb. digesserunt, ita etiam h. l. et illi et editores:

καὶ νὴ Δί' ἐμβαλόντες αὐ-
τῷ πάτταλον μαγ.
εἰς — ἔνδοθεν
τὴν γλ. ἐξ. αὐ-
τοῦ, σκ. εὖ κἀνδρ.
κεχηνότος
τὸν — χαλαζᾷ,

cum augens demagogorum affectus non lenius requirat metrum, sed fortius, et rursus Demosthenis animo sedatiori conveniant iambi trimetri, quos excipit ejusmodi versus t. c., quo agnoscas, tamen altioris haec esse spiritus, non merum sermonem. cf. annotata ad 284.

357. μαγειρικῶς. εἰώθασι γὰρ οἱ μάγειροι πασσάλοις τὰ τῶν χοίρων ἀνοίγοντες στόματα κατανοεῖν, εἰ χαλαζῶσι. χάλαζα δὲ πάθος τῶν χοίρων. S. (χάλαζα est, quae nostris *Finnen.* cf. Foës. Oec. Hipp. p. 674. hinc χαλαζᾶν v. 359. est habere tubercula, *finnig sein. Ex B.*),

358. ἐξείραντες, ἐλκύσαντες, ἀνασπάσαντες. Ex S.

360. πυρός. notum, igne periculosissima atque odiosissima quaeque significari, praesertim audaciam impudentiamque. Soph, Phil. 883. ὦ πῦρ σὺ καὶ πᾶν δεῖμα. vide annotata et ad eum locum et ad Antig. 577.

362. οὐκ ἄρ' ἦν φλαῦρον. οἷον οὐ φαῦλον, οὐκ ἄχρηστον, οὐδὲ πονηρόν ἐστι τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ ἀνόητον. εὐφραίνεται γάρ, ἐπεὶ παρενδοκιμούμενον ὁρᾷ τὸν Κλέωνα ὁ Χορός. S. Rav. ἦν ἄρ' οὐ

ἀλλ' ἔπιθι καὶ στρόβει, μηδ' ἔλαττον ποίει· νῦν γὰρ
ἔχεται μέσος· pae. hex.
ὡς ἐὰν νυνὶ μαλάξῃς αὐτὸν ἐν τῇ πρόσβολῇ, t. f. c.
365 δειλὸν εὑρήσεις· ἐγὼ γὰρ τοὺς τρόπους ἐπίσταμαι.
ΑΔ. ἀλλ' ὅμως οὗτος τοιοῦτος ὢν ἅπαντα τὸν βίον
εἶτ' ἀνὴρ ἔδοξεν εἶναι, τἀλλότριον ἀρῶν θέρος·
νῦν δὲ τοὺς στάχυς ἐκείνους, οὓς ἐκεῖθεν ἤγαγεν,
ἐν ξύλῳ δήσας ἀφαύσει κἀποδόσθαι βούλεται.

φαῦλον, elegantius quidem posita negatione, sed temere illato verbo φαῦλον, quae est interpretatio: nam φλαῦρον Atticis est, quod aliis φαῦλον. vide interpp. ad Nub. 836.

363. ἐπίμενε δὲ καὶ ἐπίκεισο, καὶ μὴ ἀνῇς. ταῦτα δὲ τῷ ἀλλαντοπώλῃ φησὶν ὁ Χορὸς, ἡδόμενος ὅτι προσκείται τῷ Κλέωνι ἡττημένῳ. καὶ στρόβει. στροβεὺς ἐργαλεῖον κναφικόν. (solent enim fullones pannum, quem acceperunt poliendum, versare et agitare super instrumento dentato, quod vocatur στροβεύς. Ex Cas.) φησὶν οὖν· περίαγε αὐτὸν καὶ στρέψε. τοῦτο γὰρ καὶ τοῦ ἐργαλείου τὸ ἔργον. S. monuit B., στροβεῖν in universum esse συστρέφειν, auctoribus Photio lex. p. 401. et Zonara 2. 1681. — μηδ' ἔλ. ποίει. ita scripsi, cum in Rav. legatur μηδὲν ἔλαττον ποίει, quod fortius vulgata lectione μηδὲν ὀλίγον ποίει. S.: μηδὲν ὀλίγον πόει. (sic libri ante Br.) γράφεται μηδὲν ἔλαττον ποίει. φησὶν οὖν· πάντα μεγάλα κατ' αὐτοῦ ποίει καὶ μηδὲν εὐτελές. νῦν γ. ἔχ. μέσος. νῦν γὰρ τὸ κατ' αὐτοῦ μῖσος αὔξεται. (ἄλλως.) καταπεπάλαισται, φησίν. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν παλαιόντων τῶν * μεταλαμβανόντων. καὶ ἐκ τοῦ κρείττονος γενομένου. * (scripserim ἀπὸ τῶν παλ. τῶν τὰ μέσα λαμβανόντων, vel τῶν μεσολαβούντων, καὶ ἐκ τούτου κρειττόνων γενομένων.)

364. ὡς ἄν (sic libri praeter Rav. et Brunckii, corrupto metro) νυνὶ μαλ. ἐὰν ἐν τῇ ἀρχῇ καταγωνίσῃ καὶ ἀσθενῆ ποιήσῃς. S. B.: *si in hoc impetu*, qui nunc in eum facieadus est, *subageris*, *timidum invenies* (in posterum).

365. τοὺς τρόπους, mores animumque hominum, aeque facile elatorum atque desperantium.

367. εἶτ'. vulgo κἄτ', quasi scriptum esset τοιοῦτος ἦν. talia vel sine ope librorum emendanda sunt. cf. 406., Lys. 655., Schäferi Melet. cr. p. 61. etc. — ἀνήρ. cf. 179. S.: τἀλλ. ἀ. θέρος. τουτέστι τοὺς ἀλλοτρίους καμάτους καὶ πόνους οὗτος γεωργῶν καὶ καρπούμενος. αἰνίττεται δὲ πρὸς τὴν Πύλον, καὶ ὅτι μετὰ τοὺς κινδύνους καὶ τὰς πολλὰς ταλαιπωρίας, ἃς ὑπέμεινε Δημοσθένης πολιορκῶν τοὺς ἐν Σφακτηρίᾳ, μηδὲν ὁ Κλέων πονήσας, ἀλλ' ὕστερον ἐφ' ἕτοιμα ἐλθὼν, τὴν νίκην τὴν ἐκείνου παρελόμενος αὐτὸς ἐπεγράφη τῷ κατορθώματι. ὡς εἴ τις ἀγνώμων ἀνὴρ, ἐπ' αὐτῷ ἀμητῷ καὶ ταῖς ἅλως ἐκβαλὼν τὸν σπείραντα γεωργὸν καὶ προπεπονηκότα, τοὺς καρποὺς ἀξιοῖ κομίζεσθαι. cf. alterum argum. fabulae.

368. τοὺς στάχυς. ἐξῆς ἀπὸ τοῦ ἀμητοῦ· ὠνόμασε τοὺς στάχυς ἀντὶ τῶν αἰχμαλώτων, οὓς ζῶντας ἔξειν Λακεδαιμονίων κατεπαγγειλάμενος ὁ Κλέων τοῖς Ἀθηναίοις ἐμπροθέσμως ἤγαγε. φησὶν οὖν· τοὺς ἄνδρας ἐκείνους, οὓς δήσας ἤγαγεν, ἀφεῖναι νῦν καὶ ἀπολῦσαι διανοεῖται. S. cf. 436.

369. ἀφαύσει, *exsiccat*, h. e. excruciat fame et miseriis, quo citius se redimi curent. S.: ἀποδ. πωλῆσαι, τουτέστι λύτρα παρ' αὐτῶν λαβεῖν. cf. 482. B.: non activum, sed medium, habere hanc

370 ΚΛ. οὐ δέδοικ' ὑμᾶς, ἕως ἂν ζῇ τὸ βουλευτήριον,
καὶ τὸ τοῦ δήμου πρόσωπον μακκοᾷ καθήμενον.
ΧΟ. ὡς δὲ πρὸς πᾶν ἀναιδεύεται, κοὐ μεθίστησι τοῦ χρώματος ἀντ.
τοῦ παρεστηκότος!
εἴ σε μὴ μισῶ, γενοίμην ἐν Κρατίνου κώδιον,
375 καὶ διδασκοίμην προσᾴδειν Μορσίμου τραγῳδίαν.
5 ὦ περὶ πάντ' ἐπὶ πᾶσί τε πράγμασι
δωροδόκοισιν ἐπ' ἄνθεσιν ἵζων,
εἶθε φαύλως, ὥσπερ εὗρες, ἐκβάλοις τὴν ἔνθεσιν.

vendendi notionem docet Dawes. M. cr. p. 241. sequ.

370. significat Cleon sibi paratum praesidium in senatu Atheniensi etc. *Cas.*

371. facete non *populum*, sed *populi personam* dicit, significat, populum in administratione reip. instar obtinere personae histrionicae, i. e. nullo loco esse. *Cas.* μακκοᾷ. cf. 62.

374. 375. Cleoni tribuebantur. nihil vero ab coriarii persona fingi potest alienius, quam διδάσκεσθαι προσᾴδειν. Choro hoc unice convenit, atque hujus esse illa verba vel strophicorum versuum 311. 312. comparatio docere editores poterat. monuit Passovius. *Dind.* ἕν, *unum*, h. e. *unicum*, ridicule, quasi non plus uno vellere habuerit Cratinus, cui immeje-xet ebrius. joco non percepto haec mutarunt, alii scribentes γενοίμην ἄν, sensu inepto, ut monuit Br., alii γενοίμην ἐν Κρατ., cujus lectionis vestigium Duk. deprehendit ap. S., qui sic: Κρατ. κώδιον. κώδιόν ἐστι τὸ ᾶμα τοῖς ἐρίοις δέρμα σκευαζόμενον. ὡς ἐνουρητὴν δὲ καὶ μέθυσον διαβάλλει τὸν Κρατῖνον. ὁ δὲ Κρατῖνος καὶ αὐτὸς ἀρχαίας κωμῳδίας ποιητής, πρεσβύτερος Ἀριστοφάνους, τῶν ἄγαν εὐδοκίμων. (cf. infra 489. seqq.) γενοίμην οὖν, φησίν, εἰς τὴν οἰκίαν Κρατίνου κώδιον, ὥστε μου κατουρεῖν ἐκεῖνον, εἰ μή σε μισῶ. ὅπερ μοι δοκεῖ παροξυνθεὶς ἐκεῖνος, κἄιτοι τοῦ ἀγωνίζεσθαι ἀποστὰς καὶ συγγράφειν, πάλιν γράφει δρᾶμα τὴν Πυτίνην εἰς αὐτόν (αὐτόν) τε καὶ μέθην etc. de vinolentia Cratini Be. conferri jussit Pac. 875. seqq.

375. Μόρσιμος, Φιλοκλέους τοῦ ποιητοῦ υἱός, τραγῳδίας ποιητὴς ψυχρός. ἔστι δὲ καὶ ἰατρός. ὡς δὲ μοχθηρῶν ὄντων αὐτοῦ τῶν ποιημάτων ἐν ἀρᾶς ἔθηκε μέρει. S. cf. Ran. 151.

376. ὦ ἐπὶ πάσῃ προδοσίᾳ ἐξεταζόμενε καὶ κακίᾳ. μεταφορικῶς δὲ εἴληφε τὸ νόημα ἀπὸ τῶν μελισσῶν. ὃ γὰρ λέγει, τοιοῦτόν ἐστιν· ὥσπερ αἱ μέλισσαι, φησί, κἂν ἄνθος δρέπονται, οὕτω καὶ σὲ τῶν πόλεως πραγμάτων οὐδὲν λανθάνει, ὥστε μὴ οὐκ ἀποδόσθαι αὐτὸ καὶ προδοῦναι. S.

377. ἵζων. ἐφιπτάμενος ἐπὶ πάσῃ δωροδοκίᾳ. gl. Vict.

378. εἶθε φαύλως, εἶθε ἐκ τοῦ ῥᾴστου, καὶ οὕτως εὐχερῶς. (cf. 472.) ἐπεὶ μηδὲ ἐλπίσας εἰς τοῦτο δόξῃς προελθεῖν ὁ Κλέων ἔδοξεν εὐδοκιμεῖν ἐκ τῶν περὶ Πύλον κατορθωμάτων. ὥσπερ εὗρες. ὥσπερ ἐπέτυχες. ἐναργεῖ δὲ τῇ λέξει τῇ εὗρες κέχρηται, — ὡς οὐκ ἐκ προνοίας τοῦ Κλέωνος κατορθώσαντος, ἃ διεπράξατο, ἀλλ' ἁπλῶς εὑρόντος εὕρημα. (vox media εὑρίσκειν. cf. Soph. Trach. 25.) τὴν ἔνθεσιν. τὴν ἐν πρυτανείῳ δοθεῖσαν αὐτῷ. ἔνθεσις γὰρ ὁ ἄκολος, ὁ ψωμός. (rectius, ni fallor, Cas.: h. l. *buccam* (ἔνθεσιν) vocat illam amplam fortunam, quam consecutus erat Cleon.) S.

ἄσαιμι γὰρ τότ' ἂν μόνον·
380 * Πῖνε, πῖν' ἐπὶ συμφοραῖς·
10 * τὸν Ἰουλίου τ' ἂν οἴομαι γέροντα πυῤῥοπίπην

379. τότε γὰρ, φησὶν, ἐπάσαιμί σοι τὸ Σιμωνίδου μέλος· πῖνε πῖνε ἐν ταῖς συμφοραῖς. ἐκ τῶν Σιμωνίδου δὲ τοῦτο τετρίππων. τὸ δὲ συμφοραῖς, ἐπ' ἐσθλοῖς. τῶν μέσων γὰρ ἡ συμφορά. S. glyconeus versus, cui non respondet t. d. c., quem h. l. habet stropha. quare vereor ut haec sit manus Aristophanis, malimque sane scribi πῖνε, πῖνε συμφοραῖς, *bibe, bibe rebus laetis*, h. e. propter res laetas, cum δημαγωγία excidit Cleon. S.: τὸ δὲ συμφοραῖς, ἐπ' ἐσθλοῖς, omissa praepositione, quam addidisse videntur interpretes, quemadmodum ap. Simonidem scripserunt πῖνε πῖνε ἐν ταῖς συμφοραῖς.

381. Non temere Duker.: „Mihi suspectum est," inquit, „hoc τὸν Ἰουλίου, quod vertunt *Iulii filium*: nam hoc nomen aetate Aristophanis in Graecia notum fuisse, nusquam legi. Fortasse hic latet aliquid de patria Simonidis, qui Ἰουλίτης fuit, e Iulide Cei: quem πυῤῥοπίπην ob avaritiam dicere potuit, cujus nomine male audiebat. nam et *avarum* πυῤῥοπίπης (πυροπίπης) notare potest, si sequimur Casaubonum. Posset igitur legi τὸν Ἰουλιήτην τ' ἂν οἴομαι, cum dactylo in 3. sede: nam prima in οἴομαι corrippi potest, ut in ποιῶ. ita sensus esset: si hoc accideret, ut Cleon periret, canerem hoc Simonidis: πῖνε — συμφοραῖς: et ipse, si viveret, non modo hoc, sed hymnos ac paeana prae nimio gaudio caneret. sed haec conjectura est non valde firma. (sic est. posset tamen scribi melioribus numeris τὸν Ἰουλιήτην τ' οἴομαι, γ. πυῤῥ., Ἡσθέντ' ἂν ἰηπ. ceterum Simonides Ceus obiisse dicitur Ol. 78, 1., h. e. anno 44. ante actam fabulam Equitum.) interim τὸν Ἰουλίου mihi non satisfacit." S.: τὸν Ἰουλίου γέροντα. ὡς παιδεραστὴς οὗτος ὁ πρεσβύτης διαβάλλεται. — παιδοπίπην δὲ (hoc igitur in libris suis legit S.) τὸν παράγοντα καὶ παρακρουόμενον καὶ ἀναπείθοντα τὰ μειράκια. τοῦτον δὲ ὁ Κρατῖνος πυῤῥοπίπην (πυροπίπην) λέγει, τουτέστι τὸν φύλακα τοῦ σίτου, ὡς εἰς τὸ πρυτανεῖον παρέχοντα ἄρτους. Cas. inter alia: „Civem hunc Athen. sive Arist. sive potius Cratinus πυῤῥοπίπην (πυροπ.) vocavit, ut quidem Scholiastae placet, tanquam Prytaneum observantem, quod Panes Prytaneo ministraret. Immo vero, ut putamus, quod esset dardanarius et publicam calamitatem arctioris annonae ad proprium quaestum observaret. hi sunt, quos Latini *annonam flagellare* dicunt. [Plin. H. N. 33, 13, 57.] — ut hic sensus sit: Si perierit Cleon, futurum, ut etiam ille avarus, qui soli opum quaerendarum studio incumbit, frontem tamen porrigat et prae gaudio paeanem aliud carmen canat." At hoc esset potius Cleonem praedicantis vera cum gloria, si dardanariorum avaritiam coërcuisset. quare nescio an probanda sit lectio πυροπίπην, quam ap. Suidam quoque reperit Dobr., ut intelligatur ille φύλαξ τοῦ σίτου, quem gavisurum esse fingit Arist., si non amplius panes ab se missos comesurus est Cleon in prytaneo. de nomine Ἰουλίου assentior Dukero, suspicorque id excidisse alicui, qui recens esset a lectione historiae romanae. fuit cum ponendum existimarem τὸν τοὐλίου, pro τοῦ Οὐλίου, vel potius τόν τ' Οὐλίου τἂν (h. e. τοι ἂν) οἴομαι etc., quod cognomen Apollinis medici notum est ex Macrobio, Sat. 1, 17.; nunc desidero exemplum ejus nominis in homine usurpati. quanquam, si conjectare licet, fieri potest, ut ὁ γέρων τοῦ Οὐλίου

ἡσθέντ' ἰηπαιωνίσαι καὶ Βακχέβακχον ᾆσαι.
ΚΛ. οὔ τοί μ' ὑπερβαλεῖσθ' ἀναιδείᾳ μὰ τὸν Ποσειδῶ,
ἢ μή ποτ' ἀγοραίου Διὸς σπλάγχνοισι παραγενοίμην.
385 ΑΛ. ἔγωγε νὴ τοὺς κονδύλους, οὓς πολλὰ δὴ πὶ πολλοῖς
ἠνεσχόμην ἐκ παιδίου, μαχαιρίδων τε πληγάς,
ὑπερβαλεῖσθαί σ' οἶμαι τούτοισιν, ἢ μάτην γ' ἂν
ἀπομαγδαλίας σιτούμενος τοσοῦτος ἐκτραφείην.

sit Apollinis οὐλίου, Mileti inprimis culti, vetus sacerdos, sive ἀρχιερεύς, quem appellet πυροπίπην, h. e. cupide expectantem naves frumentarias ex Aegypto advenientes, quas quia non amplius portu Milesio arcebit Cleon, laetum illum paeanas cantatarum esse ait Chorus. de Milesiis vide annotata superius ad 346. Οὐλίου sine articulo non minus recte dicitur quam τοὐλίου. Eurip. Or. 160. ὅτ' ἐπὶ τρίποδι Θέμιδος ἄρ' ἐδίκασεν Φόνον σ' Λοξίας ἐμᾶς ματέρος. idem ibid. 254. δὸς τόξα μοι κερουλκὰ, δῦρα Λοξίου etc.

382. ἰηπ., παιανίσαι, „i. e. Apollinem celebrare hymno, cujus initium esse solebat ἰὴ Παιὼν vel ἰὴ Παιάν." K. Cas.: „Βακχέβακχον. est aliud genus carminis Baccho proprium, sic, ut videtur, dictum propter intercalarem versum, quo saepius repetebantur illa verba Βάκχε, Βάκχε." si divinavimus, sacerdos Milesius liberata urbe patria et praecipuum ejus deum Apollinem celebraturus esse dicitur, et Bacchum, cujus munere jam largius se invitabit senex laetus.

383. ὑπερβ., νικήσετε, ἐκ μεταφορᾶς τῶν τρεχόντων. (?) S.

384. Mos fuit, si quis scelus aliquod admisisset, ut a publicis sacris arceretur; quod de Gallis testatur Caesar in Commentariis. (de B. G. 6, 13.) de Graecis multa sunt testimonia. erat enim nefas ad aquam lustralem, quae pro foribus templorum habebatur, accedere homini μιαρῷ et polluto aliquo scelere, quod μίασμα vocabant. sed peculiaris fuit ratio arcendi a sacris alicujus dei eum, qui illum offendisset, puta arcanis religionibus proditis aut alia re. eo respicit Cleon. Jupiter ἀγοραῖος prudenter a veto foro fuerat consecratus, ut in ipsa rerum tractatione religionis admonerentur. (S.: ἀγοραῖος Ζεὺς ἱδρύεται ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. cf. 467., Stanl. ad Aeschyl. Eum. 971., nos ad Eurip. Heracl. 70 sqq.) sic Augustus, ut senatorum religionem majorem redderet, instituit, ut non ante in senatu sederent quam sacrificassent: vide Suet. (Octav. c. 35.) — σπλάγχνα proprie intestina. — hic vero σπλάγχνα appellantur epulae paratae de reliquiis victimarum etc. Cas.

385. adverbialiter πολλὰ, ut Plut. 253. etc. Be. πολλὰ ἐπὶ πολλοῖς latine dicas *iterum atque iterum*.

386. μαχ. Pollux 10, 104., monente Bergio μαγειρικὰ δὲ καὶ κοπίδες, καὶ δορίδες, καὶ μαχαιρίδες etc. pertinet huc νὴ, non ἠνεσχόμην.

387. τούτοισιν. ἀναιδείᾳ. cf. 384.

388. ἀπομ. (Wiel. *Abwischbrocken.*) S.: — μετὰ γὰρ τὸ δεῖπνον τὸ σταῖς ἀπεψῶντο καὶ τὸ λίπος, καὶ τοῖς κυσὶν ἐπέρριπτον. Cas.: „μάσσειν est abstergere. inde μαγδαλιὰ (et ἀπομαγδαλία, vel ἀπομαγδαλίς: vid. Brunckio laudatus Eustath. ad Odyss. p. 1857, 17.) ex consuetudine Graecorum nominatum panis frustum, quod quisque in mensa habuit sibi appositum, ut eo pro mantili uteretur. *mantile* graece χειρόμακτρον dicitur; sed Graeci diu linteaminum usum ignorarunt" etc. τοσοῦτος. vid. annot. ad 424.

ΚΛ. ἀπομαγδαλίας, ὥσπερ κύων, ὦ παμπόνηρε; πῶς οὖν

890 * κυνὸς βορὰν σιτούμενος μάχει σὺ κυνοκεφάλῳ;

ΑΛ. καὶ νὴ Δί' ἀλλά γ' ἔστι μου κἀβάλα παιδὸς ὄντος·
ἐξηπάτων γὰρ τοὺς μαγείρους, ἐπιλέγων τοιαυτί·
„Σκέψασθε, παῖδες· οὐχ ὁρᾶθ'; ὥρα νέα, χελιδών."

890. vacillat versus, iambo finitus, quod fieri non potest in hoc genere. K. et Bt. aliique horrido numero μάχει σὺ γε κυν. malim κυνὸς β. σιτ. κυνοκεφάλῳ μάχει σύ; S.: κυν. — τουτέστιν ἐμοὶ τῷ Κλέωνι. ἀφ' ἧς δὲ προείρηκε τροφῆς κυνοκέφαλον αὐτὸν (αὐτὸν) εἶπεν, οἷον ἰταμὸν καὶ ἀγαθὴ καὶ ἁρπακτικόν, ἐπεὶ καὶ τὸ ζῷον τοιοῦτον. (Inter species simiarum sunt κυνοκέφαλοι, quibus comparat se Cleon, et merito: nam cum ceteris generibus mitior sit natura, in κυνοκεφάλοις est efferatior, inquit Plin. [H. N. 8, 54, 80.] Cas. Aristot. H. A. 2, 8., interprete Th. Gaza: „Caniceps (κυνοκέφαλος, magas Buffon., Hundskopf oder der grosse Affe,) eadem forma qua simia est, sed major, validiorque, et facie caninae similior, unde et nomen accepit; ad haec moribus ferocioribus est, et dente robustiore, caudaque propiore." cf. inprimis Lichtensteinii Comm. phil. de simiarum generibus, Hamb. 1791. p. 43. seqq.) ὁ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστι· πῶς οἷόν τε, φησίν, εἰ κυνὸς τροφὴν ἐσθίων νῷ ὁμιλεῖν καὶ ὁμοτρόπῳ διανοῇ; λέγει (intelligit) δὲ κυνί, οἷον ποθεῖν καὶ βιαίῳ. κἀβάλα δὲ δοφίσματα, πανουργήματα, κλέμματα καὶ κοβαλεία ἢ πρὸς ποίητος μετὰ ἀπάνης παιδιά. καὶ κάβαλος ὁ ταύτῃ χρώμενος. ἔοικε δὲ συνωνύμου τῷ βαμβολόχῳ. Φιλόχορος δευτέρῳ Ἀτθίδος· οὐ γάρ, ὡς ἔνιοι λέγουσι, βαμβολόχον τινὰ καὶ κάβαλον νομιστέον τὸν Διόνυσον. Ἀριστοτέλης δὲ ἐν δευτέρῳ ζώων ἱστορίας (imo H. A. 8, 12.) τὸν ὠτόν (ὠτόν) φησι, κάβαλον καὶ μιμητὴν ὄντα, αὐτοχρούμενον ἀλίσκεσθαι. similiter Athen. p. 390.: ὠτος καλεῖται, μέγεθος περιστερᾶς, μιμητὴς ἀνθρώπων. αὐτοχρούμενος γοῦν ἁλίσκεται etc. cf. 270.

891. perperam libri: καὶ νὴ Δί' ἄλλα γ' etc., cum notissimae sint hae et similes formulae νὴ Δί' ἀλλά, μὰ Δί' ἀλλά, οὐ μὰ Δί' ἀλλά. Av. 892: νὴ τὸν Δί' ἀλλ' ἤδη πέφευγας ταυταγὶ Τὰ κρυερά. etiam h. l. Rav. νὴ τὸν Δί' ἀλλά γ' ἐστί μου —, omisso καὶ, quod pertinet ad κἀβάλα, hoc sensu: *praeterea etiam technas feci puer* adversus homines. cf. Viger. 8, 1, 7. et ibi Hoogev. ἔστι (nam ita scribendum est, non ἐστὶ, ut vulgo), *sunt*, *in promtu sunt*, quae narrem.

892. ἐπιλέγειν proprie est *dicere super*, ut cum puniendis voce praeconis elogium suum superdicebatur (*superdictum* vocant), causam rei continens. paulo aliter h. l. ἐπιλέγειν τινί τι, narrare aliquid alicui, occupandae ejus menti et alio avertendae. Cas. vellem hanc significationem alio quodam exemplo probasset vir doctissimus. quod dum fiat, interim verba ἐπιλέγων τοιαυτὶ sic reddam, vulgati sensu: *haec addens ante a me dictis*, in quo inest significatio garrulitatis, minime alienae a moribus hujus nebulonis.

893. (ὥρα) νέα(,) χελιδών, παροιμιῶδες. — δοκεῖ γάρ πως ἅμα τῷ ἔαρι φαίνεσθαι χελιδών. S. Diligenter observarunt Graeci adventum hirundinis, quam qui primi viderant, cum gaudio exsultantes clamabant: ὥρα νέα, χελιδών. hirundo de genere est earum avium, quas Philosophus (Aristot. H. A. 8, 12.) vocat ἐκτοπιστικάς, i. e. alio migrantes. illae primo vere has

οἷσθ' ἐβλέπον, κἀγὼ 'γ' τοσούτῳ τῶν κρεῶν ἔκλεπτον.

395 ΧΟ. ὦ δεξιάτατον κρέας, σοφῶς με προὐνοήσω·
ὥσπερ ἀκαλήφας ἐσθίων πρὸ χελιδόνων ἔκλεπτες.
ΑΛ. καὶ ταῦτα δρῶν ἐλάνθανόν γ'· εἰ δ' οὖν ἴδοι τις αὐτῶν,
ἀποκρυπτόμενος εἰς τὰ κοχώνα τοὺς θεοὺς ἐπώμνυν·
φησὶ δ' εἰπ' ἀνὴρ τῶν ῥητόρων ἰδών με τοῦτο δρῶντα·
400 „Οὐκ ἔσθ' ὅπως ὁ παῖς ὅδ' οὐ τὸν δῆμον ἐπιτροπεύσει."

oras, unde discedere solent hieme imminente, repetunt. — *Cas.* cf. annot. ad Thesm. 1.

394. ἐν τοσούτῳ, *interea.* S.: ὑπὸ τῆς περιεργίας ἐξαγόμενα τὰ παιδία τῇ θέᾳ τὸν νοῦν προσεῖχον, πότε χελιδὼν παραπτήσεται, κἀκείνων περὶ τοῦτο ἐπτοημένων ᾔδεσαν αὐτὸς εἶχε τὸ κλέπτειν.

395. libri ὡς σοφῶς, in ἓ sedem hujus generis versuum illato anapaesto, contra jus fasque metricum. quod cujusvis erat videre, et alii viderunt, et Porsonus praefat. Hecub. §. XLI. S.: εἰ δεξιὰ κρέας. — ἀντὶ (τοῦ) ὦ σοφώτατε ἄνθρωπε. descriptio comica personae, ut inferius 424., ubi vid. annot.

396. ἀκαλ. βοτάνης εἶδος (urtica), αἳ πάρα τοῖς πόλλοῖς κνίδαι καλοῦνται. — εἶπε δὲ πρὸ χελ.; ἐπεὶ μετὰ τὴν χελιδόνα ἔβρωτοι αἱ κνίδαι. (utpote adultae, cum tenerae tantum sint esui.) S. quam Horat. dicit *urticam* Epist. 1, 12, 8., piscis est cognominis, de quo haec leguntur in scholiis: καλεῖται δὲ καὶ θαλασσία ἀκαλήφη (*Meerneszel*), ἣ προσελθοῦσα τῷ χρωτὶ κνησμὸν ποιεῖ. — (ἄλλως.) ἀκαλήφη κνίδη, καὶ ἡ χερσαία καὶ ἡ θαλαττία, ἥτις ἐστὶ κοχλιλίον τι. Φερεκράτης Λυτρολόις· νὴ τὴν Δήμητρ' ἀνιαρόν (ἀνιαρόν γ') ἦν τὸ κακῶς ᾄδοντος ἀκούειν! Βουλοίμην γὰρ κἂν ἀκαλήφαις τὸν ἴσον χρόνον ἐστρεφανῶσθαι etc. B. de utroque genere laudavit Zonaram t. 1. p. 102. sequ.

398. ἀμένρως libri κόχωνα, nec recte S. quidam: οὐδετέρως δὲ ἔφη τὰ κόχωνα. bene dualem usurpavit Dind., putoque etiam Scholiasten vet. legisse τὰ κοχώνα, qui haec annotaverit: κοχώκη τόπος ἀπὸ τὸ αἰδοῖον καὶ τῶν μηρῶν καὶ τῆς κοτύλης καὶ τῶν ἰσχίων. — αἱ αὐταὶ δὲ καὶ πύγαιρα (πυγαῖα) καὶ προχῶναι παρ' Ἀρχίππῳ καλοῦνται.

400. ἐπιτρ. προηγήσει, προστατήσει. οὐκ ἀργῶς δὲ ἐπὶ ἔνδοξον πρόσωπον τὴν τοιαύτην ἀνήγαγε κρίσιν. οὐ γὰρ ἰδίως (insolenter, temere: cf. Schol. Soph. Trach. 266., Euripidis ad Or. 1067., hunc nostrum ad Pac. 614.) φησί τινα εἰρηκέναι, ἀλλὰ ῥήτορα καὶ προϊδεῖν καὶ συνιέναι πλέον τῶν ἄλλων δυνάμενον. διὰ δὲ τούτων λεπτότατα φησὶν, ὅτι καὶ οἱ στρατηγοὶ ἐπίορκοι. S. Facete usurpat consuetudinem in pueris optimae spei servari solitam. in pueris enim certa indicia virtutis sumserunt. sic in Phaedro Platonis (c. 146.) de Isocrate est oraculum. sic Herod. de Thucydide pronunciavit (v. Dodwell. Appar. ad vit. Thuc. c. 18. B.), quod eventum ratum fecit. sic de puero Caesare dixit Sylla (Plut. Jul. 1. B.): *in hoc sunt multi Marii.* Cas.

ΧΟ. εὖ γε ξυνέβαλεν αὖτ'· ἀτὰρ δῆλόν γ', ἀφ' οὗ ξυνέγνω·
ὁτὴ πιώρκεις θ' ἡρπακὼς, καὶ κρέας ὁ πρωκτὸς εἶχεν.

ΚΛ. ἐγώ σε παύσω τοῦ θράσους, οἶμαι δὲ μᾶλλον ἄμφω·
ἔξειμι γάρ σοι λαμπρὸς ἤδη καὶ μέγας καθιεὶς,
405 ὁμοῦ ταράττων τήν τε γῆν καὶ τὴν θάλατταν εἰκῇ.

ΑΛ. ἐγὼ δὲ συστείλας γε τοὺς ἀλλᾶντας, εἶτ' ἀφήσω
κατὰ κῦμ' ἐμαυτὸν οὔριον, κλάειν σε μακρὰ κελεύσας.

ΔΗ. κἄγωγ', ἐάν τι παραχαλᾷ, τὴν ἀντλίαν φυλάξω.

402. καὶ — εἶχεν ambigue dictum est, S.: ἤτοι τὴν μοχθηρίαν αὐτοῦ καὶ ὑπαρίαν κἂν τρυτῷ δείκνυσι τῷ τρόπῳ, [καὶ] ὅτι κατέκρυπτε κλέπτων ἐν τῷ πρωκτῷ κρέα, καὶ ταῦτα πάλιν αὐτὸς ἤσθιεν. ἢ διαβάλλειν εἰς ἀσέλγειαν αὐτὸν θέλει, ὡς δὴ παρ' ἡλικίαν τὰ τῶν γυναικῶν παθόντα. hoc inprimis significat; (vid. annot. ad Ran. 1009.) isque proprius horum verborum sensus est: nam κρέας ἔχειν, *carnem habere*, est *carnosum esse*. pessimus poëta Maximianus Gallus Etruscus eleg. 1.: *carnis ad officium carnea membra placent*. cf. inferius 823.

403. ἄμφω. te et Choxum.

404. λαμπρὸς proprie est, cui nitet color, et sic dicitur homo, qui nitidis et luculentis vestibus est indutus. sed Attici peculiariter hanc vocem usurpant de vento, qui magna vi incumbit aliquo: unde transfertur eleganter ad vehementem impetum vel studium magnum denotandum. sic Demosth. ait se restitisse Pythiae λαμπρὰ πνεούσῃ κατ' Ἀθηναίων, i. e. palam contra Athenn. magna vi obnitenti. λαμπρὸς et μέγας hic nomina pro adverbiis posita *Cas.* cf. 709. S.: — ταῦτα προσφόρως εἴρηκεν ὁ Κλέων· ἦν γὰρ σφοδρὸς ἐν τοῖς λόγοις. (cf. 137., 218.) — ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἀνέμων. Br.: καθιεὶς (ἐμαυτὸν); *demittens me*, nempe terram versus et mare. vento se comparat, qui summo in aëre gignitur ibique aliquamdiu subsistit, postea deorsum vergit et in terram ruit etc.

406. ἐγὼ δὲ συστ. καὶ τοῦτο παρεπιγραφή· ὁ γὰρ εἶπε, καὶ ποιεῖ· τουτέστιν, ὃ κατέθετο τῶν ἀλλάντων φθάσας, ἐπιὼν, τοῦτο πάλιν ἀναιρόμενος τῆς θυμέλης ἐξάγει. S. minime exit isiciarius, sed, ridicule manens in metaphora de mari, praeter expectationem contractis non velis, quod fieri solet in tempestate, sed botulis, h. e. correptis illis, ne clam auferantur in turba, se permissurum esse ait secundis fluctibus, mala multa imprecatum Cleoni.

407. κατὰ κῦμ' ἐμ. ἀπὸ τῶν ἀφιέντων ἑαυτοὺς κατὰ κῦμα φέρεσθαι. — S. οὔριον κῦμα dicitur unda, secundo vento impulsa. εἰρωνικῶς autem isiciarius mare a Cleone commotum sibi fore dicit pro κύματι οὐρίῳ, in quo sine metu natet, nec mergatur.

408. ἐξῆς καὶ οὗτος τῆς ἀντλίας ἐμνημόνευσεν, ἵνα καὶ αὐτὸς ἴδιον ἀπὸ τῆς θαλάσσης δοκῇ ἀστεΐζεσθαι, ὥσπερ καὶ ὁ ἀλλαντοπώλης. ἀντλία δὲ λέγεται τόπος τις τοῦ πλοίου, εἰς ὃν τὸ ὕδωρ σωρεύεται [εἰς τὴν ναῦν] etc. recte Cas.: — Demosth., qui isiciario, tanquam viro magno, supparasitatur, eo tmp. regente sentinam illius sibi curandam assumit, tacite notans

ΚΛ. οὔ τοι μὰ τὴν Δήμητρα καταπροίξει, τάλαντα πολλὰ
410 κλέψας Ἀθηναίων.

ΧΟ. ἄθρει, καὶ τοῦ ποδὸς πάριε·
ὡς οὗτος ἤδη καινίας καὶ ἀνοφαντίας πνεῖ.

ΑΛ. * σὲ δ' ἐκ Ποτιδαίας ἔχουτ' εὖ οἶδα δέκα τάλαντα.

ΚΛ. τί δῆτα; βούλει τῶν ταλάντων ἓν λαβὼν σιωπᾶν;

vitium temporum, quum optimi quique duces nullo loco essent. sic ap. Cic. (Epp. ad Div. 9, 15.): *sedebamus olim in puppi, nunc vix in ventina locus est.* et constat ex Suetonio (Ner. 51.) atque Artemidoro (1, 50.), inter poenas olim fuisse damnari in ἀντάλιον, ut in opus metalli.

409. οὔ — καταπρ. — προῖκα μὸν καταφρονήσεις, τουτέστι δωρεάν μου ἐγχανῇ, καταγελάσεις μου χωρὶς ζημίας. — S. verbum hoc ap. nullum scriptorem Att. praeter Arist. legi monuit B. secundum Valck. ad Herod. 3, 37. p. 298. „velet autem," inquit, „absolute positum. *impune ferre*, et cum genit. personae *impune deridere*, insultare, despicatui aliquem habere. cf. Wessel. ad Herod. 5, 105. p. 430." Cas.: Cleon hic inducitur suis artibus utens, h. e. calumniam parans in isiciarium, ut illum perdat, sed ingeniose Arist., ut ostenderet, quanta impudentia esset Cleonis, facit illum vocare in jus isiciarium peculatus nomine. scil. huic criminis affinis fuit misellus, qui praeter isicia nihil unquam cunaverat. —

410. καὶ — παρίει. μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν πλεόντων ἐχρήσατο. ἐπειδὰν γὰρ πλείων ἄνεμος ἐμπέσῃ τοῖς πλέουσι, συστέλλουσι καὶ παραιροῦσι τῶν ἱστίων τὰ πολλά. — πόδας δὲ καλοῦσιν αἱ ναῦται τοὺς παρ' ἑκάτερα τὰ μέρη κάλως ἐκδεδεμένους τῆς ὀθόνης. (*pedes* etiam Latini dicunt. cf. ann. ad 414.) φησὶν οὖν· ἀσφαλέστερον λοιπὸν διαλέγου καὶ πράττε, τουτέστι μὴ πολλῇ χρῶ ἀθυρογλωττίᾳ, ἀλλὰ πεφεισμένως διαλέγου τῷ Κλέωνι· παρωξύνετο γὰρ ἀφόδρα. S. capitale enim id crimen. Demosth. or. adv. Lept. §. 135.: ἐὰν δὲ ἁλῷ, ἔνοχος ἔστω τῷ νόμῳ, ὃς κεῖται, ἐάν τις ὀφείλων ἄρχῃ τῷ δημοσίῳ. θάνατον λέγει· τοῦτο γὰρ ἔστ' ἐπ' ἐκείνῳ τὸ ἐπιτίμιον. vide ibi Wolf., item Köpkii librum germ. de legg. Gr. p. 439, 8.

411. ὄνομα ἀνέμου ὁ καινίας. (*Ost-Nord-Ost.* v. Pseudo-Arist. de Mundo 4, 12. ibique Kapp. p. 112. B.) — οὗτος δέ, ὅτε πνεῖ, τὴν νέφη εἰς ἑαυτὸν ἕλκει, ὡς τὸ κατὰ ἐφ' ἑαυτὸν ἕλκων, ὡς ὁ καινίας νέφος. S. — ventus est tempestatum plenus et periculosus; unde proverb. graec. αὐτὸς ἐφ' ἑαυτὸν κάκ' (κάχ') ἕλκων· ὥσπερ (ὥστε) καινίας νέφη. Suav. vide Gell. 2, 22. et Erasm. Adag. p. m. 485. B.

412. hiat versus: neque enim produci potest secunda in nomine Ποτιδαίας: scribendum videtur ἔπ' ἐν Ποτ. haec isiciarium dicere, non Cleonem, cui tribuuntur in codd. K. aliique intellexere. S. quoque: ἡ Ποτίδαια, inquit, πόλις οὖσα πρὸς τῷ ἰσθμῷ τῆς Παλλήνης κατῳκισμένη, Κορινθίων μὲν ἀποικος, Ἀθηναίων δὲ σύμμαχος, καὶ φόρους ἐτέλει. ἣν ἀποστάσαν πολιορκήσαντες οἱ Ἀθηναῖοι πολιορκίᾳ μακρᾷ, ὡς καὶ ἐφ' ὧν αὐτῶν γενέσθαι καταναγκάσαι, παρέλαβον, καὶ ἐξανδραποδίσαντες τὴν πόλιν. (Thuc. 2, 70. factum hoc jam anno 2. belli Pelop.) ἀπὸ ταύτης φησὶ τῆς πόλεως κεκλοφέναι τ' τάλαντα τὸν Κλέωνα, καὶ τούτῳ φιλονεικῶν αὐτὸν ἀμείβεσθαι τοῖς ἴσοις, ἐπεὶ πρότερος ἐκεῖνος ἔφησεν αὐτὸν σφετερίσασθαι τῆς πόλεως τάλαντα πολλά.

413. τί δῆτα; quid igitur?

ΧΟ. ἀνὴρ ἂν ἡδέως λάβοι, — τοὺς τερθρίους καρδίᾳ·
415 τὸ πνεῦμ' ἔλαττον γίγνεται. i. d.
ΧΟ. ΑΛ. φεύξει γραφὰς ἑκατονταλάντους τέτταρας. i. tr.
ΚΛ. οὐ δ' ἀστραπείας γ' εἴκοσιν, κλοπῆς δὲ πλεῖν ἢ χιλίας. — i. t.
ἐκ τῶν ἁλιηρίων σέ φημι γεγονέναι τῶν τῆς θεοῦ.

414. ἀνὴρ scribi jusserunt Dawes, et alii. sed monuit B. secundum Heindorf. ad Plat. Phaed. p. 182. sequ. et Wyttenbach. ad eundem librum p. 257. sequ., nomen ἀνὴρ sine articulo et in soluto sermone et ap. ipsum Comicum saepe certum notumque hominem significare. sic ἄνδρες 438. — τοὺς τερθρίους. recte κάλως intelligit Schneider. in lex. gr. v. τέρθριος. sic autem Rav., vel τερθρίαις. Brunckii 2 codd. τερθρίους, unus τοὺς τε θρίους, ut edd. primariae; ipse Br., versui succurrens, τοὺς δὴ θρίους. S.: θρίους (τέρθρίους). οἱ ἔσχατοι κάλοι, οὓς ἐκβάρους καλοῦσιν οἱ ναῦται, ὅτε, ὅταν ἀνιεῖσθαι τὸ πνεῦμα, προέτεινον ἐκ πρῴρας χαλῶσι. καὶ οὗτος οὖν ἀκολούθως τοῦτο εἶπε διὰ τὸ προσέχειν ταῦτα δὸς παρίει. φησὶν οὖν ὁ Κλέων πάντων ἂν περιεῖδε ἕνεκεν λήμματος. B.: Wiel. reddidit: *hiese immer die Segel wieder auf.* (Voss.: *Du löse immer das Hemmseil!*) scil. proprie erat funis, qui sedata tempestate in prora remittebatur, ut velum expanderetur. contra pedes (nam duo fuerunt in quavis nave funes, quibus vela regebantur) laxabantur tempestate orta, ut velum contraheretur. cf. Schneider. lex. gr. 2. p. 303. — videtur alludi ad voc. τερθρία seu τερθρεία, quo indicatur Grammaticis auctoribus ἡ λεπτολογία, ἡ φλυαρία. —

415. leguntur haec vulgo sub persona isiciarii, cum Choro potius conveniant, ut quibus significetur causa, cur solvi jusserit funes illos de prora. S.: ἐπίμεινε τῇ τροπῇ τῶν ὀνομάτων. ὃ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστιν· ὅτι ἐπιεικέστερος ἔσται καὶ πρᾴοτερος. —

416. Cleonis haec est oratio in libris vulgatis, cum tamen is remisisse dicatur spiritus (τὸ πνεῦμ' ἔλαττον γίγνεται). rectius igitur Choro tributa legitur in Rav.; sed hoc parum est: nam sequentia οὐ δ' ἀστραπείας γ' εἴκοσιν — χιλίας cum a Cleone pronuntianda sint secundum Rav., non ab isiciario, ut in ceteris libris, siquidem, monente Beckio, Cleoni objici nullo modo potuit ἀστραπεία, cujus quidem ipse Equites accusavit (226.); eumque ejus personae etiam proxima ἐκ τῶν — θεοῦ congruant, quod crimen in isiciarium conferri certum est: non aberrasse me arbitror conjectura, cum coryphaei personam isiciarii adscripsi, quo intelligatur, ab utroque simul lacessitum Cleonem utrique respondere; quod genus conjunctarum orationum non ita rarum est ap. poëtas scenicos. — Cas.: „ἑκατοντ. — quarum dicarum tibi intendendarum aestimatio erit in singulis C talenta. mos fuit in foro Atheniensium, ut in extrema actione actor aestimationem faceret τῆς ποινῆς ἢ τῆς ζημίας.“ cf. Köpkii libr. germ. de legg. et judd. Gr. p. 682., 695.

417. ἀστραπ. mulcta ei criminis gravis fuit proposita. v. Petit. Legg. Att. p. 666. ed. Wess. B. cf. Köpkius l. l. p. 551.

418. τῶν ἁλιε. τῶν μετεχόντων τοῦ Κυλωνείου ἄγους, ὅπερ εἰς τὴν Ἀθηνᾶν δοκεῖ γενέσθαι ἀσέβημα, ἐπειδήπερ οἱ συγκατακλεισθέντες τῷ Κύλωνι ἐν τῇ ἀκροπόλει εἰς τὴν κρίσιν κατέβησαν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ, ἐκ τοῦ ἕδους τῆς θεοῦ ἐξάψαντες τὴν ἱκετηρίαν. τῆς διαφθορείσης, λίθους ἀνεροῦν βάλλειν οἱ Ἀθηναῖοι. (vidd. Herod. 5,

ΑΛ. τὸν πάππον εἶναί φημί σου τῶν δορυφόρων...
ΚΛ. ποίῳ;
φράσον.
420 ΑΛ. τῶν Βυρσίνης, τῆς Ἱππίου.
ΚΛ. κόβαλος εἶ.
ΑΛ. πανοῦργος εἶ.
ΧΟ. παῖ' ἀνδρικῶς!
ΚΛ. ἰοὺ ἰοὺ, τύπτουσί μ' οἱ ξυνωμόται!
ΧΟ. παῖ' αὐτὸν ἀνδρικώτατα καὶ γάστριζε καὶ i. tr.
* τοῖς ἐντέροις καὶ τοῖς κόλοις, χὤπως κολᾷ τὸν ἄνδρα. t. c.

71. et inprimis Thuc. 1, 126. seqq.) — τοὺς οὖν ἁμαρτάνοντας εἰς τοὺς ἱκέτας ἀλιτηρίους ἐφάσκον· οὓς καὶ ἐξέβαλον τῆς πόλεως, ὅτι ἐν τῶν ἀρχαίων νόμων παρέβησαν τοὺς ἱκέτας φονεύσαντες. S. ταῦτα πρὸ τῆς Πεισιστράτου ἡλικίης ἐγένετο, inquit Herod. 1, 1. monuit Wieland., facillime Athena expelli potuisse, qui genus ducere ab Alcmaeonidis, caedis istius, tum nondum expiatae, auctoribus, accusarentur. — Cas.: (τῆς θεοῦ.) *dea* (dicta κατ' ἐξοχήν) ap. Athenn. est Minerva, quae tutelaris erat dea ejus civitatis, cui et nomen dedit etc.

419. ridicule Cleon ex veteri memoria repetierat crimen, quod objiceret isiciario. isiciarius contra aliud itidem vetus crimen ei objicit, quasi fuerit Cleon satus stirpe Pisistrati, (imo ejus satellitum:) hic olim in rep. Athenn. tyrannidem occupaverat, duosque filios habuit itidem tyrannos, Hippiam et Hipparchum, quos tandem sustulerunt Athenn. et tyrannorum memoriam in aeternum damnarunt. — δορυφόροι solent dici satellites regum et proceruin: hac autem voce alludit ad historiam de occupata tyrannide a Pisistrato occasione satellitum. v. Diog. Laërt. in Solone (1, 49.) et Plut. in eodem. *Cas.*

420. Πεισιστράτου γυνὴ γέγονεν ἡ Μυῤῥίνη, Ἱππίου καὶ Ἱππάρχου μήτηρ. (imo Hippiae uxor: vid. Thuc. 6, 55. de ellipsi vocabuli γυνή B. laudat Bosii librum a Schäfero editum p. 92 sq.) Βυρσίνην οὖν εἶπεν ἀντὶ τοῦ Μυῤῥίνην (vel Μυρσίνην). ὡς βυρσοπώλην πάλιν κωμῳδεῖ τὸν Κλέωνα. — κόβαλος. προειρήκαμεν, ὅτι τοὺς μετὰ ξύλου λῃστὰς οὕτως ἐκάλουν οἱ παλαιοί. cf. 270. Wieland.: *Du bist ein Gauner.*

422. παῖ' α. ἀνδρ. verba suspecta propterea quod et antecedunt similia παῖ' ἀνδρικῶς, et sequuntur ea, quibus haec adscripta ab interprete esse videantur. auget suspicionem, quod frigidum illud καὶ post ἀνδρικώτατα non legitur in Juntinis. K.: γάστριζε τοῖς ἐντέροις. *feri ejus ventrem intestinis.* Agoracritus enim, ut allantopola, intestina animalium concisis extis vel carnibus farcire solebat, quibus ut feriat Cleonem Chorus ei praecipit.

423. καὶ τοῖς κόλοις, intestini pars quaedam (*der Grimmdarm*) vocatur κῶλον, non κόλον, nec fieri potest, ut haec permiscuerit Arist. deletis verbis παῖ' αὐτὸν ἀνδρικώτατα sic scribendum esse suspicor:

γάστριζε καὶ τοῖς ἐντέροις καὶ
τοῖσι κόλοις, i. tr. h.
χὤπως κολᾷ τὸν ἄνδρα. an:

o et ω litteras permutari inter se solere in codd., nemo nescit. — κολᾷ a κολῶμαι h. e. κολάσομαι, futuro medii, ut monuit Schneider. in lex. gr. v. κολάζω. Vesp. 244.

εἰ γενναιότατον κρέας ψυχήν τ' ἄριστε πάντων,
425 καὶ τῇ πόλει σωτὴρ φανεὶς ἡμῖν τε τοῖς πολίταις,
ὡς εὖ τὸν ἄνδρα ποικίλως θ' ὑπῆλθες ἐν λόγοισι!
πῶς ἄν σ' ἐπαινέσαιμεν οὕτως, ὥσπερ ἡδόμεσθα;

ΚΛ. ταυτὶ μὰ τὴν Δήμητρα μ' οὐκ ἐλάνθανε i. tr.
τεκταινόμενα τὰ πράγματ', ἀλλ' ἠπιστάμην
430 γομφούμεν' αὐτὰ πάντα καὶ κολλώμενά.

ΧΟ. οἴμοι, σὺ δ' οὐδὲν ἐξ ἀμαξουργοῦ λέγεις;

ΛΑ. οὔκουν ἐν Ἄργει μ' οἷα πράττεις λανθάνει.

ἐκ' αὐτὸν ὡς κολωμένους, h. e. κολάσοντας.

424. κρέας, ut 395. cf. Ran. 191. Be.: allantopola erat vasto corpore, ut ipse indicat 338., et infra 785. et dicit Chorus: πλευρὰς ἔχων τοιαύτας. — Eubulus Comicus ap. Athen. 2. p. 65.: κρέας βόειον, ἐφθόν, ἀσόλοικον, μέγα, Ἀκροκωλίειόν τε γενναῖον (armumque *ingentem*). Eustath. ad Il. ε. p. 545. fin. scribit, γεννικὸν κρέας ap. Comicum esse ἄῤῥον κόμμα, *amplum frustum*, et in Odyss. α. p. 1426, 56. τὸ γενναῖον διὰ πάχος ete. *E Dur.*

426. πρὸς., *vafre.* ὑπῆλθες. cf. 269. S.: ἐπιτηδείως αὐτὸν καὶ ὑπούλως διὰ τῶν λόγων ἐνίκησας τῶν σῶν.

429. ἀλλ' ἤν. ὑψηλὸς (?) ὢν καὶ μεγαλόφωνος ὁ Κλεὼν πολυτρόποις λόγοις κέχρηται. S. — „Sciendum, poëtam suo more oratores sui temporis ridere, qui in foro aut in senatu dura loquendi genera usurparent (praesertim vocabulis formulisque ab opificijs plebejisque negotiis repetitis, fortasse ut populares viderentur, ut monuit Wiel.) et *inverecundas* (imo *audaciores* Orat. 3, 83.; sed *verecundam translationem* plus semel dixit), ut vocat Cic., *translationes*." — τεκταίνειν etiam ab aliis dictum reperitur τροπικῶς, sed verba γομφούμενα et κολλώμενα sunt affectata.

430. αὐτὰ Fiorill. annot. ad Herod. Att. Reliq., Dind. Rav. αὖ τά. priscae edd. γομφ. τά, recentiores γομφούμενά γε τὰ πάντα. γομφ. σφηνούμενα. γόμφοι γὰρ οἱ σφῆνες οἱ συνείροντες τὰς σανίδας καὶ συναρμονιῶντες καὶ συνέχοντες. Cas. monuit, durissime γομφοῦσθαι dici res, quae geruntur. „eodem," inquit, „pertinet vox κολλώμενα. κολλᾶσθαι est *glutine jungere* duos asseres: hic de rerum consiliis dicitur." Nub. 445. ψευδῶν συγκολλητής. Be.

431. ἀμαξουργοὺς Ἀττικοὶ τοὺς ἀγριοπηγαύς. εἶδος δὲ ἀγριοπηγοί, τεκτόνων, οἱ τὰς ἁμάξας τεκταίνουσι καὶ πάντων τῶν ἀγρίων ξύλων εἰσὶν ἐρασταί. ἐπειδὴ δὲ ὁ Κλέων τεκτονικοῖς ὀνόμασι πᾶσιν ἐχρήσατο, τεκταινόμενα εἴπων καὶ γομφούμενα, ὁ δὲ ἀλλαγτροπώλης οὐκ ἀπὸ τεκτονικῆς ἁπαντᾷ, ὁ Χορὸς ὥσπερ δέδοικε μὴ ἥττων ἀπενέγκηται τοῦ Κλέωνος, καὶ ἀσχάλλει, καὶ δυσφορεῖ, ὅτι οὐδὲν ἀντέθηκε, τοιοῦτον ῥῆμα. S. ἐξ ἁμαξουργοῦ τέχνης. Cas.: ἐξ ἁμαξ. eleganter positum pro ἐξ ἁμαξουργείου, e plaustrario, ex officina plaustrali.

432. hunc versum isicianius dicit Cleoni, reliqua Choro. libri: οὔκουν μ' ἐν Ἄργει οἷα etc. hiatus vix ferendo: nam alia res est ap. Eurip. Hel. 128. (οὔκουν ἐν Ἄργει, οὐδ' ἐπ' Εὐρώτα ῥοαῖς), ubi vide annotata. recte igitur, me judice, Dobr. οὔκουν ἐν Ἄργει μ' οἷα —, usurpato hyperbato, quod mirati librarii videntur mutasse, ipse tamen malit οὔκουν μ' ἐν Ἀργείοις ἃ πρ. λ. Rav. πράττεις, ut Bentl. Br. aliique; sed vividius est πράττεις. Cas.: — Objicit illi, quod, si-

πρόφασιν μὲν Ἀργείους φίλους ἡμῖν ποιεῖ,
ἰδίᾳ δ' ἐκεῖ Λακεδαιμονίοις ξυγγίγνεται.
435 καὶ ταὐτὸ ἐφ' οἷσιν ἐστὶ συμφυσώμενα,
ἐγῷδ' · ἐπὶ γὰρ τοῖς δεδεμένοις χαλκεύεται.
ΧΟ. εὖγ', εὖγε · χάλκευ' ἀντὶ τῶν κολλωμένων!
ΛΛ. καὶ ξυγκροτοῦσιν ἄνδρες αὖτ' ἐκεῖθεν αὖ.
καὶ ταῦτά μ' οὔτ' ἀργύριον οὔτε χρυσίον
440 διδοὺς ἀναπείσεις, οὔτε προσπέμπων φίλους,
ὅπως ἐγὼ ταῦτ' οὐκ Ἀθηναίοις φράσω.
ΚΛ. ἐγὼ μὲν οὖν αὐτίκα μάλ' εἰς Βουλὴν ἰὼν
ὑμῶν ἁπάντων τὰς ξυνωμοσίας ἐρῶ,
καὶ τὰς ξυνόδους τὰς νυκτερινὰς ἐπὶ τῇ πόλει,
445 καὶ πάνθ', ἃ Μήδοις καὶ Βασιλεῖ ξυνώμνυτε,
καὶ τἀκ Βοιωτῶν ταῦτα συντυρούμενα.
ΛΛ. πῶς οὖν ὁ τυρὸς ἐν Βοιωτοῖς ὤνιος;
ΚΛ. ἐγώ σε νὴ τὸν Ἡρακλέα παραστορῶ.
ΧΟ. ἄγε δὴ σύ, τίνα νοῦν ἢ τίνα γνώμην ἔχεις;

mulans se velle conciliare Argivos Atheniensibus, in Peloponnesum iret saepius, agens interea aliud, h. e. remp. prodens et secreto cum Lacedaemoniis tractans de captivis (ex Sphacteria: cf. 368. sequ.).

435. συμφ. κατασκευαζόμενα. ἐπὶ τίνι συμπνέουσι καὶ ὁμοφωνοῦσιν ὅ τε Κλέων καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι, φησὶν αὐτὸς οὐκ ἀγνοεῖν. ἐπεὶ δὲ ὁ Κλ. τεκτονικοῖς τισιν ὀνόμασιν ἐχρήσατο, πάλιν οὗτος χρῆται χαλκευτικοῖς. φυσώμενα δὲ εἶπε διὰ τὰς φύσας τὰς χαλκευτικάς. — πάντα δὲ, φησὶ, πράττεται τῷ Κλέωνι, ὅπως οἱ ἄνδρες τῶν δεσμῶν ἐκφύγοιεν. S.

438. ξυγκρ. ἐπέμεινε τῇ μεταφορᾷ τῇ ἀπὸ τῶν χαλκέων, ἀντὶ τοῦ συμπράττουσιν. S. αὖ, *denuo*, ut saepe antea.

441. ταῦτ'. pronomen repetitum παθητικῶς.

444. ὅτι νυκτὸς οὔσης κατὰ τῆς πόλεως ἐβουλεύεσθε. S. male Rav. ἐν τῇ πόλει, quae scriptura Beckio quoque displicebat.

446. συντυρ. συμπηγνύμεν καὶ ὅτι παρὰ Βοιωτοῖς πολὺς τυρός S. est et hoc tale, qualia paulo ante γομφούμενα, κολλώμενα, συμφυσώμενα et similia etc. Be.

447. ἔπαιξε τοῦτο πρὸς τὸ συντυρούμενα, πρὸς (fort. προϊεὶς, contemnens,) τὴν μεταφοράν. τὸ δ' ὅλον πρὸς τοὺς ῥήτορας, ὡς τὸ πλῆθος καταπλησσομένους ταῖς αὐτῶν ἀπορολογίαις. S. πῶς, *quanti*. Ach. 714. πῶς ὁ σῖτος ὤνιος; *E Be. et B.*

448. παραστ. ἐκτενῶ. ἅμα δὲ καὶ ἀπὸ τῶν βυρσῶν. — S. proprie dixisset *sternam* seu *prosternam te*, h. e. vincam. minus recte Krischlin. et Be. *differam te*, Br. *distendam* etc.

449. γνώμην. (consilium.) ita Rav., merito probante B. vulgo ψυχήν, quam Cas. intelligebat constantiam in tolerandis adversis. verum de hoc non est quod quaerat Chorus apud eum, quem ψυχὴν ἄριστον πάντων appellaverit (424.). S.: τὸ μὲν Κλέωνος τῆς θυμέλης ἐπεξῆλθε πρόσωπον, τὴν Βουλὴν δῆθεν κινῆσαι κατ' αὐτῶν. οἱ δὲ περὶ τὸν Νικίαν τῷ ἀλλαντοπώλῃ παρακελεύονται γενναίως

450 νυνὶ δὲ δείξεις, εἴπερ ἀπεκρύψω τοῦτο
ἐς τὰς κοχώνας τὸ κρέας, ὡς αὐτὸς λέγεις·
θεύσει γὰρ ἄξας εἰς τὸ βουλευτήριον,
ὡς οὗτος ἐμπεσὼν ἐκεῖσε διαβαλεῖ
ἡμᾶς ἅπαντας, καὶ κραγὸν κεκράξεται.
455 ΑΛ. ἀλλ' εἶμι· πρῶτον δ', ὡς ἔχω, τὰς κοιλίας
καὶ τὰς μαχαίρας ἐνθαδὶ καταθήσομαι.
ΧΟ. ἔχε νυν, ἄλειψον τὸν τράχηλον τουτωί,
ἵν' ἐξολισθάνειν δύνῃ τὰς διαβολάς.
ΑΛ. ἀλλ' εὖ λέγεις καὶ παιδοτριβικῶς ταυταγί.
460 ΧΟ. ἔχε νυν, ἐπέγκαψον λαβὼν ταδί.

ἀντιστῆναι πρὸς αὐτόν. νῦν γάρ, φησίν, ἀντιστὰς πρὸς τὸν Κλέωνα ἔργῳ δείξεις, ἐάν (εἴ) σοι γενναῖον ἢ πανοῦργον ἐν τῷ πρώτῳ πέπρακται βίῳ. — νοῦν Cas. recte interpretatur ingenium et facultatem excogitandi consilia salutaria.

450. νυνὶ δὲ δείξεις. hoc adscriptum in margine codicis C Paris. excudi jussit Br., idque recte, si quid sentio: nam quod ceteri libri habent, νυνὶ διδάξεις, paulo insolentius dictum est. Schol. quoque: νῦν ἔργῳ δείξεις. similia in libris vetustis ε et ι, item ει et α: haec causa erroris. lenius est, quod infra legitur 728.

451. versus frequentiore σιγματισμῷ insignis. quare vellem libris firmaretur Dindorfii lectio ἐς τὰ κοχώνα, petita illa ex 398.

452. θεύσει γὰρ ἄξας. ὁρμῇ ὁρμήσας, ἐπεισελθών. καὶ Ὅμηρος· ἔμελλε θεύσεσθαι. — S.

454. κραγόν. Ἀρίσταρχος ὀξυτόνως ἀντὶ τοῦ κρανγαστικῶς. καὶ Ἡρωδιανὸς ἐν Ἀττικῇ προσῳδίᾳ. S.

455. ὡς ἔχω. ad verbum *ut habeo*, gallice *comme je me trouve* (*ut nunc sum*, qui haec mecum portem; h. e. quoniam haec mecum porto. cf. annot. ad Soph. Phil. 780.); quomodo loquimur, cum sine mora aliquid fieri a nobis indicamus etc. *Cas.*

456. μάχαιρα et *gladium* significat et *cultrum*. antiquissimi homines cultrorum usum diu ignorarunt: ergo gladiolis pro cultris utebantur. deinde fuerunt in usu et commoditatis et elegantiae causa cultri nostri; quo in genere celebres olim e Bithynia deferebantur. Varro notat in Γεροντοδιδασκάλῳ, cujus verba ap. Non. (p. 594, 32. Auct. lingu. lat. ed. Gothofr.) sic lege: *noctu cultro coquinario se trajecit: nondum enim ibi inventi erant cultelli hujus tempestatis e Bithynia.* — Cas.

457. ἀτέρ διδοῦμεν αὐτῷ ἀλείφεσθαι, ἵνα εὐχερῶς ὀλισθαίνειν (h. e. *elabi*. cf. Porson. ad Eur. Phoen. 1343. B.) δύνηται καὶ δύσληπτος ᾖ τῷ ἀνταγωνιστῇ. οὐκ ὀρθῶς δὲ τὸ λίπος παραλαμβάνουσι διὰ τὸ ἀλλαντοποιὸν αὐτὸν εἶναι. εἰώθασι γὰρ αὐτοὶ τὰ λίπη καταπέμποντες βάλλειν εἰς τὸ φύραμα, καὶ οὕτω πληροῦν τοὺς βοῦλους. (? an scripsit βοτύλους, *botulos?*) S.

458. ita Dind. auctore Dawesio Misc. crit. p. 339. vulgo ἐξολισθαίνειν, quae forma inusitata fuisse videtur Atticis. vid. Porson. ad Eurip. Phoen. 1398. (1304.) δέον εἰπεῖν τὰς λαβὰς ὡς ἐπὶ πάλης, τὰς διαβολὰς εἶπεν, αἷς ἔμελλε διαβάλλειν ὁ Κλ. S.

459. παιδ. ἐπειδὴ ἀνέτριψεν (fort. ἐνέτριψεν) αὐτὸν τῷ λίπει, παιδοτρίβην καλεῖ. S.

460. ἐπέγκαψον. κάψον, ἐπίφαγε ταδί. καὶ τοῦτο παρεπιγραφή. σκόροδον γὰρ αὐτῷ προσφέρει. — S.

ΑΛ. τί δαί;
ΧΟ. ἵν' ἄμεινον, ὦ τᾶν, ἐσκοροδισμένος μάχῃ.
καὶ σπεῦδε τἀχέως.
ΑΛ. ταῦτα δρῶ.
ΧΟ. μέμνησό νυν
δάκνειν, καταβάλλειν, τοὺς λόφους κατεσθίειν,
χὤπως τὰ κάλλαι' ἀποφαγὼν ἥξεις πάλιν.
465 ἀλλ' ἴθι χαίρων, καὶ πράξειας κατὰ νοῦν τὸν ἐμόν,
a. tr. κόμμα.
καί σε φυλάττοι Ζεὺς ἀγοραῖος· καὶ νικήσας
αὖθις ἐκεῖθεν πάλιν ὡς ἡμᾶς ἔλθοις στεφάνοις κατάπαστος!
a. Arist.

461. ἐσκορ. μάχῃ. μετήνεγκεν ἀπὸ τῶν ἀλεκτρυόνων. ὅταν γὰρ εἰς μάχην συμβάλλωσιν αὐτοὺς, σκόροδα διδόασιν αὐτοῖς, ἵνα δριμύτεροι ὦσιν ἐν τῇ μάχῃ. — κάλλαια δὲ τοὺς πώγωνας τῶν ἀλεκτρυόνων. (*paleas*. vid. Schneideri lex. gr. *N*. κάλλαια.) S.

462. σπεῦδε ταχ. alludit ad prov. σπεῦδε βραδέως, *festina lente*, quasi dicat: nolumus ut festines lente, quod vulgo dicitur, sed ut tota animi vi et corporis festines in hoc negotio. *Cas.*

463. κατα β. ita membr Paris., Br. vulgo διαβάλλειν, de quo B. sic: „Certe id de gallis dici non poterat, itaque existimandus erit Comicus alludens ad διαβολὰς posuisse pro καταβάλλειν, ut supra (458.) διαβολὰς pro λαβάς. sed κατ. hic praestat." Cas.: λόφος crista galli gallinacei, ad cujus cristae imitationem etiam cristae galearum sunt dictae eodem nomine.

465. — 469. haec alii aliter digerunt, putantque editores recentiores constare ex anapaestis dimetris, duobus paroemiacis (ἔλθοις στεφ. κατ. et πειραθέντες καθ' ἑαυτοὺς), uno monometro (ἤδη Μούσης ap. Br., ap. Dind. τοῖς ἀναπαίστοις). Rav.:

ἀλλ' ἴθι — πράξειας
κατὰ — φυλάττοι
Ζεὺς — νικήσας
αὖθις ἐκεῖθεν
πάλιν ὡς ἡμᾶς ἔλθοις
στεφάνοις κατάπαστος.
ὑμεῖς δ' ἡμῖν — νοῦν
τοῖς ἀναπαίστοις,
ὦ — Μούσης
πειρ. κ. ἑαυτούς.

satis apparere arbitror, breves illos versus, qui incipiunt verbis αὖθις, πάλιν, στεφάνοις, recte in unum conjungi, anapaestum illum Aristoph., pariterque sequentibus ὑμεῖς — νοῦν, addenda esse verba τοῖς ἀναπαίστοις, ut efficiatur anapaestus trim. acat., quod genus metri Stesichoreum appellari ap. Servium monuit Gaisford. ad Hephaest. p. 291. quibus versibus restitutis facile intelligitur, etiam verba ἀλλ' ἴθι — τὸν ἐμόν, et ab his proxima illa καί σε — νικήσας, inprimis autem postrema ὦ ἑαυτοῖς — ἑαυτοὺς, uno tenore pronuntianda esse, ut et sententiis congruant metra, et assurgat oratio gravior quam cui vulgarium anapaestorum vincula adhibeantur, quippe cum velut nuntia sit parabaseos longe audacissimae ejusdemque magnificentissimae. cf. annot. ad 510. — κατὰ — ἐμόν, ex animi mei sententia. cf. 511.

466. Ζεὺς ἀγ. cf. 384.

467. αὖθις ἐκ. πάλιν dictum per hyperbaton pro ἐκ. αὖθις πάλιν. S.: κατάπαστος, κατάμεστος, πλήρης, πεποιημένος. infra 899. hoc sensu dixit ἀλουργίδι κα-

ὑμεῖς δ' ἡμῖν πρόσχετε τὸν νοῦν τοῖς ἀναπαίστοις,
a. tr.
ὦ παντοίας ἤδη μούσης πειραθέντες καθ' ἑαυτούς!
a. Arist.
470 Εἰ μέν τις ἀνὴρ τῶν ἀρχαίων κωμῳδιδάσκαλος
ἡμᾶς παράβ.
ἠνάγκαζεν λέξοντας ἔπη πρὸς τὸ θέατρον παραβῆναι,
οὐκ ἂν φαύλως ἔτυχεν τούτου· νῦν δ' ἄξιός ἐσθ' ὁ ποιητής,
ὅτι τοὺς αὐτοὺς ἡμῖν μισεῖ, τολμᾷ τε λέγειν τὰ δίκαια,
καὶ γενναίως πρὸς τὸν τυφῶ χωρεῖ καὶ τὴν ἐριώλην.

τάπαστον, sed Nub. 1334., quem locum laudavit Be., similiter: πάντε πολλοῖς τοῖς ῥόδοις, *sparge me multis rosis.*

468. minus recte libri ἡμῖν. cf. Plut. 286. etc. πρόσχετε Bentl. aliique: nam vulgo προσέχετε.

469. frustra edd. Μούσης: vide Eur. Alc. 335. etc. S.: — παντοίας, παντοδαπῆς, ποικίλης, μεμουσωμένοι [ἀκροαταὶ,] καὶ πάσης παιδεύσεως καὶ (παντὸς) μέτρου ἀκροασάμενοι. — καθ' ἑαυτοὺς, ipsi per se, neque ii, qui aliorum tantum auditu acceperint de artibus musicis. cf. 476.

470. his anapaestis poëta reddit rationem, cur tantopere sit cunctatus in producendis in medium fabulis. duas affert causas: quod scribere comoediam res sit difficillima, et quod non valde animum ei facerent Athenn., soliti frui laboribus magnorum poëtarum, nulla aut tenui mercede proposita, ut plerique illorum facti grandaevi multa ex paupertate sint passi; quod ingeniosissime poëta illis exprobrat. — κωμῳδ. sicut Graeci et Lat. *fabulam docere* dixerunt pro *in scenam afferre*, ita et poëtae comici dicti sunt κωμῳδοδιδάσκαλοι, tragici τραγῳδοδιδάσκαλοι, ut nimirum distinguerentur ab histrionibus, qui voce canebant comica vel tragica carmina, quae propria est notio vocum κωμῳδὸς et τραγῳδός. *Cas.* ἀνὴρ κωμ. cf. Matth. gr. gr. §. 430, 7. Thesm. 155. ποιητὴν ἄνδρα.

471. ἔπη. ὅτι καὶ τὰ ἄλλα μέτρα ἔπη λέγονται. (λέγειν est oratorum, qui in senatu sententiam dicunt. [sed etiam poëtarum, ut monuit B., laudans Anacreontem od. 1.] ἔπη etsi generaliter omnes versus, tamen heroïci ita proprie vocantur. *Cas.*) παραβ. τῇ παραβάσει χρήσασθαι. λέγεται δὲ παράβασις ἤτοι ἐπειδὴ ἀπῆκται τῆς ἄλλης ὑποθέσεως, ἢ ἐπειδὴ παραβαίνει ὁ Χορὸς τὸν τόπον. ἐστᾶσι μὲν γὰρ κατὰ στίχον οἱ πρὸς τὴν ὀρχήστραν ἀποβλέποντες· ὅταν δὲ παραβῶσιν, ἐφεξῆς ἑστῶτες καὶ πρὸς τοὺς θεατὰς βλέποντες τὸν λόγον ποιοῦνται. S. cf. Hephaest. 71., p. 131. ed. Gaisford. et Schneideri lex. gr. v. παράβασις. monuit Be., similiter παριέναι dici oratores, qui ad dicendum prodeunt, velut ap. Demosth. Philipp. 2., ed. Reisk. t. 1. p. 66.

472. οὐκ ἂν φαύλως. οὐκ ἂν εὐχερῶς, οὐδὲ ἄνευ καμάτου καὶ πόνου.

474. γενν., *strenue.* τυφῶ Blomfield. ad Aeschyl. Ag. 639. gloss. vulgo Τυφῶ, usurpata persona; quae minus convenit τῇ ἐριώλῃ. S.: ὁ Τυφὼς Γῆς μέν ἐστιν υἱός, ἴσχυσε δὲ τοσοῦτον, ὡς μὴ ἀνθρώποις μόνοις δοκεῖν φοβερὸς εἶναι, ἀλλὰ καὶ τοῖς θεοῖς· καὶ εἷς ἀλό-

475 ἃ δὲ θαυμάζειν ὑμῶν φησιν πολλοὺς αὐτῷ προσιόντας
καὶ βασανίζειν, ὡς οὐχὶ πάλαι χορὸν αἰτοίη καθ' ἑαυτὸν,
ἡμᾶς ὑμῖν ἐκέλευσε φράσαι περὶ τούτου. φησὶ γὰρ ἀνὴρ
οὐχ ὑπ' ἀνοίας τοῦτο πεπουθὼς διατρίβειν, ἀλλὰ νομίζων
κωμῳδοδιδασκαλίαν εἶναι χαλεπώτατον ἔργον ἁπάντων·
480 πολλῶν γὰρ δὴ πειρασάντων αὐτὴν ὀλίγοις χαρίσασθαι·
ὑμᾶς τε πάλαι διαγιγνώσκων ἐπετείους τὴν φύσιν ὄντας,

γων ζώων ἰδέας μετέβαλλον τὰς μορφὰς διὰ τὸν ἐκείνου φόβον. (ἄλλως.) τυφὼς ἀνέμου ανστροφὴ, ἢ πυρός· τὸν Κλέωνα δὲ λέχει. ἐριώλη δὲ ἀναθυμιάσεως συστροφὴ, πρὶν ἐμπυρωθῆναι τὸν ἀέρα. καὶ ἡ μεγάλη δὲ πνοὴ οὕτως. — dictus est ille ventus procellosus (τυφὼς) a tundendo vel pulsando vela: nam τύφειν i. q. τύπτειν, verberare: v. Lennep. Etym. l. gr. p. 759. de vento typhone cf. Kapp. ad Pseudo- Aristot. de Mundo 4, 18. p. 129. B. ἐριώλην derivari monent ab ἔρι, valde, et ὀλλύναι. Hesych.: ἐριώλαι· ἀνέμων συστροφαὶ, αὔραι, πνοαί. ridicule laena villosa vocatur ἐριώλη Vesp. 1111.

476. βασαν., a poëta causam exigere. βάσανος instrumentum quaestionis: unde βασανίζειν proprie quaestionem habere. — χορὸν αἰτοίη. — poëta dramaticus, qui fabulam scripserat, chorum αἰτεῖν dicebatur, cum choragum quaereret, cujus sumtibus ea fabula doceretur. locabant enim poëtae operas suas locupletibus civibus, qui ex legibus Athenn. cogebantur χορηγεῖν, i. e. ludos edere et chorum sua pecunia instruere. sic leges χορὸν δοῦναι et χορὸν λαμβάνειν. Cas. cf. Ran. 94. F. A. Wolfius Proleg. orat. adv. Lept. p. XCI.: „Chorum, tanquam fabulae primariam partem, et eam, unde antiquitus omnis ratio scenae effloruit, ita Graeci usurpare consueverunt, ut verbi vis ad universam fabulam spectet." vide ibi plura de choragia. praeterea notum est, Aristophanem initio fabulas suas aliis poëtis ipsorum nomine edendas commisisse, primum autem drama Equitum per se in theatrum produxisse; qua de re K. laudavit argum. hujus comoediae et Vesp. 985. seqq.

478. τοῦτο πεπονθώς. hoc non est idem quod τ. πράξας, sed tenue discrimen. vide Viger. 5, 9, 12. Matth. gr. gr. §. 567. διατρίβειν, cunctari per se docere suas fabulas.

480. πειρ. μετελθόντων, ἐπιτηδευσάντων. ἀπὸ τοῦ πειρᾶν ἐσχημάτισε. (figuravit, figurate dixit.) πειρᾶν δὲ τὸ προσβαλεῖν τῇ γυναικὶ περὶ ἀφροδίτης. τροπῇ οὖν κέχρηται ὡς ἐπὶ γυναικός. διὸ καὶ τὸ χαρίσασθαι (copiam sui facere) ἐπήνεγκε. σημείωσαι (scribendum puto: ἐπήνεγκε, σημειώσας) οὖν σπανίως ἐπιτυχεῖν τινας, καὶ ὀλίγους κατορθῶσαι παντάπασιν. S.

481. ἐπετ. — τουτέστιν εὐμεταβλήτους, ὀλιγώρους, μὴ διαμένοντας ἐν τοῖς αὐτοῖς, ἀλλ' ἀψικόρους.

καὶ τοὺς προτέρους τῶν ποιητῶν ἅμα τῷ γήρᾳ προδιδόντας·
τοῦτο μὲν εἰδὼς, ἅπαθε Μάγνης ἅμα ταῖς πολιαῖς κατιούσαις,
ὃς πλεῖστα χορῶν τῶν ἀντιπάλων νίκης ἔστησε τρόπαια,
485 πάσας δ' ὑμῖν φωνὰς ἱεὶς, καὶ ψάλλων, καὶ πτερυγίζων,
καὶ λυδίζων, καὶ ψηνίζων, καὶ βαπτόμενος βατραχείοις,
οὐκ ἐξήρκεσεν, ἀλλὰ τελευτῶν ἐπὶ γήρως, οὐ γὰρ ἐφ' ἥβης,

S. — naturam esse annuam Atheniensibus ait: nam qui hoc anno placuerant poëtae, proximo anno displicebant. hujusmodi querimoniae etiam ap. lat. Comicos habentur. *Cas.* sic Terentius Hec. altero prologo, 8.: *quia scibam*, dubiam fortunam esse scenicam etc.

482. *οἷον, τοῖς νέοις χαίροντας ἀεὶ τῶν ποιητῶν, καὶ μὴ τοῖς ἀρχαίοις καὶ εἰς τὴν θυμέλην παριοῦσι πρῶτον.* προδ. *ἐπὶ γήρας, οὐδῷ καταλείποντας.*

483. *τοῦτο μὲν.* huic formulae respondet *εἶτα* 489. ut apud Sophoclem Phil. 1263.: neque enim semper sequitur *τοῦτο δέ.* vide Soph. Oed. Col. 405., ibique Döderlinum, Herm. ad Viger. annot. 15. et grammaticos. variant etiam Latini in hoc genere, dicentes *pars — pars, pars — alii, pars — quidam*, etc. — *Μάγνης*, poëta veteris Com., de quo Aristot. Poët. c. 3., Fabric. B. gr. 2. p. 543., Meineke Quaest. scen. specim. 1. scriptor *περὶ κωμῳδίας* Aristoph. Beck. vol. 4. p. XXVIII.: *Μάγνης δὲ Ἀθηναῖος ἀγωνισάμενος Ἀθήνησι νίκας ἔσχεν ιά. τῶν δὲ δραμάτων αὐτοῦ οὐδὲν σώζεται.* (ἄλλως.) *τὰ δὲ ἐπιφερόμενά ἐστιν ἐννέα. Cas.* πολιαῖς κατ. *cani descendere* dicuntur, cum de summo capite vel de temporibus, qua parte primum canescimus ex sententia quorundam veterum, mentum et barbam occupant. Theocriti dictum est (14, 68.) *ἀπὸ κροτάφων πελόμεσθα πάντες γηραλέοι*, et ap. poëtas (Hom. Il. 8, 518.) dicuntur senes *πολιοκρόταφοι.*

484. *χορῶν τῶν ἀντ. κατὰ τῶν ἀνταγωνιστῶν.* — S. intelliguntur chori Comici eorum poëtarum, qui de palma certabant cum Magnete, sumtum docendarum fabularum praebentibus choragis jussu suorum tribulium.

485. *πάσας φωνάς.* Wieland.: *alle Töne.* h. e. diversa genera comoediarum (vulgo dicunt *alle Manieren*), in quibus omnibus excelluisse dicitur Magnes. S.: *ψάλλων.* τοὺς (?) βαρβίτιδας (? fort. τοὺς Βαρβιτῳδοὺς, vel potius Βαρβιτιστὰς) τάσσουσιν οἱ λόγοι. h. e. αἱ διδασκαλίαι.) (ἄλλως.) τοὺς βαρβατιστὰς (Βαρβιτιστὰς) ὧν λέγοι. δρᾶμα δέ ἐστι τοῦ Μάγνητος. *η δὲ βάρβιτος εἶδος ὀργάνου μουσικοῦ.* πτερυγίζων (Plut. 571.) δὲ, ὅτι καὶ Ὀρνιθας ἐποίησε δρᾶμα. ἔγραψε δὲ καὶ Λυδοὺς, καὶ Ψῆνας, καὶ Βατράχους. ἔστι δὲ χρώματος εἶδος τὸ βατράχειον. ἀπὸ τούτου καὶ βατραχὶς ἱμάτιον. (1306.) ἐχρίοντο δὲ τῷ βατραχείῳ τὰ πρόσωπα, πρὶν ἐπινοηθῆναι τὰ προσωπεῖα.

486. *ψηνίζων* pro *Ψῆνας διδάσκων* nove dictum est cum ambiguitate ridicula. vide. Av. 564. et Schneideri lex. gr. v. *ψήν.*

487. *ἐξήρκ.* vobis satisfecit, pla-

ἐξεβλήθη πρεσβύτης ὢν, ὅτι τοῦ σκώπτειν ἀπελείφθη·
εἶτα Κρατίνου μεμνημένος, ὃς πολλῷ ῥεύσας ποτ' ἐπαίνῳ
490 διὰ τῶν ἀφελῶν πεδίων ἔῤῥει, καὶ τῆς στάσεως παρασύρων
ἐφόρει τὰς δρῦς καὶ τὰς πλατάνους καὶ τοὺς ἐχθροὺς προθελύμνους,
ᾄσαι δ' οὐκ ἦν ἐν ξυμποσίῳ πλὴν Δωροῖ συκοπέδιλε,

cuit. cf. Eurip. Hipp. 666 etc. τελ., *ad extremum*. vide Be. ad h. l. et Matth. gr. gr. §. 557.

488. ἐξεβλήθη, *ejectus* sive *exactus fuit*, *non stetit*. sic vett. loqui monuit K., cum significare volunt, fabulam poëtae alicujus non placuisse populo; quemadmodum etiam πίπτειν dicitur 503. τῷ ἐκβάλλεσθαι jungitur τὸ συρίττεσθαι ap. Suidam v. μόρσιμον, h. e. *sibilo* seu *pastoricia fistula* (Cic. ad Att. 1, 3.) *excipi*, quod itidem contingebat malis poëtis. de Principe tibicine Phaedrus fab. 5, 7.: *ab universis capite est protrusus foras*. cf. inferius 500.

489. de Cratino cf. 374. — ὃς πολλῷ ῥεύσας. τουτέστιν εὐδοκιμήσας πολλάκις· (perperam haec verba post ῥέουσι posita leguntur in libris.) οἱ γὰρ λάβρως ποταμοὶ ῥέοντες καὶ αὐτῆς τῆς γῆς παρασύρουσι μέρος, δι' ἧς ῥέουσι. καὶ Δημοσθ. ἐν Φιλιππικοῖς· τότε τοίνυν τυφῶνος πολλοῦ ῥέοντος καθ' ὑμῶν. δοκεῖ δέ μοι Ἀριστ. ἀφ' ὧν εἶπε Κρατῖνος περὶ αὐτοῦ (αὐτοῦ vel ἑαυτοῦ) μεγαληγορῶν, ἀπὸ τούτων καὶ αὐτὸς τὴν τροπὴν εἰληφέναι. ὁ γὰρ Κρατ. οὕτω πως ἑαυτὸν ἐπῄνεσεν ἐν τῇ Πυτίνῃ· ἄναξ Ἄπολλον, τῶν ἐπῶν τῶν ῥευμάτων (monui jam olim in annotatis ad Terent. Andr. 771., p. 470. ed. Berolin., scribendum videri τῶν ἐπιόντων ῥημάτων, neque haec de se praedicare Cratinum, sed Aristophanem aemulum laudare εἰρωνικῶς. cf. 8. ad 374. et 494. ἐπιόντων, ἐπερχομένων, tanquam ἀντιδιδασκάλου sive antagonistae.) Καναχῶσι πηγαί· δωδεκάκρουνον (τὸ inseruit Porson. ap. Dobr.) στόμα· Ἰλισσὸς ἐν φάρυγγι. (ἐν τῇ φάρυγγι idem ibid.) τί ἂν εἴποιμί σοι; Εἰ μὴ γὰρ ἐπιβύσει τις αὐτοῦ τὸ στόμα, Ἅπαντα ταῦτα καταχλύσει ποιήμασιν. — S. ῥεύσας. tropus frequens. Soph. Oed. Col. 224. τί δῆτα δόξης ἢ τί κλῃδόνος παλῆς Μάτην ῥεούσης ὠφέλημα γίγνεται —; cf. Trach. 445., Rhes. 276., Bähr. ad Plut. Alcib. c. 21. p. 179. sq.

490. ἀφελῶν. τὸ ἐπὶ τῆς φράσεως ἄκομψον καὶ ἁπλοῦν τοῦ Κρατίνου· ἀλληγορεῖσθαί φασι τὸ ἀφελές. κεῖται δὲ νῦν ἀντὶ τοῦ ὑγιὲς καὶ ὁλόκληρον. (?) ἢ τὸ μέγα (? fort. ἢ τὸ ὁμαλόν. Zonar. 1, 352. ἀφέλεος (ἀφελὴς Tittmann.) τόπος, ὁ ὁμαλός.) καὶ ἀνεπικώλυτον. (cf. Schneideri lex. gr. vol. 1. et 3. [Supplement-Band] v. ἀφελής.) — στάσεις δὲ τὰ ἀναχώσματα τῶν ποταμῶν. (?) S. σύρειν est *trahere*. — παρασύρειν est velut in transitu rapere, ut cum torrens arbores evulsas rapit secum. στάσις est *statio*, ubi res quaedam suas sedes habet. *Cas.* Wieland.: *aus ihren Sitzen gerissen*.

491. προθ. προῤῥίζους. — ὡς τοῦ Κρατίνου παμψηφεὶ νικῶντος τοὺς ἀνταγωνιστάς. S.

492. Δωροῖ συκ. Κρατίνου μέλους ἀρχή. σκώπτων δέ τινα ἐκεῖ-

καὶ τέκτονες εὐπαλάμων ὕμνων· οὕτως ἤνθησεν ἐκεῖνος·
νυνὶ δ' ὑμεῖς αὐτὸν ὁρῶντες παραληροῦντ' οὐκ ἐλεεῖτε,
495 ἐκπιπτουσῶν τῶν ἠλέκτρων, καὶ τοῦ τόνου οὐκ ἔτ' ἐνόντος,
τῶν θ' ἁρμονιῶν διαχασκουσῶν, ἀλλὰ γέρων ὢν περιέῤῥει,
ὥσπερ Κοννᾶς, στέφανον μὲν ἔχων αὖον, δίψει δ' ἀπολωλώς,

νος δῴοδόκον καὶ συκοφάντην τοῦτο εἶπεν. S.

493. τέκτονες πάντες οἱ τεχνῖται. καὶ τοῦτο δὲ ἐκ τῶν Εὐμενίδων Κρατίνου. εὐπαλ. δὲ εὐδιακεχειρισμένων (εὖ διακεχ. male διακεχωρισμένων Zonar. v. εὐπαλάμων ὕμνων.) ἢ συντεταγμένων. S. ἤνθ. floruit, excelluit.

494. παραλ. διαπορούντα καὶ ἀσχημονοῦντα. (*faseind.*) ταῦτα ἀκούσας ὁ Κρατῖνος ἔγραψε τὴν Πυτίνην, δεικνὺς ὅτι οὐκ ἐλήρησεν ἐν οἷς κακῶς λέγει τὸν Ἀριστοφάνην ὡς τὰ Εὐπόλιδος λέγοντα. S. cf. annot. ad 489. et infra ad 498.

495. ἐκπιπτ. τῶν ἠλ. ἰδίως τὰ ταῖς κλίναις ἐπιβαλλόμενα οὕτως ἐκάλουν. ἤλεκτρα. (ἠλέκτρας, ut Suid. v. ἤλεκτρα, vel potius ἠλέκτρους.) μεταφορᾷ οὖν κέχρηται ἀπὸ τῶν κλινῶν. αἱ γὰρ ἀρχαῖαι κλῖναι τοὺς πόδας εἶχον ἠσφαλισμένους ἄνθραξι καὶ ἠλέκτροις, ὥσπερ νῦν ἀργύρῳ ἢ καττιτέρῳ. διόπερ βαφυτόνως ἀναγνωστέον ἀπὸ τοῦ αἱ ἤλεκτροι τῶν ἠλέκτρων. (vid. de hac forma praeter alios Bröndsted. in Bredovii Epist. Paris. p. 142. sunt αἱ ἤλεκτροι opera vel operum artiumque ornamenta ex electro facta, sive id intelligamus succinum, sive auri et argenti mixturam quandam. vide, quam B. laudavit, I. M. Gesneri praelectionem de Electro veterum, Comment. Soc. Litt. Gotting. t. 3. p. 67. seqq. bene monuit B., h. l. non lectorum ornamenta dici, sed potius lyrae quasdam partes, velut epitonia. Voss. secundum Wieland.: *da die Wirbel der Laut' ausfallen.*) καὶ — ἐνόντος. ἀκολούθως μετὰ τὴν κλίνην ἐμνημόνευσε τοῦ τόνου. τόνος γὰρ τὰ τῶν κραββάτων σχοινία. τροπικῶς δὲ δηλοῖ τὴν τῆς φωνῆς τάσιν. S. sane τόνος musico significatu accipiendus est, qua de re B. conferri jussit Zon. 2. p. 1786.

496. τῶν θ' ἁρμ. ἁρμονίας λέγει τὰ συμπησσόμενα τῶν κρουμάτων μέρη. ἐπέμεινε δὲ τῇ τροπῇ· καὶ γὰρ ἁρμονίαν λέγομεν τὴν τῶν ποιημάτων σύνθεσιν. διαχασκ. κεχηνυιῶν, διεσκορπισμένων καὶ μὴ ἐχουσῶν εὐέπειαν. S. concinnitate carminum fatiscente. — *Be.*

497. ὁ Κοννᾶς αὐλητὴς ἦν καὶ μέθυσος, ὃς εἰς συμπόσια καρῆει συνεχῶς ἐστεμμένος. οὗτος Ὀλυμπιονίκης γενόμενος καὶ πολλάκις στεφανωθεὶς πενιχρὸς ἦν, μηδὲν ἔχων ἄλλ' ἢ τὸν κότινον. ἐφ' οὗ Κρατῖνος εἶπεν· ἔσθιε καὶ σῇ γαστρὶ δίδου χάριν, ὄφρα σε λιμὸς Ἐχθαίρῃ· Κοννᾶς δὲ πολυστέφανος νικήσει. καὶ πάλιν· Δελφὸς ἀνήρ, στέφανον μὲν ἔχων, δίψει δ' ἀπολωλώς. λέγει δὲ αὐτὸν τοσαῦτα νικήσαντα μηδέπω τετιμῆσθαι. ἡ δὲ παροιμία (v. Diogenian. 4, 26.) στέφανον μὲν ἔχων, δίψει δ' ἀπολωλώς. (vulgo post haec verba leguntur illa καὶ πάλιν· Δελφὸς — ἀπολωλώς. fraudi librariis fuisse videtur similitudo clausularum.) πρὸς τὸν Κρα-

ὃν χρῆν διὰ τὰς προτέρας νίκας πίνειν ἐν τῷ πρυταν εἰῳ,
καὶ μὴ ληρεῖν, ἀλλὰ θεᾶσθαι λιπαρὸν παρὰ τῷ Διονύσῳ.
500 οἷας δὲ Κράτης ὀργὰς ὑμῶν ἠνέσχετο καὶ στυφελισμοὺς,
ὃς ἀπὸ σμικρᾶς δαπάνης ὑμᾶς ἀριστίζων ἀπέπεμπεν,
ἀπὸ κραμβοτάτου στόματος μάττων ἀστειοτάτας ἐπινοίας·

τῖνον δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι μέθυσός ἐστι. S. de Conna cf. Vesp. 645.

498. (πίνειν.) ἔχεται καὶ τοῦτο τῆς ἐννοίας τῆς προκειμένης· σιτεῖσθαι γὰρ ἔλεγον ἐν τῷ πρυτανείῳ, οὐχὶ πίνειν, παρὰ τῷ Διονύσῳ δὲ ἀντὶ τοῦ ἐν θεάτρῳ. S. imo, ut videtur, in nobilissimo theatri loco. nam in theatris discretae sedes; ubi autem imagines deorum collocabantur, ibi commodissimus ad spectandum erat locus idemque honestissimus, theatrum Libero patri consecratum: vid. Tertull. de Spectaculis. *Cas.* Cratinus ambiguam Nostri laudem excepit eo modo, qui egregium senis 97 annorum ingenium prodit. ut enim doceret, nondum se vi poëtica ita carere, ut aemulus fingebat, anno post (Ol. 89, 1.) edidit comoediam, praemio ornatam, *Vini lagenam* (Πυτίνην) inscriptam, qua se ipse perstrinxit. (? cf. annot. ad 489.) v. Meurs. Bibl. Att. in Gronov. Thes. t. 10. p. 1472. *Wieland.* interp. B.

499. καὶ μὴ ληρεῖν, nec nugari, h. e. nec eo redactum esse, ut scribere ac docere pergeret comoedias nullius pretii. — λιπαρὸν, *nitidum*, *lautum*, *beatum*. Dionys. Halic. art. rhet. p. 246. λιπαρὸν καὶ εὔδαιμον ῥῆρας. vid. Schäfer. Melet. cr. p. 52.

500. Κράτης. οὗτος κωμῳδίας ἦν ποιητὴς, ὃς πρῶτος ὑπεκρίνατο Κρατίνου (πρῶτον ὑπ. Κρατίνῳ), καὶ αὐτὸς ποιητὴς ὕστερον ἐγένετο. (aequalis Aristophanis senior, cujus 90 comoediae numerantur ap. Suidam, sed per errorem, quoniam earum plurimae sunt Cratini. vide, quos B. laudavit, Heringam Obss. crit. p. 295. et Fabric. Bibl. gr. 2. p. 428. seqq.) — στυφελισμοὺς δὲ ὀργὰς, λοιδορίας, ὕβρεις, μέμψεις. (cf. 488.) S.

501. ἀπὸ σμικρᾶς δαπ. pro σμικρᾷ δαπάνῃ. formula satis usitata. vide Matth. gr. gr. §. 401. annot. 2. simile sequ. versu ἀπὸ κραμβ. στόματος. cf. 737. Cas.: „Obiter poëta more suo irridet hunc Cratetem, de quo dici solitum, breves ipsum et non nimis ingeniosas fabulas docere. (S.: σμικρὰ ἐποίει, καὶ ἔτερπε τοὺς ἀκροατὰς, γράφων ἡδέα.) propterea ait poëta, ipsum non magno sumtu pavisse Athenienses. familiare est optimis scriptoribus ἑστιᾶσθαι et reliqua verba, quae conveniunt esui aut potui, transferre ad voluptatem, quae capitur, cum audimus recitari versus aut aliquid, quod placet.“ — Plautus Poen. prol. 8. *saturi fite fabulis.* ἀριστίζων, prandium dans, non coenam, quae lautior.

502. κραμβ. ἡδυτάτου, (ἢ) ξηροτάτου. (recte: ut intelligatur aridum et velut jejunum genus orationis, quale fuit Cratetis, non inficetum illud quidem, sed ἐνθουσιασμῷ carens Bacchico.) ἔπαιξε δὲ ἀπὸ τῆς τοῦ λαχάνου ἐπινοίας. (?) αὐτοσχέδιος γὰρ ἦν περὶ τὰ δράματα. ἢ διὰ τὸ καπυρόν. — μάττων δὲ σκεπτόμενος, κατασκευάζων, ἐφευρίσκων. ἀντήρκει δὲ ἀντεῖχε. (*obstitit* adversariis, nec semper exactus fuit.)

χοῦτος μέντοι μόνος ἀντήρκει, τοτὲ μὲν πίπτων,
— τοτὲ δ' οὐχί.
ταῦτ' ὀῤῥωδῶν διέτριβεν ἀεὶ, καὶ πρὸς τούτοισιν ἔφασκεν
505 ἐρέτην χρῆναι πρῶτα γενέσθαι, πρὶν πηδαλίοις ἐπιχειρεῖν,
κᾆτ' ἐντεῦθεν πρωρατεῦσαι καὶ τοὺς ἀνέμους διαθρῆσαι,
κᾆτα κυβερνᾶν αὐτὸν ἑαυτῷ. τούτων οὖν ἕνεκα πάντων,
ὅτι σωφρονικὸς, κοὐκ ἀνοήτως ἐσπηδήσας ἐφλυάρει,
αἵρεσθ' αὐτῷ πολὺ τὸ ῥόθιον! παραπέμψατ' ἐφ' ἕνδεκα κώπαις

503. μόνος, *solus*, h. e. inprimis, prae ceteris. Soph. Oed. R. 283. ᾧ Τάληθὲς ἐμπέφυκεν ἀνθρώπων μόνῳ cf. annot. ad Antig. 763. — πίπτων. cf. annot. ad 488. S.: οἷον, ἀνὰ μέρος εὐδοκιμῶν, ἔσθ' ὅτε δὲ ἡττώμενος. τοῦτο δὲ εἶπεν, ὡς οὐκ ἀεὶ εὐδοκιμοῦντος.

506. πρωρ. — tertius (gradus artis nauticae) sequitur τῶν πρωρατευόντων. πρώρα pars est navis anterior, ad quam qui sedent, scopulos praevident et alia navigationum incommoda; *ventos autem isti spectant*, ut ait poëta; quod hodie inventa pyxide nautica facillimum est. *Ex Cas.*

507. ita Rav., nec male: vid. annot. ad Ran. 189. et cf. Bähr. ad Plut. Alcib. c. 13. p. 132. ceteri codd. hiante versu τούτων οὕνεκα. K. τούτων οὖν οὕνεκα, Br. τ. γοῦν οὕνεκα, quae κακόφωνα.

508. σωφρονικός. suhaudi ἐστί. vulgo σωφρονικῶς, quod cum ἐφλυάρει inepte connecteretur. defendi tamen poterat aliud verbum supplendo, ἐποίει, ἔλεγε, προσῆλθεν, quae Casauboni est sententia. (— Sensus est: σωφρονικῶς προσῆλθεν ὑμῖν, *modeste accessit ad vos*. Cas.) sed facile librarius hic labi potuit. *Br.*

509. Eustath., monente K., ad Odyss. ε'. p. 1540.: τὸ δὲ ῥόθιον ἐπίθετον κύματος ῥοθοῦντος κατὰ ὀνοματοποιΐαν. οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον τὸ ῥεῦμα οὕτω καλοῦσιν. οἱ δὲ ὕστερον Ἀττικοὶ τὴν σύντονον εἰρεσίαν οὕτω φασὶ, καὶ ῥοθιάζειν τὸ ἐρέσσειν εὐτόνως. ἐλέγετο δὲ ῥοθιάζειν καὶ ὅτε οἱ ναῦται ἐπὶ κώπαις δέκα τυχὸν ἢ καὶ πλείοσι παίοντες, εἶτα ἅμα παυσάμενοι, ὡς ἐκ συνθήματος, ἅπαξ ἀνεφώνουν, ὡς καὶ νῦν ποτε γίνεται· καί ἐστι τοιοῦτον παρ' Ἀριστοφάνει τὸ Αἴρεσθ' αὐτῷ — κώπαις· τουτέστιν, εὐφημήσατε τὸν δεῖνα ῥοθιάζοντες ναυτικῶς. Cas.: „Allegorice," inquit, „poëta de plausu theatri loquitur, tanquam de strepitu aquarum, et ῥόθιον pro plausu accipitur, venusta translatione. παραπέμπειν est deducere, comitari aliquem abeuntem. videtur species proverbii, quod dicitur a poëta, παραπέμπειν ἐφ' ἕνδεκα κώπαις, *prosequi aliquem remis XI.*; quod significat quam honestissime comitari al. abeuntem. cum resp. honorem alicui habere volebat, eo navigante jubebantur praefecti rei nauticae magno apparatu eum comitari et aliquantum prosequi. eo allusit Ar. per 11 remos intellige 11 naves, ut saepe a parte totum intelligimus; vel fortasse intelligitur magna navis, quae remis 11, utrimque scil., h. e. 22, agitetur." Ad quae B. respondens hanc horum sententiam esse ait: faustissi-

510 θόρυβον χρηστὸν ληναΐτην, ἵν' ὁ ποιητὴς a. tr.
μακρόν.
ἀπίῃ χαίρων, κατὰ νοῦν πράξας, φαιδρὸς λάμποντι
προσώπῳ! a. Arist.
ΗΜ. Ἵππι' ἄναξ Πόσειδον, ch. d. c. στ.
ᾧ χαλκοκρότων ἵππων κτύπος καὶ as., a. et i. h.
χρεμετισμὸς ἀνδάνει, καὶ an.

ma omnium spectatorum acclamatione prosequimini strepitum laetum Lenaeorum. recte quidem ille; sed quaeras tamen, cur undecimum potius quam alium quendam remorum numerum dixerit Ar. commemorantur enim ap. vett. praeter triremes etiam naves τετρήρεις, πεντήρεις, ἐννήρεις, δεκήρεις aliaeque, ut monuit vir eruditissimus G. G. S. Köpke in libro germ. de re bellica Gr. p. 273.; novimusque ex Plinio (H. N. 16, 40.) undeciremem Demetrii ex una cedro. verum dubitare licet, an ejusmodi naves in usu fuerint Atheniensibus tempore belli Pelop.; et fac fuisse, tamen parum honorifice unica navis juberetur prosequi pompam festi et chorum Comicum. quare 11 naves dici arbitror, sed ἀλληγορικῶς, ut 10 tribus Atticae et senatus Quingentorum intelligantur, h. e. universus populus Atheniensis.

510. de Lenaeis vide annott. ad argum. Acharnensium et ad ejus fabulae 202. quod ad metrum attinet, hic quoque, ut superius, 465. aliisque in locis, librarii vulgares anapaestorum formulas usurparunt, haec ita scribentes:

θόρ. χρ. λην.,
ἵν' ὁ π. α. χαίρων,
κατὰ ν. πρ.
φαιδρὸς λ. προσώπῳ,

cum orationi huic Chori in maximam spem erecti itidem conveniant versus generosioris spiritus, quales sunt anapaesti trimetri atque Aristophanei.

511. κατὰ νοῦν. cf. 465. S.: φαιδρὸς λ. πρ. ἱλαρὸς, φαιδρὸς τὸ μέτωπον. ἢ διὰ τὸ φαλακρὸν εἶναι τὸν Ἀριστοφάνην, (?) B.: Sensus: *nitens hilari fronte.*

512. ἵππι' ἄναξ. οὐκ ἀργῶς τῷ Ποσειδῶνι νῦν ἐπίθετον ἔθηκε τοῦτο, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς ὁ Χορὸς συνέστηκεν ἐξ ἱππέων. — S. Ita ap. Latinos Hippius i. e. Equester colebatur; alio nomine *Consum* dixerunt vett. Romani (vid. Festus vv. Hippius et Consus. B.): nam et eundem consilii deum crediderunt, atque in ejus honorem ludos Circenses constat primum institutos. vid. Tertull. lib. de Spectac. c. 5. *Cas.*

513. χαλκ. χαλκοπόδων, τουτέστι τὰς ὁπλὰς ἰσχυρὰς ἐχόντων. συμβαίνει γὰρ ἠχεῖν τὴν γῆν ἐπικρουομένην τοῖς ποσὶ τῶν ἵππων. S. proprie hoc epitheton convenit iis, qui sonum aere cient, ut qui cymbala tinnire faciunt: κρότος strepitus; (aliter χαλκόκροτον φάσγανον Eurip. Phoen. 1480. dicitur et χαλκόκροτος Δαμάτηρ Pind. Isthm. 7, 3. B.) sed equis hic tribuitur, quemadmodum ap. alios poëtas celebrantur aeripedes equi. inter laudes equi est ungula firma esse et quae non facile noxam contrahat. hinc bonos pede appellarunt *aeripedes*, non sine allusione tamen ad quosdam fabulosos equos aeripedes in Cholchide. possunt sic dici equi nostri hodie, quorum soleae ferro suppinguntur. vetustissimos homines hoc ignorasse certum est. meminit tamen Sueton. (Vesp. 23.) modi calceandi mulas, item Dio (62, 28. ubi cf. Reimar. 2. p. 1024. B.) et aliquot e veteribus. *Cas.* cf. Schneideri lex. gr. v. χαλκόκροτος.

515 κυανέμβολοι θοαὶ μισθοφόροι τριήρεις, as., an. et i. h.
5 μειρακίων θ' ἅμιλλα λαμπρυνομένων ἐν ἅρμασιν as., 2 ch. d.
καὶ βαρυδαιμονούντων, ch. d. c.
δεῦρ' ἔλθ' ἐς χορὸν, ὦ χρυσοτρίαιν', ὦ ch. d. h. c. l. m.
δελφίνων μεδέων Σουνιάρατε,
520 ὦ Γεραίστιε παῖ Κρόνου, Φορμίωνί τε φίλτατ' pri.
10 ἐκ τῶν ἄλλων τε θεῶν Ἀθηναίοις πρὸς τὸ παρεστώς. as., 2 a. par.
ΧΟ. Εὐλογῆσαι βουλόμεσθα τοὺς πατέρας ἡμῶν, ὅτι t. t. c. ἐπίῤῥ.
ἄνδρες ἦσαν τῆσδε τῆς γῆς ἄξιοι καὶ τοῦ πέπλου,

515. κυαν. ἤτοι αἱ τοὺς ἐμβόλους ἔχουσαι κυανῷ βεβαμμένους, ὡς μιλτοπάρηοι αἱ μεμιλτωμέναι. — μισθ. τρ. αἱ τοὺς ἐπὶ μισθῷ στρατευομένους ἄγουσαι. S. — naves mercenariae dicuntur vel quod mercenarios milites gestarent, vel quod certae pensiones penderentur iis, qui ipsas regebant et agebant. *Cas.* Voss.: *und die mit blauem Schnabel rasch Eilenden Kriegsfregatten.*

516. λαμπρ. ἀντὶ τοῦ καυχωμένων, καὶ νικώντων ἐν τοῖς ἅρμασι. S. significat, *curules ludos*, sive, ut Latini appellarunt, *Circenses* Neptuno fuisse sacros. ad hos peragendos equi adhibebantur vel singulares vel juncti, atque hi potissimum. *Cas.*

517. βαρυδ. ὅτι ἄθλιοι ἦσαν οἱ ἱπποτροφοῦντες, καταναλίσκοντες αὐτῶν (αὐτῶν) τὴν οὐσίαν. S. — jocus παρὰ προσδοκίαν. — magnorum enim sumtuum res erat equos curules alere. vide prologum Nubium. *Cas.*

518. ὦ χρυσ. περιφραστικῶς. τῆς θαλάττης βασιλεῦ. Σουνιάρατε δὲ, ᾧ ἐν τῷ Σουνίῳ ἀρῶνται καὶ εὔχονται. Σούνιον δὲ ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς. S. monuit Cas., ibi fuisse templum Neptuni, in quo vota faciebant, qui ex agro Attico solvebant. cf. Av. 828.

520. Γεραιστὸς ἀκρωτήριον τῆς Εὐβοίας, τῇ μὲν Κρημνίτην ἔχων, τῇ δὲ Λέχαιον. ἱερὰ δέ εἰσι τοῦ Ποσειδῶνος, ἔνθα ὁ Εὔριπος. Φορμίωνί τε φίλτατε. προσφιλέστατε τῷ Φορμίωνι. — στρατηγὸς δὲ Ἀθηναίων ναυτικώτατος ὁ Φορμίων, καὶ πολλάκις εὐτυχήσας ἐν ναυμαχίαις καὶ ἐν τῇ πρὸς Λακεδαιμονίους μάχῃ κατορθώσας νζ' (?) νεῶς διέφθειρεν. S. intelligi videtur Phormio, Asopii fil., qui expeditioni adversus Samum feliciter interfuit (Thuc. 1, 117.), tum Ol. 87, 4. Corinthios et Peloponnesios proelio navali vicit (Thuc. 2, 84. sequ.), rursusque, dubio antea eventu (ib. c. 92., ubi cf. interpp.). B.

521. πρὸς τὸ παρ. τουτέστι πρὸς τὰ παρόντα καὶ ἐνεστῶτα πράγματα. ἐπὶ νεωστὶ Ἀθηναῖοι Φορμίωνος στρατηγοῦντος περὶ ναυμαχίαν ἠνδραγάθησαν. *Ex S. in praesentia*, h. e. tempore belli, quo tempore Neptunus inprimis carus esse dicitur Atheniensibus, mari quam terra potentioribus.

522. — εὐλογ. ἀντὶ τοῦ ἐπαινέσαι, ὑμνῆσαι, ἐγκωμιάσαι. S. laudes majorum fortium nec lucri cupidorum, quos se aemulaturum esse promittit Chorus.

523. τοῦ πέπλου. ἰδίᾳ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις πέπλος τὸ ἅρμενον

οἵ τινες πεζαῖς μάχαισιν ἔν τε ναυφράκτῳ στρατῷ
525 πανταχοῦ νικῶντες αἰεὶ τήνδ' ἐκόσμησαν πόλιν.
οὐ γὰρ σύδεὶς πώποτ' αὐτῶν τοὺς ἐναντίους ἰδὼν
ἠρίθμησεν, ἀλλ' ὁ θυμὸς εὐθὺς ἦν Ἀμυνίας·
εἰ δέ που πέσοιεν ἐς τὸν ὦμον ἐν μάχῃ τινὶ,
ταῦτ' ἀπεψήσαντ' ἄν, εἴτ' ἠρνοῦντο μὴ πεπτωκέναι,
530 ἀλλὰ διεπάλαιον αὖθις. καὶ στρατηγὸς οὐδ' ἂν εἷς
τῶν πρὸ τοῦ σίτησιν ᾔτησ' ἐρόμενος Κλεαίνετον·
νῦν δ' ἐὰν μὴ προεδρίαν φέρωσι καὶ τὰ σιτία,

(velum) τῆς Παναθηναϊκῆς νεώς, ἣν οἱ Ἀθηναῖοι κατασκευάζουσι διὰ τετραετηρίδος. ἧς καὶ τὴν πομπὴν ἀπὸ τοῦ Κεραμεικοῦ ποιοῦσι μέχρι τοῦ Ἐλευσινίου. — S. cf. Av. 792. — Cum moris esset Athenis peplum quotannis (imo quinto quoque anno in magnis Panathenaeis; non in parvis, quae quotannis celebrabantur.) Minervae consecrare et in ejus templum magna pompa deferre, in peplo illo depictae erant acu muliebri vel radio res gestae Minervae, puta opera Jovi praestita in bello contra Gigantes, item certamen cum Neptuno, et id genus. ambitio hominum obtinuit, ut nomina bene de rep. meritorum et res gestae peplo illi intexerentur. illustre testimonium h. l.: ait enim poëta, majores dignos fuisse peplo, i. e. quorum nomina peplo Minervae insererentur. meminit et Virg. in Ciri. (v. 21. seqq.; ubi vid. Heyn. B.) *Ex Cas.*

524. ναυφρ. στρατῷ. τῷ συμπεφραγμένῳ ναυτικῷ. S. est periphrasis classis. *Ex Cas.*

527. Ἀμυνίας. ἀμυντήρ. ἀμυντήριος. S.: ἕτοιμος πρὸς τὸ ἀμύνασι. — Cas.: „Attica elegantia. solent enim poëtae propriis nominibus uti pro participiis (vel non propriis nominibus, vel etiam adjectivis), ut Hector pro detinente, quia est ab ἔχω, et talia multa ap. Athen. (3, 20.) sic ἀμυνίας (Ἀμυνίας) pro ἀμύνων, ut, si quis latine dicat *est Vincentius* pro *vincens* sive *vincit*. sensus est, statim illos viso hoste impetum fecisse.“ cf. 568.

528. εἶδος παλαίσματος, ὅ τινες ψευδόπτωμα καλοῦσι. — καὶ γὰρ τῶν παλαιόντων οἱ εἰς τὸν ὦμον πεσόντες ἐξαναστάντες εἰώθασιν ἀποψᾶν τὴν κόνιν, ἵνα μὴ ἴχνος ἔχοιεν μηδὲ ἔλεγχον τοῦ πτώματος. — S.

531. σίτησιν λέγει τὴν ἐν πρυτανείῳ τράπεζαν. τουτέστι δημοσίᾳ τρέφεσθαι οὐδεὶς ἂν τῶν παλαιῶν ἠξίωσεν· ὡς τῶν κατ' αὐτὸν στρατηγῶν τοῦτο ποιούντων, καὶ ὡς ἐπὶ μισθῷ ὑφισταμένων κατορθῶσαί τι τῇ πόλει. Κλεαίνετον. οὗτος ὁ Κλεαίνετος φαίνεται κατεδηδοκὼς τὴν οὐσίαν καὶ ἡδυπαθήσας. (?) οἱ δὲ, ὅτι οὗτος ἔγραψε ψήφισμα μὴ δεῖν δοθῆναι τοῖς στρατηγοῖς σίτησιν. σπανίως δὲ μέμνηται τοῦ Κλεαινέτου, καὶ σχεδὸν ἐνταῦθα μόνον. στοχάζονται νῦν τινες, ὅτι οὗτος ἂν εἴη ὁ τὴν σίτησιν περιποιήσας τῷ Κλέωνι. S. monuit Be., patrem Cleonis Cleaenetum dici ap. Thuc. 3, 36, et 4, 21. Cas.: „Hic Cleaenetus auctor legis fuerat, qua frenabantur publicae σιτήσεις. qui igitur eo aspirabant, ambitiosis precibus eum demulcebant.“ legendus inprimis de hisce praemiis publicis Atheniensium F. A. Wolfius in Prolegomenis orationis Leptin. pp. LXXII. sqq.

532. προεδρίαν. τιμῆς καὶ οὗτος τρόπος. ἐξὴν δὲ τοῖς τῆς τιμῆς ταύτης τυχοῦσι καὶ ἐν βουλευτηρίῳ, καὶ ἐν ἐκκλησίᾳ, καὶ ἐν θεάτροις, καὶ ἐν ἄλλῳ παντὶ συλλόγῳ, τοὺς προλαμβάνοντας, οἵτινες ἦσαν,

οὐ μαχεῖσθαί φασιν. ἡμεῖς δ' ἀξιοῦμεν τῇ πόλει
προῖκα γενναίως ἀμύνειν καὶ θεοῖς ἐγχωρίοις·
535 καὶ πρὸς οὐκ αἰτοῦμεν οὐδὲν πλὴν τοσουτονὶ μόνον·
ἤν ποτ' εἰρήνη γένηται καὶ πόνων παυσώμεθα,
μὴ φθονεῖθ' ἡμῖν κομῶσι, μηδ' ἀπεστλεγγισμένοις.
ΗΜ. Ὦ πολιοῦχε Παλλὰς, ἀντ.
ὦ τῆς ἱερωτάτης, ἁπασῶν

ἐξεγείραντας αὐτοὺς (αὐτοὺς vel ἑαυτοὺς) εἰς τὸν ἐκείνων τόπον καθίσαι. πεποίηται δὲ τὸ ὄνομα ἀπὸ τοῦ τὴν πρώτην αὐτοὺς ἕδραν ἔχειν. S. vid. Casaub. ad Theophr. Char. c. 5. περὶ ἀρεσκείας. K.

532. τὰ σιτία. οἱ ἐπὶ στρατείαν ἐξιόντες χρόνου τινὸς ἐπήγοντο σιτία. οὗτοι δὲ, φησὶν, οἱ νῦν, ἐὰν μὴ προεδρίας τινὸς [τιμῆς] ἀξιωθῶσιν, οὐκ ἐξίασιν ἐπὶ πόλεμον. σιτία γοῦν εἶπε τὴν ἐν πρυτανείῳ σίτησιν. S. cf. 658.

534. θεοῖς ἐγχωρίοις. *diis indigenis*, qui etiam πατρῷοι dicuntur. sunt autem procul dubio illi, qui nuncupantur in jurejurando epheborum Atheniensium, Agrauli, Enyalius, Mars, Jupiter, Thelo et Hegemone. vid. Köpkii liber germ. de legg. et judd. Gr. p. 425. sequ. cf. Soph. Trach. 166.

535. πρὸς, *praeterea*. Eurip. Phoen. 575. καὶ κατακτενῶ γε πρός. cf. Eurip. Androm. 370., El. 638. etc.

537. κομῶσι. τρυφῶσι, πλουτοῦσι. τὸ γὰρ κομᾶν ἐπὶ τοῦ τρυφᾶν λέγεται, καὶ γαυροῦσθαι, καὶ μέγα φρονεῖν. ἄλλως τε καὶ ταῖς θριξὶ κομᾶν εἰς τιμὴν συγκεχώρηται αὐτοῖς. (cf. annot. ad 225. et Schneideri lex. gr. v. κομάω.) ἀπεστλεγγ. κεκαρμένοις. (imo κεκαθαρμένοις, *strigili detersis*.) Κινέας γὰρ καὶ Φρῖνος εἰσηγήσαντο μεταστῆναι τοὺς νέους, νόμον γράψαντες μηκέτι ἀβροδιαίτους εἶναι, ὃν τρόπον τοπάλαι, μηδὲ κομᾶν. ἢ ἀπεξεσμένοις καὶ ἐπανήκουσιν ἀπὸ ἀλείμματος. (ab unctione et balneis.) Ἀππίων δὲ ἀκούει στλεγγίδας τὰς σταγόνας τοῦ ἐλαίου. (ἄλλως.) ἀπεστλ. ἀντὶ τοῦ ἐγκεκαθαρμένοις, ματτομένοις. στλεγγὶς γὰρ ἡ ξύστρα, καὶ στλεγγιζόμενος ἀποξυόμενος. καὶ ἀλλαχοῦ Γήρα· εἰ παιδαρίοις ἀκολουθεῖν δεῖ σφᾶῖρα καὶ στλεγγίδ' ἔχοντα. (καὶ) Δαιταλεῦσιν· οὐδὲ γὰρ αὐτὴ (fort. οὐδὲν γὰρ αὐτῇ) στλεγγὶς, οὐδὲ λήκυθος. καλεῖται στλεγγὶς καὶ χρυσοῦν ἔλασμα τὸ περὶ τῇ κεφαλῇ τῶν γυναικῶν. (genus coronamenti, de quo Casaub. ad Athen. 15, 4. p. 952.) ἡ δὲ στλεγγὶς τῶν πρὸς ἄλλο τι. (fort. πρὸς ἄλλο ἄλλοτε.) οὐ γὰρ πρὸς τὰ περιξύεσθαι ἄν τις αὐτῇ χρήσαιτο μόνον, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ ὕδωρ ἀρύσασθαι. (?) ἀπεστλεγγ. οὖν ἀπεξεσμένοις, ἢ ἔλαιον ἀληλιμμένοις. S.

538. πολ. ἡ τὴν πόλιν κατειληφυῖα καὶ περιέχουσα. ἐπεὶ καὶ ἦρχε τῆς πόλεως. ἔφορος γὰρ αὐτῆς ἡ θεός. — ὁ δὲ νοῦς· ὦ τῆς ἁπασῶν ὑπερφερούσης καὶ ὑπερβαλλούσης χώρας μεδέουσα καὶ βασιλεύουσα ἐν δυνάμει καὶ ποιηταῖς. ἐπικαλεῖται δὲ τὴν θεὸν μετὰ τὴν νίκην (τῆς Νίκης) εὐμενῆ παραστῆναι τοῖς ποιήμασιν αὐτοῦ. ὁμοῦ δὲ καὶ τὴν ἐπὶ σοφίᾳ δόξαν τῆς πόλεως καὶ τὴν ἐπὶ τοῖς πολέμοις ἀρετὴν διὰ τούτων ἐδήλωσε. ξυνεργὸν δὲ, συμπράκτορα, σύμμαχον. S.

539. ἱερωτ. monuit Cas., in universum urbibus nomen sanctarum convenire propterea quod magna cum religione instituerentur et fundarentur; inprimis autem Athenas fuisse quasi omnium deorum hospitium, non modo patriorum aut tutelarium, imo dei incogniti (Act. Apost. 17, 23.) cf. infra 1219., Soph. Ajac. 1134., Eurip. Med. 788., Hipp. 728.

540 πολέμῳ τε καὶ ποιηταῖς
δυνάμει θ' ὑπερφερούσης, μεδέουσα χώρας,
5 δεῦρ' ἀφικοῦ, λαβοῦσα τὴν ἐν στρατιαῖς τε καὶ μάχαις
ἡμετέραν ξυνεργὸν
Νίκην, ἣ χορικῶν ἐστιν ἑταίρα,
545 τοῖς τ' ἐχθροῖσι μεθ' ἡμῶν στασιάζει!
νῦν οὖν δεῦρο φάνηθι· δεῖ γὰρ τοῖς ἀνδράσι τοῖσδε
10 πάσῃ τέχνῃ πορίσαι σε νίκην, εἴπερ ποτὲ, καὶ νῦν.

ΧΟ. Ἃ ξύνισμεν τοῖσιν ἵπποις, βουλόμεσθ' ἐπαινέσαι.

ἀντεπίῤῥ.

ἄξιοι δ' εἶσ' εὐλογεῖσθαι· πολλὰ γὰρ δὴ πράγματα
550 ξυνδιήνεγκαν μεθ' ἡμῶν, εἰσβολάς τε καὶ μάχας.
ἀλλὰ τὰν τῇ γῇ μὲν αὐτῶν οὐκ ἄγαν θαυμάζομεν,
ὡς ὅτ' εἰς τὰς ἱππαγωγοὺς εἰσεπήδων ἀνδρικῶς,

540. καὶ ποιηταῖς. est verum, tempore Aristophanis solam hanc ex urbibus Graeciae poëtas tulisse, qui quidem alicujus momenti essent. Spartani negligebant studia; Thebae Boeotiae vulgo credebantur alieno esse ingenio a litteris, quod proverb. testatur *Sus Boeotica.*

542. ita Dind. libri ἀφίκου, corrupto metro.

544. *Νίκην.* deam Victoriam, quam vett. volucri facie pingebant, sed sine alis, ne a se avolaret. Cas. cf. Böttigeri Comm. de Victoria praemissa Ephemeridibus litt. univ. a. 1803. B. de Minerva Victoria Be. conferri jussit Soph. Phil. 134. S.: ἣ — ἑταίρα. ἣ τοῖς χοροῖς ἐστι πρὸσφιλὴς καὶ συνήθης. — ἄλλως. χορικῶν. τῶν κωμικῶν καὶ τραγικῶν. ἢ γὰρ ἐνίκων ἢ ἡττῶντο οἱ ἀγωνιζόμενοι. S. χορικοὶ sunt homines occupati circa chorum. chori autem pars praecipua apparatus ad docendas fabulas. inde igitur histriones, poëtae, imo ipse choragus, denotantur hac voce. *Cas.*

545. τοῖς τ' ἐχθρ. τοῖς ἀντιπάλοις, τοῖς ἀνταγωνισταῖς. στασιάζει δὲ ἀντὶ τοῦ πρὸς φιλονεικίαν διαφέρεται. S.

546. φαν., conspicere, h. e. *adesto.* B. τοῖς ἀνδρ. τοῖσδε. histrionibus Aristophaneis.

547. πάσῃ τέχνῃ. quovis modo, omnibus rationibus. B.

548. laudes equorum. S.: τοῖσιν ἵπποις. ἵνα μὴ εἴπῃ τοῖς ἱππεῦσι καὶ δόξῃ χαρίζεσθαι τῷ Χορῷ, ἀλλ' ἵνα διὰ τῶν ἵππων ἐπαινέσῃ αὐτούς. (τοὺς ἱππέας dixit 563.)

550. τὰς (fort. τὰς εἰσβάσεις vel τὰς εἰσελάσεις) ἐπὶ τὴν τῶν πολεμίων χώραν ἐκάλουν εἰσβολάς. (impressiones, quas hostes faciunt in hostilem terram. *Cas.*) ἱππαγωγοὺς δὲ τὰς ἵππους καὶ ἄνδρας ἀγούσας ναῦς. S.

552. tangit historiam, quam narrat Thuc. 4. (42. sequ.), quando Athenn. in agrum Corinthiorum classe vecti impressionem fecerunt circa Solygium collem cum duobus armatorum millibus et ducentis equitibus, in hippaginibus vectis, quorum praecipue opera Corinthios pepulerunt loco et tropaeum statuerunt. hoc factum est post expeditionem ad Pylum in fine aestatis anni 7. belli Pelop. —

πριάμενοι κώθωνας, οἱ δὲ καὶ σκόροδα καὶ κρόμμυα·
εἶτα τὰς κώπας λαβόντες, ὥσπερ ἡμεῖς οἱ βροτοὶ,
555 ἐμβαλόντες ἀνεβρύαξαν. „Ἱππαπαὶ, τίς ἐμβαλεῖ;
Ληπτέον μᾶλλον! Τί δρῶμεν; Οὐκ ἐλᾷς, ὦ σαμφόρα;“
ἐξεπήδων τ' εἰς Κόρινθον· εἶτα δ' οἱ νεώτεροι

Palmer. Exercc. p. 726. cf. annot. ad 562.

553. κώθωνας. εἴδη ποτηρίων, ἃ ἐλάμβανον οἱ στρατιῶται. — διὰ δὲ τοῦ σκορόδου καὶ κρομμύου τὴν εὐτέλειαν δείκνυσι τῶν τε ναυτικῶν καὶ στρατιωτικῶν σιτίων. — ἄλλως. κώθων εἶδος ἐκπώματος ὀστρακίνου. ἢ εἶδος ποτηρίου Λακωνικοῦ καὶ στρατηγικοῦ. (στρατευτικοῦ.) ἐπειδὴ μεριστὸν ὕδωρ ἐλάμβανον οἱ ναῦται, κώθωνας εἶχον. Ἀππιανός· ἔφερε δὲ δᾷδα συγκεκομμένην, καὶ θεῖον ἐν κώθωσι. καὶ κωθωνίσαι τὸ μεθύσαι, ὡς τὸ ἐρῶν δὲ [καὶ] κωθωνιζόμενος ἀφ' ἡμέρας. S. Phot. lex. p. 144., monente B.: κώθων, ποτήριον Λακωνικὸν στρατιωτικόν. καὶ κουρᾶς εἶδος. Cas.: „Veteris militiae mos fuit, ut miles omnia sibi necessaria secum portaret. multa Virg. et Latini de milite Rom.; sed et Graeci idem fecerunt: propterea poëta fingit istos admirabiles equos in militiam profecturos more militiae viaticum sibi comparasse, h. e. supellectilem necessariam victus castrensis, cujusmodi sunt allia, caepe, laridum et id genus; de quibus saepe in Codice fit mentio. suppellectilem denotat unius *cothonis* nomine. est vero κώθων poculi genus, Laconici inventi, artificii peculiaris, usus multiplicis. ejus descriptionem vide ap. Plut. in Lycurgo (c. 9, 4.) et ap. Athen. (11, 10. cf. Schneideri lex. gr. h. v.)“ — σκόροδα, *allium* Linn., *Lauch*. cibus vulgaris. cf. Plut. 814., Ach. 164., Billerbeckii Flor. class. p. 87. sequ. κρόμμυα, *allium cepa* Linn. cf. Ran. 615. etc.

555. sequ. — κυρίως τὸ ἐμβαλεῖν τὸ ταῖς κώπαις κροῦσαι. — τὸ δὲ ἱππαπαὶ ἔπαιξε παρὰ τὸ ὀυππαπαὶ (Ran. 1012.) εἰρηκὼς ὡς ἐπὶ ἵππων. ἔστι δὲ τὸ ὀυππαπαὶ ἐπιφώνημα ναυτικόν. ἢ ψόφου ἐστὶ μίμημα ἀποτελουμένου. ἀνεβρύαξαν δὲ ἀνεθορύβησαν, ἀνέκραγον. οὐκ ἐλᾷς δὲ οὐκ ἐρέττεις, οὐ κωπηλατεῖς; ὦ σαμφ. ἰδίως καλοῦνται σαμφόροι ἵπποι ἐγκεχαραγμένοι τὸ σ σημεῖον. οἱ γὰρ (male haec partic. post ἐγκεχαρ. legitur in libris.) Δωριεῖς τὸ σ σὰμ λέγουσι. (— sic, quibus insta erat littera *K*, eos vocabant κοππατίας, ut initio Nebularum. *Cas.*) S. ληπτέον μᾶλλον. sensus est: quis remis incumbet? (τίς ἐμβαλεῖ;) remi sunt magis capessendi, fortius tractandi. B.

557. οἱ νεώτεροι. h. e. οἱ νέοι. vid. Matth. gr. gr. §. 457, 3. minus recte Rav. νεώτατοι. solent hae formae confundi. Cas.: Cum fingat istos equos milites esse, illud simul affingit equis, juniores eorum officio calonum functos. *calones* Latini vocant, sive *caculas*, famulos militum, qui ipsis necessaria deferebant et cibos parabant.— S. κυρίως τὸ ἐξεπήδων ἐπὶ ἵππων. φησὶ δὲ ἐξώρμων. ἐναργεῖ δὲ λέξει κέχρηται δεικνὺς αὐτῶν τὴν προθυμίαν. παγούρους δὲ τοὺς παρ' ἡμῖν καράβους. πάγουρος, frequens animal in mari Germanico, est *cancer pagurus* Linn. B.: *Meerkrebs*, *Taschenkrebs*, ap. Italos quoque *paguro* dictus. vide Oppian. Hal. 1, 285., Cam. ad Aristot. H. A. 2. p. 162. (4, 2.) etc.

ταῖς ὁπλαῖς ὥρυττον εὐνὰς, καὶ μετῆσαν στρώματα·
ἥσθιον δὲ τοὺς παγούρους ἀντὶ ποίας Μηδικῆς,
560 εἴ τις ἐξέρποι θύραζε, κἀκ βυθοῦ θηρώμενοι·
ὥστ' ἔφη Θέωρος εἰπεῖν καρκίνον Κορίνθιον·
„Δεινά γ', ὦ Πόσειδον, εἰ μηδ' ἐν βυθῷ δυνήσομαι,
μήτε γῇ, μήτ' ἐν θαλάττῃ, διαφυγεῖν τοὺς ἱππέας."

558. μετ. μετήρχοντο, ἐδίωκον. gl. Vict. *ibant petitum stragula.* K.

559. ἀντὶ π. Μηδ. τοῦ παρ' ἡμῖν χόρτου. λέγεται δὲ πόα Μηδικὴ ἀρίστη, καὶ καλλίστη, καὶ ἐπιτηδειοτάτη ἵπποις. ἡ αὐτὴ δὲ τρίφυλλος λέγεται. *medicago sativa* Linn., *der Luzerner Schneckenklee.* Plin. H. N. 18, 16.: *Medica a Medis advecta per bella Persarum* etc. cf. Billerbeckii Flor. class. p. 197. sequ.)

560. εἴ τις. ἐξέρποι. εἴ τις προκύψειε μόνον. ἐπέμεινε δὲ τῇ τροπῇ, πλέον τι περὶ τῶν Ἀθηναίων φιλοτιμούμενος. οὐ γὰρ τοὺς προϊόντας (μόνον), φησὶ, διέφθειρον συλλαμβάνοντες, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐν αὐτοῖς ὄντας τοῖς βυθοῖς· ταῦτα δὲ πάντα πρὸς τὴν ἐμπειρίαν αὐτῶν ἀποτεινόμενος τὴν περὶ τὰ ναυτικά. S.

561. — ὡς μοιχὸς κωμῳδεῖται ὁ Θέωρος καὶ ἰχθυοφάγος καὶ πονηρός. περὶ Κορίνθου οὖν διέτριβεν, ἴσως διὰ τὰς ἐκεῖ πόρνας. ἦν δὲ καὶ κόλαξ. (Vesp. 42. seqq.) ταῦτα οὖν λέγει ἴσως κολακεύων τοὺς ἱππέας. S. καρκίνον Κορίνθιον. Haud inepte Reiskius: „Suspicor, Corinthios ridicule et *par un sobriquet* cognominatos fuisse *cancros*, quacunque tandem de causa, ut Boeotorum elogium fuit *sues.* fortasse ob λειπομαχίαν, de qua Herodotus et Plut. de malign. Herodoti. (vel quia videbantur esse ἀμφίβιοι, ut cancri, propter situm Corinthi in isthmo inter duo maria. eodem convicio [*Krebse*, *Seekrebse*] hodieque verberari solent Dani in Germania, praesertim septentrionali.) non insolens veteribus fuit neque hodie est integris gentibus nomina talia invidiosa et minus honorifica imponere. Silesii aliquando audiebant *Eselfresser*, Thuringi *Heringsnasen*, Scoti Anglis *formicae* (v. Du Cange gloss. lat. v. *formicae*), Noribergenses *Herrgottsschwärzer.*" in Add. de cancris Corinthum missis laudat Diod. Sic. 1, 507. init. B. similiter H. Voss.: „*Krebse* und *Krabben* (πάγουροι) heissen die grossen und geringen Korinther als Seemänner."

562. ὦ Πόσ. δοκοῦσι καὶ οἱ Κορίνθιοι μάλιστα σέβεσθαι Ποσειδῶνα διὰ τὸν ἰσθμόν. ὅθεν καὶ γυμνικὸν ἀγῶνα τὰ Ἴσθμια ἐπιτελοῦσι τῷ τε Παλαίμονι καὶ τῷ Ποσειδῶνι. ἄλλως. ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ἐστράτευσαν ἐπὶ Κόρινθον καὶ περὶ Κεγχρέας (Κεγχρειὰν) ἐνίκησαν, Νικίου στρατηγοῦντος τοῦ Νικηράτου, (Thuc. 4, 42.: ἐστρατήγει δὲ Νικίας ὁ Νικηράτου τρίτος αὐτός.) σὺν ἱππεῦσι σ' καὶ ὁπλίταις καὶ ναυσί. S. cf. annot. ad 552.

563. ita Br. metri gratia. perperam libri μήτ' ἐν γῇ. S.: ὡς τῶν Ἀθηναίων οὐ κατὰ θάλατταν μόνον, ἀλλὰ καὶ κατὰ γῆν ἐν τοῖς πολέμοις κρατούντων. verbis μήτε γῇ, μήτ' ἐν θαλ. παρῳδεῖ notum quoddam scolion Timocreontis Rhodii, quod legitur in scholiis ad Ach. 497.

ΧΟΡΟΣ. ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ. ΚΛΕΩΝ. ΔΗΜΟΣ.

ΧΟ. Ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν καὶ νεανικώτατε, i. tr.
565 ὅσην ἀπῶν παρέσχες ἡμῖν φροντίδα!
καὶ νῦν, ἐπειδὴ σῶς ἐλήλυθας πάλιν,
ἄγγειλον ἡμῖν, πῶς τὸ πρᾶγμ' ἠγωνίσω.
ΑΛ. τί δ' ἄλλο γ' εἰ μὴ Νικόβουλος ἐγενόμην;
ΧΟ. νῦν ἄρ' ἄξιόν γε πᾶσιν ἐστὶν ἐπολολύξαι. t. t. br. στ.
570 ὦ καλὰ λέγων, πολὺ δ' ἀμείνον' ἔτι τῶν λόγων pae. t.
ἐργασάμεν', εἶθ' ἐπέλθοις ἅπαντά μοι σαφῶς· as., pae. d. et t. d. o.

564. ὁ Χορὸς πρὸς τὸν ἀλλαντοπώλην ἥκοντα ἀπὸ τῆς Βουλῆς, καὶ καταγωνισάμενον Κλέωνα. S.

565. φροντίδα. ἀγωνίαν καὶ μέριμναν καὶ φόβον. ὃ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστιν· εἰς δέος κατέστησας ἡμᾶς, μὴ παρευδοκιμηθῇς πρὸς τοῦ Κλέωνος. S.

567. πρᾶγμα ἀγωνίζεσθαι est negotium contendendo perficere, die Sache ausfechten, durchsetzen. B.

568. νικόβουλος. ἐγώ, φησί, τὴν νίκην ἀπηνεγκάμην. ἀστείως δὲ κέχρηται τῷ συνθέτῳ, καὶ τὰ ὀνόματα συνέπλεξεν ἄμφω. (ad exemplum nominum Thrasybulus, Neobulus, Aristobulus, Cleobulus, quae commemoravit Wieland. cf., monente Be., supra 527., Ἀριστομάχη, Εὐβούλης, Thesm. 812. sqq., Λυσιμάχη Pac. 934. et Lys. 556. ipsum nomen Nicobuli Plautus usurpavit Bacchidibus. quare scripsimus Νικόβουλος, ut 527. Ἀμυνίας: nam librarii more suo νικόβουλος, ἀμυνίας.) — S.

569. ἐπολ. εὐφημῆσαι. verbum sacrorum esse monuit Cas., a barbaris ad Graecos translatum auctore Herodoto 4, 189. cf. annot. ad Av. 748.

570. ita Be. in annot., quem recte secutus est Dind. libri ἄμεινον cum antecedat καλά.

571. ἀμέτρως libri εἰργασμέν' vel εἰργασμένε. emendaverunt Bentl. et Herm. libro de Metris p. 367. sic etiam Dind. S.: εἶθ' ἐπ. εἴθε ἐθαλήσαις μοι διελθεῖν καὶ διηγήσασθαι πάντα τὰ πραχθέντα σοι καὶ γεγενημένα.

ὡς ἐγώ μοι δοκῶ pae. d.
5 κἂν μακρὰν ὁδὸν διελθεῖν, ὥστ' ἀκοῦσαι. πρὸς τάδ', ὦ t. t. c.
βέλτιστε, θαῤῥήσας λέγ', ὡς ἅπαντες ἡδόμεσθά σοι. i. t.
575 ΑΛ. καὶ μὴν ἀκοῦσαί γ' ἄξιον τῶν πραγμάτων. i. tr.
εὐθὺς γὰρ αὐτοῦ κατόπιν ἐνθένδ' ἱέμην·
ὁ δ' ἄρ' ἔνδον ἐλασίβροντ' ἀναῤῥηγνὺς ἔπη
τεραστευόμενος ἤρειδε κατὰ τῶν ἱππέων,
κρημνοὺς ἐρείπων, καὶ ξυνωμότας λέγων
580 πιθανώταθ'· ἡ Βουλὴ δ' ἅπασ' ἀκροωμένη
ἐγένεθ' ὑπ' αὐτοῦ ψευδατραφάξυος πλέα,

572. καὶ ἀποδημίαν στείλασθαί μοι δοκῶ, ὥστε μαθεῖν τὰ πεπραγμένα. θέλω, φησί, καὶ μακρὰν ὁδὸν διελθεῖν, ἵνα μάθω, πῶς ἐνίκησας τὸν Κλέωνα. S. hoc proverbialiter dici monuit Cas. in re, quam valde desideramus, quemadmodum Plinius praefatione, t. 1. p. 21. ed. Franz., ridens speciosos quorundam titulos, *propter quos*, inquit, *vel vadimonium deseras.*

576. seqq. — κατόπιν. ὄπισθεν ἢ μετ' αὐτοῦ ἐπορευόμην. τὸ δὲ ἐλασίβροντα παρὰ τὰ ἐκ τῆς ἀρχῆς Πινδάρου. (vocavit Pind. Jovem ἐλασιβρόντην fragm. inc. 153. idem Olymp. 4. ἐλατὴρ ὑπέρτατε βροντᾶς. annotavit Cas.) ἀναῤῥηγνὺς δὲ ἀποσπῶν, μετὰ σφοδρότητος λέγων. — τεραστ. ψευδόμενος, καὶ μηδὲν ἀληθὲς μηδὲ ὑγιὲς λέγων. ἤρειδε κ. τῶν ἱππ. ἤφιε καὶ ἔπεμπε κατὰ τῶν ἱππ. S. recte 576. Dind. edidit ἱέμην pro ἱέμην. Eurip. Bacch. 524. ἕσται, ξίφος κελαινὸν ἁρπάσας, δόμων ἔσω.

579. ἐρείπων scribendum esse intellexit Br. libri ἐρείδων, quod abhorret a praegresso verbo ἤρειδε: neque huc pertinent, quae habet Matth. gr. gr. §. 558. S.: κρημνους ἐρείδων. ἐπιπέμπων καὶ ἀκοντίζων, τουτέστιν ἐγκλήματα ὑπέρογκα καὶ διαβολὰς χαλεπωτάτας ῥίπτων καὶ λογοποιῶν κατὰ τῶν ἱππέων. ἀπὸ δὲ τοῦ ἐλασίβροντα καὶ τοῦτο εἴληφε τὸ ῥῆμα ἐχόμενον τοῦ ὄγκου τοῦ προειρημένου. κρημνοὶ δέ εἰσι τὰ μέρη τὰ ἀπὸ τῶν ὀρῶν ἀποσπώμενα. καὶ τὴν ὄχθην δὲ κρημνὸν λέγουσιν, ἐπειδὴ πάντα τὰ ὑψηλὰ κρημνοί. Hom., monente Br., Il. ο', 355.: προπάροιθε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων Ῥεῖ' ὄχθας καπέτοιο βαθείης ποσσὶν ἐρείπων Ἐς μέσσον κατέβαλλε. „Cleo," inquit, „rupes (verborum) avellit et in Equites jaculatur." κρημνοὺς, ὡς κρημνοὺς, ellipsi satis frequente ap. Comicum: vide Plut. 294., 312., ibique Schol., etc.

580. ita membr. Paris., sed hac interpunctione: — λέγων. πιθανώταθ'· ἡ Βουλὴ δ' ἅπασ' etc., qua Br. contentus fuit. sequor Dindorfium. neque aliter haec scripta legit Schol., qui sic interpretetur: πιθανώτατα. ἐγγὺς πίστεως καὶ ἀληθείας ἐχόμενα πλάττει, ἐπιφέρων αὐτοῖς ἐγκλήματα.

581. ψευδ. πλήρης ψευσμάτων. ἀτράφαξις (ἀτράφαξυς) δὲ εἶδος λαχάνου, ὃ ταχέως εἰς μέγεθος αὔξεται. (ita vocatur *chenopodium bonus Henricus* Linn., *Gänsefuss, Guter Heinrich*, cujus duo sunt genera, silvestre et sativum. hoc quidem appellatur etiam χρυσολάχανον, *atriplex*, *Melde*; idque hic agitur, vide Billerbeck. Flor. class. p. 62. et 245.) ἐκεὶ οὖν ὁ Κλέων

κἄβλεψε νάπυ καὶ τὰ μέτωπ' ἀνέσπασε.
κἄγωγ', ὅτε δὴ 'γνων ἐνδεχομένην τοὺς λόγους,
καὶ τοῖσι φενακισμοῖσιν ἐξαπατωμένην,
585 „Ἄγε δή, Σκίταλοι, καὶ Φένακες," ἦν δ' ἐγώ,
„Βερέσχεθοί τε, καὶ Κόβαλοι, καὶ Μόθων,
ἀγορά τ', ἐν ᾗ παῖς ὢν ἐπαιδεύθην ἐγώ,

ψευδῆ κατὰ τῶν ἱππέων κατηγόρησε, καὶ ἡ Βουλὴ πείθεσθαι ἐδόκει, ψευδατραφάξυος εἶπε πλέον τὴν Βουλὴν γεγονέναι, (quasi dicas *voll Lügensaat.* Voss.: Da Der mit seiner Lügen*meld*' ihn sättigte.) διαβάλλων μὲν ὡς ψευστὴν τὸν Κλέωνα, τῆς δὲ Βουλῆς καθαπτόμενος, ὡς τοῖς ψευδομένοις καὶ διαβάλλουσι πειθομένης εὐχερῶς καὶ ῥαδίως, ὥσπερ καὶ τὸ λάχανον αὔξεται. S.

582. κἄβλ. νάπυ. καὶ ἀνέβλεψε δριμὺ καὶ ὀργίλον. ἀπὸ τῆς ψευδατραφάξυος, ἐξ ἧς εἶπε τὸ νάπυ. (?) λαχάνου γὰρ καὶ τοῦτο εἶδος. ἔστι δὲ δριμὺ τὴν φύσιν. ἀφ' οὗ σπέρματος τὸ νῦν λεγόμενον σίνηπι γίνεται. νάπυ γὰρ τὸ σίνηπι λέγεται. S. Atticum esse νάπυ, non σίναπι, monet Athen. l. 9. sub init. cf. Theophrast. H. Pl. 7, 3, 6. K.: i. e. *acrem habuit vultum instar sinapi.* similiter Vesp. 441. καὶ βλεπόντων κάρδαμα, Ran. 564. βλέπουσ' ὀρίγανον.

584. φεν. ἀπατήμασι. φενάκη γάρ ἐστιν ἡ προσθετὴ κόμη. S. cf. Plut. 271. etc.

585. Σκίταλοί τε. Suid. v. σκίταλοι. S.: — οἷον προτρεπόμενος καὶ ἐπιθαρσύνων αὐτὸν (αὐτὸν) εἰς ἀναίδειαν καὶ εὐτολμίαν ἀνέπλασε θεοὺς ἐπὶ χλεύῃ, οἷς ηὔξατο ἀρξάμενος τοῦ λέγειν. Σκίταλοι μὲν οὖν οἱ εὐτελεῖς καὶ πονηροί. ἦν γὰρ Σκίτων κναφεύς τις καὶ εὐτελής, ἐπὶ πονηρίᾳ κωμῳδούμενος. (de Σκιτάλοις lasciviae et nequitiarum praesidibus B. laudavit Toupii Emm. in Suid. 2. p. 172. sequ. vocab. Σκιτών, a Pherecrate usurpatum, habet Phot. lex. p. 200. cf. Hesych. h. v.) Βερέσχεθοι δὲ οἱ ἀνόητοι. πέπλασται δὲ ἡ λέξις. (Cas.: „Βερέσχεθοι," inquit, „dii praesides stultitiae. stultorum est verba sine mente proferre. sic Bereschethus sine certa analogia fictum nomen." hanc sententiam etsi non prorsus rejicio, fuit tamen, cum notatio hujus verbi ab hebraïco בְּרֵאשִׁית, *Bereschit*, repetenda mihi esse videretur, existimaremque, Bereschitorum appellatione primum a Babyloniis Persisque irrisos esse Judaeos, tanquam eos, qui creparent בְּרֵאשִׁית illud suum, quod est initium Pentateuchi; cujus rei cum obscura fama pervenisset ad Graecos, βερεσχέτους vel βερεσχέθους generatim vocari coepisse superstitiosos aut stultos, qui confidenter loquuntur de rebus, quas parum intelligunt. — Bentlejo visa vox est mendosa, malebatque ille Ἐρέσχελοι, ἀπὸ τοῦ ἐρεσχελεῖν. Σκίταλοι dictum putabat, ut Κόβαλοι, producta media; sed ponendum esse suspicabatur Σκίμαλοι, ἀπὸ τοῦ σκιμαλίζειν. Ach. 416. ὅπως ἂν αὐτοὺς ῥημαλίοις σκιμαλίσω, ubi vid. annot. — de vocabulo Κόβαλοι cf. 391.) — Μόθων δὲ ὁ εὐτελής. μόθωνας γὰρ ἐκάλουν οἱ Λάκωνες τοὺς παρεπομένους τοῖς ἐλευθέροις. ἔστι δὲ καὶ γένος ὀρχήσεως. (Phot. lex. p. 200. μόθων, ὄρχημα φορτικὸν καὶ κορδακῶδες. ἀπὸ δὲ τούτου καὶ ὁ ἀναγωγὸς καὶ ὁ ἀκόλαστος ἄνθρωπος. B. cf. 646.) — Cas.: Erat moris olim, ut et curiam ingredientes et dicere incipientes deum opem implorarent, sic Demosth. nobilem pro se orationem (de Cor.) sic est exorsus: Πρῶτον μὲν τοῖς εὔχομαι πᾶσι καὶ πάσαις. hoc imitatur poëta h. l., sed ut in re ridicula ridicule etc.

νῦν μοι θράσος καὶ γλῶτταν εὔπορον δότε,
φωνήν τ' ἀναιδῆ!" — ταῦτα φροντίζοντί μοι
590 ἐκ δεξιᾶς ἀπέπαρδε καταπύγων ἀνήρ·
κἀγὼ προσέκυσα, κἄτα τῷ πρωκτῷ θεῶν
τὴν κιγκλίδ' ἐξήραξα, κἀναχανὼν μέγα
ἀνέκραγον· „Ὦ Βουλή, λόγους ἀγαθοὺς φέρων
εὐαγγελίσασθαι πρῶτον ὑμῖν βούλομαι·
595 ἐξ οὗ γὰρ ἡμῖν ὁ πόλεμος κατερράγη,
οὐπώποτ' ἀφύας εἶδον ἀξιωτέρας."
οἱ δ' εὐθέως τὰ πρόσωπα διεγαλήνισαν,
εἶτ' ἐστεφάνουν μ' εὐαγγέλια· κἀγὼ 'φρασα
αὐτοῖς ἀπόρρητον, ποιησάμενος ταχύ,
600 ἵνα τὰς ἀφύας ὠνοῖντο πολλὰς τοὐβολοῦ,

589. φροντ. εὐχομένῳ καὶ μεριμνῶντι. S.

590. ἀπέπαρδεν. οὕτως Ἀττικοὶ τὸ πορδὴν ἀφεῖναι. παρεῖλε δὲ τοῦτο γέλωτος χάριν. (et hoc ex more veterum: nam prout tonitru a dextra aut sinistra auditum esset, ita laetum aut triste augurium putabant. [sed Graeci tantum: nam Latini contra. vid. Nitschii liber germ. de antiqu. Gr. vol. 1. p. 694.] at peditus [peditum] in disciplina augurali observabatur quidem, sed contrario atque hic ritu: nam comitia dirimebantur eo interveniente, ut Ausonius ostendit. [vid. Scal. Lectt. Auson. 1, 25. B.] — *Cas.* similiter, monente Be., hymni Hom. in Merc. 294.: τότε δὴ κρατὺς Ἀργειφόντης Οἰωνὸν προέηκεν, ἀειρόμενος μετὰ χερσὶ, Τλήμονα γαστρὸς ἔριθον, ἀτάσθαλον ἀγγελιώτην. Ἐσσυμένως δὲ μετ' αὐτὸν ἐπέπταρε. ubi mox Apollo: εὑρήσω καὶ ἔπειτα βοῶν ἴφθιμα κάρηνα Τούτοις οἰωνοῖσι.) καταπύγων δὲ εὐρύπρωκτος. S.

591. ita Dind. vulgo θέων. S.: προσέκυσα. προσεκύνησα, ὥσπερ σημεῖον τινὸς δοθέντος. —

592. τὴν κιγκλίδα. τὴν θύραν, τὴν κάγκελον (κάγκελλον, *cancellum*, *Gitterthür*,) τοῦ δικαστηρίου. (cf. Vesp. 124.) — εὐαγγελίσασθαι δὲ εὐαγγέλια λέγειν, Ἀττικῶς. (ὁ) πόλεμος δὲ ὁ Πελοποννησιακὸς δηλονότι. κατερράγη δὲ ἀντὶ τοῦ συνέπεσεν. (cf. ann. ad Ach. 493.)

596. de ἀφύαις dictum ad Ach. 606. S.: ἀξιωτ. εὐωνοτέρας τῆς ἀξίας τιμῆς. ἄξιον παρ' Ἀττικοῖς τὸ εὔωνον. cf. 623., 838. sequ.

597. ita Dind. secundum Rav. et Vatic. Palat., quorum ille οἱ δ' εὐθέως, hic διεγαλήνισαν. vulgo: τῶν δ' εὐθ. τὰ πρ. διεγαλήνισεν, quae et ipsa lectio ferri potest, placuitque Beckio prae illa. „nam etsi," inquit, „διαγαληνίζειν proprie ipsa sua forma activam habet vim, ut neutrum tamen, exemplo aliorum ejus generis verborum, dici potuit." S.: διεγαλήνισεν. προσηνῆ καὶ πρᾷα καὶ ἥμερα ἐγένοντο, τουτέστιν ἐκ τῆς ὀργῆς μετέβαλε καὶ μετηλλάγη. — σκώπτει δὲ αὐτοὺς, ὡς μικροῖς δελεαζομένους λήμμασιν.

598. ἐστ. μ' εὐαγγ. τοὺς γὰρ εὐαγγελιζομένους τι ἀγαθὸν στεφάνοις ἐτίμων. S. cf. ann. ad Plut. 759.

599. ἀπόρρ. τὸ ἐν μυστηρίῳ λεγόμενον. οἷον τὸ κεκρυμμένον καὶ ἄγνωστον αὐτοῖς ὑποθέμενος, ἵν' ἔχοιεν καὶ ποῦ (πῶς) ἀγοράσειεν. S. ποιησ. ταχύ. ἀνύσας, *celeriter*. Ex Cas.

τῶν δημιουργῶν ξυλλαβεῖν τὰ τρυβλία.
οἱ δ' ἀνεκρότησαν, καὶ πρὸς ἔμ' ἐκεχήνεσαν.
ὁ δ' ὑπονοήσας, ὁ Παφλαγὼν, εἰδώς θ' ἅμα,
οἷς ἥδεθ' ἡ Βουλὴ μάλιστα ῥήμασι,
605 γνώμην ἔλεξεν· „Ἄνδρες, ἤδη μοι δοκεῖ.
ἐπὶ συμφοραῖς ἀγαθαῖσιν εἰσηγγελμέναις
εὐαγγέλια θύειν ἑκατὸν βοῦς τῇ θεῷ."
ἐπένευσεν εἰς ἐκεῖνον ἡ Βουλὴ πάλιν.
κἄγωγ' ὅτε δὴ 'γνων τοῖς βολίτοις ἡττημένος,
610 διακοσίαισι βουσὶν ὑπερηκόντισα,
τῇ δ' Ἀγροτέρᾳ κατὰ χιλίων παρῆνεσα.

601. τῶν δημ. τῶν σκευοποιῶν, τῶν κεραμέων. δημιουργοὺς δὲ ἐκάλουν καὶ τὰς νῦν καλουμένας ὑπονυμφίδας, τουτέστι τὰς παρεστώσας τῇ νύμφῃ γυναῖκας. ὅθεν ἔστι καὶ Μενάνδρῳ (Μενάνδρου) Δημιουργός. κοινῶς δὲ ἔλεγον δημιουργοὺς τοὺς τὰ δημόσια ἐργαζομένους. ποτὲ δὲ καὶ τοὺς ἀρχιτέκτονας, ὡς ἐν Εἰρήνῃ (297.), καὶ δημιουργικῶς (ibid. 419.) ἀντὶ τοῦ τεκτονικῶς. τρυβλία δὲ τὰ ὀξύβαφα. S. H. Voss.: Auf Unkosten der Handwerker (Töpfer) sollen die Rathsmänner allein Gründlinge haben.

602. πρὸς ἔμ' ἐκεχ. cf. 753.

603. ἀνεκρ. ἠσθησάν τε καὶ ἐκρότησαν. — ὑπονοήσας δὲ ὑποπτεύσας (recte), ἢ κατανοήσας τότε καὶ προϊδών. S. B.: ὑπον. pertinet eo, quod sensit, senatum aures praebere isiciario benevolas. Zonar. 2. p. 1772.: ὑπονοεῖν ἐστι τὸ μὴ τελείως νοεῖν τὸ προκείμενον.

605. Rav. ἄνδρες, κἀμοὶ δοκεῖ. excidit fortasse ἤ, *profecto*, ante κἀμοί.

606. ἐπὶ συμφ. ἀγ. ἐπὶ ἀγαθοῖς πράγμασι. μέσον δὲ ὄνομα ἡ συμφορά. δηλοῖ γὰρ καὶ τὸ καλὸν, καὶ τὸ κακόν, ἐκ τῆς προσθήκης τοῦ ἐπιφερομένου· ὥσπερ οὖν καὶ νῦν προσθεὶς ἐπ' ἀγαθαῖσιν οὐκ ἀφῆκεν ἐπὶ τοῦ πονηροῦ νοεῖσθαι. S.

607. εὐαγγ. θύειν. Xenoph. Hell. 1, 6, 38., annotante Be., ἔθυε εὐαγγέλια, *sacrificavit ob laetum nuncium*, etc. τῇ θεῷ, Minervae. cf. 418.

609. — βολίτοις, τοῖς σπελέθοις. βόλιτοι γὰρ οἱ σπέλεθοι τῶν βοῶν. ἄλλως. τοῖς βοϊδίοις. (fort. βοϊδ., ὡς) ἡ τοῦ βοὸς κοιλία βόλιτον ἔχει. λέγει δὲ φαύλοις εἴδεσιν ἐν αὐτοῖς ἡττώμενος. — καὶ παροιμία βολίτου δίκην πρὸς τοὺς ἐπὶ μικροῖς δίκας ὑπέχοντας. ὁ γὰρ Σόλωνος νόμος (v. Petit. de Leg. Att. p. 640. ed. Wess. B.) καὶ βόλιτον ὑφελομένους κολάζει. ὑπερηκόντισα δὲ (ut Plut. 661. etc.) ἐνίκησα, ἐκ μεταφορᾶς τῶν τοῖς ἀκοντίοις νικώντων. S. Germani alio tropo dicunt *Jemand mit etwas überbieten*.

610. ita Dind. διηκοσίησι membr. Paris. et Rav. διακοσίοισι C Paris. vulgo διηκοσίοισι.

611. τῇ δ' Ἀγρ. τῇ Ἀρτέμιδι. ἰδίως γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι σέβουσι καὶ τιμῶσι τὴν ἀγροτέραν Ἄρτεμιν. ἄλλως. ἐξ ἱστορίας. Καλλίμαχος (imo Miltiades, secundum Aelian. V. H. 2, 25.) ὁ πολεμάρχιος (πολέμαρχος vel πολεμάρχης) λέγεται εὔξασθαι τῇ Ἀρτέμιδι τοσαύτας βοῦς θῦσαι, ὅσους ἂν φονεύσῃ βαρβάρους ἐν Μαραθῶνι. ἐπειδὴ δὲ πολλοὶ ἐφονεύθησαν, μὴ δυνάμενος τοσαύτας βοῦς θῦσαι, ἔθυσε χιμαίρας. (haec alii aliter narrant, vidd., quos laudant, Xenoph. Exped. Cyri 3, 2, 12., Aelian. l. l., Meurs. Athen.

εὐχὴν ποιήσασθαι χιμάρων ἑσαύριον,
αἱ τριχίδες εἰ γενοίαθ' ἑκατὸν τοὐβολοῦ.
ἐκαραδάκησεν εἰς ἔμ' ἡ Βουλὴ πάλιν.
615 ὁ δὲ ταῦτ' ἀκούσας ἐκπλαγεὶς ἐφληνάφα·
κἄθ' εἷλκον αὐτὸν οἱ πρυτάνεις χοἱ τοξόται·
οἱ δ' ἐθορύβουν περὶ τῶν ἀφύων ἑστηκότες·
ὁ δ' ἠντιβόλει χ' αὐτοὺς ὀλίγον μεῖναι χρόνον,
ἵν', ἅτθ' ὁ κήρυξ οὐκ Λακεδαίμονος λέγει,
620 πύθησθ'· ἀφῖκται γὰρ περὶ σπονδῶν πάλιν.
οἱ δ' ἐξ ἑνὸς στόματος ἅπαντες ἀνέκραγον·
„Νυνὶ περὶ σπονδῶν, ἐπειδή γ', ὦ μέλε,
ᾔσθοντο τὰς ἀφύας παρ' ἡμῖν ἀξίας;

Att. 2, 5. etc.) παρήνεσα δὲ συνεβούλευσα, εἰσηγησάμην Ἀθηναίοις.

612. εὐχὴν ποιήσασθαι κατὰ χιλίων χιμάρων, *mille hircos vovere*, quemadmodum Pollux 1, 27. inter voces ad sacra pertinentes hanc habet εὔχεσθαι κατὰ βοὸς, *bovem vovere*, et notum est ex Suida et Diogeniano proverb. μὴ πάντα κατὰ βοὸς εὔξῃ. Plut. Quaest. gr. p. 294. B. καὶ διέφυγεν εὐξάμενος τῷ Ἀπόλλωνι καθ' ἑκατόμβης. cf. K. et interpp.

613. αἱ τριχίδες. εἶδος ἰχθύων, ἃς θρίσας (θρίσσας) καλοῦμεν. [etiam τριχιάδας. sunt autem ex sardarum seu sardinarum (*Sardellen*) genere. v. Camus ad Aristot. H. A. t. 2. p. 815. seqq. et Schneider. ad eundem t. 3. p. 628. B.] καὶ ἀλλαχοῦ· ἔβηττε [τὴν] νύχθ' ὅλην τριχίδων πεκλησμένος. S.

614. ἐκαρ. ἀντὶ τοῦ ἀπέβλεψεν. ἢ ἐμοὶ προσέθεντο, τὴν κεφαλὴν μετεωρίσαντες. (senatum capite converso ad isiciarium de ejus ore pependisse ait. *Ex Cas.*) ἐφληνάφα δὲ ἐφλυάρει, ἐξηυτέλιζε. S.

616. εἶτα εἷλκον αὐτὸν καὶ ἐξώθουν τῆς Βουλῆς. οἱ πρυτ. οἱ προεστῶτες τῆς σιτήσεως, (hoc parum. praesidebant senatui et concioni: vide Bosii Antiqu. gr. descript. brevem 2, 6, 4., Pac. 856., Ach. 23., 167., 173.) καὶ τοῦ δήμου ἄρχοντες [ὑπηρέται]. S. χοἱ τοξόται. servi publici, alias dicti ξένοι, quia non erant cives Athenn., sed Scythae, quo et ipso nomine appellantur passim, velut Thesm. 1017., ut monuit Cas. cf. Ach. 54.

619. ταῦτα εἰς τὴν ἀπάτην τοῦ Κλέωνος τὴν εἰς τὸν δῆμον. ἐξ ἱστορίας δὲ τοῦτο· Λακεδαιμονίους γὰρ περὶ εἰρήνης πρεσβευομένους οὐκ ἐδέξαντο, Κλέωνος κωλύσαντος. S.

620. ita Porson. ad Eurip. Hecub. 1161. in Add., cum vulgo legatur περὶ σπονδῶν λέγων, quod participium abhorrere monet ab his formulis. Lysistr. 982. κἄρυξ ἐγὼν — Ἔμολον ἀπὸ Σπάρτας γα περὶ διαλλαγᾶν. Pac. 216.: κἄλθοιεν οἱ Λάκωνες εἰρήνης πέρι etc. praeterea membr. Paris. superiore versu λέγειν πάλιν et B λέγει πάλιν.

621. ἐξ ἑνὸς στόματος. ὁμοθυμαδὸν καὶ μιᾷ φωνῇ. S.

622. ὦ μέλε. πρόσφθεγμα Ἀττικὸν, ἀντὶ τοῦ ὦ κάκιστε, ἢ κακοδαιμονέστατε, ἢ οἰκτρότατε. (cf. Pac. 137., Vesp. 1354., Nub. 33. etc. Cas.: Attica vox est μέλεος pro *miser*, sed in vocat. singul. Attici alterum ε detrahunt et dicunt ὦ μέλε, et sumunt pro *o stulte*.) — ἀξίας δὲ νεώνους. (cf. 596.) S.

οὐ δεόμεθα σπονδῶν· ὁ πόλεμος ἑρπέτω."
625 ἐκεκράγεσάν τε τοὺς πρυτάνεις ἀφιέναι,
εἶθ' ὑπερεπήδων τοὺς δρυφάκτους πανταχοῦ.
* ἐγὼ δὲ τὰ κορίαν' ἐπριάμην ὑποδραμὼν
ἅπαντα, τά τε γήτει', ὅσ' ἦν ἐν τἀγορᾷ,
ἔπειτα ταῖς ἀφύαις ἐδίδουν ἡδύσματα
630 ἀποροῦσιν αὐτοῖς προῖκα κἀχαριζόμην·
οἱ δ' ὑπερεπήνουν ὑπερεπύππαζόν τέ με
ἅπαντες οὕτως, ὥστε τὴν Βουλὴν ὅλην
ὀβολοῦ κοριάννοις ἀναλαβὼν ἐλήλυθα.
ΧΟ. πάντα δὴ πέπραγας, οἷα χρὴ τὸν εὐτυχοῦντα· ἀντ.
635 εὗρε δ' ὁ πανοῦργος ἕτερον πολὺ πανουργίαις

624. ἑρπέτω, *progrediatur*. B. ἑῤῥέτω minus recte Suid. h. v. S.: γράφεται ἑῤῥέτω, τουτέστι χαιρέτω, ὅ ἐστιν οὐδεμίαν φροντίδα τοῦ πολέμου ποιοῦμεν. Cas.: Νυνὶ περὶ σπ.; i. e. „nunc, cum meliuscule res nostrae se habere incipiunt [scil. propter viles pisciculos], de foederibus tractent Lacedaemonii?" oratio cum interrogatione enuncianda, ut est sermo indignantium, sed poëta praeclare ob oculos ponit levitatem Atheniensium, qui soliti rebus vel leviter succedentibus statim consilia paeis abrumpere.

625. ἀφιέναι τὴν Βουλήν. ita Rav., ut Br. ediderat. alii codd. ἀπιέναι, laborante metro. sed fortasse scribendum est τοὺς γε πρυτ. ἀπιέναι, ut Ach. 171. τοὺς Θρᾷκας ἀπιέναι. nam ista ellipsis durior est parumque usitata.

626. ὑπερεπ. καὶ εὐθὺς ὑπερήλλοντο, — τουτέστι δρομαῖοι ὑπῆγοντο. διὰ δὲ τῆς σπουδῆς τὴν λιχνεῖαν ἐνδείκνυσιν αὐτῶν. τοὺς δρυφ. τὰ νῦν ταυλώματα καλούμενα. τὰ τῶν οἰκοδομημάτων ἐξέχοντα ξύλα. ἢ τὰ κάγκελα. (cf. 592. Cas.: cancellos et septa transitum prohibentia.) — S.

627. Rav. ὑπεκδραμὼν, *furtim excurri* (curia). ferrem κορίαν' ἅπαντα sine articulo, ut Ἑλλάδ' ἅπασαν ap. Eurip. Or. 1328. et similia (neque enim temere usurpandus in hoc genere est proceleusmaticus), cum venustioribus numeris commendetur haec scriptura ἐγὼ δὲ κορίαν' ἐπριάμην ὑπεκδραμών. inferius quoque 691. haec vocabb. inter se permutata sunt in libris. — κόριον, κορίανον, κορίαννον, est *coriandrum sativum* Linn., *gemeiner Koriander*, quae planta, pariter ac τὸ γήτειον, ex earum numero est, quae appellantur condimentariae. cf. Cas.

628. γήτεια. εἶδος λαχάνου ἀγρίου, παρεοικὸς τοῖς λευκοῖς πράσοις. (*allium schoenoprasum* Linn. *Schnittlauch*. cf. Vesp. 478., Ran. 583.) καὶ τοῦτο ἥδυσμα ὡς τὸ ἀμπελόπρασον. S.

629. ἡδύσματα. ἀρτύματα, φησὶν, αὐτοῖς ἐχαριζόμην. οἰκείως δὲ, ὡς μάγειρος, ἐδίδουν τὰ ἀρτύματα. S.

631. ὑπερεπ. πύππαξ ἐπεφώνουν, ὃ ἡμεῖς ποππύζειν λέγομεν. S. — unde πόππυσμα, quo equisones demulcent equos. cf. Vesp. 600. *Be.*

633. ἀναλαβών. συναρπάσας, κουφίσας, μετεωρίσας, τουτέστιν εἰς ἐμαυτὸν τῇ εὐνοίᾳ πείσας ὀέπειν. ἱκανῶς δὲ ἐκωμῴδησε τοὺς Ἀθηναίους. — S.

635. ὁ παν. ὁ Κλέων τὸν ἀλλαντοπώλην. κεκασμένον δὲ, κεκοσμημένον. (verbum poëticum κάζειν, *ornare*, de quo conferri jubent Odyss. 4, 725., Pind. Ol. 1,

μείζοσι κεκασμένον, καὶ δόλοισι ποικίλοις,
ῥήμασίν θ' αἱμύλοις.
5 * ἀλλ' ὅπως ἀγωνιεῖ φρόντιζε τἀπίλοιπ' ἄριστα·
* ξύμμάχους δ' ἡμᾶς ἔχων εὔνους ἐπίστασαι πάλαι.
640 ΑΛ. καὶ μὴν ὁ Παφλαγὼν οὑτοσὶ προσέρχεται, i. tr.
ᾠδῶν κολόκυμα, καὶ ταράττων καὶ κυκῶν,
ὡς δὴ καταπιόμενός με. μορμὼ, τοῦ θράσους!
ΚΛ. εἰ μή σ' ἀπολέσαιμ', εἴ τι τῶν αὐτῶν ἐμοὶ
ψευδῶν ἐνείη, διαπέσοιμι πανταχῆ.
645 ΑΛ. ἥσθην ἀπειλαῖς, ἐγέλασα ψολοκομπίαις,

42., Zonar. 2, 1195. etc.) ποικίλοις δὲ, πολλοῖς καὶ διαφόροις. αἱμυλίοις (αἱμύλοις) δὲ, τοῖς προσηνέσι καὶ ἐπαγωγοῖς ἢ ἀπατητικοῖς. S.

638. sequ. haud concordant metra. nam nemo ferat sic vel similiter haec digerentes:

(573.) κἂν μακρὰν ὁδὸν διελθεῖν, ὥστ' ἀκοῦσαι. πρὸς τάδ', ὦ βέλτιστε θαῤῥήσας λέγ', ὡς ἅπαντες ἡδόμεσθά σοι.

ἀλλ' ὅπως ἀγωνιεῖ φρόντιζε τἀπίλοιπ' ἄριστα· συμμάχους δ' ἡμᾶς ἔχων εὔνους ἐπίστασαι πάλαι.

latet aliquid. hoc fortasse dederat poëta:

— — ἄριστ',
εἰ ξυμμάχους ἡμᾶς — πάλαι

εἰ, quandoquidem. persimilia sunt α et ει in libris, nec raro negligitur apostrophus. qua ratione cum forte scriptum esset ἄριστα, offensi asyndeto δὲ particulam inseruisse videntur ex industria.

641. κολόκυμα. τὸ κολοβὸν κῦμα, ὅπερ τυφλὸν διὰ τὸ μὴ καχλάζειν λέγουσιν. ἢ τὸ κυλίον καὶ ἐπιφέρον ὑψηλὸν κῦμα, καὶ μέγα ἀπὸ τοῦ κορυφοῦσθαι κυλιόμενον. τοῦτο δὲ ὡς πρὸς ἄνεμον. ἄλλως. ὅπερ τινὲς κωφὸν καλοῦσι, τὸ μὴ ἐπηχοῦν μηδὲ καχλάζον. πρὸς τὴν προειρημένην δὲ ἀπειλὴν ὑπὸ τοῦ Κλέωνος, ὅτι τὴν γῆν ταράξει καὶ τὴν θάλατταν (405.), ἀποτείνεται διασύρων αὐτόν, ὅτι μηδὲν ἔπραξεν ὧν προηπείλησεν, ἀλλ' ἧττον ἔχων ἀπῆλθε τοῦ Ἀγορακρίτου. S.

642. μορμώ. — ἐπιῤῥηματικῶς ἐξενήνεκται, ὡς εἰ ἔλεγε φεῦ τοῦ θράσους! S. Cas.: „Μορμὼ, quae et Μορμὼν, fingebatur dea, quae infantes devoraret. est enim figmentum nutricum hoc numen. ap. Theocr. in Ἄδων. (15, 40.) mater plorantem infantem sic colloquitur: Μορμὼ, δάκνει-ἵππος, vae tibi, mordet equus. sic Lamiam fingebant ejusdem potestatis numen. saepius Μορμοῦς meminit Arist. in Pace (464.): οὐδὲν δεόμεθ', ὦνθρωπε, τῆς σῆς Μορμόρος." cf. Valck. ad Theocriti l. l. et Schneideri lex. gr. v. μορμώ. — τοῦ θρ. vide annot. ad 335.

643. — εἴ τι τῶν ἐνόντων μοι ψευδῶν σώζεται, εἰ μὴ ἀπολώλεκα τὸ ψεύδεσθαι, διαμάρτοιμι καὶ διαπέσοιμι πανταχοῦ, εἰ μή σε ἐξ ἀνθρώπων ποιήσαιμι. διαπέσοιμι. οἷον, μηκέτι εἶην συκοφάντης. S. glossae: διαπίπτει, intereidit. Hesych. διέπεσεν, ἀπέθανε. (simili sensu nostrates dicunt durchfallen.) Be. Gl. codicis C Paris.: πανταχῆ, ὅλως.

645. ἥσθην ἀπ. εὐφράνθην σου ταῖς ἀπειλαῖς, τουτέστι κατεφρονῶ σου τῶν ἀπειλῶν, καὶ παρ' οὐδὲν αὐτὰς τίθεμαι. ψολοκ. αἰθαλοκομπίαις, μεγαλοδοξίαις, ψευδολογίαις, μεγαληγορίαις, καπνοῖς. ἀπὸ δὲ τῶν προειρημένων ἔπαιξεν, ἀπὸ τοῦ βροντᾷν καὶ ταράττειν τὴν γῆν καὶ τὴν θάλατταν, καὶ κρημνοὺς ἐρείδειν (405., 579.), ἃ μόνου τοῦ

ἀπεπυδάρισα μόθωνα, περιεκόκκυσά.
ΚΛ. οὔ τοι μὰ τὴν Δήμητρ', ἐὰν μή σ' ἐκφάγω
ἐκ τῆσδε τῆς γῆς, οὐδέποτε βιώσομαι.
ΑΛ. ἢν μὴ 'κφάγῃς· ἐγὼ δὲ, σ' ἢν μή γ' ἐκπίω,
κἄπ' ἐκροφήσας αὐτὸς ἐπιδιαῤῥαγῶ.
ΚΛ. ἀπολῶ σε νὴ τὴν προεδρίαν τὴν ἐκ Πύλου.
ΑΛ. ἴδοὺ προεδρίαν! οἷσν ὄψομαί σ' ἐγὼ

Διός εἰσιν ἔργα. ἐκ τῶν τοιούτων οὖν ἡ προσηγορία διὰ τὸ κεραυνῷ χρῆσθαι δοκεῖν. τῶν γὰρ κεραυνῶν οἱ μὲν καταιβάται, οἱ δὲ ψολόεντες, οἱ δὲ ἀργῆτες καλοῦνται, ὡς Ὅμηρος ὠνόμασεν. S. ἤσθην. de hoc usu aoristorum, cum loco praesentium usurpari videntur, consulendi sunt Matth. et Grammatici. cf. nos ad Soph. El. 1246.

646. πυδαρίζειν ἐπὶ τοῦ ἅλλεσθαι. ἤτοι ποδαρίζειν καὶ πυδαρίζειν, ὡς ὄνομα καὶ ὄνυμα Αἰολικῶς, ἢ πυγαρίζειν παρὰ τὴν πυγήν, καὶ τροπῇ πυδαρίζειν, ὡς γνόφος καὶ δνόφος. δηλοῖ δὲ τὸ λακτίζειν — παρὰ τοὺς πόδας. μόθωνα. τὸν εἰρωνικὸν καὶ δόλιον, καὶ πανουργίᾳ προσφερόμενόν τινι. ἄλλως· μόθων φορτικὸν ὀρχήσεως εἶδος. ἔλεγον δὲ τοὺς φορτικοὺς μόθωνας. (cf. 586.) περιεκόκκυσα. περιεκορδάκισα. — περιερόγχασα, καὶ ὑπερεῖδον καὶ κατεφρόνηδα. (*rhonchum edidi*; nempe vocem aliquam absonam ad indicandum contemtum. *Be.*) S. Cas.: Fere omnia nomina saltationum et cantionem significant, ut μόθων genus turpis saltationis est et nomen cantilenae. περικοκκύζειν est proprie galli gallinacei (v. Sturz. Prol. 4. de voc. anim. p. 9. B.), qui capite erecto et rotato vocem edit. in certaminibus κοκκύζειν de galli gall. sono dicitur. vel de euculo, qui dicitur κόκκυξ. Voss.: *Mir behagt die Drohung, lachend hör' ich den Prahlerwind, Ab trampl' ich den Plumptanz*, (?) *und umher kukuk' ich eins.*

647. Rav.: — Δήμητρά γ', εἰ μή σ' ἐκφ. et 649. εἰ μὴ 'κφάγῃς; ἐγὼ δέ γ', εἰ μή σ' ἐκπίω, contra usum Atticorum. S.: πάτριος τῶν Ἀθηναίων ἡ Δημήτηρ διὰ τὸ ξενισθῆναι παρὰ Κελεῷ. (vide Apollodorum 1, 5. et ejus interpp.), καὶ στῆναι τῆς πλάνης εὑροῦσαν τὴν Κόρην ἐκ τῶν ὑποθηκῶν τῶν ἐκείνου, καὶ τῆς φιλοφροσύνης καὶ τῆς ξενίας ἀμοιβὴν ἀποδοῦναι τὰς ἡμέρους αὐτῷ τροφὰς, καὶ ἅρμα δρακόντων, ἐφ' ᾧτε ἐπὶ πᾶσαν διασπεῖραι τὴν οἰκουμένην. ἐκφάγω. ἐὰν μὴ σε καταναλώσω καὶ ἐκβάλω ἐκ ταύτης τῆς γῆς καὶ διώξω. (verbum, ut Grammatici loquuntur, *praegnans* pro duobus ponitur. *nisi te comedero*, pro *comesum ejecero.* Cas.) Exemplis illustravit hanc praegnantem significationem Abresch. Diluc. Thuc. p. 494. B. cf. Bähr. ad Plut. Alcib. c. 6. Eurip. Suppl. 483. δέμας καπνοῦται κλιμάκων ὀρθοστάτων, *fumavit ex sedilis*, h. e. fumans decidit, etc. ceterum τὸ ἐκφαγεῖν ἐκ τῆς γῆς aptum est βυρσαιέτῳ, simileque τῷ ἐξαρπάζειν ὄνυξι τὰ ἔντερα 657., ubi vid. S. nec minus ἐκπίνειν convenit δράκοντι αἱματοπώτῃ 198.

650. κἄπ', *et praeterea*, imo, germ. *und gar.* Eurip. Or. ἄγαμος, ἐπὶ δ' ἄτεκνος. — perperam libri una voce κἀπεκροφήσας. S.: πλέον τι προσέθηκεν ὑπερβολῇ τῆς ἀπειλῆς, τῷ ἐκπίω ἐπενεγκὼν τὸ ἐκροφήσας.

651. τὴν ἐκ Πύλου. quam ob Pylum, ob captivos Spartanos inde abductos, nactus sum. B. de προεδρίᾳ cf. 532.

652. ἰδοὺ πρ., cf. 329. S.: οἷον. ἀντὶ τοῦ οἵως. Ὅμηρος (Odyss. 1, 410.) · οἷον ἀναΐξας ἄφαρ οἴζεται. ἀντὶ τοῦ οἵως. ὁ δὲ νοῦς,

ἐκ τῆς προεδρίας ἔσχατον θεώμενον!
ΚΛ. ἐν τῷ ξύλῳ δήσω σε νὴ τὸν οὐρανόν.
655 ΑΛ. ὡς ὀξύθυμος! φέρε, τί σοι δῶ καταφαγεῖν;
ἐπὶ τῷ φάγοις ἥδιστ' ἄν; ἐπὶ βαλαντίῳ;
ΚΛ. ἐξαρπάσομαί σου τοῖς ὄνυξι πάντερα.
ΑΛ. ἀπονυχιῶ σου τὰν πρυτανείῳ σιτία.
ΚΛ. ἕλξω σε πρὸς τὸν δῆμον, ἵνα δῷς μοι δίκην.
660 ΑΛ. κἀγὼ δὲ σ' ἕλξω καὶ διαβαλῶ πλείονα.
ΚΛ. ἀλλ', ὦ πονηρὲ, σοὶ μὲν οὐδὲν πείθεται·
ἐγὼ δ' ἐκείνου καταγελῶ γ', ὅσον θέλω.
ΑΛ. ὡς σφόδρα σὺ τὸν δῆμον σεαυτοῦ νενόμικας!
ΚΛ. ἐπίσταμαι γὰρ αὐτὸν, οἷς ψωμίζεται.

οἷον ὄψομαί σε ἀπὸ τῆς τιμῆς ἄτιμον γενόμενον. (Cas.: gestu vox haec adjuvanda. ea enim declaratur summum isiciarii desiderium videndi quod dicit. *qualiter* pro *quanto meo cum gaudio.*) ἀπειλεῖ δὲ αὐτῷ, ὡς ἀφαιρησόμενος αὐτὸν τὴν προεδρίαν. τοῦτο δὲ, ὡς ἀεὶ τοῦ Κλέωνος θρυλλοῦντος τὰ περὶ Πύλον καὶ Σφακτηρίαν, καὶ τοὺς αἰχμαλώτους. cf. alterum argum. fabulae.

653. praepositio ἐκ in multis loquendi generibus rei mutationem significat, cum pereunte aliquo aliud succedit. *Cas.* sensus igitur est: te, postquam primam sedem occupaveras, postremo loco in theatro concessurum. B.

654. ἐν τῷ ξύλῳ. cf. 352.

655. ὡς ὀξ. εἴ! ellipsis frequens. „τί σοι δῶ κατ.; alludit poëta ad proverb. *Homini famelico cave occurras.* Theocr. (15, 148.) πεινάντι γε μηδέποτ' ἔνθης [π. δὲ μηδὲ ποτένθης], i. e. πεινῶντι μὴ προσέλθῃς. et scribit Sen. (de ira 2, 19.), hanc esse naturam famelicorum, ut facilius ad iram commoveantur." *Cas.* Pseudoplautus Amphitruone, scen. suppos. 2, 44: *vetus est adagium Famis et mora bilem in nasum conciunt.*

656. ἐπὶ τῷ. ἐπὶ τίνι, *qua conditione*, h. e. quo cibo apposito. S. — πικρῶς εἶπεν ἐπὶ βαλαντίῳ, (*nim crumena* apposita?) ἵνα διαβάλῃ ὡς κλέπτην καὶ τῶν δημοσίων ἅρπαγα.

657. ἐξαρπ. ἐξοίσω. διασπαράξω τοῖς ὄνυξιν. ἀπὸ τοῦ χρησμοῦ δὲ (197.) ἔπαιξε. βυρσαίετον γὰρ ἐκεῖ προσεῖπε τὸν Κλέωνα· ὁ δὲ ἀετὸς τοῖς ὄνυξίν ἐστιν ἄλκιμος. S.

658. ἀπον. Zonar., monente B., 1, 268.: ἀπονυχιῶ, ἀντὶ τοῦ ἀφαιρήσομαι, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὀνυχιζομένων. S.: ἀφαιρήσομαί σου, φησὶ, τὴν σίτησιν (victum publicum in prytaneo. cf. 532., 167.). —

659. ἕλξω — δῆμον. ἠττήθη γὰρ ἐν τῇ Βουλῇ — S.

662. καταγ. γ' ὅσον θέλω. πᾶσαν ἔχω τοῦ πείθειν ἐξουσίαν, καὶ ὥσπερ ἐντρυφῶ τῷ δήμῳ.

663. σεαυτοῦ νεν. οἰκείως ἔχειν πρὸς σὲ ὑπολαμβάνεις. S. quasi *plane tuum esse, tibi deditum, addictum.* — Terent. Ad. 5, 6, 10. *plebem facio meam.* (Ovid. Art. am. 2, 250. *fac plebem, mihi crede, tuam.* Be.) Corn. Nep. Cim. c. 2. *populum urbanum tenuit in sua potestate.* Duk.

664. οἷς ψωμ. οἷς ἀπατᾶται, οἷς χαίρει. τὸ δὲ ψωμίζεσθαι (*pasci buccis*, a ψωμὸς *bucca.* Cas.) ἐπὶ τῶν μικρῶν παιδίων λέγεται, ἃ ὑπόκειται τῇ τῶν διδόντων ἐξουσίᾳ. S.

665 ΑΛ. κἄθ', ὥσπερ αἱ τίτθαι γε, σιτίζεις κακῶς·
μασώμενος γὰρ τῷ μὲν ὀλίγον ἐντίθης,
αὐτὸς δ' ἐκείνου τριπλάσιον κατέσπακας.
ΚΛ. καὶ νὴ Δί' ὑπό γε δεξιότητος τῆς ἐμῆς
δύναμαι ποιεῖν τὸν δῆμον εὐρὺν καὶ στενόν.
670 ΑΛ. χὠ πρωκτὸς ὁ ὑμὸς τουτογὶ σοφίζεται.
ΚΛ. οὐκ, ὦ 'γάθ', ἐν Βουλῇ με δόξεις καθυβρίσαι.
ἴωμεν ἐς τὸν δῆμον.
ΑΛ. οὐδὲν κωλύει.
ἰδοὺ, βάδιζε· μηδὲν ἡμᾶς ἰσχέτω.
ΚΛ. ὦ Δῆμε, δεῦρ' ἔξελθε!
ΑΛ. νὴ Δί', ὦ πάτερ,
675 ἔξελθε δῆτ' ἄν!
ΚΛ. Δημίδιον ὦ φίλτατον,
ἔξελθ', ἵν' εἰδῇς, οἷα περιυβρίζομαι!

665. εἰ τθας καλοῦμεν τὰς τιτθίοις καὶ τῷ γάλακτι τρεφούσας τὰ παιδία. ἐγγύθεν οὖν ἀπὸ τοῦ ψωμίζειν ἀπεκρίνατο λέγων, ὅτι κατὰ τὰς τίτθας καὶ σὺ τὸν δῆμον κακῶς τρέφεις. τίτθας οὖν τὰς τροφοὺς, τὰς μάμμας etc. S. Aristot. Rhet. 3, 4. ὁ Δημοκράτης εἴκασε τοὺς ῥήτορας ταῖς τίτθαις, αἳ τὸ ψώφισμα καταπίνουσαι τῷ σιάλῳ (σιαλῷ, saliva,) τὰ παιδία παραλείφουσι. Βε.

667. ἰδίως ἐπὶ τῶν θηλαζόντων βρεφῶν κατασπᾶν λέγουσι καὶ ἀφέλκειν τὸ γάλα. — εὐρὺν δὲ καὶ στενὸν, πλούσιον καὶ πένητα. S. H. Voss.: Bald wird ihm reichlich der Bauch *ausgedehnt*, bald durch schmale Bissen *geengt*.

670. ita Bentl. aliique vulgo τουτοί, quod soloecum. Rav. τουτὸ τί, h. e. τουτογί. Suid. v. πρωκτός: τουτίγε. S.: σοφ. τεχνάζεται, ποτὲ τουτέσει ποτὲ μὲν πλατύνεται, ποτὲ δὲ συστέλλεται. —

671. *non videberis insultasse mihi in senatu*, h. e. id, quo ibi ausus es in me, velut infectum erit, nec mihi quidquam oberit: tam magnifice te refutabo in concione.

672. ἴωμεν εἰς τὸν δῆμον. εἰς τὸ βουλευτήριον. (imo εἰς τὴν ἐκκλησίαν. cf. 695. ἔδοξε γὰρ αὐτὸν παρευδοκιμεῖν ἐν τῇ Βουλῇ. οὐ καταφρονήσεις οὖν μου, φησὶν, ἐπὶ τῶν δημοτῶν, ὥσπερ ἐν τῷ βουλευτηρίῳ. S. κωλύει media brevi, ut 903. alibi ista syllaba producitur, velut Pac. 489.

673. μηδ. ἡμ. ἰσχ. μηδὲν ἡμᾶς ἐπισχέτω, μηδὲν ἐμπόδιον ἔστω. S.

674. ita Dind. auctore Reiskio: nam in libris verba νὴ Δί', ὦ πάτερ, Cleoni tribuuntur.

675. ἀμέτρως libri: — δῆτ', ὦ Δημ. φίλτ. Rav.: δῆτ' ἄν. Br. metro prospiciens: ἔξελθε δῆτα, Δημ. ὦ φίλτατον, omniaque haec sub persona Cleonis edidit, ut vulgo. Dind.: — δῆτ'. ΚΛ. ὦ Δημ., ὦ φίλτατον, Ἔξελθ'. recte ἄν tuetur B., ut quod imperativis addi soleat, monente Matth. gr. gr. §. 598, c.

676. versus loco suo repositus secundum Rav. alibi legitur post 678., neglectus scilicet primum a librario propter simile initium, deinde in ipso ordine adscriptus post sequentem orationem, ne aut lituris foedaretur codex, aut versuum ratio corrumperetur. praeterea Rav. οἵαπερ ὑβρίζομαι, ce-

ΔΗ. τίνες οἱ βοῶντες; οὐκ ἄπιτ' ἀπὸ τῆς θύρας;
τὴν εἰρεσιώνην μου κατεσπαράξατε.
τίς, ὦ Παφλαγών, ἀδικεῖ σε;
ΚΛ. διὰ σὲ τύπτομαι
680 ὑπὸ τουτουὶ καὶ τῶν νεανίσκων.
ΔΗ. τιή;
ΚΛ. ὅτιὴ φιλῶ σ', ὦ Δῆμ', ἐραστής τ' εἰμὶ σός.
ΔΗ. σὺ δ' εἴ τίς ἐτεόν;
ΑΛ. ἀντεραστὴς τουτουί,
ἐρῶν πάλαι σου, βουλόμενός τέ σ' εὖ ποιεῖν,
ἄλλοι τε πολλοὶ καὶ καλοί τε κἀγαθοί·
685 ἀλλ' οὐχ οἷοί τ' ἐσμὲν διὰ τουτονί. σὺ γὰρ
ὅμοιος εἶ τοῖς παισὶ τοῖς ἐρωμένοις·
τοὺς μὲν καλούς τε κἀγαθοὺς οὐ προσδέχει,
σαυτὸν δὲ λυχνοπώλησι καὶ νευροῤῥάφοις
καὶ σκυτοτόμοις καὶ βυρσοπώλησιν δίδως.
690 ΚΛ. εὖ γὰρ ποιῶ τὸν δῆμον.
ΑΛ. εἰπέ νυν, τί δρῶν.
ΚΛ. ὅτι τὸν στρατηγὸν ὑποδραμὼν τὸν ἐκ Πύλου

teri codd. οἷάπερ γ'. sequor Dindorfium.

677. prodit Populi persona. — Rav. ἐκ τῆς θύρας. fort. ἐκτὸς τῆς θ.

678. εἰρεσ. κλάδος ἐλαίας ἐρίοις περιπεπλεγμένος ἀναδεδεμένος. ἐξήρτητο δὲ αὐτοῦ ὡραῖα πάντα ἀκρόδρυα. — ἄλλως. Πυανεψίοις καὶ Θαργηλίοις Ἡλίῳ καὶ Ὥραις ἑορτάζουσιν Ἀθηναῖοι. φέρουσι δὲ οἱ παῖδες τούς τε θαλλοὺς ἐρίοις περιειλημμένους, ὅθεν εἰρεσιῶναι λέγονται, καὶ τούτους πρὸ τῶν θυρῶν κρεμῶσιν. (cf. Plut. 1050.) — τὸ δὲ κατεσπαράξατε εἶπεν, ἐπειδὴ ἀλλήλους ᾤθουν. S.

680. τῶν νεαν., Equitum.

682. σὺ δ' εἴ τις; τῷ ἀλλαντοπώλῃ λέγει. S. *tu vero quis es?* vide annot. ad Ach. 295. iram fere significat ἐτεόν, vel ironiam, sicut nonnunquam *vero* ap. Latinos. Terent. Andr. 5, 4, 14. *est vero huic credendum, Chreme?* et Eun. 4, 7, 83. *ain' vero, canis?* Br.: *tu vero quis es scilicet?* ironsine commotione dicitur inferius 1146.

688. Dind. λυχνοπώλαισι — βυρσοπώλαισιν. S.: λυχν. δι' Ὑπέρβολον. καὶ αὐτὸς (fort. οὗτος) γὰρ δημαγωγὸς ἦν, λυχνοποιὸς ὤν. (cf. Pac. 656.) νευροῤῥάφοις δέ φησι διὰ τὸν προβατοπώλην Λυσικλέα. S. de hoc vide supra 132. ridicule vocatur νευροῤῥάφος, quasi ipse nervis τῶν προβάτων coria consuerit, aut paraverit eos ad usum chordarum lyrae. cf. Cas.

689. σκυτ. Κλέωνι [καὶ Λυσικλεῖ]. ὀνειδίζει δὲ πάλιν Κλέωνι, ἀφ' οἵας τέχνης ἄγει καὶ φέρει τὴν πόλιν. S.

691. sic fere libri, nisi quod habent ὑπεκδραμών: sed C Paris. et S. ὑποδραμών, h. e. interprete S. κατατρέχων, vel ὑπελθών, quae Zonarae interpretatio est, a B. commemorata. inferius, monente Br., 1060.: ὑποθεῖν οὐκ ἐῶ. ibi S.: ὑποτρέχειν, ὑποσκελίζειν καὶ ἐμπο-

πλεύσας ἐκεῖσε τοὺς Λάκωνας ἤγαγον.
ΑΛ. ἐγὼ δὲ περιπατῶν γ' ἀπ' ἐργαστηρίου
ἕψοντος ἑτέρου τὴν χύτραν ὑφειλόμην.
695 ΚΛ. καὶ μὴν ποιήσας αὐτίκα μάλ' ἐκκλησίαν,
* ὦ Δῆμ', ἵν' εἰδῇς, ὁπότερος νῷν ἐστί σοι
εὐνουστερος, διάκρινον, ἵνα τοῦτον φιλῇς.
ΑΛ. ναὶ, ναὶ διάκρινον δῆτα, πλὴν μὴ 'ν τῇ Πυνκί.
ΔΗ. οὐκ ἂν καθιζοίμην ἐν ἄλλῳ χωρίῳ,
700 ἀλλ' ἐς τὸ πρόσθε χρὴ παρεῖν' ἐς τὴν Πνύκα.
ΑΛ. οἴμοι κακοδαίμων, ὡς ἀπόλωλ'! ὁ γὰρ γέρων
οἶκοι μὲν ἀνδρῶν ἐστὶ δεξιώτατος·
ὅταν δ' ἐπὶ ταυτησὶ κάθηται τῆς πέτρας,

δῶν ἵστασθαι. perperam 2 Pariss. τῶν στρατηγῶν ὑπεκδρ. τῶν ἐκ Π., Rav. τῶν στρατηγῶν ὑποδραμοντῶν ἐκ Π., litteris ο et ω inter se permutatis, ut saepe factum. τὸν ἐκ Π. illum, qui ex Pylo rediit, Demosthenem. cf. 789. et Matth. gr. gr. §. 596, d. temere Br.: ὅτι τοὺς στρατηγοὺς ὑποδραμὼν τοὺς ἐν Πύλου, nec recte Dind.: ὅτι τῶν στρατηγῶν ὑποδρ. τοὺς ἐκ Πύλου, Be.: ἐκ Πύλου. proprie ex Sphacteria insula; sed quia in obsidione Pyli sunt capti Lacones illi, propterea semper Comicus Pylum nominat.

693. περιπ., ambulans, nihil agens. cf. 715. ἀπ' ἐργ. ex aliqua officina vel taberna. S.: — οὐ γὰρ Κλέων, φησὶ, μόνος ἀλλοτρίαν νίκην ὑφήρπασεν, ἀλλὰ καὶ οὗτος (αὐτὸς) ἐκ τῆς πόλεως μέσης ἔκ τινος ἐργαστηρίου, φησὶ, χύτραν ὑφειλόμην, ἄλλου κατασκευάσαντος ἑαυτῷ τροφὴν, ὡς κἀκεῖνος τὸ ἀλλότριον κατόρθωμα ἴδιον ἐποιήσατο.

696. ἵν' εἰδῇς, — διάκρινον, ἵνα τ. φιλῇς. sermo inficetus, minimeque dignus Aristophane. etiam nunc sentio, ut olim, scribendum esse ἵν' οἶδας, *loco*, *quem nosti*. Pnycem dicit, locum legitimae concioni habendae destinatum, de quo cf. superius 42. et inprimis Pac. 655. ibi maxima frequentia, rhetorum campus, turbae, populusque minime sui compos. (vide 701. seqq. et annot. Scholiastae ad 698.) eo igitur tendit Cleon, multarum memor victoriarum, quas inde reportaverat, et familiariter, ut apud amicum Populum, callideque, ne ipso nomine Pnycis terreat adversarium, locum consuetum significat verbis illis ἵνα οἶδας. verum subolet res isiciario. — confusa οἶδας et εἰδῇς, ut alibi οἶδε et εἶδε. vide Anthol. Palat. 3. pagg. 595., 674. etc.

697. διάκρ. σύγκρινον ἢ ἀντεξέτασον, πότερός σοι μᾶλλον εὔνους. S.

698. μὴ 'ν τῇ Πυνκί. ὡς ἂν ἐν τῇ συνόδῳ ἀκόητα δρῶντος τοῦ δήμου. — S.

700. ἐς τὸ πρόσθε, *coram*, nihil amplius. sic Eurip. Or. 696. (707). εἰς τὸ μαλθακὸν pro μαλθακῶς, ubi vid. Musgrav., Soph. Oed. Col. 681. ἐς πλεῖστον πόλεως, Trachin. 324. δίκης εἰς ὀρθόν. — παρεῖν' pro παρεῖναι, ut εἶν' Ran. 648. cf. 829. etc.

701. — γέροντα πάλιν εἶπεν (42.), ὅτι ἀρχαῖος ὁ τῶν Ἀθηναίων δῆμος. δεξιώτατος δὲ φιλανθρωπότατος, προσηνέστατος, ἀγαθός. (imo habilissimus, sapientissimus, quia opponitur τὸ χαίνειν, quod est puerorum aut stultorum.) τῆς πέτρας δὲ, τῆς Πνυκός. ὀρεινὴ γὰρ ἦν, ὡς ἔοικεν. S.

κέχηνεν, ὥσπερ ἐμποδίζων ἰσχάδας.

705 ΧΟ. νῦν δεῖ σε πάντα δὴ κάλων ἐξιέναι σεαυτοῦ, i. t. c. στ.
καὶ λῆμα θούριον φορεῖν καὶ λόγους ἀφύκτους, as.
Eurip.

ὅτοισι τόνδ' ὑπερβαλεῖ· ποικίλος γὰρ ἀνὴρ,
κἀκ τῶν ἀμηχάνων πόρους εὐμηχάνους πορίζων.
i. t. c.

5 πρὸς ταῦθ' ὅπως ἕξει πολὺς καὶ λαμπρὸς ἐς τὸν ἄνδρα.

710 ἀλλὰ φυλάττου καὶ, πρὶν ἐκεῖνον προσικάσθαι σου,
πρότερος σὺ a. Arist.

τοὺς δελφῖνας μετεωρίζου, καὶ τὴν ἄκατον παραβάλλου.

704. χαίνειν pro ore hiante et animo incerto esse, ut nescias, quid agas, passim Graeci. objicit igitur hoc verbo [sicut appellatione Κεχηναίων infra 1163.] stultitiam et imprudentiam Atheniensibus; sed comparatio, qua utitur, Graeco interpreti mire vexata est. sciendum est, magnum Athenis proventum fuisse ficuum; has soli expositas siccabant et vocabant ἰσχάδας. ut siccarent, pede sive petiolo alligabant, seu filo, seu subtili vimine; sed nimis maturis ficubus accidebat saepe, ut petiolus frangeretur: tum erat magna difficultas alligandi ficus. festive igitur comparat populum anxium et ex imprudentia consilii inopem cum eo, qui ficus alligans petiolis fractis haeret. — quod ficus alligarentur, nomen ipsum arguit: nam ἰσχάδες dictae sunt caricae (i. e. ficus siccae) ab ἴσχειν verbo. ἐμποδίζειν est pedibus vincire; sed nominis ποῦς latissima est significatio. — Cas. his dictis Demum et Cleonem, qui recitato versu 700. abierant, sequitur isiciarius, et mutata scena conspicitur Pnyx, in qua consedit Populi persona.

705. κάλων. παροιμία πάντα [δὴ] κάλων κινεῖν. εἴληπται δὲ ἐπὶ τῶν πάσῃ προθυμίᾳ χρωμένων. παρῆκται δὲ ἀπὸ τῶν πλεόντων καὶ χειμαζομένων. (Eurip. Med. 263., monente K., ἐχθροὶ γὰρ ἐξιᾶσι πάντα δὴ κάλων. Herc. fur. 749. φόνιον ἑξίει κάλων, metaphora a venatione, ut Brodaeo videbatur. proprie Eurip. Troad. 94. ὅταν στράτευμ' Ἀργεῖον ἐξίῃ κάλῳ, rudentes solverit.) — θούριον δὲ λῆμα ὁρμητικὸν, ταχὺ, πηδητικὸν, πολεμικώτατον. καὶ θούριος Αἴας (Soph. Aj. 1129.), θούριος Ἄρης (Eurip. Phoen. 220., sed θοῦρος Ἄρης Suppl. 565., ut Iliad. 5, 35.) ποικίλος δὲ, ὁ ἐπὶ πολλὰ τὴν γνώμην ἄγων. S.

706. φορεῖν, ἔχειν, ut Plut. 1055. etc.

708. — ταῦτα παρὰ τὰ ἐν Προμηθεῖ Αἰσχύλου (59) δεινὸς γὰρ εὑρεῖν κἀξ ἀμηχάνων πόρους. S.

709. διὰ ταῦτα φρόντιζε ὅπως ἐπεξελεύσῃ καὶ λαμπρὸς (cf. 404.) θόρξης εἶναι, πλήρης λόγων καὶ φρονήματος. ἀλλὰ φυλάσσου καὶ ἐπιτήρει. S. πολὺς, σφοδρὸς, acer, vehemens. vid., quem B. landavit, Abresch. Diluc. Thuc. p. 688. cf. Eurip. Hipp. 421., Orest. 1172., Ran. 985., Av. 463. Demosth., annotante Be., or. contra Aristog., ed. Reisk. 1. p. 787. ὡς πολὺς παρ' ὑμῖν ἔπνει καὶ λαμπρὸς ἦν etc.

711. δελφὶς ὄργανον ναυτικόν. μετεωρ. δὲ, τουνέσιν εἰς ὕψος αἴρε· ἐπεὶ καὶ τῶν θαλασσίων δελ-

ΚΛ. τῇ μὲν δεσποίνῃ Ἀθηναίῃ, τῇ τῆς πόλεως μεδεούσῃ,
εὔχομαι, εἰ μὲν περὶ τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων γεγένημαι
βέλτιστος ἀνὴρ μετὰ Λυσικλέα καὶ Κύνναν καὶ Σαλαβακχώ,
715 ὥσπερ νυνί, μηδὲν δράσας δειπνεῖν ἐν τῷ πρυτανείῳ·
εἰ δέ σε μισῶ καὶ μὴ περὶ σοῦ μάχομαι μόνος ἀντιβεβληκώς,
ἀπολοίμην, καὶ διαπρισθείην, διατμηθείην τε λέπαδνα.

φίνων κηδήματα μετέωρα. μέμνηται δὲ καὶ Θουκυδίδης (7, 41.). — ἄλλως. σιδηροῦν κατασκεύασμα ἢ μολίβδινον εἰς δελφῖνα ἐσχηματισμένον. τοῦτο δὲ ἐκ τῆς κεραίας τοῦ ἱστοῦ αἱ ναυμαχοῦσαι ἠφίεσαν εἰς τὰς τῶν πολεμίων, καὶ κατεδύοντο. — S. τὴν ἄκ. παραβάλλου. h. l. παραβάλλεσθαι non significat *ad littus appellere*, ut Ran. 180. et 262., sed *navem impellere in navem hostilem*, quod qui facturi erant, delphinos prius attollebant, ut eos in hostilem navem dejicerent. — *Br.* ἄκατον Schol. Eurip. ad Hecub. 431.: ἄκατοι τὰ μικρὰ πλοῖα· ἐνταῦθα δὲ τὰς ναῦς ἁπλῶς λέγει. ita et h. l.

712. in re ridicula imitatur graves oratores etc. *Cas.* cf. S. ad 714.

714. βέλτ. ἀνήρ. εὔνους, ἄριστος· ἐνταῦθα δοκεῖ μοι καὶ Δημοσθένης ὠφεληθεὶς τὸ προοίμιον εἰληφέναι ἐν τῷ περὶ τοῦ στεφάνου λόγῳ. φησὶ γὰρ οὕτως· πρῶτον μὲν, ὦ Ἀθηναῖοι τοῖς θεοῖς εὔχομαι πᾶσι καὶ πάσαις, ὅσην εὔνοιαν ἔχων ἐγὼ διατελῶ τῇ τε πόλει κ. τ. λ. μετὰ Λυσ. Λυσικλῆς ὡς προβατοκάπηλος διεβάλλετο· Κύννα δὲ καὶ Σαλαβάκχα τῶν θαυμαζομένων ἑταιρίδων. S. de Lysicle supra 132., 688., de Cynna cf. Pac. 730., Vesp. 999. serio poëta Thesm. 805. καὶ μὲν δὴ καὶ Κλεοφῶν χείρων πάντως δήπου Σαλαβακχοῦς, quem locum laudavit Be.

715. μηδὲν δράσας. μηδὲν διαπραξάμενος ἔργον σπουδαῖον καὶ μέγα. φησὶ γὰρ, ὅτι ἐπὶ μεγάλοις κατορθώσαι τὴν τιμὴν Ἀθηναῖοι παρεῖχον τοῖς ἀγαθόν τι εὐεργετήσασιν αὐτούς. νῦν οὖν σκώπτει τὸν Κλέωνα δι' ὧν αὐτὸν ὁμολογοῦντα ποιεῖ, ὅτι μηδὲν διαπραξάμενος τοιοῦτον ἔργον τῆς ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως μετέσχεν. S.

716. ἀντιβ. intelligebat Br. ἐμαυτόν; vel neutrali significatione hoc verbum accipiendum putabat, ut alia sexcenta. Reisk. malebat ἀντιβεβηκώς, ut Eurip. Iphig. Aul. 919. ἢν δ' ἀντιβαίνῃ, πρὸς ἐμέ σοι πορευτέον. S.: ἀνθιστάμενος τοῖς ἀδικεῖν σε προαιρουμένοις. διαπρισθείην, εἰς μέρη λωροτομηθείην. at hoc significatur verbis διατμηθείην λέπαδνα. rectius igitur Cas.: „Alludit poëta ad supplicium serrae. legimus ap. vett., saepe (?) factum, ut serra dissecarentur homines, facto a capite exordio.“ vide interpp. Suetonii Calig. 27., Plinii H. N. 11, 37. etc.

717. λέπαδνα. οἱ στηθιαῖοι λῶροι ἢ οἱ μασχαλιστῆρες τῶν ἵππων. τοῦτο δὲ ὡς βυρσοπώλης εἶπεν. ἄλλως. — λείπει δὲ ἢ εἰς, ἵν' ᾖ εἰς λέπαδνα. S. de hac ellipsi praepositionis εἰς cf. Fischer. Anim. ad Weller. 3, 1. p. 444. sequ., Schäfer. ad L. Bos. p. 683. B.

ΑΛ. κἄγωγ', ὦ Δῆμ', εἰ μή σε φιλῶ καὶ μὴ στέργω, κατατμηθεὶς
ἐψοίμην ἐν περικομματίοις· κεἰ μὴ τούτοισι πέποιθας,
720 ἐπὶ ταυτησὶ κατακνησθείην ἐν μυττωτῷ μετὰ τυροῦ,
καὶ τῇ κρεάγρᾳ τῶν ὀρχιπέδων ἑλκοίμην ἐς Κεραμεικόν.
ΚΛ. καὶ πῶς ἂν ἐμοῦ μᾶλλον σε φιλῶν, ὦ Δῆμε, γένοιτο πολίτης;
ὃς πρῶτα μὲν, ἡνίκ' ἐβούλευόν σοι, χρήματα πλεῖστ' ἀπέδειξα
ἐν τῷ κοινῷ, τοὺς μὲν στρεβλῶν, τοὺς δ' ἄγχων, τοὺς δὲ μεταιτῶν,

718. ἔπαιξε κἀνταῦθα τοιούτοις ὀνόμασι διὰ τὸ μάγειρον αὐτὸν εἶναι. — S.

719. ἐν περικ. τοῖς περιαιρήμασι τῶν κρεῶν. ἐψηθείην οὖν σὺν αὐτοῖς περικόμμασι. S. cf. 354.

720. — ἐπὶ ταυτησὶ εἶπε, τὴν τράπεζαν δεικνὺς τὴν μαγειρικήν. κατακν. καταξεσθείην εἰς ἰσχνὰ μέρη, καὶ ἀναλωθείην. καὶ τοῦτο δὲ ἀπὸ τῆς τέχνης παρείληπται τῆς αὐτοῦ. τῷ (τὸ) μυττωτῷ δὲ εἶπε παίζων ἴσως πρὸς τὸ Ὁμηρικόν. (?) ἔστι δὲ ὑπότριμμα διὰ σκορόδου. κατασκευάζεται δὲ ἀπὸ τυροῦ, καὶ σκορόδου, καὶ ὠοῦ, καὶ ἐλαίου, καὶ πράσου. S. cf. Pac. 246. sequ., Vesp. 63.

721. κρεάγρα. εἶδος ἐργαλείου μαγειρικοῦ χειρὶ παρεοικός. (*Fleischgabel*, *Küchengabel* [sic Wiel.] B. Voss.: *mit dem Kreuel* etc.) — ὀρχιπ. τοῦτο οὐχ ἁπλῶς, ἀλλ' ἀφ' ἱστορίας, ὡς καὶ αὐτὴν τὴν κόλασιν προσαγόντων τῶν Ἀθηναίων. εἰς Κεραμ. δῆμος Ἀττικῆς. δύο δὲ οἱ Κεραμεικοὶ Ἀθήνησιν· ὁ μὲν ἔνδον τῆς πόλεως, ὁ δὲ ἔξω, ἔνθα καὶ τοὺς ἐν πολέμῳ τελευτήσαντας ἔθαπτον δημοσίᾳ, καὶ τοὺς ἐπιταφίους ἔλεγον. εἰσὶ δὲ ἔνθεν καὶ ἔνθεν στῆλαι ἐπὶ τοῖς δημοσίᾳ τεθαμμένοις, ἔχουσαι ἐπιγραφὰς, ποῦ ἕκαστος τέθαπται. ἐν δὲ τῷ ἑτέρῳ ἦσάν τε καὶ προεστήκεσαν αἱ πόρναι. S. cf. de Ceramico gemino Ran. 129., Av. 381. urbanum intelligi putat Cas. propter voc. ὀρχιπέδων. vel, si alter dicatur esse hanc figuram παρὰ προσδοκίαν, quemadmodum Seneca Apocol.: *Claudium unco tractum esse in coelum.* quae tamen in eo libello non legi monuit B. ceterum cf. Plut. 951. sequ.

723. ἐβούλευον, consulebam, *in senatu eram.* ἀπέδειξα. monuit Be., ἀποδεικνύναι h. l. sic accipiendum esse, ut aliquando ἀποφαίνειν. glossae: ἀποφαίνω, *exhibeo*, *revelo.* Demosth. or. adv. Lept., ed. Reisk. t. 1. p. 480. πλέον ἢ δέκα καὶ ἑκατὸν τάλαντα ἀπέφηνεν (exhibuit) ἀπὸ τῶν πολεμίων. cf. Plut. 210. et Bährio in annot. ad Plut. Philopoem. 13. laudatum Wyttenbachium ad Platonis Phaedon. p. 181. sequ., ubi usum verbi ἀποδεικνύναι copiose illustravit.

724. στρεβλῶν. genus poenae: vid. annot. ad Ran. 581. ἄγχειν dicere videtur supplicium τοῦ βρόχου, de quo Pollux 8, 7, 71. proprie Vesp. 1006.: οἳ τοὺς πατέρας τ' ἤγχον νύκτωρ καὶ τοὺς πάππους ἀπέπνιγον etc. S. τοὺς δ' ἄγχων. δηλοῖ διὰ τούτων τῶν ὀνομάτων τὸ βίαιον τῆς ἀπαιτήσεως, εἴ πως δύναιτο πεῖσαι τοὺς Ἀθηναίους μὴ εἶναι περὶ τὰς ἀπαιτήσεις τῶν πολιτικῶν χρημάτων βαρεῖς. μεταιτ-

725 οὐ φροντίζων τῶν ἰδιωτῶν οὐδενός, εἴ σοι χαρισοίμην.

ΑΛ. τοῦτο μέν, ὦ Δῆμ', οὐδὲν σεμνόν· κἀγὼ γὰρ τοῦτό σε δράσω·
ἁρπάζων γὰρ τοὺς ἄρτους σοι τοὺς ἀλλοτρίους παραθήσω.
ὡς δ' οὐχὶ φιλεῖ σ', οὐδ' ἔστ' εὔνους, τοῦτ' αὐτό σε πρῶτα διδάξω,
ἀλλ' ἢ διὰ τοῦτ' αὖθ', ὅτιή σου τῆς ἀνθρακιᾶς ἀπολαύει.
730 σὲ γὰρ, ὃς Μήδοισι διεξιφίσω περὶ τῆς χώρας Μαραθῶνι,
καὶ νικήσας ἡμῖν μεγάλως ἐγγλωττοτυπεῖν παρέδωκας,
ἐπὶ ταῖσι πέτραις οὐ φροντίζει σκληρῶς σε καθήμενον οὕτως,

τῶν. τοὺς μὴ ὀφείλοντας δηλονότι. —

725. τὸ λεγόμενον τοιοῦτόν ἐστιν· ἐν δευτέρῳ τὴν πρὸς τοὺς ἰδιώτας ἀπέχθειαν ἐποιούμην ἕνεκα τοῦ ἀποθεραπεῦσαι τὴν πόλιν. S.

726. οὐδὲν σεμνόν. est ap. Graecos proverb. de re vili οὐδὲν ἱερὸν, quod ex Homero usurpat Cic. in Epp. ad Att. (οὐδὲν ὑγιὲς Cic. ad Att. 15, 1., ubi v. Intpp. sed οὐδὲν ἱερὸν Theocr. Id. 5, 21. sequ. add. Erasm. Adag. p. 133. B.) pro eo etiam dicitur eodem sensu οὐδὲν σεμνὸν, ut hic. — *Cas.*

727. S.: — σκώπτει τὸν Κλέωνα ἀπὸ τῶν ἀλλοτρίων φιλοτιμούμενον. — S. cf. 55.

728. οὐχὶ φιλεῖ σε, ἀλλ' ἢ διὰ τοῦτο, *non amat te nisi propterea tantum.* Ran. 1065. ἀλλ' οὐδὲ πάντα ταῦτά γ' ἔστ' ἀλλ' ἢ τρία. cf. Pac. 465.

729. τῆς ἀνθρ. ὅτι τῶν σῶν ἀγαθῶν ἀπολαύει. χρησιμεύει γὰρ ἡ ἀνθρακιὰ τῷ χειμῶνι, καὶ τοὺς ἔχοντας οἱ ἄλλοι περικάθηνται, βουλόμενοι εἰσδῦναι. S. „— sic in Evangelio (Joh. 18, 18.) Petrus dicitur accedere ad ἀνθρακιάν. usus caminorum, qui est hodie, non ita olim erat frequens, sed arte calorem conciliabant suis cubiculis, ut aqua calida fluente per tubos, vel pruna illata in cubiculum.“ *Cas.* cf. Schneideri lex. gr. vol. 3. v. κάμινος.

730. ita primus Br. ἀμέτρως libri ἐν Μαραθ., quae est interpretatio. vid. Matth. gr. gr. §. 405, b. S.: διεξιφίσω. ἐπολέμησας πρὸς τοὺς Μήδους. τοῖς ξίφεσι κατ' αὐτῶν ἐχρήσω. *digladiatus es.* Cas.: Saepe Attici *Medos* nominant pro Persis (propter conjunctionem imperii), in quo et Latini eos imitantur. — de pugna Marathonia omnes historici et scriptores Attici.

731. ἐγλωττ. τὴν γλῶσσαν (fort. τῇ γλώττῃ. vide Schäfer. Melet. crit. p. 109.) ψοφεῖν τὰ κατορθώματα. σεμνολογεῖν (imo: κατορθώματα καὶ σεμν. τὰ etc. cf. Zonar. 2, 605.) τὰ ἐκείνων καὶ ἀεὶ ἐπὶ γλώττης ἔχειν.

732. ἐπὶ τ. πέτραις. intelligit Comicus sedilia saxea Pnycis. cf. 703. K. — Notat igitur poëta obiter, populum Athen. communem usum non habuisse pulvillorum, qui subjici solent, ut mollius sedeamus; postea luxus invexit: fuit

οὐχ ὥσπερ ἐγὼ ῥαψάμενός σοι τουτὶ φέρω. ἀλλ' ἐπαναίρου,
κἄτα καθίζου μαλακῶς, ἵνα μὴ τρίβῃς τὴν ἐν Σαλαμῖνι.
735 ΔΗ. ἄνθρωπε, τίς εἶ; μῶν ἔκγονος εἶ τῶν Ἁρμοδίου τις ἐκείνων;
* τοῦτό γέ σου τοὔργον ἀληθῶς γεννάϊον καὶ φιλόδημον.

enim res frequens Athenis, ut apparet ex Theophr. Charr. (nempe ap. Theophr. 2. de adulatore narratur, eum solere ipsum fautori suo subjicere pulvillum, quod famulus in theatrum apportaverit. at ex eo non colligas, frequentem Athenis tum fuisse usum pulvinorum: nam lucri gratia adulatores sese applicant ad divites ac potentes viros, quorum haud magnus esse solet numerus in civitate, quique quod sibi indulgent, non id statim in usum communem venire solet, quippe carius quam pro multorum facultate.) in historia Rom. legimus, ad Caligulam non frequentem fuisse usum horum pulvinorum: eum imperatorem morem introduxisse senatoribus subjiciendi προσκεφάλαια, ὅπως μὴ ἐπὶ γυμνῶν σανίδων καθίζωνται, ne super lignis nudis sederent, ut notat diligentissimus rerum Rom. scriptor Dio Cassius. (59, 7.)" *Cas.*

733. παρεπιγραφή. δείκνυσι γὰρ αὐτῷ προσκεφάλαιον, ὃ φησι τῷ Δήμῳ παρασκευάσαι, ἵνα μὴ ἐπὶ ψιλοῖς τοῖς βάθροις ἐπικαθέζηται, ἀπαρχῆς τὴν περὶ τὸν δῆμον εὔνοιαν δεικνύς. ἀλλ' ἔπαν. ἐπανίστασο καὶ ἐπεγείρου, ἵνα ὑποθῶ τῷ καθίσματι τὸ προσκεφάλαιον. S.

734. ἵνα — Σαλαμ. ἵνα μὴ ἐντρίψῃς (ἐντρίβῃς) μηδὲ διαφθείρῃς τὴν ἐν Σαλαμῖνι καμοῦσαν πυγὴν ἐν ναυμαχίᾳ. — S. ellipsis inusitata, quam assentiri miror Scholiastae viros doctos. imo in τὴν intelligendum est ὁδὸν hac sententia: *ne vivas more Salaminio;* ne ita tecum agatur, ut apud Salaminem, h. e. misere, ὑπολίσποις πυγιδίοις, *contritis natibus,* ut ait infra 1268.

735. — εἷς Ἁρμόδιον καὶ Ἀριστογείτονα τὸ γένος ἀνήνεγκεν αὐτοῦ, ἐπεὶ καὶ οὗτοι εὐνοίας πολλάκις ἀπηνέγκαντο δόξαν, ἐπιθέμενοι τοῖς τυράννοις etc. S. monet Cas., et ipsis et posteris ingens Athenis decus fuisse. cf. annot. ad Ach. 922., Bredowii *Handbuch der alten Gesch.* p. 306., et inprimis F. A. Wolf. Proleg. orat. Leptin. p. LXV. seq. — ἐκείνων, *illorum* celeberrimorum. cf. Av. 36.

736. sic vett. edd., versu quidem pessumdato. Rav. itidem corrupte τοῦτό γέ τοί τ' ἀληθῶς αὖ τοὔργον γενναῖον καὶ φιλ., in qua scriptura τοὶ ab eo profectum esse videtur, qui explicaret τ': sed friget ea particula sequente similis significationis, eoque fortiore, vocabulo ἀληθῶς, nec aptum αὖ, sed ἂν, quod elegans (vid. Matth. gr. gr. §. 598, c., nos ad Vesp. 910.), nec semel cum illo commutatum. quare hanc manum esse arbitror Aristophanis: τοῦτό γέ σοι τοὔργον ἀληθῶς ἂν γενν. κ. φ. (*Das kann man dir traun wohl ein edles Werk und ein republikanisches nennen.*) quod edd. habent, σου, exquisitioris σοι interpretatio est, nec dubitem quin τοι forte exaratum fuerit pro σοι, sicut alibi quoque σ et τ litterae sibi invicem offecerunt in libris propter similitudinem. mallem quidem τοῦτό γέ σοι ἀληθῶς ἂν τοὔργον γενν. κ. φ. secundum Rav., nisi displicerent numeri hujus versus, cum dactylum excipiente anapaesto, tum longa syllaba — θῶς ex

ΚΛ. ὡς ἀπὸ μικρῶν εὔνους αὐτῷ θωκευματίων γεγένησαι!

ΑΛ. καὶ σὺ γὰρ αὐτὸν πολὺ μικρότέροις τούτων δελεάσμασιν εἷλες.

ΚΛ. καὶ μὴν εἴ πού τις ἀνὴρ ἐφάνη τῷ δήμῳ μᾶλλον ἀμύνων

740 ἢ μᾶλλον ἐμοῦ σε φιλῶν, ἐθέλω περὶ τῆς κεφαλῆς περιδόσθαι.

ΑΛ. καὶ πῶς σὺ φιλεῖς, ὃς τοῦτον ὁρῶν οἰκοῦντ' ἐν ταῖς φιθάκναισι

καὶ γυπαρίοις καὶ πυργιδίοις ἔτος ὄγδοον οὐκ ἐλεαίρεις,

ἀλλὰ καθείρξας αὐτὸν βλίττεις, Ἀρχεπτολέμου δὲ φέροντος

altera in alteram dipodiam pertinente, quod invenustum. male K. et Br.: τ. γε τοὔργον ἀλ. ἐστιν γενν. καὶ φ. Porsonus praef. Hecubae p. LVIII.: τοῦτό γέ τοί σου τοὔργον ἀλ. γ. κ. φ.

737. ἀπὸ μικρῶν θωπ., ut ἀπὸ σμικρῶς δαπάνης supra 501. cf. Plut. 373.

738. δελ., ἀπάταις. ἰδίως δὲ δέλεαρ καλοῦμεν τὴν τοῖς ἰχθύσιν ὑποβαλλομένην τροφὴν εἰς ἀπάτην τοῦ ἀγρευθῆναι. ἀπὸ μεταφορᾶς οὖν ἐκείνων φησίν. εἷλες δὲ ἤγρευσας, ὑποχείριον ἐποίησας. S.

740. περιδόσθαι. συνθήκην θεῖναι. — καὶ Ὅμηρος (Iliad. 23, 485.) · δεῦρ' ἄγε νῦν τρίποδος περιδώμεθα. S. cf. Nub. 644., Ach. 728.

741. Atticam formam restitui: nam codd. ἐν ταῖς πιθάκναισι, vel ἐν ταῖσι πιθάκναις. S.: πιθ. ὑποκοριστικῶς, μικροῖς πίθοις, πιθοποίταις, ἑτοίμοις τόποις. ὅτι διὰ τὸν πόλεμον οἱ Ἀθηναῖοι ἐκ τῶν ἀγρῶν εἰσερχόμενοι ἐν ταῖς πιθάκναις ἢ ἐν τοῖς σπηλαίοις ᾤκουν τῇ σπάνει τῶν οἰκημάτων. (Thuc. 2, 14, 17.) οἱ δὲ παλαιοὶ φιδάκνην λέγουσι. Br.: „Sic olim in Aristoph. textu scriptum fuisse, verba Scholiastae ostendunt, qui illius formae (φιδάκνη) non meminisset, nisi eam ob oculos habuisset. non enim solent vett. illi Grammatici, si quam vocem interpretantur, aliarum ejusdem significationis, sed quae obsoluerint, mentionem injicere.“ — cf. Plut. 542., ubi itidem scribendum esse arbitror φιθάκνης.

742. γυπ. (Voss. *Geiergenist.*) ἀντὶ τοῦ ἐν φωλεοῖς καὶ καλιαῖς [καὶ στενοῖς χωρίοις]. Κρατῖνος δέ φησιν, ὅτι πᾶσαν στενὴν κατάδυσιν οὕτως ὠνόμαζον. (proprie vocantur *caveae*, ubi habentur aves, grues, perdices et id genus. nam ab una specie fit nomen generale. *Cas.*) ἔτος ὄγδοον. τοσαῦτα γὰρ ἔτη εἶχον πολεμοῦντες. S. Sentit poëta de legatione, quam post Sphacteriam captam et abductos inde Lacedaemonios missam tradit Thuc. 4, 15. seqq. tum enim obstitit Cleon, ne pax fieret, ut idem auctor est ibidem c. 21.; atque ita recte Palmer. (Exercc. p. 727.) — *Duk.*

743. βλίττεις. ἀμέλγεις. βλίττειν ἐστὶ τὸ ἀφαιρεῖν τὸ μέλι ἀπὸ τῶν κηρίων, καὶ πειράζειν, καὶ τὸ ψηλαφᾶν, καὶ τὸ ἐκπιέζειν, τὰ κηρία τῶν μελισσῶν θλίβειν. (*castrare apes, die Bienen zeideln.* cf. Schneider. lex. gr. v. θάω.) S. — solent apes castrandae fumo abigi. hic contra dicitur Cleo populum,

τὴν εἰρήνην ἐξεσκέδασας, τὰς πρεσβείας τ' ἀπελαύνεις
745 ἐκ τῆς πόλεως ῥαθαπυγίζων, αἳ τὰς σπονδὰς προκαλοῦνται;
ΚΛ. ἵνα γ' Ἑλλήνων ἄρξῃ πάντων. ἔστι γὰρ ἐν τοῖς λογίοισιν,
ὡς τοῦτον δεῖ ποτ' ἐν Ἀρκαδίᾳ πεντώβολον ἡλιάσασθαι,
ἢν ἀναμείνῃ· πάντως δ' αὐτὸν θρέψω 'γὼ καὶ θεραπεύσω,
ἐξευρίσκων εὖ καὶ μιαρῶς, ὁπόθεν τὸ τριώβολον ἕξει.
750 ΑΛ. οὐχ ἵνα γ' ἄρξῃ μὰ Δί' Ἀρκαδίας προνοούμενος, ἀλλ' ἵνα μᾶλλον
σὺ μὲν ἁρπάζῃς καὶ δωροδοκῇς παρὰ τῶν πόλεων, ὁ δὲ δῆμος

quem vult βλίττειν, continere per vim in suis tuguriolis, quasi in favis. *Cas.* vertitur: *fumo enecas;* qualis in istis angustis domiciliis plurimus fuit. B. de Archeptolemo dictum ad 312.

744. ἐξεσκ. ἀντὶ τοῦ διετάραξας. — S.

745. ῥαθ. τῇ πυγῇ ῥόθον ποιῶν, τουτέστι πυγὴν τῇ χειρὶ παίων ἢ τῷ ποδὶ τύπτων. — γελοίου δὲ χάριν τούτῳ ἐχρήσατο. πρόκαλ. παρέχουσιν, εὐτρεπίζουσιν. — S.

746. de oraculis vide supra 61.

747. τοῦτον. (populum Athen.) νικήσαντα τοὺς Πελοποννησίους δικάσαι μέχρις Ἀρκαδίας, λαμβάνοντα μισθὸν πεντώβολον, ἀλλ' οὐ τριώβολον. (ut Athenis.) S. ἡλιάσασθαι hic valet *judicando acquirere, pro judicii mercede accipere,* ut ap. Hom. κάμνεσθαι *labore acquirere* (Il. σ', 341. τὰς αὐτοὶ καμόμεσθα [ubi vid. Heyn. B.]), et ληΐζεσθαι, quod alias *praedari, depopulari* significat, quandoque etiam valet *praedando acquirere.* Il. σ', 28. ὕμωαὶ δ', ἃς Ἀχιλεὺς ληΐσσατο. Br. πεντ. dictum fortasse ut τριώβολον.

748. ἢν ἀν. ἐὰν ὑπομένῃ καὶ πολεμῶν μὴ ὀκνήσῃ.

749. εὖ καὶ μιαρῶς. — ὅτι ἀνενδεῶς τὸ τριώβολον αὐτῶν (mercedem judicum) φροντίσω καὶ ποιήσω λαμβάνειν, οὐ περιεργαζόμενος, οὔτε εἰ ἀπὸ δικαίου, οὔτε εἰ ἀπὸ ἀδίκου πορισθήσεται τὰ πράγματα (χρήματα). S. alludit ad illud proverbiale καὶ δικαίως κἀδίκως. cf. 256. *Ex Be.*

751. sequ. est prava in libris interpunctio haec: — πόλεων· ὁ δὲ δῆμος —, cum ἵνα huc pertineat, ἵνα δὲ ὁ δῆμος μὴ καθορᾷ etc. recte Frischlinus: *sed magis, ut tu diripias et munera capies, Populus autem prae bello et tenebris non videat, quid agas tu.* pessime Be., quem sequuntur recentiores interpp.: *populus enim propter belli caliginem non videt,* quasi scriptum esset οὐ καθορᾷ. S.: ὑπὸ τοῦ πολ. κ. τῆς ὁμ. ὑπὸ τῶν περιεστώτων κακῶν καὶ τῶν τοῦ πολέμου δυσχερῶν συνεχόμενος μὴ ἐλέγχῃ τὰ σὰ κακουργήματα, ὀμίχλη δὲ ἐπὶ τοῦ τεθολωμένου ἀέρος καὶ μὴ διαυγοῦς μηδὲ λαμπροῦ πάσσεται. (ἐν δια δυσῖν, nisi fallor: ὑπὸ τῆς τοῦ πολέμου ὀμίχλης,

ὑπὸ τοῦ πολέμου καὶ τῆς ὀμίχλης, ἃ πανουργεῖς, μὴ καθορᾷ σου,
ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης ἅμα καὶ χρείας καὶ μισθοῦ πρός σε κεχήνῃ.
εἰ δέ ποτ' εἰς ἀγρὸν οὗτος ἀπελθὼν εἰρηναῖος διατρίψει,
755 καὶ χίδρα φαγὼν ἀναθαῤῥήσει, καὶ στεμφύλῳ εἰς λόγον ἔλθοι,
γνώσεται, οἵων ἀγαθῶν αὐτὸν τῇ μισθοφορᾷ παρεκόπτου·
εἶθ' ἥξει σοι δριμὺς ἀγροῖκος κατὰ σοῦ τὴν ψῆφον ἰχνεύων.

propter nebulam ac caliginem belli, per quam malis impunitis esse licet. sic 760. πρὸς Ἀθηναίους καὶ τὸν δῆμον, h. e. πρὸς τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων, etc. ὁ δὲ νοῦς ὅλος, ὅτι οὐ τῷ δήμῳ φίλα φρονῶν πείθεις αὐτὸν Ἀρκάσι πολεμεῖν, ἀλλ' ἵνα περὶ τὸν πόλεμον ἀσχολούμενος περιεργάζηται τὰ σὰ πανουργήματα, εἰς σὲ κεχήνῃ, εἰς σὲ ἀποβλέπῃ καὶ πειθαρχῇ. S.

753. ὑπ' ἀνάγκης, *propter necessitatem fatalem*, qua factum est, ut tu tantum posses in civitate. καὶ χρείας, *ob usum tui*, qui habes ingenium tritum ad administrandam remp. καὶ μισθοῦ trioboli (749.) causa, vel potius stipendii militaris. vide 756., Vesp. 1152. et G. G. S. Köpkii librum germ. de re militari Graecorum p. 260. sequ. πρός σε κεχ. ut 602. *te spectet hiante ore.*

755. χίδρα. τινὲς ἄγρια λάσανα (λάχανα). οἱ δὲ τὰ ὄσπρια ἢ τὰ ἐξ ὀσπρίων ἄλευρα, ἢ κρῆμνα, ἢ στάχυες νεογενεῖς. κυρίως δὲ τὰ ἀπὸ χλωρᾶς κριθῆς (imo χλωροῦ πυροῦ. sic etiam Pac. 575. erraverunt.) κρινόμενα, ὡς σεμίδαλις ἐρειπτά. (Vett. tum alia multa contra nostram consuetudinem in deliciis habuerunt edulia, tum legumina et grana alia tosta. de cicere tosto et faba testantur latini scriptores: nam et inter missilia haec fuerunt. at χίδρα Graeci appellarunt frumenti recentis grana, quae moris erat torrere iisque uti. fuisse hoc genus deliciarum in pretio, praesertim ap. rusticos, apparet ex h. l. *Cas.* cf. Pacis l. l., Cas. ad Athen. 14, 16., Schneider. lex. gr. v. χίδρα. — recte Br. ἀναθαῤῥήσει et superiore versu διατρίψει pro διατρίψῃ, ἀναθαῤῥήσῃ, quae librorum lectio est, ab Atticorum consuetudine abhorrens.) καὶ στεμφ. καὶ προσομιλήσει τοῖς στεμφύλοις, ἢ πλησιάσει. (ridicule, quasi persona sit τὸ στέμφυλον.) στέμφυλα δὲ ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ τὰ τῶν ἐλαιῶν ἀποπιέσματα· περιπύσματα (περιπτίσματα) δὲ τὰ τῶν ἀμπέλων. S.

756. παρεκ. παρῄρου. ἐλυμαίνου. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν παρακοπτομένων τὰ πτερὰ ὀρνέων. (cf. 802.) ἰδίως δὲ τὸν μισθὸν τῶν στρατευομένων οἱ παλαιοὶ μισθοφορὰν ἐκάλουν. φησὶν οὖν, ὅτι τοῦ πολέμου ἀπαλλαγέντες ἐπιγνώσονται τὴν βλάβην, ἣν διὰ τῆς μισθοφορᾶς αὐτοὺς ἔβλαπτες, πλείονα αὐτοὺς ἀγαθὰ παραιρούμενος, ὧν ἀπολαύειν ἠδύναντο εἰρήνην ἄγοντες. ἄγροικος δὲ ὀργῆς γέμων. τραχὺς δὲ, (scrib. γέμων, τραχύς τε.) ψῆφον ἰχν., καταδικάσαι προῃρημένος. S. ἰχνεύειν est i. q. ἐρευνᾶν, ζητεῖν. v. Suid. Hesych. et Zon. 2, 1136. B.

757. minus recte libri Aristoph. et S. ἄγροικος. cf. 41. ἀγροῖκος,

ἃ σὺ γιγνώσκων τόνδ' ἐξαπατᾷς, καὶ ὀνειροπολεῖς περὶ σαυτοῦ.

ΚΛ. οὔκουν δεινὸν τουτί σε λέγειν δῆτ' ἔστ' ἐμὲ καὶ διαβάλλειν

760 πρὸς Ἀθηναίους καὶ τὸν δῆμον, πεποιηκότα πλείονα χρηστὰ

νὴ τὴν Δήμητρα Θεμιστοκλέους πολλῷ περὶ τὴν πόλιν ἤδη;

ΑΛ. ὦ πόλις Ἄργους, κλύεθ', οἷα λέγει! σὺ Θεμιστοκλεῖ ἀντιφερίζεις,

ὃς ἐποίησεν τὴν πόλιν ἡμῶν μεστὴν εὐρὼν ἐπιχειλῆ,

καὶ πρὸς τούτοις ἀριστώσῃ τὸν Πειραιᾶ προσέμαξεν,

765 ἀφελών τ' οὐδὲν τῶν ἀρχαίων ἰχθῦς καινοὺς παρέθηκε;

σὺ δ' Ἀθηναίους ἐζήτησας μικροπολίτας ἀποφῆναι

rusticus, denuo factus rusticus finito bello. Cas.: Cum accentu in prima haec vox ponitur pro ἄγριος, *agrestis*, *ferus*; cum circumflexo ἀγροῖκος est, qui manet ruri. —

758. ὀνειρ. παρακρούῃ, καὶ παραλογίζῃ, καὶ παραπλανᾷς, [καὶ ὀνειροπολεῖς,] ὀνείρους ὁρῶν. (πολεῖν est *versare*, ὀνειροπολεῖν proprie est *versari circa somnia*. respicit ad oracula, quae solitus de se jactare Cleon ap. populum (cf. 767. etc.), ut summum aliquod bonum ab ipso populus expectaret. *Cas.*) τὸ δὲ ὦ πόλις Ἄργους ἀπὸ Τηλέφου Εὐριπίδου. τὸ δὲ κλύεθ', οἷα λέγει ἀπὸ Μηδείας. S. cf. Plut. 597., ubi eadem verba Tragici leguntur.

762. ἀντιφ. poëticum verbum, quemadmodum et ἰσοφαρίζειν ap. Hom., pro *aequare* vel *aequalem praedicare*. Cas.

763. ἐπιχειλῆ. ἐνδεᾶ. ἐπιχειλὲς γὰρ μέτρον λέγεται τὸ [καὶ] μὴ πλῆρες, ἀλλ' ἀπομεσούμενον (fort. ἀπομειούμενον). αἰνίττεται δὲ, ὅτι αὐτὸς (οὗτος) τὴν πόλιν ἐτείχισε. S. Suid. et Zon., quos laudant: ἐπιχειλές. οὕτω λέγεται μετρὸν τὸ μὴ πλῆρες, ἀλλ' ἀπολειπόμενον. Ἀριστοφ.· τὴν πόλιν ἡμῶν κ. τ. λ. Hesych.: ἐπιχιλὲς (ἐπιχειλὲς), τὸ ἐλλιπές.

764. ἀριστ. *cum pranderet*, h. e. in prandium. addidit urbi Piraeum in prandium propter pisces. vide seqq. S.: προσέμαξεν. προσέθηκε, προσεκόλλησε. μάττειν γὰρ λέγεται τὸ ἀναμιγνύναι, καὶ φυρᾶν, καὶ εἰς ἓν συνάγειν. (Cas.: ait eum instar placentae Piraeeum pinsuisse, et apposuisse prandenti populo.) ἑξῆς οὖν τὸ μάττειν προσήνεγκε διὰ τὸ προειρηκέναι ἀριστώσῃ. αἰνίττεται δὲ διὰ τούτων τὰ μακρὰ τείχη παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις καλούμενα. μακρὰ δὲ ἐλέγοντο διὰ τὸ ἀπὸ τῆς πόλεως διήκειν μέχρι τοῦ Πειραιῶς. ἄλλως. ἐμπόριον ὁ Πειραιεὺς τῶν Ἀθηναίων παρὰ τῇ θαλάττῃ κείμενος ἀπὸ πέντε τῆς πόλεως σημείων.

765. ἰχθ. καινούς. οἷον, ἐκ τοῦ Πειραιῶς ἐποίησεν αὐτὸν (αὐτὴν) ἰχθύας ἔχειν. τὸν γὰρ Πειραιᾶ Θεμιστοκλῆς προσέβαλλε (προσέβαλε) τῇ πόλει. S. cf. Thuc. 1, 93., Plut. Themistocle, et historicos.

766. μικροπ. διὰ τὴν ἐκ τοῦ πολέμου στενοχωρίαν τῶν ἀναλωμάτων καὶ τὴν τῶν ἀνδρῶν σπάνιν. S. ἀποφ., ἀποδεῖξαι (723.),

διατειχίζων, καὶ χρησμῳδῶν, ὁ Θεμιστοκλεῖ ἀντιφερίζων.
κἀκεῖνος μὲν φεύγει τὴν γῆν· σὺ δ' Ἀχιλλείων ἀπομάττει.

ΚΛ. οὔκουν ταυτὶ δεινὸν ἀκούειν, ὦ Δῆμ', ἐστίν μ' ὑπὸ τούτου,
770 ὁτιή σε φιλῶ;

ΔΗ. παῦ' οὑτωσί, καὶ μὴ σκέρβολλε πονηρά·
πολλοῦ δὲ πολύν με χρόνον καὶ νῦν ἐλελήθης ἐγκρυφιάζων.

ΑΛ. μιαρώτατος, ὦ Δημακίδιον, καὶ πλεῖστα πανοῦργα δεδρακώς,

reddere, efficere. Lysias, monente Be., or. fun., Orr. gr. Reisk. 5. p. 119.: μεγάλην ἀντὶ μικρᾶς ἀπέδειξαν τὴν πόλιν, ὁμονοοῦσαν δὲ ἀντὶ στασιαζούσης ἀπέφηναν.

767. διατειχ. συστέλλων τὰ τείχη. — S. imo *in muros* sive urbem *compellens.* B.: „Non male Wiel. *einmauern.* respicitur haud dubie eo, quod durante bello etiamnum oportebat multos Atticae incolas muris Athenarum includi." cf. supra 741. sequ. χρησμῳδῶν. vide annot. ad 758.

768. φεύγει (pro ἔφυγε. B.) ἐξωστράκισε γὰρ τὸν Θεμιστοκλέα ὁ δῆμος. σὺ Ἀχιλλ. σὺ δὲ τῆς ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως μετέχεις. ἐκαλοῦντο γὰρ Ἀχίλλειαί τινες κριθαί, ὡς εὐγενεῖς αὗται (οὖσαι). S. Graeci Achillem suum vehementer laudabant: unde ejus nomen transtulerunt ad alia, quae fortia et valida esse intelligi volebant. sic ap. Philosophum in Physicis argumentum firmum et validum appellatur Achilles, et hordei quoddam genus erat sive potius placentarum hordeacearum, quas vocabant Achilleas. est autem proverb. de eo, qui laute vescitur, Ἀχιλλείων ἀπομάττεται, *hordeaceis Achilleis vescitur*, nempe placentis. (intelligi potest ἀλφίτων aut πλακούντων. vid. Bos. de Ellips. p. 28. et 354. ed. Schäf. B.) ap. Latinos hordeum non ita in frequenti usu. quare etiam illud moris fuit, ut militibus poenae loco hordeum exhiberetur pro frumento. inde *hordearii* milites (?) viles et non integrae famae. *Cas.*

770. οὑτωσὶ K, quod nec Bentlejo displicebat. codd. οὑτοσὶ proclivi lapsu. οὑτωσί, *sic*, dictis hisce, quae dixisti. similiter infra 790. ἐπίσχες ἐν ταῖς ἀσπίσιν, *subsiste in mentione clypeorum*, ut reddidit Be. Terent. extremis Ad.: *in istac finem faciat.* — S.: μὴ σκέρβολλε. μὴ ἰοιδόρει. δηλοῖ δὲ καὶ κερτομεῖν. κεῖται δὲ νῦν (?) ἡ λέξις ἀντὶ τοῦ μὴ ποίκιλλε. καὶ Καλλίμαχος· σκέρβολα μυθήσαντο. Be.: Eustath.: σκερβόλλειν, ἐς κέαρ βάλλειν, ἀποβολῇ τοῦ ᾱ τῆς ἐς προθέσεως etc. *neve malis eum conviciis pete.*

771. πολλοῦ, *nimium, valde.* conferunt θρασὺς εἶ πολλοῦ Nub. 951. et ἐπὶ σοὶ πολλὴ πολλοῦ ἐπαθῆτο Ran. 986. S.: ἐγκρυφ. ἐμφωλεύων καὶ ἀποκρύπτων. ὁ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστιν· ἐλάνθανές με φαδιουργῶν περὶ πόλιν. ἀπὸ δὲ τοῦ ἐγκρυφίου ἄρτου μετήνεγκεν, οἷον, λανθάνων καὶ ἐγκρύπτων σεαυτόν.

772. μιαρ. ἐστιν ὁ Κλέων. — δημακίδιον a δήμαξ, ut μείραξ, στρατίλλαξ *imperatorculus.* K Cas.

ὁπόταν χασμᾷ, καὶ τοὺς καυλοὺς τῶν εὐθυνῶν ἐκκαυλίζων a. f.
καταβροχθίζει, κἀμφοῖν χειροῖν μυστιλᾶται τῶν δημοσίων.
775 ΚΛ.* οὐ χαιρήσεις, ἀλλὰ σὲ κλέπτουθ' αἱρήσω 'γὼ τρεῖς μυριάδας.
ΑΛ. τί θαλαττοκοπεῖς καὶ πλατυγλίζεις, μιαρώτατος ὢν περὶ τὸν δῆμον
τὸν Ἀθηναίων; καί σ' ἐπιδείξω νὴ τὴν Δήμητρ', ἢ μὴ ζῴην,
δωροδοκήσαντ' ἐκ Μυτιλήνης πλεῖν ἢ μνᾶς τετταράκοντα. a. Arist.

773. ὁ κ. χασμᾷ. ὁπότε μετεωροφρονεῖς. οἷον, περὶ ἄλλα τὴν διάνοιαν ἔχεις. S. χασμᾶσθαι est *oscitare*, *pandiculari*, quae videntur esse hominis non attendentis. — *Cas.* S : τῶν εὐθ. τῶν δικαίων (δικῶν) παραλογισμῶν. οἱ γὰρ χειρίσαντές τι τῶν κοινῶν καὶ διοικήσαντες τῶν ἀνηλωμένων χρημάτων εὐθύνας καὶ λογισμοὺς ἐδίδοσαν. ἐκκαυλ. ἀπὸ τῶν τὰ λάχανα ἀποκλώντων τῇ μεταφορᾷ ἐχρήσατο. οἷον, ἀνασπῶν καὶ ἀναιρῶν. ὃ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστι· μισθὸν λαμβάνων παρὰ τῶν διοικούντων τὰ κοινά, ἐκκόπτει αὐτῶν τὰς δίκας, ἵνα μὴ ὁ δῆμος εὐθύνας λαμβάνειν παρ' αὐτῶν δύνηται. S. quod ad metrum attinet, librarii suo more, ubi in longiores versus incidunt:

ὁπόταν — καυλοὺς
τῶν εὐθ. ἐκκαυλίζων,
κατ. — χειροῖν etc.

vide annott. ad 284., 356. et de hoc genere anapaestorum Av. 1232.

774. κ α τ α β ρ. καταπίνει. — μυστ. κατατρώγει. — ἄλλως. μυστίλη ὁ κοῖλος ἄρτος, ᾧ δύναταί τις καὶ ζωμὸν ἀρύσασθαι. S. — unde μυστιλᾶσθαι pro *haurire*, et eleganter Arist. μυστ. τῶν δημοσίων pro *crimina peculatus adfatim admittere*. Cas. cf. 1067.

775. α ἱ ρ ή σ ω. φθερῶ, διελέγξω. ἔλαβε δὲ τὸ α ἱ ρ ή σ ω ἀπὸ τοῦ χαιρήσω. S. non ita inepta ratio, sed tamen concinnius foret hoc οὐχ αἱρήσεις, absolute, ut αἱροῦσι 810., et eodem sensu; vel οὐχ αἱρήσεις μ', quod pronomen deletum esse videatur, ex quo scribi coeperit οὐ χαιρήσεις.) ἀλλὰ etc. vulgatam lectionem ita interpretatur B.: non impune feres: nam te furatum esse tres myriadas drachmarum convincam.

776. τί θαλ.; τί ταράττῃ; ἔλαβε δὲ τὴν χρῆσιν τοῦ ὀνόματος ἀπὸ τῆς θαλάσσης· ἐπειδὰν γὰρ ὑπὸ σφοδρῶν ἀνέμων ταραχθῇ τὰ κύματα, ἀλλήλοις συγκρούουσι. (Phot. lex. p. 63.: θαλαττοκοπεῖς, ματαιολογεῖς. ap. Zon. 1. 1024. additur ταράττῃ, θορυβῇ. nimirum ita sensus exprimitur. B.) πλατ. ἄμφω μεγαλορρημοσύνης δείγματα· καὶ πλατύνῃ, (?) καὶ ἀλαζονεύῃ. ἀπὸ δὲ τοῦ πλατυτέρου μέρους τῆς κώπης, ὃ τῇ θαλάττῃ μᾶλλον προσφείδεται καὶ τύπτον τὸ ὕδωρ τῇ εἰρεσίᾳ ἀπεργάζεται κτύπον, ἡ μεταφορά. ἀκολούθως δὲ τῷ θαλαττ. ἐπήγαγε τὸ πλάτ. S.

778. libri consueto errore Μιτυλ. scripsi Μυτιλ. secundum nummos. cf. Fea et interpp. Horatii Od. 1, 7, 1., Mela 2, 7. etc. Steph. Byzant. v. Μυτιλήνη: ἀπὸ γὰρ τοῦ Μύτωνος τοῦ κτίστου Μυτιλήνη καλεῖται. S.: — πόλις Λέσβου τῆς νήσου Μιτυλήνη (Μυτιλ.), φίλη μὲν Ἀθηναίων καὶ σύμμαχος· ὕστερον δὲ νεωτερίσασαν καὶ ἀποστᾶ-

ΧΟ. ὦ πᾶσιν ἀνθρώποις φανεὶς μέγιστον ὠφέλημα, ἀντ.
780 ζηλῶ σε τῆς εὐγλωττίας· εἰ γὰρ ὧδ' ἐποίσεις,
μέγιστος Ἑλλήνων ἔσει, καὶ μόνος καθέξεις
τἀν τῇ πόλει, τῶν ξυμμάχων τ' ἄρξεις ἔχων τριαι-
ναν,
5 ἢ πολλὰ χρήματ' ἐργάσει σείων τε καὶ ταράττων.
καὶ μὴ μεθῇς τὸν ἄνδρ', ἐπειδή σοι λαβὴν δέδωκε·
785 κατεργάσει γὰρ ῥᾳδίως, πλευρὰς ἔχων τοιαύτας.
ΚΛ. οὐκ, ὦ 'γαθοί, ταῦτ' ἐστί πω ταύτῃ μὰ τὸν Πο-
σειδῶ·

σαν κατέστρεψαν μὲν πάλιν οἱ Ἀθην. Χάρητος στρατηγοῦντος, (imo ad Pachetem navem miserunt, quae hoc decretum ei nunciaret exsequendum. v. Thuc. 3, 36, 48. et 49. ceteri tamen Mitylenaei, quos Paches ut praecipuos defectionis auctores Athenas miserat, ibi ex Cleonis sententia supplicio affecti sunt. v. ibid. c. 50. facta haec sunt a. 5. belli Pelop. quae autem Comicus Cleoni objicit, pecunia corruptum eum effecisse, ut revocarent Athenn. decretum, ap. Thuc. non memorantur. B.) συμβουλεύσαντος δὲ Κλέωνος ἐψηφίσαντο παῖδας μὲν καὶ γυναῖκας ἡβηδὸν ἀποκτεῖναι Μιτυληναίων, ἐξανδραποδίσασθαι δὲ πᾶσαν πόλιν. καὶ ναῦν ἐξέπεμψαν εὐθὺς ἀγγέλλουσαν τὰ βεβουλευμένα τῷ Χάρητι (Πάχητι). τῇ δευτεραίᾳ δὲ μετανοοῦντας αἰσθόμενος ἐπὶ τοῖς γνωσθεῖσι Διόδοτος, εἷς καὶ αὐτὸς ὢν τῶν πολιτευομένων τότε, γενομένης δὶς τῆς ἐκκλησίας, καὶ οὐδὲν ἀντιλέγοντος τοῦ Κλέωνος καὶ παρακελευομένου ἅπαξ τοῖς δόξασιν ἐμμένειν, παρελθὼν μεταγνῶναι τοὺς Ἀθηναίους ἔπεισεν. ἦσαν γὰρ καὶ ἄλλοι τινὲς τὰ Μιτυληναίων φρονοῦντες· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἄνδρες Μιτυληναίων κατά τινα πρεσβείαν ἀφιγμένοι πείθουσι διατάξους ἑτέραν πέμψαι τριήρη, ἀπαγορεύουσαν τῷ Χάρητι (Πάχητι) μηδὲν διαπράξασθαι τῶν πρότερον ἐπεσταλμένων. τοὺς δὲ ναύτας τῆς δευτέρας τριήρους τῇ τε ἄλλῃ παρακλήσει καὶ δώρων ὑποσχέσει προὐτρέψαντο πάσῃ σπουδῇ περὶ τὸν πλοῦν χρήσασθαι προθύμως, ὡς ἂν τὴν προτέραν τριήρη φθάσαιεν. οἱ δὲ ἅτε καὶ ἐπὶ χρηστὸν πλέοντες πρᾶγμα, καὶ ταῖς παρακλήσεσιν εἴξαντες, τοσαύτῃ περὶ τὴν εἰρεσίαν ἐχρήσαντο σπουδῇ, ὥστε οὐκ ἔφθη καταπλεύσασα ἡ προτέρα ναῦς, καὶ ὁ Χάρης (Πάχης) λαβὼν τὰ γράμματα καὶ ἐκεῖνην ἐπεισπλεύσαι ἐκέλευσε. παρὰ τοσοῦτον κίνδυνον ἡ Μιτυλ. ἦλθεν. ἀπὸ ταύτης οὖν φασιν (φησιν) αὐτὸν ἐπιδείξειν τὸ ἀργύριον εἰληφότα etc.

779. παρῳδεῖ illa Aeschyli Prom. 614. ὦ κοινὸν ὠφέλημα θνητοῖσιν φανεὶς, ut monuerunt Be. et B.

780. εἰ γὰρ ὧδ' ἐπ. — εἰ γὰρ οὕτω κατηγορίᾳ χρήσῃ. S. est verbum e palaestra petitum: nam ἐπιφέρειν est inferre alicui plagam etc. *Cas.*

782. τῶν συμμ. τ' ἄρξεις. ἔπαιξε παρὰ τὸ θαλαττοκρατεῖν τοὺς Ἀθηναίους (τρίαινα est symbolum Neptuni. — *Cas.*), καὶ τοὺς νησιώτας ἔχειν ὑποτελεῖς φόρων. S.

783. ἐργάσῃ. συνάξεις. — S.

784. λαβήν. ἀφορμὴν, λῆμμα ὡς παλαιστής. S. proprie vasorum manubrium sive ansam esse monuit Cas. Be. conferri jussit 790., Nub. 551., Lys. 675.

785. κατεργ. νικήσεις, περιέσῃ αὐτοῦ. πλ. ἔχων. σῶμα ἔχων ἰσχυρὸν καὶ στερρότητα. — S. dictum εἰρωνικῶς.

786. οὐ ταῦτα τοῦτον ἕξει τὸν

ἐμοὶ γὰρ ἔστ' εἰργασμένον τοιοῦτον ἔργον, ὥστε,
ἀπαξάπαντας τοὺς ἐμοὺς ἐχθροὺς ἐπιστομίζειν,
ἕως ἂν ᾖ τῶν ἀσπίδων τῶν ἐκ Πύλου τι λοιπόν.
790 ΑΛ. ἐπίσχες ἐν ταῖς ἀσπίσιν· λαβὴν γὰρ ἐνδέδωκας.
οὐ γάρ σ' ἐχρῆν, εἴπερ φιλεῖς τὸν δῆμον ἐκ προνοίας
ταύτας ἐᾷν αὐτοῖσι τοῖς πόρπαξιν ἀνατεθῆναι.
ἀλλ' ἔστι τοῦτ', ὦ Δῆμε, μηχάνημ', ἵν', ἢν σὺ βούλῃ
τὸν ἄνδρα κολάσαι τουτονί, σοὶ τοῦτο μὴ 'κγένηται.
795 ὁρᾷς γὰρ αὐτῷ στῖφος οἷόν ἐστι βυρσοπωλῶν
νεανιῶν· τούτους δὲ περιοικοῦσι μελιτοπῶλαι,
καὶ τυροπῶλαι· τοῦτο δ' εἷς ἕν ἐστι συγκέκυφός.
ὥστ', εἰ σὺ βριμήσαιο καὶ βλέψειας ὀστρακίνδα,
νύκτωρ καθαρπάσαντες ἂν τὰς ἀσπίδας θέοντες

τρόπον, ὡς ὑμεῖς φατε καὶ προσδοκᾶτε. S.

788. ἐπιστ. κατασιγάζειν. — S.

789. πάλιν ὁ Κλέων τὰ περὶ Πύλον θρυλλεῖ καὶ Σφακτηρίαν, καὶ τὰ τῶν αἰχμαλώτων. ἔθος δὲ ἦν τὰ ἀπὸ τῶν πολέμων ὅπλα ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀνατιθέναι. ἕως οὗ, φησίν, ἀνάκειται ἀπὸ Πύλου καὶ Σφακτηρίας ὅπλα, ἅπερ ἀνέθηκα τοῖς θεοῖς νικήσας, οὐδεὶς τῶν ἐχθρῶν τολμήσει κατ' ἐμοῦ λέγειν. S.

790. ἐπ. ἐν ταῖς ἀσπίσιν. vid. annot. ad 770. S.: λαβὴν γὰρ ἐνδ. κατὰ σεαυτοῦ. οἷον, ἀφορμὴν κατά σου κατηγορίας. — S.

792. ταύτας. τὰς ἀσπίδας. S.: αὐτ. τοῖς πόρπαξι. σὺν αὐτοῖς τοῖς ὀχάνοις. πόρπαξ, ἐν ᾧ τὴν ἀσπίδα κατέχουσιν, ὃ καλεῖται ὄχανος. περιφερὴς δὲ οὖσα ἡ ἀσπὶς ἐκινεῖτο κυκλικῶς διὰ τοῦ πόρπακος. ἀνετίθεσαν δὲ τὰ ἐκ τῶν πολέμων ὅπλα ἄνευ τῶν ὀχάνων, ἵνα μὴ ἑτοίμως ἔχωσιν αὐτοῖς χρῆσθαι. μηχάνημα δὲ στρατήγημα, πανούργημα.

794. promiscue dicitur ἐγγίγνεται et ἐκγίγνεται, licet. E Br.

795. στῖφος. σύστημα, τάξις πολεμική, ἢ φάλαγξ, συστροφή, πλῆθος συστάσεων. τοῦτο δὲ ἔτρεφεν ὁ Κλέων, ἵνα ἔχῃ, φησί, συνερχόμενον αὐτῷ πρὸς τὴν πολιτείαν. S.

797. συγκεκ. (proprie συγκύπτειν est una se inclinare ad aliquid, incumbere; hinc conjungi studiis et factis, conspirare. v. Wessel. ad Herod. p. 240, 91. erat autem gravissima ap. Athenn. accusatio tyrannidis affectatae. B.) — ὁμονοοῦν. ἀντὶ τοῦ συνελθόντες αὐτῷ συμπνέουσι. βριμήσαιο δὲ ὀργισθείης. βριμᾶσθαι γὰρ τὸ ὀργίζεσθαι καὶ ἀπειλεῖν. παρὰ δέ τισι καὶ τὸ ἦχον ἀποτελεῖν. — (cf. Schneideri lex. gr. v. βρίμη.) ὀστρακίνδα. ἔστι μὲν ὄνομα παιδιᾶς. (Pollux, monente Be., 9, 110. sequ. p. 1096. sequ.: ἐρῶ δὲ καὶ ἄλλων παιδιῶν ὀνόματα ταὐτὸν ἔχουσῶν σχῆμα τῇ καταλήξει [τῶν ὀνομάτων]· βασιλίνδα, ὀστρακίνδα, διελκυστίνδα, μυΐνδα, χυτρίνδα etc.) θέλει δὲ εἰπεῖν· θελήσεις αὐτὸν ἐξοστρακισθῆναι. — K.: βλέψ. ὀστρ. i. e. ostracismum vultu mineris. βλέπειν enim ap. Att. saepe ἀμεταβάτως de habitu vultus dicitur, ut βλέπειν μανικόν, βλ. πάνυ etc.

800 τὰς εἰσβολὰς τῶν ἀλφίτων ἂν καταλάβοιεν ἡμῶν.
ΔΗ. οἴμοι τάλας! ἔχουσι γὰρ πόρπακας; ὦ πονηρὲ,
ὅσον με παρεκόπτου χρόνον τοιαῦτα κρουσιδημῶν!
ΚΛ. ὦ δαιμόνιε, μὴ τοῦ λέγοντος ἴσθι, μηδ' οἰηθῇς
ἐμοῦ ποθ' εὑρήσειν φίλον βελτίον', ὅστις εἷς ὢν
805 ἔπαυσα τοὺς ξυνωμότας, καί μ' οὐ λέληθεν οὐδὲν
ἐν τῇ πόλει ξυνιστάμενον, ἀλλ' εὐθέως κέκραγα.
ΑΛ. ὅπερ γὰρ οἱ τὰς ἐγχέλεις θηρώμενοι πέπονθας.
ὅταν μὲν ἡ λίμνη καταστῇ, λαμβάνουσιν οὐδέν·
ἐὰν δ' ἄνω τε καὶ κάτω τὸν βόρβορον κυκῶσιν,
810 αἱροῦσι· καὶ σὺ λαμβάνεις, ἢν τὴν πόλιν ταράττῃς.
ἓν δ' εἰπέ μοι τοσουτονί. σκύτη τοσαῦτα πωλῶν
ἔδωκας ἤδη τουτωὶ κάττυμα παρὰ σεαυτοῦ
παῖς ἐμβάσιν, φάσκων φιλεῖν;
ΔΗ. οὐ δῆτα μὰ τὸν Ἀπόλλω.

800. τὰς εἰσβ. τῶν ἀλφίτων. aditus ad loca, ubi farina aut asservatur, aut venditur. — καταλαβεῖν est *occupare*. finguntur igitur fame subigere populum posse. *Ex B.*

801. ἔχ. γὰρ (germ. *also.*) πόρπακας; ὡς δέον τὰς ἀνατιθεμένας ἀσπίδας μὴ ἔχειν πόρπακας ὑπὲρ τοῦ μὴ ἐξεῖναι τοῖς ἐπιχειροῦσι κατὰ τοῦ δήμου ἐξ ἑτοίμου χρήσασθαι ταῖς ἀσπίσι. S. H. Voss.: — Kleon, der — Sieger bei Pylos, hatte die Riemen, weil er selbst deren genug besass, weislich daran gelassen.

802. παρεκόπτου. cf. 756. S.: κρουσιδημῶν. ἀντὶ τοῦ κρούων τῇ βουλῇ. ἐλυμαίνου τὸν δῆμον ἀπατῶν καὶ παρακρουόμενος τῇ βοῇ. ἔστι γὰρ παρακρουόμενον μέτρον, ὃ λέγεται ἐπὶ τῶν τοῖς μέτροις παραλογιζομένων etc. cf. Schneideri lex. gr. h. v. et v. κρουσιμετρέω.

803. ὦ δαιμόνιε. vide Ran. 44. μὴ τοῦ λ. ἴσθι. *noli sinere tibi persuaderi ab oratore.* Soph. Oed. R. 864., annotante Be.: ἀλλ' ἔστι τοῦ λέγοντος, ἢν φόβους λέγῃ, ubi vide annotata et cf. Hoogeveen. ad Viger. 5, 6, 12.

806. ἓν τῇ π. ξυν. οὐδὲν τῶν κατὰ τῆς πόλεως λογιζομένων καὶ ὁμοῦ ἱσταμένων. S. Cas.: κέκραγα, pro κράζειν εἴωθα. sunt quaedam verba ap. Gr., quae in praeteritis, maxime medii, habent significationem praesentis, ut ἤγγικα pro ἐγγίζω, *appropinquo.*

808. ἡ λίμνη, lacus ille, in quo sunt anguillae. non est, quod certum quendam lacum intelligamus propter articulum, quod faciebat Cas., velut paludem Copaïdem in Boeotia, unde anguillae magni nominis Athenas deferebantur. S.: καταστῇ. κατάστασιν λάβῃ, ἐν εὐδίᾳ ᾖ. ἐπειδὴ αἱ ἐγχέλεις μὴ δυνάμεναι νήχεσθαι ἐν τῇ ἰλύϊ εἰσίν. οἱ οὖν θηρεύοντες τὸ ὕδωρ ταράττοντες ἀγρεύουσι [τὰς ἐγχέλεις].

812. κάττυμα. vetus verbum est Graecorum τύειν, quod vett. Latt. dixerunt *tuere* vel *suere*: nam σ et τ passim confunduntur. (vid. Schneider. lex. gr. v. κασσύω.) hoc verbo Graeci non utuntur, sed tantum composito formationis Doricae καττύειν pro κατατύειν, *suere*, *soleam suppingere calceo*, et κάττυμα, *solea*. Cas. figurate dicitur superius 302

813. ταῖς ἐμβ., *in calceos.* cf. Av. 1348., Matth. gr. gr. §. 393.

ΑΛ. ἔγνωκας οὖν δῆτ' αὐτὸν, οἷός ἐστιν· ἀλλ' ἐγώ σοι
ζεῦγος πριάμενος ἐμβάδων τουτὶ φορεῖν δίδωμι.
ΔΗ. κρίνω σ', ὅσον γ' ἐγῷδα, περὶ τὸν δῆμον ἄνδρ' ἄριστον,
εὐνούστατόν τε τῇ πόλει καὶ τοῖσι δακτύλοισιν.
ΚΛ. οὐ δεινὸν οὖν δῆτ' ἐμβάδας τοσουτονὶ δύνασθαι,
ἐμοῦ δὲ μὴ μνείαν ἔχειν ὅσων πέπονθας, ὅστις
ἔπαυσα τοὺς βινουμένους, τὸν Γρύττον ἐξαλείψας.
ΑΛ. οὔκουν σε δῆτα ταῦτα δεινόν ἐστι προωκτοτηρεῖν,
παῦσαί τε τοὺς βινουμένους; κοὐκ ἔσθ' ὅπως ἐκείνους
οὐχὶ φθονῶν ἔπαυσας, ἵνα μὴ ῥήτορες γένοιντο.
τονδὶ δ' ὁρῶν ἄνευ χιτῶνος ὄντα τηλικοῦτον
οὐπώποτ' ἀμφιμασχάλου τὸν Δῆμον ἠξίωσας,
χειμῶνος ὄντος· ἀλλ' ἐγώ σοι τουτονὶ δίδωμι.
ΔΗ. τοιουτονὶ Θεμιστοκλῆς οὐπώποτ' ἐπενόησε,
καίτοι σοφὸν κἀκεῖν', ὁ Πειραιεύς· ἔμοιγε μέντοι
οὐ μεῖζον εἶναι φαίνετ' ἐξεύρημα τοῦ χιτῶνος.

815. πλείονα εὔνοιαν ἔδειξεν, ὅτι καὶ πριάμενος ἔδωκεν· ὁ δὲ ἔχων προῖκα οὐ δέδωκεν, οὐδ', εἴ τι χρήσιμον ἔχει, τῇ πόλει χαρίζεται. S.

816. κρίνω, judico, esse existimo. Terent. Ad. 4, 2, 25. *virum te judico*, etc.

817. καὶ τοῖσι δακτ. etiam quod attinet ad digitos pedum, h. e. is, qui vel digitis pedum Populi prospicit calceos donando. S.: τοῖσι δακτ. πρὸς τὸ μὴ πταίειν διὰ τὰς ἐμβάδας. Be.: Alexis ap. Athen. 15. p. 700. ὁ πρῶτος εὑρὼν μετὰ λυχνούχου περιπατεῖν Τῆς νυκτὸς, ἢν τις κηδεμὼν τῶν δακτύλων.

820. τὸν Γρύττον ἐξ. οἱ μὲν ἀντὶ τοῦ τὸ τυχὸν τῆς πορνείας ἐξαλείψας, παρὰ τὸν ἐν τοῖς ὄνυξι ῥύπον, ὃν λέγουσι γρῦ. οἱ δὲ Γρύττον τινὰ ἐπὶ κιναιδίᾳ διαβάλλουσι. — ὁ δὲ Κλέων δημαγωγῶν θάνατον αὐτῷ ἐπέθηκε τὴν ζημίαν. S. ἐξαλείφειν est delere ex indice civium Atticorum, h. e. civium juribus, in his jure dicendi, privare; quod accidebat cinaedis, eamque legem migrantes supplicio afficiebantur. vide Meursii Them. Att. 1, 6. et G. G. S. Köpkii librum germ. de legg. Gr. p. 514. B.: — Ideo Gryttum cinaedum concionandi jure privaverat Cleo, ne ille, cui fortassis erat non vulgaris dicendi vis, ipsi officeret.

821. προωκτ. προωκτὸν ἐπιτηρεῖν τῶν πορνευομένων. S.

823. ἵνα — γέν. acerbe in rhetores illius temporis: quasi qui pueri cinaedi fuere, illi rhetores plerumque fiant. cf. supra 400. sqq.

825. ἀμφ. — ἑκατέρωθεν ἔχοντος χειρίδας οὐ μακρὰς, ἀλλ' ἕως τῶν μασχαλῶν. ἄλλως. μικροῦ (?) χιτωνίσκου. ἡν δὲ καὶ ἑτερομάσχαλος ὁ τῶν ἐργατῶν, οὗ τὴν μίαν μασχάλην ἐῤῥάπτον. Ex S.

826. ἀλλ' ἐγώ σοι. παρεπιγραφή. δίδωσι γὰρ αὐτῷ χιτῶνα. S.

828. κἀκεῖν'. etiam illud, quod dicturus sum, Piraeus. cf. 764.

829. οὐ μεῖζον ε. φαίν. ὅτι σοφίας δόξαν ἀπηνέγκατο ὁ Θεμιστ., σαφηνίσας Ἀθηναίοις τὸν δοθέντα χρησμόν· τεῖχος Τρο-

830 ΚΛ. οἴμοι τάλας, οἵοις πιθηκισμοῖς με περιελαύνεις!
ΑΛ. οὐκ, ἀλλ' ὅπερ πίνων ἀνὴρ πέπονθ', ὅταν χεσείῃ,
τοῖσιν τρόποις τοῖς σοῖσιν ὥσπερ βλαυτίοισι χρῶμαι.
ΚΛ. ἀλλ' οὐχ ὑπερβαλεῖ με θωπείαις· ἐγὼ γὰρ αὐτὸν
προσαμφιῶ τοδί· σὺ δ' οἴμωζ', ὦ πόνηρ'.
ΔΗ. ἰαιβοῖ,
835 οὐκ ἐς Κόρακας ἀποφθερεῖ, βύρσης κάκιστον ὄζων;
ΑΛ. καὶ τοῦτό γ' ἐπίτηδές σε περιήμπισχεν ἵν' ἀποπνίξῃ,
καὶ πρότερον ἐπεβούλευσέ σοι· τὸν καυλὸν οἶσθ' ἐκεῖνον
τοῦ σιλφίου τὸν ἄξιον γενόμενον;
ΔΗ. οἶδα μέντοι.
ΑΛ. ἐπίτηδες οὗτος αὐτὸν ἔσπευδ' ἄξιον γενέσθαι,

τογενεῖ ξύλινον διδοῖ εὐρυόπα Ζεύς. ἄλλων δὲ ἄλλα λεγόντων Θεμ. ἔφη τὰς τριήρεις λέγειν ξύλινον τεῖχος. καὶ τὸν Πειραιᾶ δὲ τειχίσας, ὡς εἴρηται (764.), καὶ τὰ μακρὰ τείχη ποιήσας τὰ διήκοντα ἀπὸ τῆς πόλεως μέχρι τοῦ Πειραιῶς, ἐπὶ πλέον ἔδοξε σοφός. S. φαίνετ', φαίνεται. vid. annot. ad 700.

830. πιθ. ἀπαταῖς καὶ κολακεύμασιν. ἄλλως. μιμήμασιν, ὡς καὶ αὐτοῦ ταῦτα πεποιηκότος. S. περιελ. circumagis, exagitas, vexas.

831. ὅταν χεσ. οἱ ἀνιστάμενοι ἐκ τῶν συμποσίων πρὸς τὸ ἀποπατῆσαι πολλάκις τοῖς ἀλλοτρίοις ὑποδήμασιν, ἤτοι σπεύδοντες, ἢ καὶ ἀγνοοῦντες περὶ μέθην (μέθῃ), ἐξέρχονται. S. Be.: In conviviis discumbentes exuebant soleas, ut hodienum Graeci et Turcae, si alicubi in collegio consideant, soleas in propinquo deponunt etc.

832. βλαυτ. calceorum ap. vett. genera infinita erant. in his βλαυτία erant, quibus utebantur, cum ad coenationem veniebant. Latini soleas vocant. *Cas.* cf. Wolf. et interpp. Platonis ad Symp. 2, 3, item Schneideri lex. gr. v. βλαῦται.

834. ita Dind. hiulce libri: ὦ πόνηρε. ΔΗ. αἰβοῖ. Vesp. 1292. ἰαιβοῖ, αἰβοῖ. S.: πρ. τοδί. πρὸς οἷς ἔχει ἐνδύσω. παρεπιγραφὴ δέ· δίδωσι γὰρ ὁ Κλέων αὐτῷ χιτῶνα.

835. οὐκ ἐς Κόρ. ἀπ. vid. Plut. 390.

836. ita Bentl. et Elmsl. ad Eurip. Med. 1128. prope verum Duk.: κ. τοῦτό γ' ἐπ. σε περιήμπισχ', ἵνα σ' ἀπ. plerique codd. metro nullo: καὶ τοῦτ' ἐπ. σε περιήμπισχ', ἵνα σ' ἀπ. B Paris. Rav. Br.: καὶ τοῦτ' ἐπ. σε περιήμπισχέν γ' ἵνα σ' ἀπ., numeris quidem deterioribus.

837. de silphio vide annott. ad Plut. 714., 921. eo nomine vulgo appellari plantam prorsus dissimilem illi, quae in mille nummis Cyrenaeorum conspicitur, nuper demonstravit eruditissimus Böttigerus in dissertatione inserta Ephemeridibus vespert. Dresd. (*Dresdner Abendzeitung. Wegweiser im Gebiet der Künste u. Wiss. Nr.* 91. *folgg.*) Cas.: — Videtur Cleon dedisse operam, ut navigatio Cyrenaïca eo tempore vigeret: unde accidit, ut magna laserpitii copia esset Athenis; quod cum laudi deberet tribui Cleoni, utpote procuranti commoda et annonam, tamen isiciarius inde calumniam struit Cleoni, sed futilem et vanam planeque comicam, i. e. cum obscoenitate conjunctam.

838. ἄξιον, *vilem.* cf. 596.

840 ἵν' ἐσθίοιτ' ὠνούμενοι, κἄπειτ' ἐν ἡλιαίᾳ
βδέοντες ἀλλήλους ἀποκτείνειαν οἱ δικασταί.
ΔΗ. νὴ τὸν Ποσειδῶ καὶ πρὸς ἐμὲ τοῦτ' εἶπ' ἀνὴρ κόπριος.
ΑΛ. οὐ γὰρ τόθ' ὑμεῖς βδεόμενοι δήπου 'γένεσθε πυῤῥοί;
ΔΗ. καὶ νὴ Δί' ἦν γε τοῦτο Πυῤῥάνδρου τὸ μηχάνημα.
845 ΚΛ. οἵοισι μ', ὦ πανοῦργε, βωμολοχεύμασιν ταράττεις;
ΑΛ. ἡ γὰρ θεός μ' ἐκέλευσε νικῆσαί σ' ἀλαζονείᾳ.
ΚΛ. ἀλλ' οὐχὶ νικήσεις· ἐγὼ γάρ φημί σοι παρέξειν,
ὦ Δῆμε, μηδὲν δρῶντι μισθοῦ τρυβλίον ῥοφῆσαι.
ΑΛ. ἐγὼ δὲ κυλίχνιόν γέ σοι καὶ φάρμακον δίδωμί
850 τὰν τοῖσιν ἀντικνημίοις ἑλκύδρια περιαλείφειν.

840. ἡλιαίᾳ. cf. 255.

841. ridicule id egisse dicitur Cleon, ut heliastae foetore laserpitii suffocarentur.

842. κόπριος. (sic, ut olim vulgati libri.) κηπουρός, παρὰ τὴν κόπρον. — ἢ τὸν κοπρολόγον λέγει. S. neutrum horum intelligam, sed recte, si quid sentio, Be. per prosopopoeiam τὴν κόπρον dici putat ἄνδρα κόπρειον, ut significet Populus, sibi quoque, postquam silphium comederit, commotam fuisse alvum, ut pederet. Eccles. 339. ὁ δ' ἤδη τὴν θύραν Ἐπεῖχε κρούων ὁ κοπρεαῖος. ejusdem notae est personatus iste Pyrrhander in seqq., quem πονηρὸν καὶ συκοφάντην S. appellans suo more facit, cum ei aqua haeret. nam nihil facilius est quam confingere talia sine auctoritate.

843. Eccles. 352., monente Be.: τί τοῦτό σοι τὸ πυῤῥόν ἐστιν; οὔ τί που Κινησίας σου κατατετίληκέν ποθεν;

845. βωμολ. κολακεύμασιν, ἢ ἀπάταις. βωμολόχοι δέ εἰσιν οἱ περὶ τοὺς βώμους λοχῶντες καὶ κρυφίως ὑποκαθήμενοι ἐπὶ τῷ ἁρπάζειν τὰ ἐπιτιθέμενα θύματα. (cf. Ran. 344.) — θεὸν δὲ τὴν Ἀθηνᾶν ἀκουστέον. (quam patriam deam jactare solent oratores Attici.) S.

848. μισθοῦ τρυβλίον. ὀξύβαφον. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ὀσπρίου ἢ ἄλλου τινὸς προσφαγίου, μισθοῦ εἶπε διὰ τὸν δικαστικὸν μισθόν. S. non intercedo, quominus eam horum sententiam esse existimemus; sed tamen facilius est μισθοῦ intelligi genitivum causalem (μηδὲν δρῶντι μισθοῦ ἕνεκα), de quo Matth. gr. gr. §. 345, 5., nos ad Soph. Phil. 714., aliique. μηδὲν δρῶντι, *nihil agenti*, h. e. ei qui neque concioni neque judiciis intersit, quae erant officia illorum, qui auferre cupiebant τὸ τριώβολον. cf. 1029.

849. κυλ., ἑλκύδρια, ὀφθαλμιδίω, deminutiva adulatoria S.: κυλ., ἕκπωμα, ὃ νῦν λέγουσι πυξίδιον. ἔχουσι δὲ οἱ ἰατροὶ τὰ πυξίδια, ἐν οἷς προσβάλλουσι τὰ πάσματα.

850. Casaub., monente K., ad Theophrast. Charact. 19., ubi haec leguntur καὶ ἕλκη ἔχειν ἐν τοῖς ἀντικνημίοις: „Videtur haec δυσχέρεια," inquit, „frequens per illa tempora Athenis fuisse: nam etiam ap. Aristoph. in Eqq. quo loco certant adulationis certamen Cleon et Agoracritus, fartor ille impurus pyxidem unguenti pollicetur istiusmodi hominibus, quibus tibiarum ulcera sibi inungant. — haec sunt, quae vocat Plin. *tibiarum tetra ulcera* lib. 22, 10., alibi *tibiarum taedium*, quod respondet voci Theophr. ἀηδία. ita affectos appellat σαπροκνήμους Dioscorides." solet autem in turbis, quales sunt

ΚΛ. ἐγὼ δὲ τὰς πολιάς γέ σου κλέγων νέον ποιήσω.
ΑΛ. ἰδοὺ, δέχου κέρκον λαγὼ τῷφθαλμιδίω περιψῆν.
ΚΛ. ἀπομυξάμενος, ὦ Δῆμ', ἐμοῦ πρὸς τὴν κεφαλὴν ἀποψῶ.
ΑΛ. ἐμοῦ μὲν οὖν.
ΚΛ. ἐμοῦ μὲν οὖν. i. d.
855 ἐγώ σε ποιήσω τριηραρχεῖν ἀναλίσκοντα τῶν i. t.
σαυτοῦ, παλαιὰν ναῦν ἔχοντ', i. d.
εἰς ἣν ἀναλῶν οὐκ ἐφέξεις, οὐδὲ ναυπηγούμενος· i. t.
διαμηχανήσομαί θ', ὅπως ἂν ἱστίον σαπρὸν λάβῃς.
ΧΟ. ἀνὴρ παφλάζει. παῦε, παῦ', ὑπερζέων. — i. tr.

judiciorum atque concionum, fieri illud, quod ait Comicus Plut. 779. νύττουσι καὶ φλῶσι τἀντικνήμια: inde, ni fallor, ista ulcera tibiarum.

851. ἐκλέγων. capillos homini legere dixit Phaedrus fab. 2, 2.

852. κέρκόν. τὴν οὐράν. ἀπαλὸν δὲ καὶ τρυφερὸν τὸ τοῦ λαγοῦ ἔριον, ὥστε ἀντὶ σπόγγου χρήσασθαι διὰ (scrib.: χρήσασθαι. ἄλλως. διὰ) τὸ ἀπαλὸν εἶναι, ὥστε τὰς λήμας περιψῆν. περιψ. ἀντὶ τοῦ καταμάσσειν, ἀποσπογγίζειν. φιλονεικεῖ δὲ ἕκαστος ὑπερβαλεῖν ταῖς δωρεαῖς. S. περιψῆν διὰ τοῦ η, non περιψᾶν, scribi observat Phot. lex. p. 312. B. cf. Matth. gr. gr. §. 194, 1.

853. turpissimum hoc et spurcum adulationis genus alteri se emungenti caput suum praebere, ut nares eo abstergat. E K. similiter spongia purgare judicum calceos dicitur Theorus Vesp. 574. seq.

854. διπλῆ καὶ εἴσθεσις εἰς ἀμοιβαῖον μέλος τῶν ὑποκριτῶν etc. S.

855. ἀπειλεῖ λειτουργίαν αὐτῷ. λειτουργία γὰρ παρὰ Ἀθηναίοις. δαπανηρὸν δὲ τὸ τριηραρχεῖν. (vid. Wolf. Prolegg. orat. Leptin. p. C. seqq.) ἔδει γὰρ τὴν τριήρη πάντα ἔχειν πρὸς τὸν πόλεμον εὐκρεπῆ, ἅπερ παρεσκεύαζεν ὁ τὴν λειτουργίαν ταύτην προβληθείς. ἄλλως. ἐπειδὴ οἱ στρατηγοὶ εἴ τινα εἶχον ἐχθρὸν, εἰς τριηραρχίαν ἐνέβαλλον, ὅπως ἂν ὁ βίος αὐτοῦ ἀναλίσκοιτο. εἰ δέ τις ὑπερβαλλόντως ἀπεχθάνοιτο, παλαιὰς ναῦς αὐτῷ ἐδίδοσαν, ὅπως ἂν οἴκοθεν καινὰς ἀντ' αὐτῶν κατασκευάσῃ, καὶ πάντῃ ἄποροι ἐγίνοντο. οὐκ ἐφέξεις δὲ ἀντὶ τοῦ οὐ παύσῃ. διαμηχανήσομαι δὲ διαπράξομαι. S. — torpuerunt editores, cum, librariis se addicentes, quorum levis in hoc genere est auctoritas, haec in hunc modum digessere, nulla nec sententiarum nec versuum aut regularum metricarum ratione habita:

ἐγώ σε — τριη-
ραρχεῖν — τῶν
σαυτοῦ — ἔχοντ',
εἰς — ἐφέ-
ξεις, ο. ναυπ.
διαμ. θ' ὅπως
ἂν (primo versu) — λάβῃς.
ΧΟ. ἀνὴρ — παῦ'
ὑπερζ. · ὑφ.
τῶν δαδ., ἀπ.
τε (itidem primo versu!) — ταυτηί.

sapienti sat.

859. ἀνὴρ παφλ. ἐπειδὴ ἐώρα τὸν Κλέωνα κεκραγότα καὶ παφλάζοντα τῷ λόγῳ, τῇ μεταφορᾷ ἐχρήσατο τοῦ χαλκείου ἐν τῷ πυρὶ κειμένου. ἐπειδὰν γὰρ ἴδωμεν τοῦτο ὑπερζέον, τῶν ὑποκειμένων ξύλων ὑφαιροῦμεν καὶ τοῦ ὕδατος, ἵνα μὴ ὑπερχυθέντος τοῦ ὕδατος τὸ πῦρ σβεσθῇ. — S. παῦε (pro παύου vel παῦσαι), π., ὑπερζέων. dicit hoc Cleoni εἰρωνικῶς. temere Br. ὑπερζέονθ'.

860 ὑφελκτέον τῶν δαδίων,
ἀπαρυστέον τε τῶν ἀπειλῶν ταυτηΐ. i. tr.
ΚΛ. δώσεις ἐμοὶ καλὴν δίκην, ἱκούμενος ταῖς εἰσφοραῖς· i. t.
ἐγὼ γὰρ εἰς τοὺς πλουσίους σπεύσω σ' ὅπως ἂν ἐγγραφῇς.
ΑΛ. ἐγὼ δ' ἀπειλήσω μὲν οὐδὲν, εὔχομαι δέ σοι ταδί·
865 τὸ μὲν τάγηνον τευθίδων ἐφεστάναι i. tr.
σίζον· σὲ δὲ γνώμην ἐρεῖν μέλλοντα περὶ Μιλησίων, i. t.
καὶ κερδανεῖν τάλαντον, ἢν κατεργάσῃ, i. tr.
σπεύδειν, ὅπως τῶν τευθίδων ἐμπλήμενος
φθαίης ἔτ' εἰς ἐκκλησίαν ἐλθεῖν· ἔπειτα, πρὶν φαγεῖν, i. t.

860. ita Bentl. et Maltby Thesaur. Prosod. pp. 111., 1007., Porsono aliisque probantibus. ἀμέτρως A et C Pariss. et Rav. δαδῶν. vulgo: ὑφ. δὲ τῶν ξύλων, cui scripturae facile est pretium statuere. S.: τῶν ξύλων. ἐν τοῖς πλείοσι τῶν δάδων. (sic.) —

861. ἀπάφ. ἀφαιρετέον. τῶν ἀπειλῶν δὲ εἶπεν ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν τοῦ ζέματος. ἐπειδὴ τῶν ὑπερζεόντων ἀπαφύονται, ἵνα μή τι ὑποχέηται. μαγειρικῶς δὲ ταῦτα. ταυτηΐ. ἴσως κρεάγραν ἔδειξεν, ὡς μαγείρῳ. S. nam isiciarius haec facere jubetur.

862. haec ap. Pollucem 7, 41. legi monuit K., sed Cratino tributa. Be.: „Vesp. 439.: ἀλλὰ τούτων μὲν τάχ' ἡμῖν δώσετον καλὴν δίκην." — εἰσφοραῖς. συμφοραῖς dixerat Cratinus, testibus Polluce l. l., Etymologo v. ἴκος, Suida v. ἱκούμενος, demique Zonara 2. p. 1118. mutavit vocab. pro instituto suo Aristoph. S.: ἱκούμενος. θλιβόμενος ταῖς συντελείαις, ταῖς ἀπαιτήσεσι (*pressus tributis collationibus.* Duk. cf. F. A. Wolf. l. l. ad 855. p. XCIV. seqq.), πολλὰ εἰσφέρειν ἀναγκαζόμενος, πιεζόμενος. (ἱκούμενος, *pressus*, ab ἴκος, *prelum.*)

863. σπεύσω σε. σπεύσω εἰς σὲ καὶ σπουδάσω. ἐπειδὴ οἱ στρατηγοὶ, ἐχθρούς τινας ἔχοντες πένητας ἐνέγραφον τῷ πρώτῳ τῶν πλουσίων τάγματι, ὅπως μὴ ἀρκοῦντες πρὸς τὰς μεγάλας ζημίας ἄποροι γενήσωνται. (vid. Wolf. l. l.) εὔχομαι δὲ καταρῶμαι. τάγηνον δὲ τήγανον. (Phot. lex. p. 415. τάγηνον. τοῦτο Ἰώνων τινὲς τήγανον λέγουσιν. add. Zonar. 2. 1713., intpp. Moer. p. 362. est *sartago*, *Braspfanne oder Tiegel.* B.) τευθὶς δὲ εἶδος ἰχθύος εὐτελοῦς. (*loligo.* vid. Ach. 1086.) σίζον δὲ ποιὸν ἦχον ἀποτελοῦν. (monuit Cas., σίζειν ap. Hom. [Odyss. 9, 394. add. Zonar. 2. 1648. B.] dici ferrum candens in aquam conjectum, itaque vocabulo σίζος vel hunc vel similem sonum significari.) S.

865. τάγ. τευθίδων, ut χύτρα ἀθάρης Plut. 668. *Be.*

866. Μιλ. ὡς ἐκεῖθεν δωροδοκοῦντος. μέτοικοι δὲ Ἀθηναίων (imo Ionum ex Attica profectorum. B.) οἱ Μιλήσιοι. S. apparet ex h. l., Milesios Cleonem pretio corrupisse, ut in eorum (suam) gratiam aliquid ab Atheniensibus impetraret. *Cas.*

867. ἢν κατ. ἐὰν διαπράξῃς ἅπερ (ἃ παρ') αὐτοῖς ἐπηγγείλω.

870 ἀνὴρ μεθήκοι, καὶ σύ, τὸ τάλαντον λαβεῖν i. tr.
βουλόμενος, ἐσθίων ἀποπνιγείης. as., 2 i. h.
ΧΟ. εὖ γε νὴ τὸν Δία, καὶ τὸν Ἀπόλλω, as., t. et a. h.
καὶ τὴν Δήμητραν! dm.
ΔΗ. κἄμοὶ δοκεῖ καὶ τἄλλα γ' εἶναι καταφανῶς i. tr.
875 ἀγαθὸς πολίτης, οἷος οὐδείς πω χρόνου,
ἀνὴρ γεγένηται τοῖσι πολλοῖς τοὐβολοῦ·
σὺ δ', ὦ Παφλαγών, φάσκων φιλεῖν μ' ἐσκορόδισας.
καὶ νῦν ἀπόδος τὸν δακτύλιον, ὡς οὐκ ἔτι
ἐμοὶ ταμιεύσεις.
ΚΛ. ἔχε· τοσοῦτον δ' ἴσθ', ὅτι,
880 εἰ μή μ' ἐάσεις ἐπιτροπεύειν, ἕτερος αὖ

μεθήκοι δὲ μετέλθοι, καλῶν σε δηλονότι. S.

871. versus clausulae loco usurpatus in fine τοῦ ἀμοιβαίου μέλους. tertia in ἀποπνιγείης corripitur: vide Pac. 10. etc.

873. Δήμητραν. forma nota vel ex inscriptionibus hymnorum Homericorum. S., metrum hujus versiculi explicans: τὸ δὲ δεύτερον, inquit, πενθημιμερὲς κοινὸν δακτυλικὸν καὶ (ἢ) ἀναπαιστικόν: quibus verbis firmatur nostra emendatio, libri corrupto metro Δήμητρα (Δήμητρᾱ, Δήμητρα).

874. καὶ τἄλλα, etiam ceteris in rebus, h. e. plane, prorsus.

875. χρόνου, *per tempus*, h. e. per omne tempus. S.: οἷος οὐδεὶς ἄλλος γένοιτο ἂν ἐν παντὶ χρόνῳ. Homerus Odyss. 4, 599., monente Jacobsio Anthol. Palat. 3. p. 627.: σὺ δέ με χρόνον ἐνθάδ' ἐρύκεις. paulo ante dixerat μὴ δή με πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἔρυκε. Soph. El. 451. μέτεισιν, ὦ τέκνον, οὐ μακροῦ χρόνου, h. e. interprete Schol. κολάσει οὐ διὰ μακροῦ χρόνου. cf. Pac. 151.

876. τοῖσι π. τοὐβ. τοῖς εὐώνοις, τοῖς Ἀθηναίοις. οὕτως γὰρ λέγεται ἐπὶ τῶν πολλῶν τοῦ ὀβολοῦ πωλουμένων. S. Cas.: periphrasis est Atheniensium, quorum in levitatem et imprudentiam jocatur. ait eos esse ejusmodi, qui steterint (stent) inter promercales, ut olim Sardi venales, nec pluris sint aestimandi, plures simul, quam obolo uno. sic gallice: *quatre pour un sol.* et latine: *non facio unius assis.*

877. ἐσκορ. ἀήδισας καὶ ἐπίκρανας, ἢ ἐδρίμυξας, ἢ κλαῦσαι πεποίηκας. ἢ (πεποίηκας,) ἀπὸ τῶν τὰ σκόροδα τριβόντων. S. hoc verum puto, nec negaverim, quod in mentem venit Berglero, hoc vocabulo rideri τὴν σκοροδάλμην, quam superius dixit 199.

878. sequ. S.: ἐμοὶ ταμ. ὡς οὐκέτι ἐπιμελήσῃ τῶν ἐμῶν χρημάτων, οὐδὲ ταμίας μοι ἔσῃ — . — ὁ δακτύλιος δὲ, ὃν ἐφόρει τῆς ἀρχῆς ὄντα σημεῖον. ut in re privata annulus est symbolum dominii (unde ap. vett. morituri heredem designabant traditione annuli, cujus rei multa exempla ap. historicos et in Pandectis): sic in rebus publ. magistratus nomen jam olim fuit, cui graece nomen σφραγιδοφύλαξ, quasi custos annuli, qui publicum annulum in sua potestate habet. hic vero poëta alludit ad annulos privatarum domuum. nam ut ademtis clavibus uxor potestate sua privabatur, sic *promus condus* administratione penus privabatur ademtione annuli, et procurator domus administratione rationum heri privabatur ademto annulo signatorio. *Cas.* nempe Demos tanquam herus spe-

ἐμοῦ πανουργότερός τις ἀναφανήσεται.
ΔΗ. οὐκ ἔσθ' ὅπως ὁ δακτύλιός ἐσθ' οὑτοσὶ
ὁὐμός· τὸ γοῦν σημεῖον ἕτερον φαίνεται,
ἀλλ' ἢ οὐ καθορῶ.
ΑΛ. φέρ' ἴδω, τί σοι σημεῖον ἦν;
885 ΔΗ. δημοῦ βοείου θρῖον ἐξωπτημένον.
ΑΛ. οὐ τοῦτ' ἔνεστιν.
ΔΗ. οὐ τὸ θρῖον; ἀλλὰ τί;
ΑΛ. λάρος κεχηνὼς ἐπὶ πέτρας δημηγορῶν.
ΔΗ. αἰβοῖ ταλᾶς...
ΑΛ. τί ἐστιν;
ΔΗ. ἀπόφερ' ἐκποδών·
οὐ τὸν ἐμὸν εἶχεν, ἀλλὰ τὸν Κλεωνύμου.
890 παρ' ἐμοῦ δὲ τουτονὶ λαβὼν ταμίευέ μοι.
ΚΛ. μὴ δῆτά πώ γ', ὦ δέσποτ', ἀντιβολῶ σ' ἐγώ,
πρὶν ἄν γε τῶν χρησμῶν ἀκούσῃς τῶν ἐμῶν.
ΑΛ. καὶ τῶν ἐμῶν νυν.
ΚΛ. ἀλλ' ἐὰν τούτῳ πιθῇ,
μολγὸν γενέσθαι δεῖ σε.
ΑΛ. κἂν γε τουτωΐ,
895 ψωλὸν γενέσθαι δεῖ σε μέχρι τοῦ μυῤῥίνου.

statur, cujus domesticis rebus Cleon ut dispensator praefuerit. B. de annulis signatoriis vidd. praeter alios Robortell. Annott. 2, 7. et Marcell. Donat. Dilucidd. in Sueton. c. 73., quae scripta leguntur in Lampadis Gruter. tomis 2. et 6.

881. ἐμοῦ παν. ἑαυτὸν διαβάλλει ὁ Κλέων, ἐκείνῳ ψόγον ἐπιφέρειν βουλόμενος. S.

885. παρὰ τὸν δῆμον ἐποίησε δημόν ὀξυτόνως, ἐπειδὴ τῷ θρίῳ περιβάλλοντες τὸ λίπος ὤπτων. θρῖον δὲ τὸ τῆς συκῆς φύλλον. — λέγει δὲ καὶ ταῦτα, ἐπειδὴ ὡς ἀναίσθητον διαβάλλει τὸν δῆμον. S. cf. Ran. 134.

887. λάρος κεχ. τὸν Κλέωνα λέγει παρὰ τὸ ἁρπακτικόν. — καὶ ὁ λάρος γὰρ ζῶόν ἐστιν ἀδηφάγον. (vid. Av. 541.) τὴν δὲ πέτραν διὰ τὸ βῆμα τὸ ἐν τῇ Πνυκί. (cf. 703. etc.) S.

889. ὡς δαπανηρὸν καὶ ἐν τρυφῇ ζῶντα (cf. 1192.) κωμῳδεῖ καὶ διαβάλλει τὸν Κλεώνυμον καὶ ἅρπαγα· εἰπὼν γὰρ λάρος, ἐπήνεγκε τὸν Κλεωνύμον.

892. de hisce oraculis vide annot. ad 61.

893. Dind. nescio qua auctoritate: καὶ τῶν ἐμῶν. ΚΛ. ἀλλ' ἤν γε πείθῃ τουτωί.

894. μολγόν. *fellatorem*. obscoenitatem hic latere, ostendit antagonistae responsio. *E Br.* cf. 932.

895. μέχρι τοῦ μυῤῥ. μέχρι τῆς κεφαλῆς, ἐπειδὴ οἱ ἄρχοντες (aliique, praesertim in conviviis,) μυῤῥίνῃ ἐστεφανοῦντο. ἢ ἀπὸ τοῦ σκολύφθαι τὸ αἰδοῖον εἰς τέλος καὶ ὁλόκληρον, μύρτον δὲ πεποικιλμένον ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. S. est etiam ap. Suid. in ψωλός, ubi describitur S. et in Append. Vat. Prov. 4, 49.

ΚΛ. ἀλλ' οἵ γ' ἐμοὶ λέγουσιν, ὡς ἄρξαι σε δεῖ
χώρας ἁπάσης ἐστεφανωμένον ῥόδοις.
ΑΛ. ὁὐμοὶ δέ γ' αὖ λέγουσιν, ὡς ἀλουργίδα
ἔχων κατάπαστον καὶ στεφάνην ἐφ' ἅρματος
900 χρυσοῦ διώξεις Σμικύθην καὶ κύριον.
ΚΛ. καὶ μὴν ἔνεγκ' αὐτοὺς ἰὼν, ἵν' οὗτοσὶ
αὐτῶν ἀκούσῃ.
ΑΛ. πάνυ γε.
ΔΗ. καὶ σύ νυν φέρε.
ΚΛ. ἰδού.
ΑΛ. ἰδοὺ νὴ τὸν Δί'· οὐδὲν κωλύει.
ΧΟ. ἥδιστον φάος ἡμέρας ἔσται τοῖσι παροῦσι, pri.
προῳδ.
905 καὶ τοῖσιν ἀφικνουμένοισιν, as., i. et t.

K., reprehendens versionem Frischlini (*herniosum te fieri oportet usque ad caput*), ait vertendum fuisse: „*nudandum tibi est veretrum usque ad myrtum* sive *pilos*, i. e, *a summo usque ad imum*. nam μύῤῥινος, quod idem est ac μυῤῥίνη, hic accipitur pro pilis, quibus inferior pars nervi obsita est.“ velim scire, unde ipsi constet, verborum μύῤῥινος vel μυῤῥίνη hanc significationem esse ap. Gr., quam ego nusquam reperio. S. et Suid. itemque Cas. accipiunt de capite; quod etsi dure dictum est, tamen verius esse puto: nam est dictum παρὰ προσδοκίαν turpi joco, *nudandus tibi est penis ad usque caput* pro ad imam usque partem, quod expectari poterat. *Duk.*

898. ἁλ. πορφυρᾶν χλανίδα. — S. Zonar., annotante B., 1. p. 128.: ἀλουργίς· πορφυρᾶ χλανὶς, ἐκ τοῦ ἅλς, ἁλὸς, καὶ τὸ (τοῦ) ἔργον, ἡ ἀπὸ τοῦ θαλασσίου κόχλου γινομένη.

899. κατάπαστον. cf. 467. gl. Vict. στεφ. τὸν στέφανον. — vid. Schneideri lex. gr. h. v. Cas.: — hic poëta describit speciem quandam triumphi, cujus spem facit Atheniensibus allantopola ex suis oraculis, quanquam Graeci triumphos nullos noverunt, nisi quos ἱερονῖκαι agebant, post coronam partam redeuntes in patriam.

900. διώξεις. ambigue dictum. hostis tum fuisse Atheniensium videtur Smicythes, Thracum rex. eum igitur persequetur atque debellabit bonus vir Demus, si quid isiciario credendum est. sed etiam juridica vox est διώκειν, quo pertinent verba καὶ κύριον. S.: ὥσπερ ἐν ταῖς εἰσαγωγαῖς τῶν ἐγκλημάτων κηρύττειν εἰώθασιν, ἐπειδὰν γυναικὶ ἐπιφέρεται ἔγκλημα. οὕτω γὰρ προκαλεῖσθαι εἰώθασιν ἐν τῷ δικαστηρίῳ, ἡ δεῖνα καὶ ὁ κύριος, τουτέστιν ὁ ἀνήρ. ἅμα οὖν ὡς γυναικώδη τὸν Σμικύθην κωμῳδεῖ, καὶ ἔχοντα κύριον ὡς αἱ θήλειαι. ὁ δὲ Σμικύθης Θρᾳκῶν βασιλεύς. —

903. ἰδού. vox obedientis, quod miror quenquam ignorare. κωλύει media correpta, ut superius 672. — his dictis uterque abit domum suam, oracula petiturus. Chorus autem carmine jocoso gratulatur civitati cladem imminentem Cleonis.

905. genus metri minime incognitum: vide annotata ad Vesp. 513., Av. 867. frequentius etiam ap. Tragicos Lyricosque illud est, quod huic ex altera parte respondet, quo quidem metro conscripti sunt

ἦν Κλέων ἀπόληται· pher.
καίτοι πρεσβυτέρων τινῶν gl. στ. α'.
οἵων ἀργαλεωτάτων ἐν τῷ δείγματι τῶν δικῶν as., 2 gl.
ἤκουσ' ἀντιλεγόντων, pher.
910 ὡς, εἰ μὴ γένεσθ' οὗτος ἐν ἀντ. α'.
τῇ πόλει μέγας, οὐκ ἂν ἤστην σκεύη δύο χρησίμω,
δοίδυξ οὐδὲ τορύνη.
ἀλλὰ καὶ τόδ' ἔγωγε θαυμάζω τῆς νομουσίας as., 2 gl. στ. β'.
αὐτοῦ· φασὶ γὰρ αὐτὸν οἱ παῖδες, οἳ ξυνεφοίτων, pri.
915 τὴν Δωριστὶ μόνην ἂν ἁρμόττεσθαι θαμὰ τὴν λύραν, ἀντ. β', 1.

superius 295., Eurip. Or. 940. (ἕλεος, ἕλεος δδ' ἔρχεται) et Hipp. 805. (ὦ τάλας, ὦ τάλας, ὅσον). quare abstinendum est a mutando. — S.: τοῖσιν ἀφικνουμένοις. ἢ τοῖς μετὰ ταῦτα ἐσομένοις, ἢ καὶ τοῖς ἐπιδημοῦσι τῶν ξένων, ἵν' ἐπιδεικνύῃ τὸν Κλέωνα κἂν τούτῳ πονηρόν, ὅτι μηδὲ τούτων φείδεται, ἀλλ' ἐπίσης ἅπαντας συκοφαντεῖ.

908. ἀργαλεώτατοι τῶν δικῶν, h. e. τὰς δίκας, *quod attinet ad lites* (Matth. gr. gr. §. 317.), sunt illi, qui res quam severissime atque morosissime judicant, quales plurimi tum Athenis fuerunt senes, quos in Vespis deridet Comicus. male verbis τῶν δικῶν relatis ad ἐν τῷ δείγματι, quae pertinent ad ἤκουσα, trepidarunt interpp.: quorum iste in scholiis: ἐν τῷ δείγματι τῶν δικῶν. ἐν τῷ Πειραιεῖ, ὅπου δικάζουσιν. (?) ἐπεὶ ἐκεῖ οἱ ἔμποροι τὰ δείγματα τῶν πωλουμένων ἐτίθεσαν, (de hoc loco praeter Jungermannum ad Polluc. 9, 34. aliosque nuper exposuit Boeckh. in libro germ. *Staatsh. der Athener* 1. p. 64.) ἅμα δὲ ἔσκωψε τὸ φιλόδικον τῶν Ἀθηναίων.

910. Scal. et alii 'γένεθ', cum omitti possit augmentum, praesertim in melicis. codd. metro nullo γένοιθ'. Suid. MS. in δοῖδυξ: μήγεθ'. — „sensus est: si Cleon in rep. non fuisset, reip. carendum fuisset *pistillo* et *trua*, quae sunt vitae duo utilia instrumenta." — *Cas.* Zonar. 1, 560. δοίδυξ, κοχλιάριον. παρὰ τὸ δαδύσσω (δοιδύσσω), τὸ ταράσσω. add. Etym. p. 289. nostris *Mörserkeule*, et τορύνη *Rührkelle*. (S.: τορύνη δὲ τὸ κινητήριον τῆς χύτρας.) B. conferri jussit Be. similia de Cleone Pace, 268. seqq., et illa de sycophanta, qualis et ille fuit, Ach. 883. τριπτὴρ δικῶν, — καὶ κύλιξ τὰ πράγματ' ἐγκυκᾶσθαι. vide etiam Pac. 625. seqq.

913. — τῆς νομ. τῆς χοιροωδείας, τῆς ἀπαιδευσίας. καὶ ὑηνία ἡ μωρία, ὡς ἀλλαχοῦ Ἀριστ. (Pac. 874.)· ἵνα μὴ γένηται θεαγένους ὑηνία. — S.

914. οἳ ξυν. οἱ συμμαθόντες. S.

915. τὴν Δωρ. ἁρμονίαν intelligi monuit K. *lyram soli harmoniae Doricae aptare consuevisse.* S.: τῷ ὀνόματι παίζει διὰ τὸ δωροδοκεῖσθαι. — Δώριος δὲ [οὕτω] καλεῖται μία τῶν ἁρμονιῶν, ὡς καὶ Λύδιος καὶ Φρύγιος καὶ Βοιώτιος. (?) vidd. Boeckh. de metris Pindari lib. 3. c. 8. et Thiersch. isagog. ad Pindari interp. germ. p. 39. seqq.

ἄλλην δ' οὐκ ἐθέλειν λαβεῖν· κἄτα τὸν κιθαριστὴν
ἀντ. β', 2.
ὀργισθέντ' ἀπάγειν κελεύειν, ὡς ἁρμονίαν ὁ παῖς
οὗτος οὐ δύναται μαθεῖν, ἢν μὴ Δωροδοκιστί.

916. λαβεῖν Suid. in δωριστὶ et τὴν δωριστὶ, quod commendatum a Porsono in ordinem recepit Dind. vulgo μαθεῖν, ut 918., quo aberravisse Porsono videtur oculus librarii. pridem monuerat Duk., Graecos λαμβάνειν dicere pro μανθάνειν.

918. Δωριστὶ, Δωροδοκιστί. παρήχησις. ita Suid. v. δωριστὶ, quod merito placuit Bentlejo et Schneidero in lex. gr. v. δωροδοκιστὶ, quamvis inusitatum est verbum δωροδοκίζειν, ridicule illud fictum, a quo derivaretur δωροδοκιστὶ, h. e. more τῶν δωροδοκιζόντων, quemadmodum δωριστὶ, βαρβαριστὶ, ἑλληνιστὶ, a δωρίζειν, βαρβαρίζειν, ἑλληνίζειν. Δωροδοκηστὶ a δωροδοκεῖν, quod nescio annon fieri possit, Br. aliique secundum 3 MSS. et edd. primarias. — de duabus unius strophae antistrophis cf. Ran. 767. seqq., Ach. 792. seqq. etc.

ΚΛΕΩΝ. ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ. ΔΗΜΟΣ. ΧΟΡΟΣ.

ΚΛ. Ἰδοὺ, θέασαι· κοὐχ ἅπαντας ἐκφέρω. i. tr.
ΑΛ. οἴμ', ὡς χεσείω· κοὐχ ἅπαντας ἐκφέρω.
ΔΗ. ταυτὶ τί ἐστι;
ΚΛ. λόγια.
ΔΗ. πάντ';
ΚΛ. ἐθαύμασας;
καὶ νὴ Δί' ἔτι γ' ἐμοῦ σοι κιβωτὸς πλέα.
ΑΛ. ἐμοὶ δ' ὑπερῷον καὶ ξυνοικία δύο.
ΔΗ. φέρ' ἴδω, τίνος γάρ εἰσιν οἱ χρησμοί ποτε;
ΚΛ. οὗμοι μέν εἰσι Βάκιδος.
ΔΗ. οἱ δὲ σοὶ τίνος;
ΑΛ. Γλάνιδος, ἀδελφοῦ τοῦ Βάκιδος γεραιτέρου.
ΔΗ. εἰσὶν δὲ περὶ τοῦ;
ΚΛ. περὶ Ἀθηνῶν, περὶ Πύλου,

919. κορωνὶς εἰσιόντων αὐθις τῶν ὑποκριτῶν. — ὁ δὲ Κλ. ἕξεισιν ἐπὶ τῶν μετάφρενων ἀγγεῖον φέρων πεπληρωμένον χρησμῶν, καὶ λέγει, ὅτι τοσοῦτον ἄχθος βαστάζων ὅμως ἅπαντας ἐξάγειν οὐκ ἠδυνήθην τοὺς χρησμούς. καὶ ὁ ἕτερος ὁμοίως τὸ αὐτὸ ποιεῖ· τοῦτο γὰρ ἐπηγγελμένοι εἰσῆλθον ἐξοίσειν τοὺς χρησμοὺς, οὓς ἔχουσι περὶ τοῦ δήμου. S. cf. 61., 116. etc.

920. ὡς χεσείω. aliquid τῶν εἰωθότων, quae ipse contemnit initio Ranarum.

923. ὑπερ. ἀνώγαιον. gl. Victor. S.: δυϊκῶς ἐπήγαγε τὰ ξυνοικία. λέγονται δὲ ξυνοικίαι καὶ (ἢ) αἱ μικραὶ (?) οἰκίαι καὶ ἀποστάσεις, ἢ οὓς νῦν φανόπτας φαμέν. cf. Schneideri lex. gr. vv. συνοικία et φανόπτης.

925. de Bacide vide 123.

926. Γλάνιδος, ἔπαιξε πρὸς τὴν κατάληξιν τὸν Βάκιν καὶ τὸν Γλάνιν εἰπών. ἔστι δὲ εἶδος ἰχθύος ὁ γλάνις. (ex genere pisciuṁ rapaeium, *silurus glanis* Linn., *der Wallerfisch*, francogall. *silure*, angl. *shad-fish*. vide *Müllers Naturgystem* 4. Th. S. 290.) — S.

περὶ σοῦ, περὶ ἐμοῦ, περὶ ἁπάντων πραγμάτων.
ΔΗ. οἱ σοὶ δὲ περὶ τοῦ;
ΑΛ. περὶ Ἀθηνῶν, περὶ φακῆς,
930 περὶ Λακεδαιμονίων, περὶ σκόμβρων νέων,
περὶ τῶν μετρούντων τἄλφιτ' ἐν ἀγορᾷ κακῶς,
περὶ σοῦ, περὶ ἐμοῦ. — τὸ πέος οὑτοσὶ δάκοι.
ΔΗ. ἄγε νυν ὅπως αὐτοὺς ἀναγνώσεσθέ μοι,
καὶ τὸν περὶ ἐμοῦ 'κεῖνον, ὥπερ ἥδομαι,
935 ὡς ἐν νεφέλῃσιν αἰετὸς γενήσομαι.
ΚΛ. ἄκουε δὴ νῦν καὶ πρόσεχε τὸν νοῦν ἐμοί.
Φράζευ, Ἐρεχθείδη, λογίων ὁδὸν, ἣν σοι Ἀπόλλων
hex. her.
ἔαχεν ἐξ ἀδύτοιο διὰ τριπόδων ἐριτίμων.
σώζεσθαί σ' ἐκέλευσ' ἱερὸν κύνα καρχαρόδοντα,
940 ὃς πρὸ σέθεν χάσκων καὶ ὑπὲρ σοῦ δεινὰ κεκραγὼς

929. φακῆς. iste Allantopolá, ut commendet sua oracula, esse scripta ait de variis edulibus, ut de lente, scombris etc. lentem Athenn. valde amabant, et fere ex Aegypto allata utebantur. *Cas.*, cf. Plut. 192. et Billerbeck. Flor. class. p. 191.

930. εἶδος ἰχθύων οἱ σκόμβροι, παρόμοιοι τοῖς μικροῖς θύννοις. (*scomber scomber* Linn., *die Makreele*, fr. *maquereau*, angl. *mackerel*. vidd. Müller. l. l. p. 257., Camus ad Aristot. H. A. t. 2. p. 496.) νέων δὲ νεωστὶ τεταριχευμένων. (?) ἔπαιξε δὲ ὡς μάγειρος. S.

932. τὸ πέος τὸ ἐμὸν οὑτοσὶ δάκοι. optat isiciarius, ut ore sibi morigeretur Cleon; quod genus spurcae libidinis adamasse dicitur improbus homo supra 894. nostratis quis plebeculae haud impudentius n—s. sibi l—e adversarium jussisset.

934. sequ. de hoc oraculo celeberrimo cf. 1009. sequ. Av. 915., 924. Aristides in Panathenaïco circa finem (ed. Jebb. 1. p. 196.), monente Be.: ἀετόν τε ἐν νεφέλαις αὐτὴν ὁ θεὸς καλεῖ πρὸς τἄλλα πολίσματα.

937. Ἐρεχθ. notum, ita vocari Athenn. ab Erechtheo antiquissimo eorum rege, sicut Cecropidas a Cecrope, Aegidas ab Aegeo, etc. cf. inferius 977., 989. Soph. Ajac. 199., Eurip. Med. 787. etc. Cas.: praeclare poëta imitatur et verba et stilum Apollinis Loxiae etc. Be. conferri jussit Herod. 8, 20. oraculum Cadmo datum, quod servavit S. ad Ran. 1249. (1160.) et Euripidis ad Phoen. 603., ita incipit: φράζεο δή μοι μῦθον, Ἀγήνορος ἔκγονε Κάδμε, etc. K.: „λογίων ὁδόν. modum et rationem oraculorum.“ — ita ὁδὸν λόγων Pac. 708. et alia sexcenta dicuntur, quae fere sunt intelligenda περιφραστικῶς: nam eodem propemodum sensu dixisset λόγιον, ὅ σοι Ἀπόλλων etc.

938. ἔαχεν, *edidit*. proprie vox dicitur Ran. 216. Cas.: ἄδυτον intelligit specum, in quam descendebant prophetissae etc. S.: — ἐριτίμων δὲ πάνυ τιμίων. τὸ γὰρ ἐρῖ ἐπιῤῥημά ἐστιν ἐπιτάσεως, ὡς τὸ ἐριβώλακα καὶ ἐρικυδέα, τὴν μεγάλως ἔνδοξον. —

939. καρχ. τραχεῖς ὀδόντας ἔχοντά. — S.

940. πρὸ σέθεν, ut πρὸ σοῦ γὰρ ἀπύω 945. ita scribendum esse

σοὶ μισθὸν πορεῖ. κἂν μὴ δρᾷς ταῦτ', ἀπολεῖται·
πολλοὶ γὰρ μίσει σφε κατακρώζουσι κολοιοί.
ΔΗ. ταυτὶ μὰ τὴν Δήμητρ' ἐγὼ οὐκ οἶδ' ὅ τι λέγει· i. tr.
τί γάρ ἐστ' Ἐρεχθεῖ καὶ κολοιοῖς καὶ κυνί;
945 ΚΛ. ἐγὼ μέν εἰμ' ὁ κύων· πρὸ σοῦ γὰρ ἀπύω·
σοὶ δ' εἶπε σώζεσθαί μ' ὁ Φοῖβος τὸν κύνα.
ΑΛ. οὐ τοῦτό φησ' ὁ χρηθμός, ἀλλ' ὁ κύων ὁδί,
ὥσπερ θύρας, σου τῶν λογίων παρεσθίει.
ἐμοὶ γὰρ ἔστ' ὀρθῶς περὶ τούτου τοῦ κυνός.
950 ΔΗ. λέγε δῆτ'· ἐγὼ δὲ πρῶτα λήψομαι λίθον,
ἵνα μή μ' ὁ χρησμὸς ὁ περὶ τοῦ κυνὸς δάκῃ.
ΑΛ. Φράζευ, Ἐρεχθείδη, κύνα Κέρβερον ἀνδραποδιστήν, hex. her.
ὃς κέρκῳ σαίνων σ', ὁπόταν δειπνῇς, ἐπιτηρῶν
ἐξέδεται σου τοὔψον, ὅταν σύ που ἄλλοσε χάσκῃς·
955 ἐσφοιτῶν τ' ἐς τοὐπτάνιον λήσει σε κυνηδὸν
νύκτωρ τὰς λοπάδας καὶ τὰς νήσους διαλείχων.

(nam librî πρόσθεν), jam olim significavimus, adstipulante Dobraeo; nec aliter amicus Porsoni et Dind. χάσκων, quod idem τῷ σαίνων, Rav.; C Paris., quem librum sequitur Br., λάσκων: vulgo δάκνων, quod superscriptum in C codice. cf. 954. Br. ὑπὲρ σέο.

941. etiam hic vulgatam lectionem δρᾷ emendavimus, itidem probante Dobraeo. inepte canis dicitur periturus, nisi ipse haec faciat, ἐὰν μὴ δρᾷ ταῦτα: sed aptum κἂν μὴ δρᾷς ταῦτα, *et nisi haec facias*, nisi eum serves, *peribit*.

942. S.: — οἱ ἄλλοι ῥήτορες κράζουσι καὶ θορυβοῦσι. B.: proprium graculorum est κρώζειν. vide Av. 2.

944. *quid enim rei est Erechtheo cum graculis et cane?* β. cf. Matth. gr. gr. §. 385, 10. Ἐρεχθεῖ, quasi ipse Erechtheus appellatus fuerit 937.

945. — πρὸ σοῦ ἀπύω, ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ σοῦ ὑλακτῶ. S.

948. ὥσπερ θύρας. (genit.) οἱ γὰρ ἀποκλειόμενοι κύνες τὰς θύρας παρεσθίουσι, βουλόμενοι ἑαυτοῖς ποιῆσαι ἔξοδον. ὁ χρησμὸς δ' ὁ περὶ τοῦ κυνὸς ἀντὶ τοῦ ὁ ἐν τῷ χρησμῷ κύων. S. sensus: quemadmodum canes ad fores vincti solent arrodere postes, praesertim irritati, sic iste oracula de te arrodit neque integra tibi proponit. *Cas.*

949. ellipticum genus loquendi. B.: Interrumpitur. (?) Allantopolae sermo; addere debuerat (?) λεγόμενον, aut tale quid.

950. Consimilis jocus est in Plauti Asin. 2, 2. in fine: *Nimis vellem habere perticam, — qui verberarem Asinos, si forte occoeperint clamare hinc ex crumena.* Br.

952. ἀνδραπ. σωματέμπορον, τοὺς ἐλευθέρους καταδουλούμενον. (Voss.: *den Seelenverkäufer.*) S. etiam in Pace 313. Cleonem Cerberum appellari monuit Be., quod eo aptius nomen h. l. propterea, quia se ipse canem esse dixit.

955. ἐς τοὐπτ. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τὸ πρυτάνειον εἰκεῖν, εἶπεν ἐς τοὐπτάνιον, τουτέστι τὸ μαγειρεῖον. S.

956. καὶ τὰς νήσους διαλ. ὅτι ἀντὶ τοῦ εἰκεῖν τὰς χύτρας

ΔΗ. νὴ τὸν Ποσειδῶ πολύ γ' ἄμεινον, ὦ Γλάνι. i. tr.
ΚΛ. ὦ 'τὰν, ἄκουσον, εἶτα διάκρινον τότε.
Ἔστι γυνὴ, τέξει τε λέοντ' ἱεραῖς ἐν Ἀθήναις, hex.
her.
960 ὃς περὶ τοῦ δήμου πολλοῖς κώνωψι μαχεῖται,
ὥστε περὶ σκύμνοισι βεβηκώς· τὸν σὺ φύλασσε,
τεῖχος ποιήσας ξύλινον πύργους τε σιδηροῦς.
ταῦτ' οἶσθ' ὅ τι λέγει;
ΔΗ. μὰ τὸν Ἀπόλλω 'γὼ μὲν οὔκ. i. tr.
ΚΛ. ἔφραζεν ὁ θεός σοι σαφῶς σώζειν ἐμέ·
965 ἐγὼ γὰρ ἀντὶ τοῦ λέοντος εἰμί σοι.
ΔΗ. καὶ πῶς μ' ἐλελήθης Ἀντιλέων γεγενημένος;
ΑΛ. ἓν οὐκ ἀναδιδάσκει σε τῶν λογίων ἑκών,
ὃ μόνον σιδηροῦν τεῖχός ἐστι καὶ ξύλων,
ἐν ᾧ σε σώζειν τόνδ' ἐκέλευσ' ὁ Λοξίας.
970 ΔΗ. πῶς δῆτα τοῦτ' ἔφραζεν ὁ θεός;
ΑΛ. τουτονὶ
δῆσαί σ' ἐκέλευε πεντεσυρίγγῳ ξύλῳ.
ΔΗ. ταυτὶ τελεῖσθαι τὰ λόγι' ἤδη μοι δοκεῖ.

(ut τὰς λοπάδας, *patinas:* vid. Plut. 808.), παρ' ὑπόνοιαν εἶπε τὰς νήσους, τουτέστι τοὺς τῆς πόλεως πόρους διαρπάζων καὶ τοὺς νησιώτας διασείων. S.

958. ὦ 'τάν. vid. annot. ad Plut. 66.

960. κώνωψι. τοῖς ῥήτορσιν. — S. περὶ pro ὑπὲρ epicae dictioni inprimis est proprium. cf. Fisch. et Kuin. Anim. ad Well. 4, 215. B.

961. ὡς (sic) περὶ σκ. ὡς λέων ὑπερμαχῶν σκύμνων. S. B.: sensus: *veluti catulos suos defendens.* ita ἀμβεβηκέναι ap. Hom.

962. τεῖχος ξύλινον, ut in oraculo illo ap. Herod. 7, 141. S.: — οὗτος δὲ ὁ χρησμὸς ἐπιόντος τοῦ βαρβάρου ἐδόθη. ἀγνοούντων δὲ αὐτῶν, καὶ βουλομένων ξυλίνῳ τείχει τὴν πόλιν τειχίσαι, Θεμιστοκλῆς ὁ στρατηγὸς νοήσας τὸν χρησμὸν εἶπε τεῖχος τὰς ναῦς λέγειν. ἐστὶ δὲ ὁ χρησμός· τεῖχος Τριτογενεῖ ξύλινον δίδοῖ εὐρύοπα Ζεὺς κ. τ. λ. πύργους σιδηροῦς τὰ ὅπλα λέγει. (sed h. l. vox proprie intelligenda est. *turrim aheneam* dixit Flaccus Od. 3, 16, 1. nec τεῖχος ξύλινον aliud est quam valli, quibus leonem istum cingi ac bene servari jubet oraculum.)

963. ταῦτ' ο. ὅ τι λέγει. haec verba, quae sub Demi, vel isiciarii, nomine legebantur, Cleoni tribuit Dind. auctore Passovio. cf. locum similimum 991.

966. Ἀντιλέων. οὗτος πονηρὸς κωμῳδεῖται καὶ πολυπράγμων. — S.

968. ξύλων A Paris. et B a manu 1., quod arcessivit etiam Dind. S. in lemmate ξύλινον, quae est interpretatio verbi ξύλων. (vid. Matth. gr. gr. §. 375.) vulgo ξύλον.

971. πεντεσυρ. πέντε ὀπὰς ἔχοντι, δι' ὧν οἵ τε πόδες καὶ αἱ χεῖρες καὶ ὁ τράχηλος ἀνεβάλλετο. S. cf. Petit. ad Legg. Att. p. 370, et G. G, S. Köpkii librum germ. de legg. Gr, p. 723.

ΚΛ. μὴ πείθου (φθονεραὶ γὰρ ἐπικρώζουσι κορῶναι),
hex. her.
ἀλλ' ἱέρακα φίλει μεμνημένος ἐν φρεσίν, ὅς σοι
975 ἤγαγε συνδήσας Λακεδαιμονίων κορακίνους.
ΑΛ. τοῦτο γέ τοι Παφλαγὼν παρεκινδύνευσε μεθυσθείς.
Κεκροπίδη κακόβουλε, τί τοῦθ' ἡγεῖ μέγα τοὔργον;
καί κε γυνὴ φέροι ἄχθος, ἐπεί κεν ἀνὴρ ἀναθείη·
ἀλλ' οὐκ ἂν μαχέσαιτο· χέσαιτο γὰρ, εἰ μαχέσαιτο.
980 ΚΛ. ἀλλὰ τόδε φράσσαι, πρὸ Πύλου Πύλον ἥν σοι
ἔφραζεν·
Ἔστι Πύλος πρὸ Πύλοιο...
ΔΗ. τί τοῦτο λέγει πρὸ
Πύλοιο;
ΑΛ. τὰς πυέλους φησὶν καταλήψεσθ' ἐν βαλανείῳ.

973. — κορώνας φησὶ τοὺς ἐχθροὺς (sicut supra κολοιοὺς et κώνωπας 942., 960.) ἑαυτὸν ἱέρακα. — S. similia Pindari Ol. 2, 154. seqq. laudavit Be.

974. μεμνημένος cum accus., ut saepius: vide Matth. gr. gr. §. 325. annot.

975. S.: κορακῖνος εἶδος ἰχθύος. (genus piscium gregalium, quales sunt thynni, aleces aliique. vide Aristot. H. A. 9, 2. et ejus interpp. Gaza in interp. lat. vocat corvulos vel graculos; sed retinent fere Latini nomen gr.) ἔπαιξε δὲ ἀντὶ τοῦ κούρους. (?) quemadmodum supra 561. Corinthios cum cancris comparavit, ita h. l. per ridiculum captos Lacedaemonios vocat coracinos, ut quos velut pisces ceperit in insula Sphacteria. nescio cur nonnulli malint intelligi corvorum pullos, quos poëta dixisset, nisi fallor, κορακίσκους. de istis captivis cf. argum. comoediae.

976. παρεκιν δ. πέρας γὰρ ὑπέθετο τοῖς Ἀθηναίοις ὁ Κλέων κατορθῶσαι τὸν ἐν Πύλῳ πόλεμον ἕως ἡμερῶν κ'. καὶ θαυμάσαντες πάντες ἔλεγον αὐτὸν μεθύειν. καὶ Θουκυδίδης δέ φησιν (4, 39. cf. 28. extrem.), ὅτι τῇ ἀπονοίᾳ (fort. τὴν ἀπόνοιαν) τῆς ὑποσχέσεως ἐθαύμαζον οἱ Ἀθην. καὶ ἐγέλων. S.

977. Κεκρ. cf. 937. de Atheniensium κακοβουλίᾳ vide, quos laudarunt, ipsum hunc nostrum Nub. 587., Eccles. 137. et Eustath. in Iliad. β'. p. 185. in fine; quibus addi possunt Acharn. 596., 598. ubi audiunt ταχύβουλοι, Eurip. Suppl. 307., Heracl. 147. etc.

978. — ταῦτα λέγει διὰ τὰ ἐν Πύλῳ, ἃ Δημοσθένης μὲν προήνυσεν, οὗτος δὲ (Cleon) ἰδιοποιήσατο. S.

980. revocat Atheniensibus in mentem Cleon oraculum vetus: ἔστι Πύλος πρὸ Πύλοιο· Πύλος γε μέν ἐστι καὶ ἄλλη. (erant 3 urbes hujus nominis. vid. Steph. Byz. in Κορυφάσιον, quem locum indicavit K. Be.) hoc ideo, ut immoraretur sermoni rerum a se gestarum ad Pylum; sed isiciarius Πύλον et πύελον confundens salse traducit Cleonem. — Cas. S.: πρὸ Πύλου Πύλον. πρὸς τὴν κατάληξιν ἔπαιξεν, ὅτι ἀεὶ προσκορής ἐστι περὶ Πύλου λέγων. cf. 1066.

982. τὰς πυέλους. τὰς ἐμβάσεις. πύελος γὰρ ὄρυγμα, ἐμβατή, ἔνθα ἀπολούονται. (exscripsit haec Phot. p. 349. alia habent Etym. p. 696. et Zonar. 2, 1594., ut mo-

ΔΗ. ἐγὼ δ' ἄλουτος τήμερον γενήσομαι. i. tr.
ΑΛ. * αὐτὸς γὰρ ἡμῶν τὰς πυέλους ἀφήρπασεν.
985 ἀλλ' οὑτοδὶ γάρ ἐστι περὶ τοῦ ναυτικοῦ
ὁ χρησμὸς, ᾧ σε δεῖ προσέχειν τὸν νοῦν πάνυ.
ΔΗ. προσέχω· σὺ δ' ἀναγίγνωσκε, τοῖς ναύταισί μου
ὅπως ὁ μισθὸς πρῶτον ἀποδοθήσεται.
ΑΛ. Αἰγείδη, φράσσαι κυναλώπεκα, μή σε δολώσῃ, hex.
her.
990 λαίθαργον, ταχύπουν, δολίαν κερδῶ, πολυΐδριν.
οἶσθ' ὅ τι τοῦτο; τί ἔστι;
ΔΗ. Φιλόστρατος, ἡ κυναλώπηξ.
ΑΛ. οὐ τοῦτό φησιν, ἀλλὰ ναῦς ἑκάστοτε i. tr.
αἰτεῖ ταχείας ἀργυρολόγους οὑτοσί·
ταύτας ἀπαυδᾷ μὴ διδόναι σ' ὁ Λοξίας.
995 ΔΗ. πῶς δὴ τριήρης ἐστὶ κυναλώπηξ;
ΑΛ. ὅπως;

nuit B. *eine Badewanne.*) ἀντὶ τοῦ τὴν ἐν Πύλῳ πρᾶξιν Δημοσθένους. S. B₁: „καταλήψεσθαι est, *se occupaturum ideoque populo praereptu-rum.*“ de apocope diphthongi cf. 700.

983. *ergo hodie illotus ero.* Wiel. ἐρωτηματικῶς: *Was? ich sollte heute ungewaschen bleiben?* quem secutus est Voss.

984. ἀφήρπασεν. at modo hoc futurum esse dixit 982. ergo scribendum ἁφαρπάσει. frustra Rav. οὗτος γάρ.

988. ὁ μισθὸς ἀπ. ὡς τοῦ Κλέωνος ἀποστεροῦντος. — S.

989. sequ. — ἀπὸ τῶν ζώων διαβάλλει τὸν Κλέωνα ὡς ἀναιδῆ καὶ πανοῦργον. μή σε δολ. μή σε δόλῳ ὑπέλθῃ. λαίθ. λαίθαργοι κύνες λέγονται αἱ λάθρα προσιοῦσαι καὶ δάκνουσαι. πολυΐδριν δὲ, ὅτι πολύπειροι αἱ ἀλώπεκες, καὶ παροιμία, πόλλ' οἶδ' ἀλώπηξ, ἀλλ' ἐχῖνος ἓν μέγα. παρὰ δὲ τὴν παροιμίαν ἔπαιξε, σαίνεις δάκνουσα, καὶ κύων λαίθαργος εἶ. κερδῶ δὲ ἡ ἀλώπηξ παρὰ τὴν κερδοσύνην, τουτέστι τὴν πανουργίαν, ὡς Εἰδοθέα Εἰδώ, καὶ Ὑψιπύλη Ὑψώ. S.

991. ita libri sed sine interpunctione post τοῦτο. quod Brunckii conjecturam οἶσθ' ὅ τί γ' ἔστιν τοῦτο; repetiit Invern., vereor ut id auctoritate codicis sui fecerit. C tamen Paris.: οἶσθ' ὅτι τί ἐστι τοῦτο. vivide et familiariter isicia-rius velut puerum infantem inter-rogans, cui similis senex Demus, ipso fatente inferius 1021. sequ.: *scin, quid hoc sit?* inquit, et, capite annuente Demo, subjicit: *quid est?* quoniam te scire dicis. sunt talia gestu adjuvanda. S.: Φιλ. ἡ κυν. οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ Φιλόστρατος. λέγει δὲ αὐτὸν (Lysistr. 957. sequ.) καὶ πορνοβοσκὸν, καὶ καλλωπιστήν. S.

992. ναῦς. τὰς ἐκπεμπομένας ἀπὸ τῶν νήσων ἀναπράττεσθαι τοὺς φόρους. οἱ δὲ ἐκπεμπόμενοι πολλὰ ἐκέρδαναν. S. illas naves proprio nomine ἀργυρολόγους dictas esse monuit Cas. „occurrunt in historia ejusdem anni, quo haec fabula acta est, ap. Thuc. 4, 50. add. ib. c. 75.“ B.

995. allantopoles per κυναλώπεκα intellexit Cleonem, Demos perperam accepit de nave, et, quae ejus est simplicitas, quaerit, quo-

ὅτι ἡ τριήρης ἐστὶ χὠ κύων ταχύ.
ΔΗ. πῶς οὖν ἀλώπηξ προσετέθη πρὸς τῷ κυνί;
ΑΛ. ἀλωπεκίοισι τοὺς στρατιώτας ἤκασεν,
ὁτιὴ βότρυς τρώγουσιν ἐν τοῖς χωρίοις.
1000 ΔΗ. εἶεν·
τούτοις ὁ μισθὸς τοῖς ἀλωπεκίοισι ποῦ;
ΑΛ. ἐγὼ πορίω καὶ τοῦτον ἡμερῶν τριῶν.
ἀλλ' ἔτι τόνδ' ἐπάκουσον, ὃν εἶπέ σοι, ἐξαλέασθαι,
hex. her.
χρησμὸν Λητοΐδης, Κυλλήνην, μή σε δολώσῃ.
1005 ΔΗ. ποίαν Κυλλήνην;
ΑΛ. τὴν τούτου χεῖρ' ἐποίησε
Κυλλήνην ὀρθῶς, ὁτιὴ φήσ' „Ἔμβαλε κυλλῇ."
ΚΛ. οὐκ ὀρθῶς φράζεις· τὴν Κυλλήνην γὰρ ὁ Φοῖβος
εἰς τὴν χεῖρ' ὀρθῶς ἠνίξατο τὴν Διοπείθους.
ἀλλὰ γὰρ ἔστιν ἐμοὶ χρησμὸς περὶ σοῦ πτερυγωτός,
1010 αἰετὸς ὡς γίγνει καὶ πάσης γῆς βασιλεύσεις.
ΑΛ. καὶ γὰρ ἐμοί· καὶ γῆς, καὶ τῆς ἐρυθρᾶς γε θαλάσσης,

modo navis ita appellari possit. allantopoles non corrigit Demi errorem, sed lepide eo utitur. *Wiel. interp. B.*

996. ταχύ τι, res velox.

999. ἐν τοῖς χωρ. *in agris*, vel *vinetis*. K.

1000. εἶεν. ἄγε δή. cf. Ran. 568. etc.

1002. ἡμ. τριῶν. εἰώθασιν εἰς τὸν πόλεμον ἐξιόντες οἱ στρατιῶται λαμβάνειν τροφὴν ἡμερῶν τριῶν. S. cf. Ach. 197.

1003, 4. hyperbaton. gl. Vict. ἐξαλ. ἐκκλίνειν. verbum poëticum.

1004. Κυλλήνη πόλις (imo mons) ἐστὶ τῆς Ἀρκαδίας. διότι καὶ ἐχρήσατο τῷ ὀνόματι, δῆλον ἀπὸ τῶν ἑξῆς, ἵνα παρονομάσῃ τὴν κυλλὴν χεῖρα, εἰς δωροδοκίαν καὶ διασεισμὸν διαβάλλων τὸν Κλέωνα. οἱ γὰρ διασείοντές τινας καὶ δωροδοκοῦντες κοιλαίνουσι τὴν χεῖρα καὶ ὑποβάλλοντες ὑπὸ τὸ ἱμάτιον αἰτοῦσι. S. — alibi dixit, summum probrum fuisse manum cavam excipiendae alicui rei porrigere. *Cas.*

1005. ἐποίησε, *induxis in versum*, *oraculum*. sic Ran. 886. ἐν τραγῳδίαις ἀλεκτρυόνα ποιῆσαι. vid. Bentl. in epist. ad Mill. p. 62. *Duk.*

1006. — interpretans oraculum isiciarius ait denotari Cleonem, qui turpiter munera captans solitus sit habere in ore haec verba ἔμβαλε κυλλῇ, subaudi χειρί. (*cavae manui.*) *Cas.* habet hoc speciem proverbii. de voc. κυλλὸς cf. seqq. et Av. 1287. — joca frigida, ut Hominum inhumanorum.

1008. Διοπ. σεσίνωτο τὰς χεῖρας καὶ ἦν κυλλὸς ὁ Διοπείθης, τουτέστι πεπηρωμένος. κυλλοὺς δὲ Ἀττικοὶ καλοῦσιν ἐπὶ ποδῶν καὶ χειρῶν ὁμοίως, καὶ χωλοὺς τοὺς χεῖρά πεπηρωμένους. Εὔπολις· ὅτι χωλὸς εἶ σὺ τὴν χεῖρα σφόδρα. κατὰ καιρὸν δὲ διαβάλλει αὐτὸν ὡς κλέπτην. ἦν δὲ καὶ Νικίου ἑταῖρος. S.

1009. πτερ. πρὸς τὸν ἀετὸν ἐχρήσατο τῷ πτερυγωτῷ. — S. cf. 984. sequ.

1011. cf. Relandi dissert. de mari rubro in ejus Dissertt. miscell.

χῶτι γ' ἐν Ἐκβατάνοις δικάσεις λείχων ἐπίπαστα.
ΚΛ. ἀλλ' ἐγὼ εἶδον ὄναρ, καί μοι δόκει ἡ θεὸς αὐτὴ
τοῦ δήμου καταχεῖν ἀρυταίνῃ πλουθυγίειαν.
1015 ΑΛ. νὴ Δία καὶ γὰρ ἐγώ· καί μοι δόκει ἡ θεὸς αὐτὴ
ἐκ πόλεως ἐλθεῖν, καὶ γλαῦξ αὐτῇ 'πικαθῆσθαι·
εἶτα κατασπένδειν κατὰ τῆς κεφαλῆς ἀρυβάλλῳ
ἀμβροσίαν κατὰ σοῦ, κατὰ τούτου δὲ σκοροδάλμην.
ΔΗ. ἰοὺ, ἰοὺ! i.
1020 οὐκ ἦν ἄρ' οὐδεὶς τοῦ Γλάνιδος σοφώτερος· i. tr.
καὶ νῦν ἐμαυτὸν ἐπιτρέπω σοι τουτονὶ
γεροντοαγωγεῖν κἀναπαιδεύειν πάλιν.
ΚΛ. μήπω γ', ἱκετεύω σ', ἀλλ' ἀνάμεινον, ὡς ἐγὼ

t. 2. et Mannert. Geogr. der Gr. u. R. t. 5. p. 541. B. Cas.: est hoc plane alienum ab omni probabilitate, Athenn., qui vix paucarum insularum imperium retinebant, quondam potituros maris rubri, i. e. regionum ad mare rubrum sitarum. sed poëta imitatur vanitatem oraculorum. — *Cas.*

1012. ἐν Ἐκβατ. ἐν τῇ βαρβάρων χώρᾳ. Σοῦσα γὰρ καὶ Ἐκβάτανα τῆς Περσίδος χώρας πόλεις. ὧν ἐν μὲν τῇ ἑτέρᾳ ἐχείμαζε βασιλεὺς ὁ μέγας, ἐν δὲ τῇ ἑτέρᾳ ἐθέριζεν. (cf. Ach. 64.) ἄρξεις οὖν, φησὶν, οὐχ Ἑλλήνων μόνον, ἀλλὰ καὶ βαρβάρων. λείχων ἐπ. — πλακοῦσι γὰρ ἐπέπασσον ἁλμυρὰ, καὶ ἐκ τούτων ἠναγκάζοντο πίνειν πολλά. (cf. 103.) S. δικάσεις dictum εἰρωνικῶς propter Atheniensium φιλοδικίαν.

1013. ἡ θεὸς, Minerva.

1014. ἀρύταινα χαλκοῦν σκεῦος, ᾧ τὸ ἔλαιον ἐγχέουσιν εἰς λύχνους. (*haustrum* dicas. interpretantur *situlam*. „memorat e Comico Eustath. in Il. Σ. p. 1159, 59. et Od. Θ. p. 1599, 50., ubi λεκανίδος εἶδος esse ostendit ex alio loco Comici. plura de hac voce vid. ap. Cas. ad Theophr. Char. c. 10. p. 225.“ *Duk.* paulo aliter Zonar. 1. p. 300., ut annotavit B., laudato etiam Pollace 7, 166. et 10, 63.) S. πλουθυγ. cf. Av. 698.

1016. ἐκ. πολ. ἐκ τῆς ἀκροπόλεως (vid. Br. ad Lys. 245.) γλαὺξ δὲ ἱερὸν ὄρνεον Ἀθηνᾶς, ἐπιχωριάζον ἐν Λαυρείῳ τῆς Ἀττικῆς etc. S.

1017. ἀρυβ. πλεκτόν τι βαλάντιον, ὅπερ ἑλκόμενον κλείεται καὶ ἀνοίγεται, παρὰ τὸ ἀρύειν καὶ βάλλειν. (similiter Zon. 1. p. 294. sed etiam poculi quoddam genus hoc vocabulo significatur, idque hoc ipso loco. Athen. fragmento libri 11., monente K. [ed. Schweigh. 4. p. 222.]: ποτήριον κάτωθεν εὐρύτερον, ἄνωθεν δὲ συνηγμένον, ὡς τὰ συσπαστὰ βαλάντια, ἃ καὶ αὐτὰ διὰ τὴν ὁμοιότητα ἀρυβάλλους καλοῦσιν.) χεῖσθαι δὲ (imo σπένδειν) λέγεται οὐ μόνον τὰ ὑγρὰ, ἀλλὰ καὶ στερεὰ, ὃ καὶ νῦν ἐπὶ ἀμβροσίας ἔταξεν. S. σκορόδ. cf. 199.

1022. γεροντ. ἔπαιξε παρὰ τὸ παιδαγωγεῖν. τοῦτο δὲ λέγει ὁ Δῆμος, ὡς τοῦ Κλέωνος κατεγνωσμένου. ὅλον δὲ τὸ ἰαμβικὸν παρῴδησεν ἀπὸ τοῦ Πηλέως Σοφοκλέους. (fragm. 1. ex Clem. Al. Strom. 6. p. 748.: Πηλέα τὸν Αἰάκειον οἰκουρὸς μόνη Γεροντοαγωγῶ κἀναπαιδεύω πάλιν· Πάλιν γὰρ αὖθις παῖς ὁ γηράσκων ἀνήρ.) ὃ δὴ καὶ ἐν Νεφέλαις (1417.) παρέθημεν ἐν τῷ δὶς παῖδες οἱ γέροντες. S. ἀναπαιδεύειν, *iterum educare tanquam puerum.* B.

κριθὰς πορίῳ σοι καὶ βίον καθ' ἡμέραν.
1025 ΔΗ. οὐκ ἀνέχομαι κριθῶν ἀκούων· πολλάκις
ἐξηπατήθην ὑπό τε σοῦ καὶ Θουφάνους.
ΚΛ. ἀλλ' ἄλφιτ' ἤδη σοι πορίῳ 'σκευασμένα.
ΑΛ. ἐγὼ δὲ μαζίσκας γε διαμεμαγμένας,
καὶ τοὖψον ὀπτόν. μηδὲν ἄλλ' εἰ μὴ 'σθιε.
1030 ΔΗ. ἀνύσατέ νυν, ὅ τί περ ποιήσεθ', ὡς ἐγώ,
ὁπότερος ἂν σφῷν εὖ με μᾶλλον ἂν ποιῇ,
τούτῳ παραδώσω τῆς Πυνυκὸς τὰς ἡνίας.
ΚΛ. τρέχοιμ' ἂν ἤδη πρότερος.
ΑΛ. οὐ δῆτ', ἀλλ' ἐγώ.
ΧΟ. ὦ Δῆμε, καλήν γ' ἔχεις ion. a ma. d. c. μονοστ.
περίοδ. α'.
1035 ἀρχὴν, ὅτε πάντες ἄνθρωποι δεδίασί σ', ὥσπερ ἄν-
δρα τύραννον· as., 2 ion.
a ma. d. c. et sim. br.
ἀλλ' εὐπαράγωγος εἶ, θωπευόμενός τε χαίρεις κἀξα-
πατώμενος, πρὸς τόν τε λέγοντ' ἀεὶ as., 4 ion. a ma. d. c.

1026. Θουφ. (nomen quale Thumantis infra 1168. et similia. cf. Cas. et Matth. gr. gr. §. 49.) ὡς κόλακα κωμῳδεῖ τοῦτον καὶ ἀπατεῶνα, καὶ τῷ Κλέωνι συνόντα διὰ κολακείαν. ἦν δὲ ὑπογραμματεύς. διαμεμαγμένας δὲ πεπορμένας. S.

1028. μαζ. deminutivum blandientis. cf. 1065.

1029. μηδὲν — ἔσθιε. S. μόνον τῷ ἐσθίειν σχόλαζε· τοιαύτην γὰρ ἐγώ σοι ἀφθονίαν παρέξω. cf. 848.

1032. Πυκνὸς Dind. secundum Dohr., Porsonum Advers. p. 75. et alios. Bekkeri lex. Sangerm. p. 299.: πυκνὸς, διὰ δὲ τὴν εὐφωνίαν ἐστὶ πυκνός. at ambiguitatem vocabuli ut mittamus, quaenam est illa εὐφωνία, cujus in hac voce rationem Graeci habuerint, in tot aliis similibus non habuerint? etiam Steph. Byz. v. Πυνὺξ et Πυκνὸς eos dixisse ait, laudato h. l. Equitum, et Πυκνὶ, Πύκνα, Πυκνίτης. sed novimus morem Grammaticorum, quorum alter alterum certatim exscribere solet incogitans. nec me movet solus Rav., qui semper πυκνὸς etc., cum ceteri codd. tueantur vulgatam scripturam ἀναλογικήν.

1034. in hoc intervallo, cum e scena recesserint et Cleon et ejus aemulus, poëta sub persona Chori sive Equitum Populum hortatur, ut imperium sibi vindicet, nec sinat se duci a demagogis. *Cas.* sed respondet Populus, se non stulte facere, ut putetur.

1036. ε.ὐπαρ., εὐπειθῆς, ut interpretatur Zon. 1, 901., ubi hunc versum laudat. — versus asynart. τετράκωλος, quod rarum; sed est haec velut climax metrica, poëta a versu simplici per asynartetum τρίκωλον ascendente ad ejusmodi τετράκωλον, periodumque finiente solito asynarteto; quod faciens ridicula emphasi παρῳδεῖ Tragicos.

κέχηνας· ὁ νεῦς δέ σου παρὼν ἀποδημεῖ. as., ion. a ma. d. c. et sim. br.

ΔΗ. νοῦς οὐκ ἔνι ταῖς κόμαις περίοδ. β'.
ὑμῶν, ὅτι μ' οὐ φρονεῖν νομίζετ'· ἐγὼ δ' ἑκὼν
ταῦτ' ἠλιθιάζω.

1040 αὐτός τε γὰρ ἥδομαι βρύλλων τὸ καθ' ἡμέραν, κλέ-
πτοντά τε βούλομαι τρέ-
φειν ἕνα προστάτην·
τοῦτον δ', ὅταν ᾖ πλέως, ἄρας ἐπάταξα.

ΧΟ. χοὕτω μὲν ἂν εὖ ποιεῖς, περίοδ. γ'.
εἴ σοι πυκνότης ἔνεστ' ἐν τῷ τρόπῳ, ὡς λέγεις,
τούτῳ πάνυ πολλή·
εἰ τούσδ' ἐπίτηδες ὥσπερ δημοσίους τρέφεις ἐν τῇ
Πυκνί· κἄθ', ὅταν μή σοι τύχῃ ὄψου ὄν,

1037. παρὼν ἀπ. oxymorum. Voss.: *denn dein Verstand Ist da und entfernt auch.*

1038. ταῖς κόμαις. οἷον, ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ ὑμῶν. ὅτι ἐκόμων οἱ ἱππεῖς. ἐγκέφαλος οὐκ ἔστιν ὑμῖν, οὐδὲ ἐστὲ φρενήρεις. S.

1039. ἠλιθ. ἀναισθητῶ, προσποιοῦμαι ἠλίθιος εἶναι. ἀναίσθητοι γὰρ οἱ λίθοι. (dubia notatio.) ἢ ἀντὶ τοῦ ἀνοηταίνω. βρύλλων. ἐξαπατώμενος ὑπό τινων καὶ μεθύων. Σύμμαχος δὲ, ὑποπίνων, ἐκ μιμήσεως τῆς τῶν παίδων φωνῆς. (Nub. 1386., monente Be.: εἰ μέν γε βρῦν εἴπῃς, ἐγὼ γνοὺς ἂν πιεῖν ἐπέσχον.) προστ. τὸν προϊστάμενον τοῦ δήμου, τουτέστι δημαγωγόν. S.

1040. τρέφειν, ἔχειν.

1041. πλέως. — τουτέστιν ὅταν ηὐξῆσθαι δοκῇ καὶ μέγας εἶναι. (eadem mens olim Vespasiani, cum suos procuratores rapaces *spongias* vocaret [quas exprimeret humentes.] *Cas.* vid. Suet. Vespas. c. 16. ἄρας, sublatos, ut tanto majore vi illidantur solo. monuit Cas.) ἐπάτ. κατέβαλον, ἐκ μεγάλου καὶ λαμπροῦ ταπεινὸν ἐποίησα (facere soleo), τουτ. ἐάσας πλουτῆσαι ὕστερον πένητα ἐποίησα. S.

1043. πυκν. σύνεσις, φρόνησις. S. ἐν τῷ τρόπῳ τούτῳ, *in hoc modo agendi.*

1044. ὥσπερ δημ. λείπει βοῦς ἢ ταύρους, ἢ ἄλλ' ὅτι (ἄλλο τι) τοιοῦτον θῦμα. (ἄλλως.) δημοσίους δὲ τοὺς λεγομένους φαρμακοὺς, οἵπερ καθαίρουσι τὰς πόλεις τῷ ἑαυτῶν φόνῳ. [ἢ] τοὺς δημοσίᾳ καὶ ὑπὸ τῆς πόλεως τρεφομένους. ἔτρεφον γάρ τινας Ἀθην. λίαν ἀγεννεῖς καὶ ἀχρήστους, καὶ ἐν καιρῷ συμφορᾶς τινος ἐπελθούσης τῇ πόλει, λοιμοῦ λέγω ἢ τοιούτου τινός, ἔθυον τούτους ἕνεκα τοῦ καθαρθῆναι τοῦ μιάσματος. οὓς καὶ ἐπωνόμαζον καθάρματα. καὶ ἐν Βατράχοις (686.) οὐδὲ φαρμακοῖσιν εἰκῇ ῥᾳδίως ἐχρήσατ' ἄν. (vid. ibi annott. recte, ut opinor, Cas., non multum refragante Duk.: „Alludit," inquit, „ad morem tribuum, quae inter se certabant, ecquae opimiorem victimam die festo exhiberent. unde non solum alebantur a victimariis magna cura hostiae, sed etiam illis mactatis artem adhibebant, quo pinguiores viderentur, spiritu per tubos quosdam immisso; quod patet Aristotele in Sophisticis Elenchis in principio" etc. eò pertinet τὸ θύσας 1045. et prior interpretatio Scholiastarum.

1045 τούτων ὃς ἂν ᾖ παχὺς θύσας ἐπιδειπνεῖς.
ΔΗ. σκέψασθε δ' ἔμ', εἰ σοφῶς περίοδ. δ'.
αὐτοὺς περιέρχομαι, τοὺς οἰομένους φρονεῖν κἄμ' ἐξαπατύλλειν.
τηρῶ γὰρ ἑκάστοτ' αὐτούς, οὐδὲ δοκῶν ὁρᾶν, κλέπτοντας· ἔπειτ' ἀναγκάζω πάλιν ἐξεμεῖν,
ἅττ' ἂν κεκλόφωσί μου, κημὸν καταμηλῶν.

ὅταν — τύχῃ. τροπικῶς. ὅταν μή σοι τυχὸν πόρος χρημάτων ᾖ. S.

1045. παχύς. πλούσιος. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν χοίρων. (aliorumque animalium. Suid., monente K.: παχεῖς οἱ Ἀθηνᾶ. τοὺς πλουσίους καλοῦσι φυνήθως. cf. Pac. 617. etc.) ἐπιδειπνεῖς δὲ δημεύεις αὐτῶν τὰς οὐσίας. — (proprie) ἐπὶ τῷ θῦσαι δειπνεῖς. S.

1047. περιέρχομαι. ἐνεδρεύω, ἐξαπατῶ. — S. dicitur ut lat. *circumvenire*. cf. Sturz. lex. Xenoph. S. p. 520. B.

1048. ἐξεμεῖν, ut Ach. 6. τοῖς πέντε ταλάντοις, οἷς Κλέων ἐξήμεσε. similiter supra 378. *E Be.*

1049. κημόν. κημὸς ὁ πάδσε τῶν δικαστικῶν (δικαστῶν), ἔνθα ἔβαλλον τὰς ψήφους. ἄλλως. κημὸς ὁ ἐπὶ τοῦ καδίσκου, εἰς ὃν τὰς ψήφους καθίεσαν (ἐν) τοῖς δικαστηρίοις etc. (cf. Vesp. 99., 955.) καταμηλοῦν ἐστι τὸ τὴν μήλην (*specillum*, *die Sonde*,) καθίεσθαι ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ εἰς τὸν λαιμὸν (vel in aliam partem corporis), ὡς ποιοῦσι καὶ οἱ ἐμοῦντες. (Zonar. 2, 1357., mon. B.: μήλη, ἰατρικὸν ἐγχάλκειον· δι' ἧς ψηλαφᾶται τὰ πονούμενα. cf. Etym. p. 589., Foës. Oecon. Hippocr. p. 412.) τὸ ὅλον οὖν βούλεται, ὅτι καταψηφιζόμενος αὐτῶν καὶ δικάζων ἀναγκάζω ἐμεῖν τὰς κλοπάς. S.

ΚΛΕΩΝ. ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ. ΔΗΜΟΣ. ΧΟΡΟΣ.

1050 ΚΛ. Ἀπαγ' ἐς μακαρίαν ἐκποδὼν!
ΑΛ. σύ γ', ὦ φθόρε!
ΚΛ. ὦ Δῆμ', ἐγὼ μέντοι παρεσκευασμένος
τρίπαλαι κάθημαι, βουλόμενός σ' εὐεργετεῖν.
ΑΛ. ἐγὼ δὲ δεκάπαλαί γε, καὶ δωδεκάπαλαι,
καὶ χιλιόπαλαι, καὶ πρόπαλαι, πάλαι, πάλαι.
1055 ΔΗ. ἐγὼ δὲ προσδοκῶν γε τρισμυριόπαλαι
βδελύττομαί σφω, καὶ πρόπαλαι, πάλαι, πάλαι.
ΑΛ. οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον;
ΔΗ. εἰ δὲ μή, φράσεις γε σύ.
ΑΛ. ἄφες ἀπὸ βαλβίδων ἐμέ τε καὶ τουτονί,
ἵνα σ' εὖ ποιῶμεν ἐξίσου.
ΔΗ. δρᾷν ταῦτα χρή.

1050. constituitur hic Actus 4. scenae 1. initium. Cleon, Allantopoles, Demos, Chorus in scena sunt. illi sua dona ferunt Populo. B. — γράφεται ἐρρ' εἰς μακ. κατ' εὐφημισμὸν ἀντὶ τοῦ εἰς ὄλεθρον, ἐπεὶ καὶ οἱ τεθνεῶτες μακαρῖται λέγονται. (velut ap. Menandrum, teste Photio lex. p. 178., ut monuit B.) — φθόρε δὲ ὄλεθρε φθοροποιέ. ita plebs nostras, malum alicui imprecata: *ich wünsche dir das ewige Leben.*

1053. etiam Philonides Comicus ap. Athen. 1. p. 23., annotante Be.: κατάκειμαι (κατάκειμ'), ὡς ὁρᾶτε, δεκάπαλαι. monet Cas., poëtam licentia comica similes voces fingere inusitatas.

1056. Populus istos quam maxime exsecratur, quod eum tam diu morantur et expectare jubent: aviditas donorum accipiendorum egregie describitur. B.

1057. οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον. Ἀττικὸν ἀντὶ τοῦ δράσεις. S. cf. Av. 54., Pac. 1000. etc.

1058. ἀπὸ βαλβ. μετήνεγκεν ἀπὸ τῶν περὶ δρόμους ἁμιλλωμένων ἐν τοῖς ἀγῶσι. βαλβὶς δὲ καλεῖται τὸ ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ δρόμου κείμενον ἐγκαρσίως ξύλον, ὃ καὶ

1060 ἄπιτον.
ΑΛ. ἰδού.
ΔΗ. θέοιτ' ἄν.
ΚΛ. ὑποθεῖν οὐκ ἐῶ.
ΔΗ. ἀλλ' ἢ μεγάλως εὐδαιμονήσω τήμερον
ὑπὸ τῶν ἐραστῶν νὴ Δί', ἢ 'γὼ θρύψομαι.
ΚΛ. ὁρᾷς; ἐγώ σοι πρότερος ἐκφέρω δίφρον.
ΑΛ. ἀλλ' οὐ τράπεζαν· ἀλλ' ἐγὼ προτεραίτερος.
1065 ΚΛ. ἰδού, φέρω σοι τήνδε μάζισκην ἐγώ,
ἐκ τῶν ὁλῶν τῶν ἐκ Πύλου μεμαγμένην.
ΑΛ. ἐγὼ δὲ μυστίλας μεμυστιλημένας
ὑπὸ τῆς θεοῦ τῇ χειρὶ τηλεφαντίνῃ.
ΔΗ. ὡς μέγαν ἄρ' εἶχες, ὦ πότνια, τὸν δάκτυλον!
1070 ΚΛ. ἐγὼ δ' ἔτνος γε πίσινον εὔχρων καὶ καλόν·
ἐτόρυνε δ' αὖθ' ἡ Παλλὰς ἡ Πυλαιμάχος.
ΑΛ. ὦ Δῆμ', ἐναργῶς ἡ θεός σ' ἐπισκοπεῖ,
καὶ νῦν ὑπερέχει σου χύτραν ζωμοῦ πλέαν.

ἀφετηρίαν καλοῦσιν, ὅπερ μετὰ τὸ ἑτοιμασθῆναι τοὺς δρομεῖς εἰς τὸ δραμεῖν ἀφαιρούμενοι ἀφίεσαν τρέχειν. S. *carceres* ita dicuntur seu cancelli, h. e. lora alligata duobus fustibus, quibus arcebantur equi aut cursores in stadio, ne prius quam signum datum esset currerent. vid. Zonar. 1. p. 373. B.

1060. ὑποθεῖν. cf. 691.

1062. θρύψομαί. συντριβήσομαι. (? num voluit συντρίψομαι, quo explicaverit variam lect. τρίψομαι, deteriorem illam quidem vulgata?) ἢ τρυφήσω καὶ σεμνυνοῦμαι. (Cas.: θρύπτεσθαι proprie dicuntur, qui amantur, cum sui copiam facere recusant. Voss.: *oder ich muss gar lecker sein.*) μαζίσκην δὲ ἄρτον πεφυραμένον. S.

1064. προτ. comparativus fortasse ridiculi causa fictus ab Aristophane, vid. tamen Matth. gr. gr. §. 136.

1066. ὁλαὶ αἱ μεθ' ἁλῶν μεμιγμέναι. κριθαὶ καὶ τοῖς θύμασιν ἐπιβαλλόμεναι. πάλιν δὲ εὐφυῶς (imo ἀφυῶς. cf. 980.) ὑπομιμνήσει τῶν ἐν Πύλῳ. S. alias dicuntur οὐλαὶ sive οὐλοχύται, de quo vid., quem Cas. laudavit, Dion. Halic. 7, 72.

1067. μυστ. cf. 774.

1068. τηλεφ. monuit B., intelligi eburneam statuam Minervae a Phidia factam in acropoli.

1069. dicit haec Demos, quia panis ita erat excavatus, ut praeter crustam parum superesset. ita populus decipiebatur. B. cf. 1120. seqq.

1071. malim scribi, quod est ἀμφατεκώτερον, ἐτορ. δ' αὐτὴ Παλλὰς ἡ Π. S.: — πάλιν δὲ τὸ ἐν Πύλῳ κατόρθωμα διὰ τοῦ Πυλαίμαχος. (*quae Pylis pugnavit*, aut *quae Pylas expugnavit*. B. non magis mihi quam Dukero hac appellatione significari videtur Pallas, quae dicebatur πυλαία seu πυλαῖτις, quod ejus simulacra in portis urbium statuebantur; quae Spanhemii sententia est ad Callim. h. in Pall. 53. — ἐτόρυνε, *tudicularit*. Cas.: quod notat Festus de voce *trua*, τορύνη convenit: instrumentum esse, quo moveantur, quae coquuntur.

1073. χύτραν. jocus παρὰ προσδοκίαν. S. ad 1075.: τὴν χύ-

ΔΗ. οἶει γὰρ οἰκεῖσθ' ἂν ἔτι τήνδε τὴν πόλιν,
1075 εἰ μὴ φανερῶς ἡμῶν ὑπερεῖχε τὴν χύτραν;
ΚΛ. τουτὶ τέμαχός σοῦδωκεν ἡ Φοβεσιστράτη.
ΑΛ. ἡ δ' Ὀβριμοπάτρα γ' ἑφθὸν ἐκ ζωμοῦ κρέας,
καὶ χόλικος ἠνύστρου τε καὶ γαστρὸς τόμον.
ΔΗ. καλῶς γ' ἐποίησε, τοῦ πέπλου μεμνημένη.
1080 ΚΛ. ἡ Γοργολόφα σ' ἐκέλευε τουτουὶ φαγεῖν
ἐλατῆρος, ἵνα τὰς ναῦς ἐλαύνωμεν καλῶς.
ΑΛ. λαβὲ καὶ ταδί νυν.
ΔΗ. καὶ τί τούτοις χρήσομαι
τοῖς ἐντέροις;
ΑΛ. ἐπίτηδες αὔτ' ἔπεμψέ σοι
εἰς τὰς τριήρεις ἐντερονείαν ἡ θεός·
1085 ἐπισκοπεῖ γὰρ περιφανῶς τὸ ναυτικόν.
ἔχε καὶ πιεῖν κεκραμένον τρία καὶ δύο.
ΔΗ. ὡς ἡδύς, ὦ Ζεῦ, καὶ τὰ τρία φέρων καλῶς.
ΑΛ. ἡ Τριτογενὴς γὰρ αὐτὸν ἐνετριτώνισε.

ρραν. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν χεῖρα. solent enim Graeci dicere deos juvare aliquem, ὑπερέχοντας τὴν χεῖρα, ut monuit Cas.

1076. Φοβ. Minervam sic dixit, quasi *fugantem exercitus*, φοβοῦσαν τοὺς στρατούς. erat enim dea praeses etiam armorum. *Cas.*

1077. Ὀβρ. cognomen Minervae notum ex Homero: vide Il. 5, 747., ubi scholia minora: ὄβριμον καὶ γενναῖον πατέρα ἔχουσα, Il. 8, 391., Odyss. 1, 101., quae loca laudavit Duk. bene monuit Wiel., ridicule gravia illa epitheta usurpari in rebus levissimis.

1078. χόλικος τὰ παχέα ἔντερα. χόλικος δὲ καὶ ἠνύστρου ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτό. ταῦτα δὲ ἐγκατώδη κρέα. τόμον δὲ, οἷον τέμαχος. ἤνυστρον δὲ ἡ κάτω κοιλία. (cf. 341.) S.

1079. τοῦ πέπλου μεμν. memor pepli, quem ei consecro. (cf. 523.) recte mihi has gratias pro peplo retulit. *B Be.*

1080. Γοργ., *terribili crista praedita*, a γοργὸς et λόφος: neque enim hic agitur caput Gorgonis, quam in clypeo gestasse dicitur Minerva. inepte S.: ἡ ἐκ τῆς κεφαλῆς τῆς Γοργοῦς τὴν περικεφαλαίαν ἔχουσα.

1081. ἐλατ. Zonar. 1, 681.: πλακουντῶδες πέμμα πλατύ, *ein Aufkauf.* — B. Suidas, quem Br. laudavit: ἐλατήρ· πλακουντῶδες πέμμα πλατύ, ὅθεν καὶ ἡ ἐπωνυμία, παρὰ τὸ ταῖς χερσὶν ἐλαύνεσθαι εἰς πλάτος etc. cf. Ach. 232. S.: — ἔπαιξε δὲ τοῖς ὀνόμασι διὰ τὴν περὶ τὰ ναυτικὰ τῶν Ἀθηναίων ἐμπειρίαν.

1084. ἐντερ. τὰ ἐγκοίλια τὰ ἀπὸ τῆς τρόπιδος ἀνερχόμενα ξύλα ἐντερόνεια καλεῖται. (*costae* seu *statumina*. Br.) S.

1086. τρία καὶ δύο. τρία μέρη ὕδατος ἐπιδεχόμενον, οἴνου δὲ δύω. ἀρίστη δὲ κρᾶσις οἴνου δύω μέρη καὶ ὕδατος τρία. S. cf. Plut. 1128.

1087. καὶ — καλῶς. vide sequ. annot.

1088. ἐνετριτ. εὐκαίρως τῷ ἐπιθέτῳ ἐχρήσατο, ἵνα παίξῃ παρὰ τὰ τρία καὶ δύο. βούλεται δὲ δηλοῦν, ὅτι καὶ ἡ Ἀθηνᾶ τοιοῦτον

ΚΛ. λαβὲ νῦν πλακοῦντος πίονος παρ' ἐμοῦ τόμον.
ΑΛ. παρ' ἐμοῦ δ' ὅλον γε τὸν πλακοῦντα τουτονί.
ΚΛ. ἀλλ' οὐ λαγῷ' ἕξεις ὁπόθεν θᾷς, ἀλλ' ἐγώ.
ΑΛ. οἴμοι, πόθεν λαγῷά μοι γενήσεται;
ὦ θυμὲ, νυνὶ βωμολόχον ἕξευρέ τι!
ΚΛ. ὁρᾷς τάδ', ὦ κακόδαιμον;
ΑΛ. ὀλίγον μοι μέλει·
ἐκεινοῖ γὰρ ὡς ἔμ' ἔρχονται.
ΚΛ. τίνες;
ΑΛ. πρέσβεις ἔχοντες ἀργύριον βαλάντια.
ΚΛ. ποῦ, ποῦ;
ΑΛ. τί δὲ σοὶ ταῦτ'; οὐκ ἐάσεις τοὺς ξένους; —
ὦ Δημίδιον, ὁρᾷς τὰ λαγῷ', ἃ σοι φέρω;
ΚΛ. οἴμοι τάλας, ἀδίκως γε πᾶμ' ὑφήρπασας!
ΑΛ. νὴ τὸν Ποσειδῶ· καὶ σὺ γὰρ τοὺς ἐκ Πύλου.
ΔΗ. εἶπ', ἀντιβολῶ, πῶς ἐπενόησας ἁρπάσαι;
ΑΛ. τὸ μὲν νόημα τῆς θεοῦ, τὸ δὲ κλέμμ' ἐμόν.
ΚΛ. ἐγὼ δ' ἐκινδύνευσ', ἐγὼ δ' ὤπτησά γε.
ΔΗ. ἄπιθ'· σὺ γὰρ ἀλλὰ τοῦ παραθέντος ἡ χάρις.
ΚΛ. οἴμοι κακοδαίμων, ὑπεραναιδεσθήσομαι.
ΑΛ. τί οὐ διακρίνεις, Δῆμ', ὁπότερός ἐστι νῷν

αὐτὸν ἐποίησεν, ὡς δύνασθαι τρία μέτρα φέρειν ὕδατος. (ἄλλως.) ἢ ὡς ἀπὸ τῶν τριῶν κραμάτων. ἢ ὡς ἀπὸ Τρίτωνος ποταμοῦ Λιβύης, παρ' ᾧ ἐτέχθη ἡ Ἀθηνᾶ. βωμολόχον δὲ πανοῦργον, ληστρικόν. S.

1091. λαγῷα. sic dicunt Gr. absolute leporinas, i. e. carnes; et quoniam in pretio erant carnes leporinae, propterea natum proverb. ἐν πᾶσι λαγῴοις. (Vesp. 679.) proprie est invitantis, qui lautae mensae spem faciens leporinam affatim affuturam dicat. *Cas.*

1092. haec secum isicfarius.

1093. cf. Ach. 447. etc. Eurip. Med. 1000.: μὴ δῆτα, θυμὲ, μὴ σύ γ' ἐγράσῃ τάδε etc.

1094. ὁρᾷς τάδε; τὰ λαγῷα δείκνυσιν αὐτῷ, καὶ χλευάζει ὡς οὐκ ἔχοντα. S.

1095. ita Dind. Rav. ἐκεῖνοι. vulgo: ἀλλὰ γὰρ ἐκεῖνοί γ' ὡς etc.

1097. τί δὲ σοὶ τοῦτο; *quid hoc ad te?* οὐκ ἐ. τ. ξένους; minaci vultu circumspexisse videtur Cleon, quasi accessu prohibiturus legatos istos. quod dum facit, interea leporinam ei surripit isiciarius et ad Populum defert.

1100. καὶ — Πύλου. ἥρπασας δηλονότι ἀπὸ Δημοσθένους τοῦ στρατηγοῦ. S.

1102. — οὕτω γὰρ οἱ δημαγωγοὶ ἀστεϊζόμενοι ἔλεγον τὰς ἑαυτῶν ἐπινοίας τῆς θεοῦ. S. cf. 108. *Be.*

1103. ἐγὼ δ' ὤπτ. γε. male haec sub isiciarii persona leguntur in codd. Cleonem dicere, vel ex proxima Demi oratione intelligas. verba ἐγὼ δὲ repetuntur παθητικῶς.

1104. τοῦ παρ., ejus, qui cibum apposuit.

1105. ὑπεραν. τῇ ἀναιδείᾳ νι-

ἀνὴρ ἀμείνων περὶ σὲ καὶ τὴν γαστέρα;
ΔΗ. τῷ δῆτ' ἂν ὑμᾶς χρησάμενος τεπμηρίῳ
δόξαιμι κρίνειν τοῖς θεαταῖσιν σοφῶς;
ΑΛ. ἐγὼ φράσω σοι. τὴν ἐμὴν κίστην ἰὼν
ξύλλαβε σιωπῇ, καὶ βασάνισον ἅπτ' ἔνι,
καὶ τὴν Παφλαγόνος· κἀμέλει κρινεῖς καλῶς.
ΔΗ. φέρ' ἴδω, τί οὖν ἔνεστιν;
ΑΛ. οὐχ ὁρᾷς κενήν,
ὦ παππίδιον; ἅπαντα γάρ σοι παρεφόρουν.
ΔΗ. αὕτη μὲν ἡ κίστη τὰ τοῦ δήμου φρονεῖ.
ΑΛ. βάδιζε γοῦν καὶ δεῦρο πρὸς τὴν Παφλαγόνος.
— ὁρᾷς νυν;
ΔΗ. οἴμοι τῶν ἀγαθῶν, ὅσων πλέα!
ὅσον τὸ χρῆμα τοῦ πλακοῦντος ἀπέθετο!
ἐμοὶ δ' ἔδωκεν ἀποτεμὼν τυννουτονί.
ΑΛ. τοιαῦτα μέντοι καὶ πρότερον εἰργάζετο·
σοὶ μὲν προσεδίδου σμικρὸν ὧν ἐλάμβανεν,
αὐτὸς δ' ἑαυτῷ παρετίθει τὰ μείζονα.
ΔΗ. ὦ μιαρέ, κλέπτων δή με ταῦτ' ἐξηπάτας;
ἐγὼ δέ τυ ἐστεφάνιξα κἀδωρησάμην.

κηθήσομαι. οἷον, ἀναιδέστερός μου φανήσεται. S.

1107. καὶ τὴν γαστέρα praeter expectationem dici monuit B. pro hoc vel quodam simili καὶ τὴν πόλιν.

1110. τὴν ἐμὴν κίστην. τὴν κιβωτόν. ταύτῃ δὲ διενήνοχεν, (?) ὅτι ἡ μὲν εἰς ὑποδοχὴν ἐστιν ἐδεσμάτων, ἡ δὲ ἱματίων καὶ χρυσοῦ, ἡ κιβωτός. S. Phot. tamen, monente B., p. 124.: κίστη, ἀγγεῖον, ἐν ᾧ τὰ βρώματα κεῖται, ἢ ἱμάτιά τινα. add. interpp. Thomae Mag. p. 532.

1115. τὰ τοῦ δ. φρονεῖ, *populo favet*, h. e. secundum B.: dominus ejus unice populo consulit studetque. vide Sturz. lex. Xenoph. 4, 491.

1117. malim ὁρᾷς νιν (τὴν κίστην); quae forma non videtur abjudicari posse a Comico Tragicos παρῳδοῦντι. haec verba etiam alibi confusa: vide indicem Medeae Porson., nos ad Soph. Philoct. 421. Dind. ὁρᾷς τάδ';

1118. τὸ χρ. τοῦ πλ. periphrasis Attica, cf. Nub. 2. Plautus similiter *rem voluptatum* dixit Ampli. 2, 2, 1., ut monuit Cas. ἀποτίθεσθαι est *reponere, recondere*. B.

1119. τυνν. ὀλλαβὼν τοὺς δακτύλους, φησὶ Φαεινός, ἀντὶ τοῦ μικρόν. S.

1124. τὸ τὺ Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ σέ. ἔπαιξε δὲ παρὰ τὸ δωροδοκεῖν (imo quia dicit κἀδωρησάμην), Δωριστὶ εἰρηκώς. τὸ δὲ ἐστεφάνιξα ἀντὶ τοῦ στεφάνοις ἐτίμησα. δημοσίᾳ γὰρ ἐτιμήθη ὁ Κλέων στεφάνῳ. (coronam auream vel aeneam intelligo, quibus bene meriti de rep. donari solebant ap. Athenn. Corn. Nepos Alcib. 6.: *simulque venerant in Piraeeum, tamen illum unum omnes prosequebantur, et id quod nunquam antea usu venerant nisi Olympiae victoribus, coronis aureis aeneisque vulgo do-*

1125 ΚΛ. ἐγὼ δ' ἔκλεπτον ἐπ' ἀγαθῷ γε τῇ πόλει.
ΔΗ. κατάθου ταχέως τὸν στέφανον, ἵν' ἐγὼ τουτωὶ
αὐτὸν περιθῶ.
ΑΛ. κατάθου ταχέως, μαστιγία.
ΚΛ. οὐ δῆτ', ἐπεί μοι χρησμός ἐστι Πυθικὸς,
φράζων, ὑφ' οὗ 'δέησέ μ' ἡττᾶσθαι μόνου.
1130 ΑΛ. τοὐμόν γε φράζων ὄνομα, καὶ λίαν σαφῶς.
ΚΛ. καὶ μήν σ' ἐλέγξαι βούλομαι τεκμηρίῳ,
εἴ τι ξυνοίσεις τοῦ θεοῦ τοῖς θεσφάτοις.
καί σου τοσοῦτο πρῶτον ἐκπειράσομαι·
παῖς ὢν ἐφοίτας ἐς τίνος διδασκάλου;
1135 ΑΛ. ἐν ταῖσιν εὔστραις κονδύλοις ἡρμοττόμην.
ΚΛ. πῶς εἶπας; — ὡς μου χρησμὸς ἅπτεται φρενῶν!
εἶεν.
ἐν παιδοτρίβου δὲ τίνα πάλην ἐμάνθανες;
ΑΛ. κλέπτων ἐπιορκεῖν, καὶ βλέπειν ἐναντία.
1140 ΚΛ. ὦ Φοῖβ' Ἄπολλον Λύκιε, τί ποτέ μ' ἐργάσει;

nabatur. Plut. Alcib. 23. παρελθὼν ὁ Ἀλκιβιάδης (εἰς τὴν ἐκκλησίαν) στεφάνοις μὲν ἐστεφανώθη χρυσοῖς. vide interpp. ad utrumque locum, inprimis doctissimum Bährium ad Plutarchi l. l.). μιμεῖται δὲ τοὺς ἥλωτας, ὅταν στεφανῶσι τὸν Ποσειδῶνα. S.

1127. μαστ. Cleonem μαστιγίαν, h. e. hominem nequam, vocat. vid. annott. ad Ran. 466. E B. Voss.: *du Prügelbalg*.

1129. Bentl. et Burneius in *Monthly Rev.* Febr. 1796. ἀμέτρως codd. δέησει.

1130. scit hoc Allantopola ex praelectione Demosthenis 197. *Be.*

1132. εἴ τι ξυν. εἰ συμφωνήσεις, εἰ μεθέξῃ. S. Soph., annotante Be., Aj. 401. αἰαῖ, τίς ἄν ποτ' ᾤεθ' ὧδ' ἐπώνυμον Τοὐμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς; ubi Schol.: ξυνοίσειν. ξυνδραμεῖν καὶ συνενεχθῆναι, καὶ εἰς ταὐτὸν ἐλθεῖν.

1133. ἐκπειρ. praegnans verbum, pro *interrogando periculum facere*. Cas.

1135. εὔστραις. ἀντὶ τοῦ φλογιστέραις, ὅπου τὰ ἱερὰ θύεται. λέγει δὲ ὡς μάγειρος. ἄλλως. ἐν τοῖς μαγειρείοις. εὔστρα γὰρ τὸ μαθιστήριον, ἀπὸ τοῦ εὔειν καὶ φλογίζειν τοὺς χοίρους. τὸ δὲ ἡρμοττόμην, ὡς πρὸς μουσικὴν (915.), ἀντὶ τοῦ ἐπαιδευόμην. S. Vesp. 254. κονδύλοις νουθετήσεθ' ἡμᾶς. — *Be.* uno verbo id dici κονδυλίζεσθαι monuit. B. secundum Thom. Mag. p. 545. sequ.

1138. ἐν παιδ. scil. γυμνασίῳ. — corporis ludum Gr. proprie γυμνάσιον appellarunt, quia in illis nudi se exercebant; et praefectus ei ludo dictus γυμναστὴς vel παιδοτρίβης etc. *E Cas.*

1140. ὁ στίχος ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου. S. Λύκιε. vid. Pausan. Corinth. 19., Rhes. 222. etc., ubi Brodaeus: „Lycii Apollinis, ait Festus, oraculum maximae claritatis fuit ob luporum interfectionem. Virg. (Aen. 4, 346.) *Italiam Lyciae jussere capessere sortes.* quidam Lycium cognominatum opinantur, quod in Lycia natus cultusque praecipue sit; nonnulli, quod ei λύκος sacrum sit animal"

τέχνην δὲ τίνα ποτ' εἶχες ἐξανδρούμενος;
ΑΛ. ἠλλαντοπώλόυν καὶ...
ΚΛ. τί;
ΑΛ. κἀβινεσκόμην.
ΚΛ. οἴμοι κακοδαίμων, οὐκέτ' οὐδέν εἰμ' ἐγώ!
λεπτή τις ἐλπίς ἐστ', ἐφ' ἧς ὀχούμεθα,
1145 καί μοι τοσοῦτον εἰπέ· πότερον ἐν ἀπορᾷ
ἠλλαντοπώλεις ἐτεὸν, ἢ 'πὶ ταῖς πύλαις;
ΑΛ. ἐπὶ ταῖς πυλαισιν, οὗ τὸ τάριχος ὤνιον.
ΚΛ. οἴμοι, πέπρακται τοῦ θεοῦ τὸ θέσφατον!
κυλίνδετ' εἴσω τόνδε τὸν δυσδαίμονα!
1150 ὦ στέφανε, χαίρων ἄπιθι! καί σ' ἄκων ἐγὼ
λείπω· σὲ δ' ἄλλος τις λαβὼν κεκτήσεται,
κλέπτης μὲν οὐκ ἂν μᾶλλον, εὐτυχὴς δ' ἴσως.
ΑΛ. Ἑλλάνιε Ζεῦ, σὸν τὸ νικητήριον!

etc. igitur fieri potest, ut per jocum Cleon invocaverit Apollinem *Λύκιον*, tanquam eum, cujus in tutela, sit, etiam ipse lupus seu lupo similis rapacitate.

1142. ita primus Schäferus ad Schol. Apoll. Rhod. 2. p. 175., qui etiam restitui jussit vet. lectionem *καὶ βινεσκόμην*; omitti ratus in hac formula augmentum imperfecti; sed tutius mihi visum est scribi *κἀβινεσκόμην* secundum Br. vulgo: *ἠλλαντοπώλουν. ΚΛ. καὶ τί; ΑΛ. καὶ βιν.*

1144. *ὀχεῖσθαι ἐπ' ἐλπίδος* ita dici ut *ὀχεῖσθαι ἐπ' ἀγκύρας* et inde translatum esse monuit Porson. ad Eurip. Or. 68. *E B.*

1146. *ἐτεὸν*, re vera cf. 682.

1147. interrogatus a Cleone Agoracritus, utrum farcimina in *foro* (inter legitimos isiciarios, *im Metzgerschrannen*,) an ad *portas urbis* vendidisset, respondet *ad portas urbis*, hoc ipso pristinae conditionis suae vilitatem indicans. solebant enim olim vilissimae sortis homines merces suas frivolas ad portas urbium venum exponere; quod hodieque adhuc fieri quotidie videmus. cf. 1298. K. S.: *ὤνιον. εὔωνον. ὅπου τὸ ταριχοπωλεῖον, ἀντὶ (τοῦ) ὅπου τὰ εὐτελῆ πωλεῖται.* Cas.: jungit salsamenta cum nullius pretii mercibus suis isiciarius, quia salsamenta erant tenuiorum cibus.

1148. *πέπρ.* oraculum ratum factum est, eventum habet. B.

1149. *κυλ. εἴσω. ἑαυτὸν λέγει ὁ Κλ. ταῦτα δὲ* (verba *οἴμοι — θέσφατον* intelligi malim quam hunc versum minime tragicum, quem significari putant.) *ἐκ Βελλεροφόντου Εὐριπίδου. τὸ δὲ κυλίνδετ' ἀντὶ τοῦ κομίζετε.* (Cleon ita perterritus est oraculi eventu, ut vix pedibus consistere, nedum abire possit: itaque se alios, qui forte adstabant, intro volvere jubet ope machinae scenicae [vide Thesm. 272., Ach. 375.]; id quod postea factum est. annotavit B.) S.

1152. *εὐτυχής. μᾶλλον εὐτ.* sive *εὐτυχέστερος.* S.: — *παρῴδησε τὰ ἐξ Ἀλκήστιδος Εὐριπίδου.* (175.) *ἔχει δὲ οὕτως· σὲ δ' ἄλλη τις γυνὴ κεκτήσεται, Σώφρων μὲν οὐκ ἂν μᾶλλον, εὐτυχὴς δ' ἴσως.* S.

1153. habent haec colorem tragoediae. S.: *Ἑλλάνιος Ζεὺς ἀπὸ τοῦ ἐν Αἰγίνῃ αὐχμοῦ ποτὲ γενομένου, ὅτε Αἰακὸς συναγα-*

ΔΗΟΣΘ. ὦ χαῖρε, καλλίνικε, καὶ μέμνησ', ὅτι
1155 ἀνὴρ γεγένησαι δι' ἐμέ· καί σ' αἰτῶ βραχύ,
ὅπως ἔσομαί σοι Φανὸς ὑπογραφεὺς δικῶν.
ΔΗ. ἐμοὶ δέ γ', ὅ τι σοι τοὔνομ', εἴπ'.
ΑΛ. Ἀγοράκριτος.
ἐν τἀγορᾷ γὰρ κρινόμενος ἐβοσκόμην.
ΔΗ. Ἀγορακρίτῳ τοίνυν γ' ἐμαυτὸν ἐπιτρέπω,
1160 καὶ τὸν Παφλαγόνα παραδίδωμι τουτονί.
ΑΓ. καὶ μὴν ἐγώ σ', ὦ Δῆμε, θεραπεύσω καλῶς,
ὥσθ' ὁμολογεῖν σε μηδέν' ἀνθρώπων ἐμοῦ
ἰδεῖν ἀμείνω τῇ Κεχηναίων πόλει.
ΗΜ. Τί κάλλιόν ἀρχομένοισιν, amphibr. tr. σπ.

γὰν τοὺς Πανέλληνας ἐξιλεώσατο τὸν Δία. τοῦτο δὲ λέγει ὁ ἀλλαντοπώλης, εἰληφὼς τὸν στέφανον. (ἄλλως.) Ἑλλάνιος δὲ Ζεὺς τιμᾶται ἐν Δίγίνῃ. S. legati Atheniensium ap. Herodotum 9, 7.: ἡμεῖς δὲ Δία τε Ἑλλήνιον αἰδεσθέντες, καὶ τὴν Ἑλλάδα δεινὸν ποιεύμενοι προδοῦναι, οὐ καταινέσαμεν etc. Cas.: — νικητ., praemium victoriae. *palma* Latinis generale nomen est.

1155. βραχύ est ὀλίγον, ut Zonar. 1. p. 407., hunc locum respiciens, interpretatur, *exiguum, modicum.* B.

1156. Φανός. Σύμμαχος· φαίνεταί τις γραμματεὺς οὗτος τῶν πάνυ σπανίων. (ἄλλως.) ὄνομα κύριον· κωμῳδεῖ δὲ αὐτὸν ὡς φιλόδημον. — ἐπὶ δήμου δὲ ὑπογραφεὺς ἐλέγετο· ὁ δὲ τοῦ βουλευτηρίου ἀντιγραφεύς. — S. cf. Vesp. 1183.

1158. κριν. *litigator, sycophanta, accusator,* qui accusationibus et delationibus victum sibi quaerit. nam κρινόμενος Graecis dicitur tam de accusatore quam de reo. Lucian. Anach. p. 281. ed. Graev.: δέδοται λόγος ἑκατέρῳ τῶν κρινομένων etc. *E Duk.*

1159. Rav. claudicante versu τοίνυν ἐμαυτόν. vid. annot. ad Ran. 313.

1160. τὸν Παφλ. cf. annot. ad 2. παραδ., *arbitrio tuo subjicio, trado in custodiam.* τουτονί. Cleonem, qui adhuc adstiterat in scena.

1163. Κεχην. Ἀθηναίων, ὡς ληρούντων αὐτῶν. (ἄλλως.) ἔπαιξε παρὰ τὸ Ἀθηναίων. ἀπὸ δὲ τοῦ κεχηνέναι ἔλαβε τὸ ὄνομα, ὡς μετέωρα τῶν Ἀθηναίων φρονούντων. S. cf. annot. ad 704.

1164. Ex Pindaro sumtus versus, cujus est sententia, *et incipientem et absolventem aliquod suave opus esse bonos laudare.* ceterum multi velut proverbialem hunc versum usurparunt, Arist. hic, Dionysius Chalcus in Elegiis et ex eo Athen. lib. ult. (extr. ed. Schweigh. t. 5. p. 573.) hic autem poëta Equites laudat, qui partibus suis favebant; malos contra aliquos acerbe vituperat, paupertatem et sordes aliis objiciens, aliis flagitia, aliis scelera. Cas. S.: τοῦτο ἀρχὴ προσῳδίου Πινδάρου. ἔχει δὲ οὕτως· τί κάλλιον ἀρχομένοισιν, ἢ (fort. καὶ, quod etiam Aristophani restituerim.) καταπαυομένοισιν, ἢ βαθύζωνόν τε Λατὼ καὶ θοᾶν ἵππων ἐλάτειρὰν (vulgo ἐλατῆρας, quod Aristophaneae quidem sententiae convenit. at equis invectam Dianam sive Lunam novimus ex Pausania Eliac. prior. p. 324. [?], quem laudavit Hederich. in lex. mythol. p. 914. ed. Lips. ab I. I. Schwabe curatae 1770. cf. Hirtii *Bilderbuch für Mythol.* 1. p. 41.) ἀείσαι; —

1165 ἢ καταπαυομένοισιν, da. tr.
ἢ θοᾶν ἵππων ἐλατῆρας ἀείδειν; Aeol. pent.
μηδὲν ἐς Λυσίστρατον, t. d. c.
5 * μηδὲ Θούμαντιν ἀνέστιον αὖ
λυπεῖν ἑκούσῃ καρδίᾳ· i. d.
1170 καὶ γὰρ οὗτος, ὦ φίλ' Ἄπολλον, gl. pol. h.
πεινῇ, θαλέροῖς δακρύοισι a. par.
σᾶς ἁπτόμενος φαρέτρας ion. a ma. d.
* Πυθῶνι ἐν διὰ τὸ κακῶς πένεσθαι.

ΧΟ. Λοιδορῆσαι τοὺς πονηροὺς οὐδέν ἐστ' ἐπίφθονον, t. t. c., ἐπίῤῥ.
1175 ἀλλὰ τιμὴ τοῖσι χρηστοῖς, ὅστις εὖ λογίζεται.

1167. μηδὲν ἀείδωμεν. S.: οὗτοι πένητες διεβάλλοντο, καὶ ὁ μὲν Λυσίστρατος ὡς κόλαξ (cf. Ach. 805., Vesp. 757.), ὁ δὲ Θούμαντις ὡς [πένης καὶ] μάντις. (macrum eum fuisse patet. Athen. 12. p. 551. citat Hermippi Comici locum: βοῖδια Λεωτροφίδου λεπτότερα καὶ Θουμάντιδος. Be.) δεῖ οὖν, φησί, τοὺς μὲν ἱππέας ἐπαινεῖν, ἐκείνους δὲ τοὺς πένητας μὴ διαβάλλειν.

1168. metra non congruunt. τὸν ἀνέστιον Rav. et Suid. vv. ἀνέστιος, Θούμαντις, Λυσίστρατος, quod probarunt Bentl. Dobr. et Dind. verum ne id quidem proficit, nisi etiam versus ἀντίστροφος mutetur; quod fecit Bentl., scribens ibi φασὶ μὲν γάρ. sed, si verum fateri volumus, caute admittenda sunt ejusmodi additamenta solius metri gratia excogitata. quare malim legi, usurpato asyndeto: μὴ Θούμαντιν ἀνέστιον αὖ. Θούμαντιν' ἀν. ut Ἀριφράδης πονηρὸς 1181. etc. μὴ hujus non inelegantis μηδὲ videtur esse interpretatio, qui fons est corruptionis uberrimus similiter autem 1189. pro οὐ scriptum οὔτε vel οὐδὲ in plerisque libris. ita versus fuerit dactylicus trim. hypercat. — ἀνέστιον. ἄοικον. gl. Vict. αὖ, *iterum*, ut superiore anno, in Acharnensibus. sed nescio an scribendum sit ἂν, quae particula, mitigandae orationi inserviens, ut imperativo, ita etiam infinitivo convenit, vicem illius explenti, ut h. l. hae voculae etiam alibi confusae.

1169. ἐκ. καρδίᾳ. ἑκοντὶ, nisi ipse nos provocaverit.

1170. Rav. οὗτοσ' ὦ φ. Ἄπ. sed ι in οὗτοσὶ non eliditur. οὗτος etiam Dind. vulgo οὗτοσὶ, φ. Ἄπ. — ὦ φίλ' Ἄπ. ridicule hoc velut Thumantidis verbis dicere videtur vatis.

1171. θαλ. δακρ. ἀντὶ τοῦ μετὰ δακρύων ἱκετεύει σε τῆς πενίας ἕνεκεν, ἀπαλλαγῆναι ταύτης ἀξιῶν. ἱκετεύει δὲ ἁπτόμενος τῆς σῆς φαρέτρας διὰ τὸ κακῶς πένεσθαι. S.

1173. frustra Rav. διὰ κακῶς πέν. laborat h. l. et stropha et antistropha, nec obscura est causa depravationis, cum iamborum amantes sint librarii, propterea que ἐν h. l. et καὶ in versu ἀντιστοίχῳ addidisse videantur. (de hoc cf. 1224.) certe nullo modo ferendum est Πυθῶνι ἐν, nec placet Bentleji conjectura Πυθῶδ' ἰών. scribendum, usurpato usitatissimo versu illo asynarteto, qui constat ex penthemimeri duplici iambica:

Πυθῶνι διὰ τὸ κακῶς πένεσθαι.
ἔξελθε· σύγγνωθι τῇ τραπέζῃ.

1175. ὅστις εὖ λογ. *quicunque recte judicat*, h. e. apud aequos judices.

εἰ μὲν οὖν ἄνθρωπος, ὃν δεῖ πόλλ' ἀκοῦσαι καὶ κακά,
οὗτος ἦν ἔνδηλος, οὐκ ἂν ἀνδρὸς ἐμνήσθην φίλου·
νῦν δ' Ἀρίγνωτον γὰρ οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἐπίσταται,
ὅστις ἢ τὸ λευκὸν οἶδεν ἢ τὸν ὄρθιον νόμον.
1180 ἔστιν οὖν ἀδελφὸς αὐτῷ τοὺς τρόπους οὐ ξυγγενής,
Ἀριφράδης πονηρός. ἀλλὰ τοῦτο μὲν καὶ βούλεται·
ἔστι δ' οὐ μόνον πονηρὸς (οὐ γὰρ οὐδ' ἂν ᾐσθόμην),
οὐδὲ παμπόνηρος, ἀλλὰ καὶ προσεξεύρηκέ τι·
τὴν γὰρ αὐτοῦ γλῶτταν αἰσχραῖς ἡδοναῖς λυμαίνεται,
1185 ἐν κασαυρίοισι λείχων τὴν ἀπόπτυστον δρόσον,
καὶ μολύνων τὴν ὑπήνην, καὶ κυκῶν τὰς ἐσχάρας,
καὶ Πολυμνήστεια ποιῶν, καὶ ξυνὼν Οἰωνίχῳ.
ὅστις οὖν τοιοῦτον ἄνδρα μὴ σφόδρα βδελύττεται,

1176. πολλὰ καὶ κακά. vid. Matth. gr. gr. §. 444, 4.

1177. οὗτος, ille, quem nominaturus sum, Arignotus. ordo: εἰ μὲν οὖν οὗτος ἦν ἔνδηλος ἄνθρωπος, ὃν δεῖ etc. si cognitus esset Arignotus pravitate, digna conviciis, non meminissem ejus, qui amicus sit meus; nunc autem omnes norunt, qualis sit, h. e. vir probus habilisque artifex.

1178. de Arignoto citharoedo et ejus fratribus, praesertim Ariphrade, cf. Vesp. 1232. seqq.

1179. Ἀρίσταρχος· παρὰ τὸ λεγόμενον εἴ τις οἶδε τὸ λευκὸν ἢ τὸ μέλαν. — ἄλλως. παροιμία ἐπὶ τῶν πάνυ φανερῶν. nostrates quoque solent dicere *er kann nicht Weiss und Schwarz unterscheiden.*) ὁ οὖν θέλει εἰπεῖν, τοιοῦτόν ἐστιν· οὐδεὶς ἐστιν, ὅστις οἶδε τὸ λευκὸν ἢ τὸ μέλαν, ὁ μὴ ἐπιστάμενος. S. facete et praeter expectationem pro ἢ τὰ μέλαν dixit ἢ τὸν ὄρθιον νόμον, quo νόμῳ celeberrimo inprimis cognitus fuisse putandus est ille citharoedus, praesertim tempore belli diuturni: nam erat ille modus carminis acutior et intensioris soni, itaque proeliis adhibebatur. vid. annot. ad Soph. El. 644.

1181. τοῦτο. τὸ εἶναι δηλονότι πονηρός. S.

1185. ἐν κασ. διχῶς ἐν κασαλβίοις (hoc esse in vetustis edd., annotavit Scal.), ἀντὶ τοῦ ἐν πορνείοις. S.

1186. τὴν ὑπ. ἑαυτοῦ. D. τὰς ἐσχ. Eustath. ad Odyss. p. 1823, 29. δῆλον δ' ὅτι ἐσχάρον καὶ τὸ γυναικεῖον ἐκάλουν μόριον. E Br.

1187. Πολ. μέλη Πολυμνήστου Κολοφωνίου. κιθαρῳδὸς ἦν οὗτος. κωμῳδεῖται δὲ καὶ οὗτος ἐν τοῖς αὐτοῖς (scil. τοῖς ἀῤῥητοποιοῖς.) (ἄλλως.) Πολύμνηστος δὲ καὶ Οἰώνιχος ὅμοιοι (ὅμοιον) ἀῤῥητοποιοί. Κρατῖνος· καὶ Πολυμνήστει ἀείδει, μουσικήν τε μανθάνει. S. ποιῶν, poëtans.

οὔ ποτ' ἐκ ταὐτοῦ μεθ' ἡμῶν πίεται ποτηρίου.

1190 ΗΜ. Ἦ πολλάκις ἐννυχίαισι ἀντ.
φροντίσι συγγεγένημαι,
καὶ διεζήτηχ', ὁπόθεν ποτὲ φαύλως
ἐσθίει Κλεώνυμος.
5 φασὶ γὰρ αὐτὸν ἐρεπτόμενον
1195 τὰ τῶν ἐχόντων ἀνέρων
οὐκ ἂν ἐξελθεῖν ἀπὸ σιπύης·
τοὺς δ' ἀντιβολεῖν ἂν ὁμοίως·
„Ἴθ', ὦ ἄνα, πρὸς γονάτων,
* ἔξελθε, καὶ σύγγνωθι τῇ τραπέζῃ!"

1200 ΧΟ. Φασὶν ἀλλήλαις ξυνελθεῖν τὰς τριήρεις ἐς λόγον, ἀντεπίρρ.
καὶ μίαν λέξαι τιν' αὐτῶν, ἥτις ἦν γεραιτέρα·

1189. ἐκ ταὐτοῦ. ὅτι αἰσχρὸν τὸ τούτων ποτήριον διὰ τὸ λείχειν αὐτούς. S. alioqui ex eodem poculo bibere esse familiarium monuit B. Cas. autem: „quae hodie," inquit, „vocatur *excommunicatio*, etiam olim fuit in usu, fuereque in hac re varii observati ritus. est autem species *excommunicationis*, cujus hic habetur formula. nam de impuro homine dicebant, diis in testimonium adhibitis: *ego et ille ex eodem poculo nunquam bibemus.*" Eurip. Iphig. Taur. 880. ὅπως δαιτὸς γενοίμην πώματός τ' αὐτῶν δίχα, Εἰς δ' ἄγγος ἴδιον ἴσον ἅπασι βακχίου Μέτρημα πληρώσαντες εἶχον ἡδονήν. cujus ibi vide interpp.; item Horatii ad Od. 3, 2, 26.

1191. monuit K., Graecos haec et similia verba συγγίγνεσθαι, συνεῖναι, ὁμιλεῖν, eleganter dicere de illis, qui rei alicui student. Nub. 1401. ὁμιλεῖν πράγμασι κοινοῖς. Lucian. Philopseud. p. 329. ξυνὼν φιλοσοφίᾳ etc. minus notum est, eadem verba etiam in edendo ac bibendo usurpari, quemadmodum Pherecrates ap. Athen. 7. p. 309, A. συνὼν μαινιδίοις, *qui maenis vescitur*, Aelian. V. H. 2, 38. ὁμιλεῖν οἴνῳ, *frequenter vinum bibere*, aliique similia dixerunt, ut ibidem annotavit K.

1192. φαύλως, *male*, neque ut decet.

1193. τοῦτον ὡς δαπανηρὸν καὶ πολλάκις ἐσθίοντα διασύρει (cf. 889., Av. 284.), ἅμα δὲ καὶ δειλόν. (ut 1272.) ἐρεπτ. δὲ εἶπεν ἐκφαντικῶς (?) ὡς ἐπὶ κτήνους. σιπύης δὲ τῆς ἀρτοθήκης etc. S. σιπύης. anapaestus pro spondeo, soluta longa.

1195. τῶν ἐχ., habentium, divitum.

1197. ὁμοίως, omnes pariter, quoscunque conveniebat, quoniam omnibus tam impudenter utebatur.

1198. ὦ ἄνα. poëtica vox pro ὦ ἄναξ. hic autem ridicule parasitum vocat regem. *Cas.*

1199. σύγγ. τῇ τρ. *parce mensae*, nec tam libere illa utere, ut Cas. interpretatur.

1200. σωματοποιεῖ τὰς τριήρεις. S. non ita dissimile est Maronis inventum, naves Trojanorum in nymphas mutatas esse narrantis Aen. 9, 117. seqq.

„Οὐδὲ πυνθάνεσθε ταῦτ', ὦ παρθένοι, τὰν τῇ πόλει;
φασὶν αἰτεῖσθαί τιν' ἡμῶν ἑκατὸν εἰς Χαλκηδόνα
ἄνδρα μοχθηρὸν πολίτην, ὀξίνην Ὑπέρβολον."
1205 ταῖς δὲ δόξαι δεινὸν εἶναι τοῦτο κοὐκ ἀνασχετόν,
κἀί τιν' εἰπεῖν, ἥτις ἀνδρῶν' ἄσσον οὐκ ἐληλύθει·
„Ἀποτρόπαι', οὐ δῆτ' ἐμοῦ γ' ἄρξει πότ', ἀλλ', ἐάν με χρῇ,
ὑπὸ τερηδόνων σαπεῖσ' ἐνταῦθα καταγηράσομαι,
οὐδὲ Ναυφάντης γε, τῆς Ναύσωνος, οὐ δῆτ', ὦ θεοί,
1210 εἴπερ ἐκ πεύκης γε κἀγὼ καὶ ξύλων ἐπηγνύμην.
ἢν δ' ἀρέσκῃ ταῦτ' Ἀθηναίοις, καθῆσθαί μοι δοκῶ
εἰς τὸ Θησεῖον πλεούσαις, ἢ 'πὶ τῶν σεμνῶν θεῶν.

1202. οὐδὲ πυνθ. οὐδὲ αἴσθεσθε. τὸ γὰρ πυνθάνομαι παρὰ τοῖς ῥήτορσι καὶ παρ' Ὁμήρῳ (aliisque) ἐπὶ τοῦ ἀκούειν. ὡς τὸ αἰσχρὸν γὰρ τόδε γ' ἐστὶ καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι. — καὶ Αἰσχίνης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας· τούτῳ συμβαλεῖν πυνθανόμενος. — ὁ στίχος δὲ παρὰ τὰ ἐξ Ἀλκμαίωνος Εὐριπίδου. τὰς μηδέπω δὲ πλευσάσας παρθένους εἴρηκεν, τὰς δὲ πλευσάσας γραίας. (?) Καρχηδὼν (Χαλκηδών: cf. 174.) δὲ πόλις Θρᾴκης περὶ τὸ Βυζάντιον. S.

1204. μοχθ. πονηρὸν, κακόν. v. Phot. lex. p. 204. B. ὀξίνην, i. e. asperum, truculentum, durum, metaph. ducta a vino: nam vinum acescens Gr. vocant ὀξίνην, Latini *vappam*. Cas. de Hyperbolo demagogo ad Ran. 532. H. Voss.: — „er begehrte 100 Schiffe nach Chalcedon, wahrscheinlich um dort ausserordentliche Kriegssteuern zu erpressen."

1206. ἥτις — ἐληλ. ἥτις ἦν οὔπω δεδομένη τριηράρχῳ, μηδὲ πλεύσασα, ἀλλὰ νεωστὶ κατασκευασθεῖσα, ἣν ἄνω εἶπε παρθένον. S.

1207. Ἀποτρ., Ἀπολλὼν ἀποτρόπαιος, qui Athenis colebatur. vide Plut. 355. — ἐάν με χρῇ, si mihi necesse sit, *wenn ich muss*.

1208. τερηδ. σηπεδόνων ἢ σκωλήκων. S.

1209. πεποίηται ταῦτα τὰ ὀνόματα παρὰ τὴν ναῦν. (nomen navis Ναυφάντη, et ejus patris Ναύσων, de quo quidem Duk. evolvi jubet Suidam in Ναύσων et Schottum ad Vatic. App. Prov. 2, 96.) ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ ἄρξει. S. loquitur de nave Nauphante, tanquam de intima, cujus fortunas ab suis separari nolit.

1210. κἀγὼ, etiam ego, ut ceterae naves. sensus totius orationis hic est: *non perferam istud malum, si navis sum.* si vir esset, dixisset: *si vir sum.* S.: ὡσανεὶ ἔλεγεν, εἴπερ ἐξ ἀνθρώπων εἰμὶ κἀγώ.

1312. εἰς τὸ Θησ. ἐνταῦθα οἱ καταφεύγοντες τῶν οἰκετῶν ἀσυλίαν εἶχον. (πλεούσαις, navigantibus, h. e. cum navigabunt naves, cum solvet Hyperbolus.) ἐπὶ τῶν σ. θ. εἰς τὸ τῶν Ἐριννύων ἱερόν. καὶ ἐνταῦθα δὲ οἱ οἰκέται ἔφευγον. S. de asyli jure, Theséo et Eumenidum templo cf. Petit. Comm. de legg. Att. p. 79. seqq. et Not. ad eum. add. Phot. v. Θησεῖον p. 72. B.

οὐ γὰρ ἡμῶν γε στρατηγῶν ἐγχανεῖται τῇ πόλει·
ἀλλὰ πλείτω χωρὶς αὐτὸς ἐς Κόρακας, εἰ βούλεται,
1215 τὰς σκάφας, ἐν αἷς ἔπωλει τοὺς λύχνους, καθελκύσας.

1213. ἐγχαν. καταπτύσειεν, ἐνυβρίσειεν. (ἐγχαίνειν est irridendi alicujus causâ hiare, vel sannam illi facere. *Cas.* v. Nub. 1439., Zonar. 1, 610. B.) σκάφας δὲ τὰ ξύλινα ἀγγεῖα. (imo cymbas, naviculas, ita dictas per contemtum.) πάλιν δὲ ὡς λυχνοπώλην αὐτὸν διαβάλλει. S. καθελκ. *in mare deducens.* K.

1214. πλείτω active, ut Eurip. Iph. Taur. 377. cf. Matth. gr. gr. §. 496, 2. — εἰ βούλ. formula non curantis, quid alter faciat.

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ. ΧΟΡΟΣ. ΔΗΜΟΣ.

ΑΓ. Εὐφημεῖν χρὴ καὶ στόμα κλείειν, καὶ μαρτυριῶν ἀπέχεσθαι, a. Arist.
καὶ τὰ δικαστήρια συγκλείειν, οἷς ἡ πόλις ἥδε γέγηθεν,
ἐπὶ καιναῖσιν δ' εὐτυχίαισιν παιωνίζειν τὸ θέατρον.

ΧΟ. ὦ ταῖς ἱεραῖς φέγγος Ἀθήναις καὶ ταῖς νήσοις ἐπίκουρε,
τίν' ἔχων φήμην ἀγαθὴν ἥκεις, ἐφ' ὅτῳ κινίσσωμεν ἀγυιάς;

ΑΓ. τὸν Δῆμον ἀφεψήσας ὑμῖν καλὸν ἐξ αἰσχροῦ πεποίηκα.

ΧΟ. * καὶ ποῦ 'στιν νῦν, ὦ θαυμαστὰς ἐξευρίσκων ἐπινοίας;

1216. constituitur hic actus 5. scena. 1. B. εὐφ. χρή. velut in sacris. festum et justitium indicit Agoracritus propter recoctum ab se Populum.

1217. versus non optime modulatus. scripsit fortasse Arist. καὶ συγκλ. τὰ δικαστ., τοῖς ἡ πόλις etc. usum articuli loco pronominis relat. non abjudicarim a Comico in melicis similibusque, in quibus aemulatur Tragicos. cf. 1229. συγκλείειν, *simul* claudere; ridicule, quia dixit στόμα κλείειν. S.: οἷς — γέγηθεν. (gaudere solet.) ὅτι φιλόδικοι ἦσαν Ἀθηναῖοι. παιωνίζειν δὲ ὕμνον [παιᾶνα] ᾄδειν.

1219. ταῖς ἱεραῖς. cf. 539.

1220. ἐφ' ὅτῳ κιν. ἀγ. — ἔθος ἦν τοῖς ἐν ἀγυιαῖς ἱσταμένοις θεοῖς ἐπὶ ταῖς ἐρχομέναις ἀγγελίαις θύειν, ὡς ἄν, εἰ ἀγαθαὶ εἶεν, ἐπινεύσαιεν ταύταις, εἰ δὲ τοὐναντίον, ἀποτρέψαιεν. S. cf. Av. 1150.

1221. ἀφεψ. καλῶς, ὡς μάγειρος, ὥσπερ ἡ Μήδεια λέγεται, ὡς μὲν Αἰσχύλος ἱστορεῖ, τὰς τροφοὺς τοῦ Διονύσου ἀφεψήσασα ἀνανεάσαι ποιῆσαι μετὰ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν (in Nutricibus Bacchi. vide Aeschyl. Schütz. vol. 5. p. 43.)· ὡς δ' ὁ τοὺς Νόστους ποιήσας καὶ τὸν Αἴσονα, λέγων οὕτως· αὐτίκα δ' Αἴσονα θῆκε φίλον κόρον ἡβώοντα, Γῆρας ἀποξύσασ' ἰδυΐῃσι πραπίδεσσι, Φάρμακα πόλλ' ἕψουσ' ἐπὶ χρυσείοισι λέβῃσι. Φερεκύδης δὲ καὶ Σιμωνίδης τὸν Ἰάσονα. S.

1222. numeri inertes. plerique

ΑΓ. ἐν ταῖσιν ἰοστεφάνοις οἰκεῖ, ταῖς ἀρχαίαισιν Ἀθήναις.

ΧΟ. * πῶς ἂν ἴδοιμεν, ποίαν ἔχει σκευήν, καὶ ποῖος γεγένηται;

1225 ΑΓ. οἷός περ Ἀριστείδῃ πρότερον καὶ Μιλτιάδῃ ξυνεσίτει.
ὄψεσθε δέ· καὶ γὰρ ἀνοιγνυμένων ψόφος ἤδη τῶν προπυλαίων.
ἀλλ' ὁλολύξατε φαινομέναισιν ταῖς ἀρχαίαισιν Ἀθήναις,
καὶ θαυμασταῖς, καὶ πολυύμνοις, ἵν' ὁ κλεινὸς Δῆμος ἐνοικεῖ.

ΧΟ. ὦ ταὶ λιπαραὶ καὶ ἰοστέφανοι καὶ ἀριζήλωτοι Ἀθῆναι,
1230 δείξατε τὸν τῆς Ἑλλάδος ἡμῖν καὶ τῆς γῆς τῆσδε μόνάρχον!

ΑΓ. ὅδ' ἐκεῖνος ὁρᾷν τεττιγοφόρας, ἀρχαίῳ σχήματι λαμπρός,

codd. καὶ ποῦ 'στι νῦν. scribamus καὶ ποῦ 'στι τὸ νῦν. rapuit articulum — τι praecedens.

1223. ἰοστ. cf. Ach. 603.

1224. laboranti metro alii alio modo sucurrerunt. Br. π. ἂν ἴδ. (libri male ἴδωμεν), τίν' ἔχει σκ., καὶ ποῖός τις γεγ.; rectius, alios ut omittam, Dind.: π. ἂν ἴδ., ποίαν τιν' ἔχει σκ., ποῖος γεγ. malim tamen poni, quod verisimilius elegantiusque est, ποίαν ἂν ἔχει σκ., ποῖος γεγ.

1225. ξυνεσίτει. respicit ad convivia in prytaneo agitari solita *Cas.*

1226. προπ. intelligendae, ni fallor, fores vestibuli, quibus apertis conspiciebatur interior domus Populi. minus probabile est, quod Casaubono videbatur, in theatro machinam fuisse exstructam, quae veteris urbis Athenarum imaginem monstraret.

1229. S.: ἀπὸ Πινδάρου παρῴδηται. (idem ad Nub. 299.: λιπαρὰν εὐθαλῆ. (cf. 499.) — Πίνδαρος· λιπαραὶ καὶ ἀοίδιμοι, Ἑλλάδος ἔρεισμα, κλειναὶ Ἀθᾶναι.) ἀριζ. πλήρεις ἢ γέμουσαι κατορθωμάτων.

1230. μόναρχον. adulatorie dictum (quo deleniat populum, male acceptum in hac fabula): nunquam enim factum, ut totius Graeciae principatum obtinerent Athenn. *Cas.* his dictis in scenam prodit Demus in adolescentem ex sene mutatus et ornatu illo splendens. — B.

1231. libri τεττιγοφόρος, claudicante versu, nec bene Br. τῷ 'ρχαίῳ. Porson. ap. Dobr.: „ἀρχαίῳ edd. MSS. cum in his versibus dithyrambicas ampullas affectet Comicus, lege cum Hesychio MS. τεττιγοφόρας, ἀρχ. vid. Valck. ad Eurip. Phoen. 120.“ S.: τεττ. ἦν τοῖς Ἀθηναίοις τοπάλαι τέττιξι χρυσοῖς ἀναδεῖσθαι τὴν κόμην, ὡς Θουκυδίδης (1, 6.). οὕτω οἱ εὐγενεῖς ἐφόρουν παῖδες καὶ ἄνδρες πλέκοντες τὴν κεφαλήν. S. Nub. 984.: ἀρχαῖά γε καὶ Διπολιώδη, καὶ τεττίγων ἀνάμεστα.' ibi S. inter alia: οἱ ἀρχαιότατοι τῶν Ἀθηναίων (contra Thuc. l. l., quem ipse S. laudavit in fine huius annot.) τέττιγας χρυσοῦς ἐν τοῖς τῶν τριχῶν

οὐ χοιρινῶν ὄζων, ἀλλὰ σπονδῶν, σμύρνῃ κατάλειπτος.

ΧΟ. χαῖρ', ὦ βασιλεῦ τῶν Ἑλλήνων! καί σοι ξυγχαίρομεν ἡμεῖς·
τῆς γὰρ πόλεως ἄξια πράττεις καὶ τοῦ Μαραθῶνι τροπαίου.

1235 ΔΗ. ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, ἐλθὲ δεῦρ', Ἀγοράκριτε. i. tr.
ὅσα με δέδρακας ἀγάθ' ἀφεψήσας.

ΑΓ. ἐγώ;
ἀλλ', ὦ μέλ', οὐκ οἶσθ', οἷος ἦσθ' αὐτὸς πάρος,
οὐδ' οἷον ἔδρας· ἐμὲ γὰρ νομίζοις ἂν θεόν.

ΔΗ. τί δ' ἔδρων πρὸ τοῦ, κάτειπε, καὶ ποῖός τις ἦ.

1240 ΑΓ. πρῶτον μὲν, ὁπότ' εἴποι τις ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ,
„Ὦ Δῆμ', ἐραστής εἰμι σὸς φιλῶ τέ σε,
καὶ κήδομαί σου, καὶ προβουλεύω μόνος,"
τούτοις ὁπότε χρήσαιτό τις προοιμίοις,
ἀνωρτάλιζες κἀκεροντίας.

ΔΗ. ἐγώ;

πλέγμασιν εἶχον: διότι οἱ τέττιγες μουσικοὶ ὄντες ἀνάκεινται τῷ Ἀπόλλωνι, ὃς ἦν πατρῷας τῇ πόλει. τὰ δὲ Διπόλεια τῶν ἀρχαιοτάτων ἑορτῶν, τὰ καὶ Διάσια. (ἄλλως.) τοὺς δὲ τέττιγας παρέλαβον, ἐπειδὴ οἱ παλαιοὶ κατὰ τὴν ἀναπλοκὴν τῶν τριχῶν χρυσῷ ἐχρῶντο τέττιγι, τεκμήριον ὅτι αὐτόχθονες ἦσαν οἱ Ἀθην., ὡς οἱ τέττιγες. καὶ Θουκυδ. (1, 6.) · καὶ οἱ πρεσβύτεροι αὐτοῖς τῶν εὐδαιμόνων (διὰ τὸ ἁβροδίαιτον) οὐ πολὺς χρόνος ἐπειδὴ χιτῶνάς τε λινοῦς (H. Voss. in annot. ad h. l. Equitum: *altväterisch glänzendes Anzugs*, d. h. in weisser zottiger Leintracht, womit Einige Athens fabelhaften Ursprung zu begründen meinten.) ἐπαύσαντο φορροῦντες, καὶ χρυσῶν τεττίγων ἐνέρσει κρωβύλον ἀναδούμενοι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν. plura de his cicadis referentes, praeter Thucydidis interpp., laudantur Aelianus V. H. 4, 22., Athen. et Grammatici, item Scal. ad Virg. Catal. p. 56. et Lennep. ad Coluth. p. 55.

1232. χοιρ. ὅτι χοιρίναις ἐχρῶντο πρότερον πρὸ τῶν ψήφων. εἰσὶ δέ τινες κόγχαι θαλάσσιαι. σπονδῶν δὲ, τῶν τῆς εἰρήνης. S. κατάλ. κατάστακτος, ἀπὸ τοῦ καταλείβω. gl. Vict. — σμύρνα est amyris Kataf Linn. myrrha, *der arab. Balsamstrauch*. vid. Billerbeck. Flor. class. p. 98.

1233. καί σοι ξυγχ. ἡμεῖς. h. e. καὶ ἡμεῖς ξυγχαίρομέν σοι.

1237. αὐτός, *ipse per te*, quod attinet ad speciem et habitum, quibus opponuntur facta.

1242. μόνος, solus, praeter ceteros.

1244. ἀνωρτ. ἀμετεωρίζον καὶ μέγα ἐφρόνεις. (ἄλλως.) ἢ ἀντὶ ἀνεκουφίζου, ὠρχοῦ, ἐπήρου, καὶ ταχέως ἐπίστευες, πρὶν δοκιμάσῃς. ὀρταλίζειν δὲ λέγεται ἐπὶ τῶν ἀρχομένων ἀναπτερύσσεσθαι ὀρνίθων. ἄλλως. ὄρω ἐστὶ ῥῆμα βαρύτονον· ἔνθεν ὅτε τ' ὤρετο μητιέτα Ζεύς. ἀφ' οὗ ὄνομα ῥηματικὸν ὄρτος καὶ ὀρτῶ ῥῆμα. τὸ δὲ ὀρτῶ ῥῆμα ποιεῖ τὸ ὀρτίζω, καὶ πλεονασμῷ τῆς αὶ συλλαβῆς ὀρταλίζω. δηλοῖ δὲ τὸ ὀρταλίζειν τὸ ἀναῤῥιπτεῖν

1245 ΑΓ. εἶτ' ἐξαπατήσας σ' ἀντὶ τούτων ᾤχετο.
ΔΗ. τί φῄς; τοιαῦτά μ' ἔδρων, ἐγὼ δ' οὐκ ᾐσθόμην;
ΑΓ. τὰ δ' ὦτά γάρ σου νὴ Δί' ἐξεπετάννυτο,
ὥσπερ σκιάδειον, καὶ πάλιν ξυνήγετο.
ΔΗ. οὕτως ἀνόητος ἐγεγενήμην, καὶ γέρων;
1250 ΑΓ. καὶ νὴ Δί' εἴ γε δύο λεγοίτην ῥήτορε,
ὁ μὲν ποιεῖσθαι ναῦς μακρὰς, ὁ δ' ἕτερος αὖ
καταμισθοφορῆσαι τοῦθ', ὁ τὸν μισθὸν λέγων
τὸν τὰς τριήρεις παραδραμὼν ἂν ᾤχετο. —
οὗτος, τί κύπτεις; οὐχὶ κατὰ χώραν μενεῖς;
1255 ΔΗ. αἰσχύνομαί τοι ταῖς πρότερον ἁμαρτίαις.

τὰ νήπια τῶν παιδίων, οἷον ὀρούειν ποιεῖν εἰς ὕψος. — κάκερ. τὴν κεφαλὴν ἀνέτεινας δίκην τῶν κεραταφόρων ζώων, ὅτι εὐειδῆ. — δηλοῖ δὲ τὸ γαυριᾷν. ὡς ἔλαφος, φησὶν, ἠγάλλου τοῖς κέρασιν. —

1246. mendose Rav.: τί φῄς; ταυτί μ' ἔδρων, ἐγὼ δὲ τοῦτ' οὐκ ᾔδειν; nec probabiliter Dind.:

τί φῄς;
ταυτί μ' ἔδρων, ἐγὼ δὲ τοῦτ' οὐκ ᾐσθόμην;

longe elegantior est lectio vulgata; neque id praeteriit Beckium.

1247. σκιάδ. σκέπασμά τι, ὅπερ αἱ γυναῖκες (αἱ κανηφόροι Victor.) παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ἔχουσι θέουσαι (εἰς τὰ Ἐλευσίνια Victor.), ὑπὲρ τοῦ μὴ καίεσθαι τὰς ὄψεις ὑπὸ τοῦ ἡλίου. ἐκτείνεται δὲ καὶ συστέλλεται πρὸς τὸν κατεπείγοντα καιρόν. S. cf. Av. 1405., 1447., Thesm. 823., 829. Cas.: convicium in marrucinos et stupidos: *habet asininas aures.* (eo Persius spectans sat. 1, 121.: *auriculas asini Mida rex habet.*) id convicium de populo Athen. palam enunciare poëta non est ausus: figura igitur usus est. ait populum habuisse aures umbellae similes, i. e. admodum vastas; et, quemadmodum umbellae modo contrahuntur, modo expanduntur, cum illis utimur, sic ait populum Athen. modo usum, modo non usum suis auribus.

1249. καὶ γέρων. h. e. καίπερ γέρων, *idque senex*, quem prudentem esse convenit?

1250. ita Dobr. Dind. vulgo: κ. νὴ Δία γ' εἰ δύω λεγ. ῥ., cum δύω non sit Atticum. δύο plures codd. Br. καὶ νὴ Δία γ' εἰ δύο σοι λ. ρ. numeris parum venustis nec bene collocato verbo δύο.

1251. ναῦς μακράς, *naves longas* (nam sic etiam Latini), h. e. bellicas. cf. 1266.

1252. ita membr. Paris., et recte. τοῦτο, τὸ δαπάνημα εἰς τὰς ναῦς, ut interpretatur Br. perperam alii libri, καταμ., τοῦτον ὁ τὸν etc. S.: καταμ. εἰς μισθὸν ἀναλῶσαι, μισθὸν διδόναι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ τοῖς δικαστηρίοις, τὸν δικαστικὸν καὶ ἐκκλησιαστικόν. παραδραμὼν δὲ παρευδοκιμήσας. hoc dicit, si alter oratorum rogaverit populum, ut triremes aedificare jubeat, quibus vel maxime opus ad bellum; alter autem eo argento mercedem judicum aut concionalem augendam esse dicat, quo minime opus facto: tamen ejusmodi nugatorem solitum esse vincere non sine detrimento reip.

1254. τί κύπτεις; ὡς αἰσχυνθέντος αὐτοῦ. δεῖ δὲ νοεῖν, ὅτι ὁ Δῆμος ἀκηκοὼς ταῦτα ὑπὸ αἰδοῦς κατέκυπτε καὶ εἰς τὴν γῆν ἀτενῶς ἀπέβλεπεν, αἰδούμενος ἐφ' οἷς ἐδόκει μὴ καλῶς πράττειν. οὐχὶ — μενεῖς; οὐκ ἐπὶ σαυτοῦ.

ΑΓ. ἀλλ' οὐ σὺ τούτων αἴτιος (μὴ φροντίσῃς),
ἀλλ' οἵ σε ταῦτ' ἐξηπάτων. νῦν δὴ φράσον·
ἐάν τις εἴπῃ βωμολόχος ξυνήγορος·
„Οὐκ ἔστιν ὑμῖν τοῖς δικάσταις ἄλφιτα,
εἰ μὴ καταγνώσεσθε ταύτην τὴν δίκην,"
τοῦτον τί δράσεις, εἰπέ, τὸν ξυνήγορον;
ΔΗ. ἄρας μετέωρον ἐς τὸ βάραθρον ἐμβαλῶ,
ἐκ τοῦ λάρυγγος ἐκκρεμάσας Ὑπέρβολον.
ΑΓ. τουτὶ μὲν ὀρθῶς καὶ φρονίμως ἤδη λέγεις·
τὰ δ' ἄλλα φέρ' ἴδω πῶς πολιτεύσει φράσον.
ΔΗ. πρῶτον μέν, ὁπόσοι ναῦς ἐλαύνουσιν μακράς,
καταγομένοις τὸν μισθὸν ἀποδώσω 'ντελῆ.
ΑΓ. πολλοῖς γ' ὑπολίσποις πυγιδίοισιν ἐχαρίσω.
ΔΗ. ἔπειθ' ὁ πολίτης ἐντεθεὶς ἐν καταλόγῳ

1256. μὴ φρ., *ne solicitus sis.* nota formula.

1258. βωμ. συκοφαντικός. cf. Nub. 910. etc. gl. Victor.: ξυνήγορος. προστάτης ὑπέρ τινων λέγων.

1260. εἰ μὴ κατ. εἰ μὴ κατακρινεῖτε καὶ καταδικάσετε. S. Cas.: tacite docet poëta, delatoribus (imo rabulis) adimendam esse potestatem vexandorum bonorum; quae vel praecipua semper fuit cura Imperatorum proborum. tunc autem Athenis solitus pop. a quadruplatoribus impelli ad condemnationem reorum spe publicationis bonorum. (ξυνήγοροι non delatores erant, sed tum causarum patroni, tum magistratus, qui in concione dicebant. — B. sed in hoc tamen illi similes delatoribus, quod lucri causa condemnabant reos.)

1262. βαρ. τόπος Ἀθήνησι βαθύς, ὅπου καὶ τοὺς Δαρείου πρέσβεις ἔβαλλον. — S. cf. Plut. 427.

1263. ὅταν γὰρ κατεπόντουν τινὰς, βάρος ἀπὸ τῶν τραχήλων ἐκρέμων. ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν λίθον, Ὑπέρβολον εἶπε. φαίνεται δὲ ὁ Ὑπ. ἤδη εἰσβὰς τὴν πολιτείαν. λέγεται δὲ καὶ φάρυγξ.

1266. ναῦς μακράς. πολεμίας. τὰς τριήρεις δέ φησι. τὰ δὲ στρογγύλα πλοῖα φορτηγά εἰσιν. S. cf. 1251.

1267. κατ. appellentibus, portum subeuntibus. contra qui solvunt e portu, dicuntur ἀνάγεσθαι, ut monnit Cas.

1268. ὑπολίσποις. — ὑπόλισπα τὰ τετριμμένα. κοινῶς γοῦν τοὺς Ἀθηναίους λισπόπυγάς φησι. — νῦν δὲ οἰκείως εἶπεν ἐπὶ τῶν ἐρεσσόντων διὰ τὴν καθέδραν λεπτοπύγων ὄντων. — S. malit Br. legi ὑπολίσφοις. Moeris p. 145.: λίσφους Ἀττικῶς· ἀπύγους Ἑλληνικῶς. Ran. 779. quidem λίσπη γλῶσσ', ut in chorico cantico; „sed in senariis," inquit, „alia res est, in quibus non solet Comicus ab usu suae dialecti recedere."

1269. ἐν κατ. [ἐν τῷ καταλόγῳ,] ἐν τοῖς πίναξιν, ἐφ' ὧν ἐνέγραφον τῶν στρατευομένων τὰ ὀνόματα. ἐκαλοῦντο γὰρ κατάλογοι. κατὰ σπουδὰς δὲ κατὰ ἄλλου σπουδήν. S. in historicis Athenn. passim fit mentio hujus catalogi, in quo descripti erant, quicunque nomen militiae dedissent; et κατάλογον sic dixerunt, ut Latini illud album sive laterculum appellarunt *numeros*. ibi erat descriptus quisque prout militabat. militiae autem multi sunt gradus, alii honestiores, alii minus: unde

1270 οὐδεὶς κατὰ σπουδὰς μετεγγραφήσεται,
ἀλλ' ὥσπερ ἦν τὸ πρῶτον ἐγγεγράψεται.
ΑΓ. τοῦτ' ἔδακε τὸν πόρπακα τοῦ Κλεωνύμου.
ΔΗ. οὐδ' ἀγοράσει γ' ἀγένειος οὐδεὶς ἐν ἀγορᾷ.
ΑΓ. ποῦ δῆτα Κλεισθένης ἀγοράσει καὶ Στράτων;
1275 ΔΗ. τὰ μειράκια ταυτὶ λέγω τὰν τῷ μύρῳ,
ἃ στωμυλεῖται τοιαδὶ καθήμενα·
„Σοφός γ' ὁ Φαίαξ, δεξιῶς τ' οὐκ ἀπέθανε·
ξυνερκτικός γάρ ἐστι καὶ περαντικός,
καὶ γνωματυπικός, καὶ σαφής, καὶ κρουστικός,
1280 καταληπτικός τ' ἄριστα τοῦ θορυβητικοῦ."
ΑΓ. οὔκουν καταδακτυλικὸς σὺ τοῦ λαλητικοῦ;
ΔΗ. μὰ Δί' ἀλλ' ἀναγκάσω κυνηγετεῖν ἐγώ

locus fraudi, quam hic Arist. tangit, cum exempli causa qui erat centurio adscriptus, postea studio alicujus improbi inter praefectos manipulorum rescriptus fuerat, aut contra. *Cas.*

1272. τὸν πόρπ. δειλὸς γὰρ καὶ ὀίψασπις ὁ Κλεώνυμος, οὗ καὶ ἐν Νεφέλαις (352.) μέμνηται. S. est manubrium clypei, sed hic clypeum totum intelligit. sensus est: si nullus sit locus gratiae, Cleonymum, qui tam honestum (?) locum in catalogo obtinebat, relatum iri inter probrosos. erat enim hic ignavia insignis. *Cas.* — multis in locis timiditatem ei Comicus exprobrat. Br. cf. 1193., Pac. 643. seqq. etc.

1273. οὐδ' ἀγ. οὐ νῦν ἐν ἀγορᾷ διατρίψει. S. — ἀγενείους (proprie imberbes: Zon. 1. p. 22. ἀγένειος, μειράκιον. B.) hic accipio impudicos, quibus non licuisse concionari tradit S. 820. nam tales erant Clisthenes et Straton, ut hic S.

1274. Κλ. καὶ Στράτων. γύνιδες οὗτοι καὶ πιττούμενοι τὰ γένεια, λεῖοι δὲ καὶ μαλακοί. S.

1275. ἐν τῷ μύρῳ. οὕτως Ἀττικῶς (Ἀττικοὶ) ἀντὶ τοῦ ἐν μυροπωλείῳ, ἀπὸ τῶν πωλουμένων τοὺς τόπους καλοῦντες. S. cf. Ran. 1007.

1276. ἃ στωμ. Ran. 1010. τῶν μειρακίων στωμυλλομένων. *Be.*

1277. δεινὸς ῥήτωρ ὁ Φαίαξ οὗτος, ὡς καὶ ἀποφεύγειν ἐπὶ θανάτῳ, ἐπ' αὐταφώρῳ κρινόμενος. κωμῳδεῖται δὲ ὡς παρακρούων τὰ μειράκια καὶ ἐξαπατῶν. S. de Phaeace Plut. Alcib. 13.: ἦν γάρ, ὡς Εὔπολίς φησι, λαλεῖν ἄριστος, ἀδυνατώτατος λέγειν, ad quem locum vid. Bähr. „— quae sequuntur, sunt pleraque ambiguae significationis, et ad obscoenum sensum auditorum mentem deflectebant." *Br. secundum Cas.* — ceterum B Paris. δεξιὸς ὁ Φαίαξ καὶ σοφῶς οὐκ ἀπ., et similiter codex C, quae videtur esse διττογραφία.

1278. seqq. συνερκτικός. (vid. Schneider. lex. gr. h. v.) συνείρειν τοὺς λόγους καὶ συντιθέναι δυνάμενος εὐκόλως. (quasi legisset συνειρκτικός. συνεριστικὸς habetur ap. Suid. in Φαίαξ.) περαντ. δὲ πέρας ἐπιτιθεὶς τοῖς λόγοις. κρουστ. τὰ ὦτα τῶν ἀκροωμένων κρούων τῇ σφοδρότητι τῶν λόγων. (ad dicendi artem referuntur κροῦσις καὶ κατάληψις Nub. 317. *Be.*) καταληπτ. προκαταλαμβανόμενος τοὺς ἀκούοντας, ὥστε θόρυβον μὴ κινῆσαι. S. de voc. γνωμ., sententias *cudens*, v. ad Ran. 830. B.

1281. καταδακτυλίζειν verbum est nequam. Hesych. σιφνιάζειν, καταδακτυλίζειν. διαβέβληνται γὰρ οἱ

τούτους ἅπαντας, παυσαμένους ψηφισμάτων.
ΑΓ. ἔχε νυν ἐπὶ τούτοις τουτονὶ τὸν ὀκλαδίαν,
καὶ παῖδ' ἐνόρχην, ὅσπερ οἴσει τόνδέ σοι·
κἂν που δοκῇ σοι, τοῦτον ὀκλαδίαν ποίει.
ΔΗ. μακάριος ἐς τἀρχαῖα δὴ καθίσταμαι!
ΑΓ. φήσεις γ', ἐπειδὰν τὰς τριακοντούτιδας
σπονδὰς παραδῶ σοι. δεῦρ' ἴθ' αἱ Σπονδαὶ ταχύ!
ΔΗ. ὦ Ζεῦ πολυτίμηθ', ὡς καλαί! πρὸς τῶν θεῶν,
ἔξεστιν αὐτῶν κατατριακοντουτίσαι;
πῶς ἔλαβες αὐτὰς ἐτεόν;
ΑΓ. οὐ γὰρ ὁ Παφλαγὼν
ἀπέκρυπτε ταύτας ἔνδον, ἵνα σὺ μὴ λάβοις;
νῦν οὖν ἐγώ σοι παραδίδωμ' εἰς τοὺς ἀγρούς
αὐτὰς ἰέναι λαβόντα.
ΔΗ. τὸν δὲ Παφλαγόνα,
ὃς ταῦτ' ἔδρασεν, εἴφ' ὅ τι ποιήσεις κακόν.
ΑΓ. οὐδὲν μέγ', ἀλλ' ἢ τὴν ἐμὴν ἕξει τέχνην.
ἐπὶ ταῖς πύλαις ἀλλαντοπωλήσει μόνος,
τὰ κύνεια μιγνὺς τοῖς ὀνείοις — πράγμασι,

Σίφνιοι ὡς παιδικοῖς χρώμενοι. — *Br.*

1284. ὀκλαδίας συγκεκλασμένος δίφρος, καὶ ποτὲ μὲν ἐντεινόμενος, ποτὲ δὲ συστελλόμενος. (*ein Feldstuhl.*) S. Phot. p. 238.: ὀκλαδίας, δίφρος, ὃν οἱ ἀκόλουθοι τοῖς πλουσίοις εἰς ἀγορὰν ἠκολούθουν φέροντες. add. Zonar. 2, 1438. B.

1285. ἐπειδὴ παρὰ τοῖς βαρβάροις σπάδωνες, οὗτος ἐνόρχην δίδωσι. S.

1287. dicit haec Demus, dum sellam occupat etc. B.

1288. ita Dind. libri minus bene φήσεις δ'. S. τριακ. πόρνας εἰσφέρει. (εἰσάγει.) διὸ καὶ φησὶν ἔξεστιν αὐτῶν κατατρ., τουτέστιν εἰς συνουσίαν λαβεῖν. S. harum tricennalium induciarum et Thucydidem 1, 115., 2, 2., et Diodorum Sic. 12, 2. aliosque meminisse monet Cas. cf. S. ad 1293. „sic et in Pace 681. seqq. Oporam et Theoriam quasi meretrices introducit.“ *Br.*

1293. λάβοις Br. recte, quia haec horum est sententia: *occultavit, ne tu acciperes.* libri solito errore λάβῃς, quasi Inducias illas non acceperit Demus. S.: μετὰ τὴν Κλέωνος καὶ Βρασίδου τελευτὴν σπονδαὶ τοῖς Πελοποννησίοις καὶ Ἀθηναίοις ἐγένοντο τριακοντούτιδες. οὗτοι γὰρ ἠναντιοῦντο τῇ εἰρήνῃ· ἀποθανόντων δὲ αὐτῶν ἐγένοντο σπονδαί. (Olymp. 89, 3., ante Chr. nat. 422.)

1298. asyndeton ἐπεξηγητικόν. — ἐπὶ ταῖς πύλαις. cf. 1147.

1299. συμφύρων τὰ τῆς πόλεως πράγματα, ὅτι καὶ οἱ μάγειροι τὰ κρέα μιγνύουσιν. ἔθος γὰρ αὐτοῖς μιγνύειν κρέα προβάτων τε καὶ αἰγῶν, καὶ προτιθέναι ὡς μόνων προβάτων, καὶ ἐξαπατᾶν τοὺς ἀφελεστέρους. S. annotavit Cas., veteres esitasse et asini et canis carnes, quarum etiam Medici mentionem faciant; ipsumque Hippocratem passim commendare carnem catulinam. „pro κρέασι praeter expe-

1300 μεθύων τε ταῖς πόρναισι λοιδορήσεται,
* κἀκ τῶν βαλανείων αὖ τὸ λοῦτρον πίεται.
ΔΗ. εὖ γ' ἐπενόησας, οὑπέρ ἐστιν ἄξιος,
πόρναισι καὶ βαλανεῦσι διακεκραγέναι·
καί σ' ἀντὶ τούτων ἐς τὸ πρυτανεῖον καλῶ,
1305 ἐς τὴν ἕδραν θ', ἵν' ἐκεῖνος ἦν ὁ φαρμακός.
ἕπου δὲ ταυτηνὶ λαβὼν τὴν βατραχίδα·
κἀκεῖνον ἐκφερέτω τις ὡς ἐπὶ τὴν τέχνην,
ἵν' ἴδωσιν αὐτόν, οὓς ἐλωβᾶθ', οἱ ξένοι.
ΧΟ. (λείπει κομμάτιον τοῦ Χοροῦ.)

ctationem dixit πράγμασιν, ut simul ad impudentiam et stultitiam ejus in rebus gerendis alluderet." B.

1301. αὖ, *rursus*, inquit. at hoc antea non fecit Cleo, quod sciamus. nec λοῦτρον apta rei vox est, sed λούτριον. Hesych. λούτριον, τὸ ὑπαρὸν ὕδωρ etc. Lucian., quem Duk. laudavit, Lexiph. ed. Reitz. 2. p. 326.: καὶ δέος μὴ ἐν λουτρίῳ ἀπολουσώμεθα. quare assentior Dindorfio, qui hoc edidit κἀκ τῶν βαλ. πίεται τὸ λούτριον. trajecerunt verba, ex quo forte scriptum fuit λοῦτρον pro λούτριον, ut versus restitueretur.

1303. διακ. *identidem* (quae vis est praepositionis διὰ in compositione, ut monuit K.) *clamare*, h. e. maledicere atque conviciari.

1305. ὁ φαρμακός. cf. ann. ad 1044. Ran. 686. S.: φαρμακοῖσιν. τοῖς λεγομένοις καθάρμασι.

1306. βατρ. εἶδος ἐσθῆτος ἀνθινῆς, ὅμοιον τῷ ὀνόματι ἐχούσης τὸ χρῶμα. S. cf. annot. ad 485.

1307. ἐκφερ. αἰρόμενος ἐκφέρεται ὁ Κλέων. — S.

3 2044 058 130 972

This book should be returned to the Library on or before the last date stamped below.
A fine of five cents a day is incurred by retaining it beyond the specified

The borrower must return this item on or before the last date stamped below. If another user places a recall for this item, the borrower will be notified of the need for an earlier return.

*Non-receipt of overdue notices does **not** exempt the borrower from overdue fines.*

Harvard College Widener Library
Cambridge, MA 02138 617-495-2413

WIDENER
FEB 07 2003
BOOK DUE
CANCELLED

Please handle with care.
Thank you for helping to preserve library collections at Harvard.